

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПАТРИША КОРНУЕЛ

Cor

ХИЩНИК

Убийците на свобода като че ли се множат...

SSD/CSAPARALLEL/M
Signature --- 00585-727-7

ПАТРИША КОРНУЕЛ ХИЩНИК

Превод: Диана Николова

chitanka.info

Д-р Кей Скарпета, вече на свободна практика към Националната академия по криминалистика във Флорида, се залавя със странен случай, който обещава да разкрие как работи умът на един изключително ловък и комбинативен престъпник.

Екипът проследява странните връзки между няколко ужасяващи престъпления и техните най-вероятни извършители. Едновременно се разследва озадачаващото изчезване на четирима души, които са оставили включен котлон в кухнята. В една от съседните къщи откриват смразяваща гледка: възрастна жена е брутално убита в леглото си.

В същото време, един психопат, вече зад решетките, се включва като обект в секретен научен проект към харвардската психиатрична клиника. Той провокира екипа с откъслечна информация, а убийците на свобода като че ли се множат. Има ли връзка между привидно отделните случаи? И какво могат да научат експертите по изследване на един човешки мозък за методите на убиец психопат, който все още дебне в сенките?

На Стейси

Болница „Маклийн“, филиал на Харвардското медицинско училище, е най-добрата психиатрична клиника в страната, известна по цял свят със своите изследователски програми, особено в областта на неврологията и сходните ѝ науки. Най-голямото предизвикателство пред нас не е космосът, а човешкият мозък и неговата биологична роля при психичните заболявания. Болница „Маклийн“ не само поставя стандартите в психиатричните изследвания, но предлага и състрадателно отношение към пациентите наред с алтернативните методи за облекчаване на страданието.

Безкрайно съм благодарна на изключителните лекари и учени, които бяха така любезни да споделят своите знания и опит с мен.

Особено съм задължена на:

д-р Брус М. Коън

(президент и главен психиатър)

както и на

д-р Дейвид П. Олсън

(завеждащ отделение в центъра за мозъчни изследвания)

и най-вече на:

д-р Стейси А. Грюбър

(зам. директор на лабораторията за мозъчни изследвания)

1

Беше неделя следобед и доктор Кей Скарпета седеше в своя кабинет в Националната академия по криминалистика в Холивуд, щата Флорида. Облаците се сгъстяваха и предвещаваха поредната гръмотевична буря. Беше необичайно топло и дъждовно за февруари.

Прокънтяха изстрели, последвани от неразбираеми викове. Тренировъчните схватки бяха нещо обикновено през уикендите. Специални агенти в пълно бойно снаряжение и черни маскировъчни екипи търчаха нагоре-надолу из сградата и стреляха. Скарпета беше заета с един медицински доклад, издаден от щата Луизиана — пациентка убила петима души, без да има никакъв спомен за своите действия, или поне така твърдеше.

Случаят едва ли е подходящ за научния проект „Хищник“^[1] за изследване на префронталните фактори, определящи прояви на агресивност, помисли си Скарпета, докато смътно долавяше шума на приближаващ се мотор.

После написа имейл на съдебния психолог Бентън Уесли:

„Би било интересно да имаме и жена в изследването, не мислиш ли? Но може би данните няма да ни свършат работа. Доколкото знам, ограничил си изследването само за мъже.“

Мотоциклетът приближи с грохот сградата и спря точно под нейния прозорец. Пит Марино отново идва да ме тормози, помисли си с раздразнение тя, докато четеше току-що полученото от Бентън съобщение:

„И без това от Луизиана едва ли ще ни позволят да я използваме. Там доста си падат по екзекуциите. Но пък

храната им е добра.“

Скарпета погледна през прозореца и видя как Марино изгаси двигателя и слезе от мотора с характерния си маниер на истински мачо — все пак не се знаеше кой може да е наоколо. И тъкмо заключваше папките на „Хищник“ в чекмеджето на бюрото си, когато той влезе в кабинета ѝ, без да чука, и се самонастани на един стол.

— Да знаеш нещо по случая Джони Суифт? — попита веднага, а огромните му татуирани ръце се показваха изпод дънковия елек с емблемата на „Харли Дейвидсън“ на гърба.

Марино беше главен следовател в академията и експерт следовател към Центъра по съдебна медицина в окръг Броуърд. Напоследък изглеждаше като пародия на рокер. Той остави на бюрото ѝ своя шлем, който всъщност представляваше каска от изтрита черна кожа, цялата в имитации на дупки от куршуми.

— Припомни ми — рече тя и като посочи шлема, добави: — А това става само за шоу. Едва ли ще ти помогне много, ако катастрофираш с този твой мотор.

Той хвърли една папка на бюрото ѝ и каза:

— Лекар от Сан Франциско с практика и тук, в Маями. С брат му имали дом в Холивуд, на брега. Не е далеко от Рънесънс, нали се сещаш, онези високи еднотипни сгради до Джон Лойд Стейт Парк? Преди около три месеца, в Деня на благодарността, докато бил тук в дома си, брат му го намерил мъртъв на дивана, с огнестрелна рана в гърдите. Между другото, току-що бил претърпял операция на китките, която не минала много добре. На пръв поглед явно самоубийство.

— По това време все още не съм била в Центъра по съдебна медицина — припомни му Скарпета.

Сега тя беше шеф на отдела по криминалистика и съдебна медицина в академията, но прие поста консултант съдебен патолог към Центъра по съдебна медицина в окръг Броуърд едва през декември, когато шефът д-р Бронсън започна да идва все по-рядко на работа с извинението, че му е време да се пенсионира.

— Спомням си, че чух нещо такова — каза тя, чувствайки се неловко в присъствието на Марино, когото вече не се радваше да види.

— Бронсън е правил аутопсията — продължи той, като гледаше вещите по бюрото ѝ, стените и всичко друго, но не и нея.

— Ти ли работи по случая?

— Не. Не бях в града. Случаят все още не е приключен, защото тогава холивудската полиция сметнала, че може да има и нещо друго и заподозрели Лоръл.

— Кой е Лоръл?

— Братът на Джони Суифт, еднолични близнаци са. Но нямало никакви доказателства и всичко се разминало. И после някой ми телефонира вкъщи в петък, към три сутринта — доста странно телефонно обаждане, което проследихме до монетен телефон в Бостън.

— Имаш предвид Масачузетс?

— Точно така.

— Мислех, че номерът ти не е в указателя.

— Не е.

Марино измъкна от задния джоб на дънките си сгънато парче откъсната кафява хартия и го отвори.

— Ще ти прочета какво каза този тип, записал съм си го дума по дума. Нарече се Бор.

— Бор ли? Като дървото? — попита тя, като внимателно изучаваше лицето му, за да разбере дали не я будалка с цел да ѝ се присмее.

Напоследък често го правеше.

— Той просто каза: „Аз съм Бор. За присмех им прати и наказание.“ Каквото и да означава това. После каза: „Не случайно някои неща липсваха при огледа у Джони Суифт и ако имате поне малко мозък, хубаво ще се вгледате в това, което се случи с Крисчън Крисчън. Нищо не е случайно. По-добре питай Скарпета, защото Божията ръка ще смаже всички перверзници, включително онази мръсна лесбийка племенницата ѝ.“

— Сигурен ли си, че точно това е казал? — попита Скарпета, без да позволи гласът да издаде чувствата ѝ.

— На фантаст ли ти приличам?

— Какво е това „Крисчън Крисчън“?

— Откъде да знам. Явно не очакваше да го питам как се пише. Говореше тихо, като човек, който нищо не чувства, някак монотонно, и

после затвори.

— Спомена ли Луси по име или само...

— Предадох ти точно какво каза — прекъсна я той. — Нямах друга племенница, нали? Значи е имал предвид Луси. А „БОР“ вероятно означава „Божията ръка“, ако не си се сетила. С две думи, свързах се с холивудската полиция и те ни помолиха да разгледаме случая Джони Суифт възможно най-скоро. Изглежда има нещо гнило в доказателствата, че е застрелян от разстояние, и то близко. Е, или е едното или другото, нали?

— Да, ако е имало само един изстрел. Но нещо май не се връзва. Имаме ли представа кой е Крисчън Крисчън? И въобще за човек ли говорим?

— От компютърните проверки досега няма нищо полезно.

— Защо ми казваш едва сега? Тук съм от два дни.

— Бях зает.

— Щом си получил такава информация, не би трябвало да отлагаш — рече тя възможно най-спокойно.

— Точно ти не ме обвинявай в задържане на информация.

— Какво имаш предвид? — попита тя озадачена.

— Трябва да си по-внимателна. Само това ще ти кажа.

— Не ми помагаш с тези твои загадки, Марино.

— Щях да забравя. От Холивуд се интересуват какво е професионалното мнение на Бентън по този въпрос — добави той, сякаш току-що се беше сетил и въобще не му пукаше.

Но както винаги, не успя да скрие истинските си чувства към Бентън Уесли.

— Нека го потърсят за оценка на случая — отвърна тя. — Аз не мога да говоря от негово име.

— Искат той да каже дали този Бор не е някой луд, който си прави шега, но ще е малко трудно, при положение че разговорът не е записан и може да съди само по моите драсканици върху парче хартия.

После стана от стола и при вида на огромното му тяло тя отново се почувства дребна и незначителна. Марино взе своя безполезен шлем и си сложи слънчевите очила. През целият разговор не беше я погледнал нито веднъж, а сега изобщо не виждаше очите му. Не виждаше какво се крие в тях.

— Незабавно ще се заема със случая — каза тя, докато той се отправяше към вратата. — Ако искаш да го прегледаме после заедно.

— Става.

— Защо не дойдеш вкъщи?

— Става — отново рече той. — В колко часа?

— Седем.

[1] Игра на думи: акронимът на оригиналното название от английски Prefrontal Determinants of Aggressive-Type Overt Responsivity е PREDATOR, което означава и „хищник“. — Б.пр. ↑

2

В скенерната зала Бентън Уесли наблюдаваше своя пациент през плексигласова преграда. Светлината приглушено падаше над плота, обикалящ цялата зала, работеха множество видеомонитори, а ръчният му часовник беше оставен върху куфарчето. Беше му студено. След няколко часа в лабораторията за мозъчни изследвания дори костите му бяха изстинали, или поне така се чувстваше.

Пациентът беше заведен с идентификационен номер, но имаше име. Казваше се Базил Дженрет — леко неспокоен и много умен тридесет и три годишен маниакален убиец. Бентън избягваше термина „сериен убиец“. Беше изтъркан от употреба и не вършеше никаква работа, освен да намекне, че посоченият е убил трима или повече души в даден период от време. Думата „сериен“ означаваше нещо, което се повтаря епизодично. Тя не даваше никаква информация за мотивите или психичното състояние на насилника, а когато Базил Дженрет е тръгнал да убива, той е бил вманиачен. Не е можел да спре.

И сега изследваха мозъка му в скенер за магнитен резонанс с мощност 3 тесла, с магнитно поле шейсет хиляди пъти по-силно от земното, за да видят дали има нещо особено в структурата и дейността на неговото сиво и бяло вещество, което да ги доближи до отговор на въпроса „защо?“. По време на медицинските интервюта Бентън многократно го беше питал „защо?“.

„Виждах я и това беше. Трябваше да го направя.“

„Веднага ли?“

„Е, не веднага, на улицата. Понякога я проследявах, докато ми дойде някаква идея, докато измисля план. Честно казано, колкото по-дълго го обмислях, толкова по-голямо удоволствие ми доставяше.“

„И колко дълго траеше това? Имам предвид проследяването, обмислянето? Поне приблизително, дни,

часове, минути?“

„Минути. Може би часове. Понякога и дни. Зависи. Тъпите кучки! Искам да кажа, ако бяхте на тяхно място и разберете, че ви отвличат, щяхте ли просто да си стоите в колата, без дори да се опитате да избягате?“

„Това ли правеха те, Базил? Стояха в колата и не се опитваха да избягат?“

„С изключение на последните две. Но вие знаете за тях, защото заради тях съм тук. И те нямаше да се съпротивляват, но колата ми се развали. Тъпо стана. На тяхно място какво ще искате — да ви убия веднага, още в колата, или да изчакате да видите какво съм ви приготвил, като стигнем до специалното ми местенце?“

„Къде беше това специално, местенце? Винаги на едно и също място ли?“

„И всичко защото тъпата ми кола се повреди.“

При досегашните изследвания структурата на мозъка на Базил Дженрет не показва нищо особено, ако не се брои едно малко нарушение в задния дял на малкия мозък, приблизително шестмилиметрова киста, която вероятно влияеше леко на равновесието му, но нищо друго. Не, проблемът не беше в структурата. Проблемът беше в работата на мозъка. Там нещо не беше наред. Защото в противен случай Базил нямаше да е сега тук като обект в проекта „Хищник“, а и вероятно нямаше да се съгласи да участва. За него всичко беше игра, беше по-умен от Айнщайн и си мислеше, че е най-надареният човек на света. Нито за миг не беше изпитал угризение за извършеното и съвсем искрено заявяваше, че ще убие и други жени, ако му се удаде възможност. За жалост Базил беше приятен тип.

Двамата надзиратели в скенерната зала изглеждаха ту объркани, ту любопитни, докато надничаха през стъклото към двуметровия корпус на магнита. Те носеха униформи, но не и пистолети. В залата не се допускаха оръжия. Вътре не биваше да има нищо метално, включително белезници и вериги, затова Базил беше привързан за китките и глезените само с пластмасови колани и слушаше стържещите ритмични звуци на машината, които наподобяваха музика

от ада, сякаш някой свиреше по жици с високо напрежение — или поне Бентън така си го представяше.

— Сега внимавайте, следват цветни фигури. Искам само да ми кажете какъв цвят е фигурата — прозвуча по интеркома гласът на невропсихолога доктор Сюзън Лейн. — Не, господин Дженрет, моля, не кимайте с глава. Лепенката е на брадичката ви, за да ви напомня да не мърдате.

— Десет-четири — долетя гласът на Базил по интеркома.

Беше осем и половина вечерта и Бентън се чувстваше неспокоен. Така беше от месеци, но не защото се безпокоеше, че злодеите като Базил Дженрет изведнъж ще се развилнеят из „Маклийн“ и ще изпоколят всички наоколо, а от мисълта, че проектът е обречен на провал, че е загуба на отпускнатите пари и глупаво разхищение на ценно време. „Маклийн“ беше филиал на Харвардското медицинско училище, и нито болницата, нито университетът гледаха благосклонно на провалите.

— Не се притеснявайте, ако не се справите с всички — каза доктор Лейн по интеркома. — Не очакваме сто процента успех.

— Зелен, червен, син, червен, син, зелен — изпълваше залата увереният глас на Базил.

Един от сътрудниците в проекта отбелязваше резултатите в информационна бланка, докато техник асистент проверяваше образите на своя видеомонитор.

Доктор Лейн отново натисна бутона на интеркома:

— Господин Дженрет? Справяте се чудесно. Виждате ли всичко добре?

— Десет-четири.

— Чудесно. Всеки път когато видите този черен екран, стойте мирно и неподвижно. Не говорете, само гледайте бялата точка на екрана.

— Десет-четири.

Тя пусна бутона и се обърна към Бентън:

— Какъв е този полицейски жаргон^[1]?

— Бил е полицай. Вероятно затова не е имал проблем да вкара жертвите си в колата.

— Доктор Уесли? — рече сътрудникът, завъртайки се на стола си. — За вас е. Детектив Тръш.

Бентън взе слушалката.

— Какво има? — попита той.

Тръш беше детектив от отдел „Убийства“ към масачузетската щатска полиция.

— Дано не си мислил да си лягаш рано. Чу ли за тялото, намерено тази сутрин до Уолдън Понд?

— Не. Прекарах целия ден тук.

— Бяла жена, неидентифицирана, на неопределена възраст. Може би към четиридесетте. Застреляна в главата, гилзата от пушката е завряна в задника ѝ.

— За пръв път чувам.

— Вече ѝ е направена аутопсия, но реших, че може да искаш да хвърлиш един поглед. Не изглежда като обикновен случай.

— Ще свърша тук след по-малко от час — рече Бентън.

— Добре, ще се видим в моргата.

В къщата беше тихо и спокойно, но Кей Скарпета нервно обикаляше от стая в стая и светваше всички лампи по пътя си. Ослушваше се за шум от мотор или кола, чакаше Марино. А той закъсняваше и не беше отвърнал на обажданията ѝ.

Нервна и притеснена, тя отново провери дали алармата е включена и дали светят външните прожекторни — лампи. После се спря пред видеодисплея на телефона в кухнята, за да се увери, че камерите от всички страни на къщата функционират нормално. На видеодисплея къщата ѝ беше потънала в сенки, а тъмните образи на цитрусови дървета, палми и хибискуси леко се поклащаха от вятъра. Пристанището зад плувния басейн и водният канал изглеждаха като черна долина, осеяна с размътените отблясъци от лампите покрай морската дига. Скарпета се върна при печката и разбърка доматения сос с гъби, който къкреше в меден тиган. След това провери тестото и прясната моцарела, оставени в захлупени купи до мивката.

Беше почти девет, а Марино трябваше да е тук преди два часа. Следващият ден беше запълнен с различни случаи, а имаше и часове, така че едва ли щеше да ѝ остане време да се занимава с него. Почувства се изиграна. Край. Дотук с неговите номера. През последните три часа беше работила нонстоп върху случая Джони

Суифт, а Марино дори не си направи труда да се появи. Заболя я, а после се ядоса. По-лесно беше да се ядоса.

И така ядосана влезе в хола, като продължаваше да се ослушва за мотор или кола, продължаваше да го чака. После взе от дивана една „Ремингтън Мърийн Магнум“, дванадесети калибър, и седна. Никелираната пушка лежеше тежко в скута ѝ. Тя пхна едно малко ключе в спусъчния механизъм и го завъртя надясно, освобождавайки предпазителя. После дръпна затвора назад, за да се увери, че магазинът е празен.

[1] Според унифицираната кодова система на APCO „10–4“ означава „съобщението прието“ или „потвърждавам“. — Б.пр. ↑

3

— Сега ще четем думи — обясни доктор Лейн на Базил по интеркома. — Просто прочетете думите от ляво на дясно. Разбрахте ли? И много ви моля, не мърдайте. Дотук се справихте чудесно.

— Десет-четири.

— Ей, искате ли да го видите как изглежда в действителност? — обърна се техникът към охраната.

Казваше се Джош. Беше специализирал физика в Масачузетския технологичен институт и сега работеше като техник в скенерната зала, докато пишеше следващата си дипломна работа. Беше умен, но ексцентричен, с извратено чувство за хумор.

— Вече знам как изглежда — отвърна един от пазачите. — Водих го да си вземе душ.

— И после какво? — обърна се доктор Лейн към Бентън. — Какво е правил с тях, след като ги вкара в колата си?

— Червено, синьо, синьо, червено...

Надзирателите небрежно се приближиха към монитора на Джош.

— Завеждал ги някъде, избобждал очите им, държал ги живи няколко дни, изнасилвал ги многократно, прерязвал гърлата им, изхвърлял телата и ги нагласявал, за да шокира хората — отвърна Бентън с безпристрастен професионален тон. — Поне в случаите, за които знаем. Подозирам, че е убил и други. Няколко жени са изчезнали във Флорида по същото време. Предполага се, че са мъртви, но телата им така и не са намерени.

— Къде ги е водел? В мотел или в дома си?

— Ето, секунда само — обърна се Джош към надзирателите, докато избираше от менюто опцията за триизмерен образ, а след това и SSD^[1]. — Това е страхотно. Никога не го показваме на пациентите.

— Защо?

— Направо лудват.

— Не знаем къде — отвърна Бентън на въпроса на доктор Лейн, като същевременно държеше Джош под око и беше готов всеки миг да

се намеси, ако младежът се увлече твърде много. — Но има нещо интересно. По телата, които е изхвърлил, са открити микроскопични частици мед.

— Как така мед?

— Смесена с пръстта, или каквото там се е полепило по кръвта, по кожата им, в косата.

— Синьо, зелено, синьо, червено...

— Многостранно.

Лейн натисна бутона на интеркома:

— Господин Дженрет? Как сте там вътре? Добре ли сте?

— Десет-четири.

— Не е ли страхотно? — възкликна Джош, когато на екрана се появи нещо като посмъртна маска, което всъщност представляваше реконструкция на едномилметровите разрези с висока резолюция, от които се състоеше магнитно-резонансният скенер на главата на Базил Дженрет; образът беше блед, без коса и очи, и свършваше неравно точно под челюстта, сякаш беше само глава.

Джош го завъртя, за да могат надзирателите да го видят от всички страни.

— Защо главата му изглежда като отрязана? — попита единият от тях.

— Защото там спира сигналът от намотката.

— Кожата му не прилича на истинска.

— Червено... зелено, синьо... тоест червено, зелено... — прозвуча гласът на Базил в залата.

— Това не е точно кожата му. Как да ви обясня... вижте, компютърът извършва обемна реконструкция, един вид повърхностно изобразяване.

— Червено, синьо... ъъ... зелено, синьо... тоест зелено...

— Единственото, за което всъщност го използваме, е за да наслагваме образите от структурния и функционалния скенер. Това е просто един пакет за анализ на функционалния магнитен резонанс, където събираш наличната информация и можеш да я разглеждаш под каквото ъгъл искаш, да се забавляваш един вид.

— Господи, колко е грозен!

Изричането на цветовете беше спряло. Бентън хвърли остър поглед към Джош:

— Джош? Готов ли си?

— Четири, три, две, едно, старт — рече Джош и доктор Лейн започна следващия тест.

— Синьо, червено тоест... по дяволите! Тъъ... червено... тоест синьо, зелено, червено... — ехтеше гласът на Базил, който не улучи нито един от елементите.

— Казвал ли ти е някога защо? — обърна се доктор Лейн към Бентън.

— Извинявай — рече той разсеяно. — Какво защо?

— Червено... синьо по дяволите! Тъъ... червено, синьо-зелено...

— Защо е избождал очите им?

— Каза, че не искал да видят колко е малък пенисът му.

— Синьо, синьо-червено, червено, зелено...

— С този не се справи много добре — вметна тя. — Всъщност обърка повечето цветове. В кой полицейски участък е работил, че да внимавам да не ме спрат за превишена скорост там? — После натисна бутона на интеркома: — Добре ли сте?

— Десет-четири.

— В Маями.

— Много жалко, винаги съм харесвала Маями. Значи си успял да се сдобиеш с този екземпляр благодарение на връзките си в южна Флорида — рече тя и отново натисна бутона.

— Не съм — отвърна Бентън, като гледаше през стъклото към главата на Базил в далечния край на магнита и си представяше тялото му, облечено като всеки нормален човек в дънки и бяла закопчана риза.

На затворниците не се позволяваше да са в затворнически дрехи, когато са на територията на болницата. Не беше добре за имиджа на заведението.

— Когато изпратихме запитвания към щатските затвори за евентуални обекти за проекта, от Флорида казаха, че това е човекът, който ни трябва. Беше отегчен и те с удоволствие се отърваха от него — рече Бентън.

— Много добре, господин Дженрет — каза доктор Лейн по интеркома. — Сега доктор Уесли ще влезе и ще ви даде мишката. После ще ви покажем няколко лица.

— Десет-четири.

Обикновено доктор Лейн сама влизаше при скенера и се занимаваше с пациента. Но на жените лекари и сътрудници не им беше позволен физически контакт с обектите на „Хищник“. Мъжете също трябваше да бъдат много внимателни, докато са в залата. Извън нея всеки медик решаваше на собствен риск дали да слага белезници на обектите или не по време на интервютата. Бентън влезе вътре, придружен от двамата надзиратели, светна лампите и затвори вратата. Охраната застана до магнита с повишено внимание, докато той включи мишката и я постави в завързаната ръка на Базил.

Той не беше нищо особено, дребен слаб мъж с оредяваща руса коса и малки сиви очи, разположени близо едно до друго. В света на животните лъвовете, тигрите и мечките, тоест хищниците, имат близо разположени очи. Жирафите, зайците, гълъбите, тоест жертвите, имат по-раздалечени очи, разположени странично на главата, защото имат нужда от своето периферно зрение, за да оцелеят. Бентън винаги се беше чудил дали този еволюционен феномен се наблюдава и при хората. Но едва ли някой щеше да финансира такова проучване.

— Добре ли си, Базил? — попита той.

— Какви лица? — прозвуча гласът на Базил откъм края на магнита.

— Доктор Лейн ще ти обясни.

— Имам изненада за вас — рече Базил. — Ще ви я кажа, като свършим.

Погледът му беше странен, сякаш някакво зло същество надничаше през очите му.

— Чудесно. Обичам изненадите. Само още няколко минути и свършваме — каза Бентън с усмивка. — А после ще си поговорим.

Надзирателите придружиха Бентън обратно до скенерната зала, а доктор Лейн започна да обяснява на Базил по интеркома, че единственото, което иска от него, е да кликне с левия бутон на мишката, ако лицето е на мъж, и с десния, ако е жена.

— Не е нужно да казвате или да правите нещо, само натиснете бутона — подчерта тя.

В този модул имаше три теста и целта не беше да проверят способността на пациента да разпознава половете. В действителност те проверяваха ефективната обработка на информация. Мъжки и женски лица се появяваха на монитора, но бяха зад други лица, които

обаче оставаха твърде кратко на Екрана, за да може окото да ги регистрира, обаче мозъкът улавяше всичко. Мозъкът на Дженрет виждаше именно тези скрити лица, които биваха щастливи, гневни или уплашени, но при всички случаи провокативни.

След всяка серия доктор Лейн го питаше какво е видял и искаше да охарактеризира с една емоция всяко от лицата. Мъжките лица са по-сериозни от женските, отговаряше той. В общи линии казваше едно и също след всяка серия. Но това още нищо не означаваше. Нищо от случилото се в тази зала нямаше да означава каквото и да било, докато не се анализират хилядите направени снимки. Едва тогава учените щяха да имат някаква представа кои зони от мозъка му са били най-активни по време на отделните тестове. Идеята беше да видят дали неговият мозък работи по различен начин от мозъка на някой предполагаемо нормален човек, а и да установят нещо повече от наличието на незначителна киста, която нямаше нищо общо с хищническите му наклонности.

— Е, нещо направи ли ти впечатление? — обърна се Бентън към доктор Лейн. — Между другото, благодаря ти, Сюзън. Беше страхотна, както винаги.

Стараеха се да правят графика така, че сканирането на затворници да става към края на деня или през уикендите, когато имаше по-малко хора.

— От досегашните данни ми изглежда добре, не виждам никакви драстични аномалии. Освен непрестанното му бърбене. Тази свръхсловоохотливост... Поставяна ли му е някога диагноза биполярно разстройство?

— Медицинските му данни наистина ме озадачават, но не му е поставяна такава диагноза. Не е лекуван от никакви психични разстройства, в затвора е само от година. Обект мечта.

— Е, твоят обект мечта не се справи много добре с насложените стимули, направи множество грешки при цветните думи. Обзалагам се, че не се слави с голяма уравновесеност, което е типично за биполярното разстройство. Но за момента не можем да кажем нищо конкретно.

После отново натисна бутона на интеркома:

— Господин Дженрет? Свършихме. Справихте се чудесно. Доктор Уесли ще дойде да ви отведе. Искam да се изправите много

бавно, ясно ли е? Много бавно, за да не ви се завие свят.

— Това ли е всичко? Само тези тъпи тестове? Покажете ми снимките.

Тя озадачено погледна Бентън и пусна бутона.

— Нали казахте, че ще наблюдавате мозъка ми, докато гледам снимките.

— Снимки от аутопсиите на жертвите му — поясни Бентън на доктор Лейн.

— Обещахте ми снимки! Обещахте ми да си получа пощата!

— В такъв случай — обърна се тя към Бентън — целият е твой.

Беше ѝ доста трудно да легне на дивана, нагласяйки тежката и неудобна пушка с цевта към гърдите си, след което да натисне спусъка с палеца на левия си крак.

Скарпета свали пушката и се опита да си представи същата сцена след операция на китките. Пушката тежеше над три килограма и когато я вдигна за 45-сантиметровата цев, ръката ѝ затрепери. После стъпи с крака на пода и свали дясната си маратонка и чорапа. Левият ѝ крак беше по-силен, но се налагаше да пробва с десния, а междувременно се зачуди кой ли крак на Джони Суифт е бил по-силен. Би имало значение, макар не много голямо, особено ако е бил депресиран и твърдо решен да сложи край на живота си, в което тя въобще не беше убедена.

Замисли се за Марино и колкото повече мислеше за него, толкова по-разстроена се чувстваше. Той нямаше право да се отнася с нея така, нямаше право да я унижава, както я бе унизил, когато се запознаха, а това беше преди много години, толкова много, че беше странно как дори си спомня да я унижава по същия начин. Ароматът на домашния сос за пица се разнесе из хола. Уханието изпълни къщата, а гневът и протестът заседнаха като буца в гърдите ѝ. Тя полегна на лявата си страна, подпря приклада на пушката на дивана, насочи цевта към гърдите си и дръпна спусъка с палеца на десния крак.

[1] Surface Shading Display. — В неврорадиологията метод за интерактивно триизмерно визуализиране на мозъка чрез изкуствен източник на светлина. — Б.пр. ↑

4

Базил Дженрет не би го наранил.

Той седеше на масата срещу Бентън в кабинета за изследвания, без белезници, при затворена врата. Сега беше кротък и любезен. Избликът му в скенерната зала трая около две минути, а когато се успокои, доктор Лейн вече я нямаше. Не я видя и на излизане, а Бентън щеше да се погрижи никога да не я види.

— Сигурен ли си, че не се чувстваш замаян, не ти се вие свят — рече Бентън със своя спокоен, състрадателен тон.

— Чувствам се страхотно. Тестовете са супер. Винаги съм обичал тестове. Знаех си, че ще се справя с тях. Къде са снимките? Вие ми обещахте.

— Не сме говорили за това, Базил.

— Справих се с всичко, все шестици.

— Значи ти е харесало преживяването.

— Другия път ми покажете снимките, както ми обещахте.

— Не съм ти обещавал такова нещо, Базил. Вълнуващо ли беше преживяването за теб?

— Тук не се пуши, нали?

— Опасявам се, че не.

— Как изглеждаше мозъкът ми? Добре ли беше? Видяхте ли нещо? Можеш ли да кажеш колко е умен един човек само като гледаш мозъка му? Ако бяхте ми показали снимките, щяхте да видите, че съвпадат с образите в ума ми.

Говореше тихо и бързо, очите му блестяха и почти се изцъклиха, докато продължаваше да разсъждава какво биха намерили учените в мозъка му, ако могат да разшифроват какво има там, разбира се, а там определено имаше нещо, не преставаше да повтаря той.

— Какво искаш да кажеш с това „има нещо“? — попита Бентън.
— Би ли ми обяснил по-ясно, Базил?

— Паметта ми. Ако можете да влезете в нея, да видите какво има там, да видите спомените ми.

— Опасявам се, че не можем.

— Наистина ли? Обзалагам се, че са излезли какви ли не снимки, докато стържеше онази гадна машина. Бас държа, че сте видели снимките, но не искате да ми кажете. Бяха десет и вие ги видяхте. Видяхте снимките им, десет–четири. Все казвам „десет–четири“ за майтап, като смешка. Вие си мислите, че са четири, а аз знам, че са десет, и вие щяхте да знаете, ако ми бяхте показали снимките, защото щяхте да видите, че съвпадат с образите в ума ми. Ще видите моите снимки, когато влезете в ума ми. Десет–четири.

— Кажи ми за какви снимки говориш, Базил?

— Само ви занасям — отвърна той и му намигна. — Искам си пощата.

— Какви образи можем да видим в ума ти?

— На онези глупачки. Не ми дават пощата.

— Твърдиш, че си убил десет жени, така ли? — попита Бентън информативно. Базил се усмихна, сякаш току-що му бе хрумнало нещо.

— Вече мога да си мърдам главата, нали? — рече той. — Нямам лепенка през брадичката. Дали ще ми залепят брадичката, когато ми слагат инжекцията?

— Няма да ти слагат инжекция, Базил. Това е част от споразумението. Присъдата ти е променена на доживотна. Помниш ли, че говорихме за това?

— Понеже съм луд — рече той с усмивка. — Затова съм тук.

— Не. Ще ти обясня още веднъж, защото е важно да разбереш. Тук си защото се съгласи да участваш в нашия научен проект. Губернаторът на Флорида позволи да те преместим в нашата щатска болница „Бътлър“, но властите в Масачузетс не бяха съгласни, освен ако той не промени присъдата ти на доживотна. В Масачузетс нямаме смъртна присъда.

— Знам, че искате да видите десетте дами. Да ги видите, както аз ги помня. Те са в ума ми.

Той знаеше, че не е възможно да се сканират нечийи мисли и спомени. Просто отново се опитваше да хитроумничи. Искаше да види снимките от аутопсиите, за да подхрани кръвожадните си фантазии, а и като всеки нарцистичен социопат си мислеше, че е доста забавен.

— Това ли беше изненадата, Базил? — попита Бентън. — Че си убил десет жени, а не само четирите, за които си осъден?

Базил поклати глава и отвърна:

— Има една, за която ще ви хареса да узнаете. Това е изненадата. Нещо изключително, специално за вас, защото бяхте много мил с мен. Но си искам пощата. Това е условието.

— Любопитно ми е да чуя твоята изненада.

— Жената в коледния магазин — рече той. — Помните ли я?

— Защо ти не ми разкажеш за нея?

Бентън нямаше представа за какво говори Базил. Не си спомняше да е чувал за убийство в магазин за коледни играчки.

— А пощата ми?

— Ще видя какво мога да направя.

— Сложете ръка на сърцето си и се закълнете.

— Ще проуча въпроса.

— Не си спомням точната дата. Чакай да видим — започна Базил, като гледаше в тавана и неспокойно чупеше ръце в скута си. — Преди около три години в Лас Олас, мисля че беше юли месец. Значи може би е било преди две години и половина. На кого ли му е притрябвало да си купува коледни боклуци през юли в южна Флорида? Тя продаваше малки фигурки на дядо Коледа, на елфите му, лешникотрошачки, бебета Исус. Оная сутрин влязох в магазина, след като не бях спал цяла нощ.

— Помниш ли как се казваше?

— Никога не съм знаел как се казва. А и да съм знаел, забравил съм. Ако ми покажете снимките, може да ми изплува в паметта, може да я видите в мозъка ми. Чакай да видим дали мога да я опиша. Да видим сега. О, да! Беше бяла жена, с дълга боядисана червеникава коса. Малко дебела. На около тридесет и пет до четиридесет години. Влязох в магазина, заключих вратата и ѝ извадих нож. Изнасих я отзад, в склада, и с един замах ѝ прерязах гърлото, от тук до тук.

При което показа с ръка какво е направил.

— Стана малко кофти, защото там имаше един от онези въртящи се вентилатори, пуснах го, че беше много горещо и задушно, а той разпръска кръвта из цялото помещение. Голямо чистене падна. А после... чакай да видим — и отново погледна към тавана, както често

правеше, когато лъжеше тогава не бях с полицейската кола, а с байка и го бях оставил на платен паркинг зад хотел „Ривърсайд“.

— Мотоциклет ли имаш предвид или колело?

— Мотоциклетът ми, хонда „Шадоу“. Как ще тръгна с колело, като ще убивам?

— Значи си планирал да убиеш някого онази сутрин?

— Изглеждаше ми добра идея.

— Да убиеш точно нея или просто някого?

— Спомням си, че на паркинга имаше много патки, които се мотаеха по локвите, защото беше валяло дни наред. Беше пълно с патки и малки патенца. Винаги съм се тревожел за тях, горките патенца, толкова често ги прегазват коли. Виждаш как патенцата ги размазват на пътя, а майките им обикалят около мъртвите им телца и са толкова тъжни.

— Ти някога прегазвал ли си патки, Базил?

— Никога не бих наранил животно, доктор Уесли.

— Каза, че си убивал птички и зайци, когато си бил дете.

— Това беше много отдавна. Знаете, момчешки работи. Но да продължа с моята история. Взех само двадесет и шест долара и деветдесет и един цента. Трябва да направите нещо по въпроса с пощата ми.

— Това го повтори вече няколко пъти, Базил. Казах, че ще направя каквото мога.

— Малко разочароващо след всичко станало. Двадесет и шест долара и деветдесет и един цента.

— От касата ли?

— Десет-четири.

— Сигурно си бил целият в кръв, Базил.

— Имаше баня в задната част на магазина. — Отново погледна към тавана. — Залях я с белина, сега си спомням. За да залича ДНК-то си. Сега сте ми длъжник. Искam си пощата, по дяволите! Махнете ме от тази килия за самоубийци. Искam нормална килия, където да не съм под наблюдение двадесет и четири часа в денонощието.

— Просто се грижим да си в безопасност.

— Преместете ме в друга килия, дайте ми да видя снимките и ми донесете пощата, тогава ще ви разкажа още за коледния магазин — каза той, като вече едва се сдържаше на стола, стискаше юмруци,

потрепваше с крака, а очите ѝ блестяха като на маниак. — Заслужавам награда.

Луси беше седнала така, че да може да вижда вратата, кой влиза и кой излиза през ней. Наблюдаваше хората, без те да забележат. Наблюдаваше и преценяваше, дори когато уж почиваше.

Последните няколко нощи тя идваше в „Лорейнс“ и разговаряше с барманите Бъди и Тоня. Никой от тях не знаеше истинското й име, но и двамата помнеха Джони Суифт като „онзи готин доктор, дето не е обратен“. „Мозъчен доктор, който харесва Провинстаун и за съжаление не е обратен — бе казал Бъди. — Колко жалко!“ „И винаги сам, освен последния път“ — допълни Тоня. Тя си спомняше, че Джони имал шини на китките. Когато го попитала за тях, той отвърнал, че наскоро бил претърпял операция, която не минала много добре.

Джони бил с някаква жена, седели на бара и се държали много мило един към друг, говорили си, сякаш светът около тях не съществува. Тя се казвала Джен, спомни си Тоня, изглеждала наистина страхотно, била красива и нежна, много мила и естествена, млада, облечена спортно в дънки и пуловер. Било очевидно, по думите на Тоня, че Джони не я познава отдавна, най-вероятно се били срещнали в бара, сторила му се забавна и му допаднала.

„Допаднала му сексуално?“ — попита Луси.

„Нямах точно такова впечатление. Беше по-скоро сякаш тя имаше някакъв проблем, а той й помага да го разреши. Нали беше лекар все пак.“

Това не изненада Луси. Джони не беше егоист. Той бе изключително всеотдаен.

Тя седеше на бара в „Лорейнс“ и си мислеше за Джони, представяше си как е влязъл тук, досущ като нея преди малко, как е седнал на бара, вероятно дори на същия стол. Представяше си го с Джен, жената, с която навярно току-що се е запознал. Не беше в негов стил да си намира жени по този начин, не си падаше по случайните запознанства. Следователно може би наистина й е помагал, давали е консултация. Но за какво? За някакъв здравословен проблем? Или

психологически? Имаше нещо гнило в тази история за милата млада жена на име Джен.

Може би е бил с накърнено самочувствие, може би се е страхувал, защото операцията на китките не е минала така добре, както се е надявал. Може би вниманието на една мила и красива млада жена го е накарало да забрави страховете си, да се почувства силен и значим. Луси пиеше текила и си спомняше какво ѝ беше казал миналия септември, когато ходи при него в Сан Франциско — тогава се видяха за последен път.

„Биологията е жестоко нещо — бе казал той. — Физическите недостатъци са непрости. Никой не те иска, ако си сакат, недъгав и безполезен.“

„За бога, Джони, това е просто операция на китките, не е ампутация!“

„Извинявай, не сме тук да говорим за мен.“

Тя си мислеше за него и наблюдаваше хората, повечето мъже, които влизаха и излизаха от заведението, а снегът нахлуваше вътре при всяко отваряне на вратата.

Беше завалял сняг, забеляза Бентън, докато минаваше със своето порше „Turbo S“ покрай тухлените викториански сгради на университетския медицински комплекс и си спомняше как в началото Скарпета често го викаше в моргата посред нощ. Винаги знаеше, че случаят е тежък.

Повечето съдебни психолози никога не са влизали в морга. Никога не са наблюдавали аутопсия и дори не искат да виждат снимките от нея. Повече ги интересува профилът на престъпника, отколкото какво е сторил с жертвите си, защото за тях престъпникът е пациент, а жертвите са само средата за изява на неговата агресия. Това е извинението, което дават повечето съдебни психолози и психиатри. Но по-вероятната причина е, че нямат смелостта, или пък нагласата, да разпитат жертвите, или още по-лошо — да прекарат известно време с техните обезобразени мъртви тела.

Бентън беше различен. И нямаше как да не е различен, след като беше работил повече от десетилетие със Скарпета.

„Нямате право да работите по какъвто и да е случай, ако не сте готов да изслушате мъртвите — му бе казала тя преди около петнадесетина години, когато за пръв път работеха заедно по едно убийство. — Ако не ви се занимава с тях, тогава, честно казано, и на мен не ми се занимава с вас, специален агент Уесли.“

„В такъв случай, доктор Скарпета, ще оставя на вас да ни запознаете.“

„Много добре. Последвайте ме.“

Тогава за пръв път влезе в хладилната камера на моргата, но и до днес сякаш чуваше звука от дръжката при отварянето на вратата и усещаше студения застоял въздух, който го беше лъхнал в лицето. Би познал тази миризма навсякъде, тази тежка мъртвешка воня. Тя се стелеше във въздуха и той винаги си представяше, че ако можеше да я види, би изглеждала като мръсна ниска мъгла, която се разнася от умрелия.

Бентън преговаряше наум своя разговор с Базил, като анализираше всяка дума, всяко трепване, всеки жест. При насилниците никога не можеш да си сигурен, те обещаваат какво ли не. Манипулират по всякакъв начин, за да получат каквото искат: обещаваат да разкрият къде са заровени телата, признават за неразкрити престъпления, описват с подробности какво са извършили, предлагат проникновения относно своите мотиви и психично състояние. В повечето случаи всичко това са лъжи. В конкретния случай обаче Бентън се заинтригува. Поне част от това, което Базил беше казал, му звучеше правдоподобно.

Набра Скарпета по мобилния си телефон. Тя не отговаряше. След няколко минути отново опита, но пак не успя да се свърже с нея.

Накрая ѝ остави съобщение: „Моля те, обади ми се, когато чуеш това.“

Вратата отново се отвори и заедно със снега вътре влезе жена, сякаш довяна от бурята.

Тя беше облечена в дълго черно палто, което първо изтупа от снега, а после отметна назад качулката, разкривайки поруменяло от студа лице и искрящи очи. Беше изключително красива, с тъмноруса коса, тъмни очи и тяло, което не се свенеше да покаже. Тя се отправи

към задната част на заведението, а Луси я наблюдаваше как се плъзга грациозно между масите като някоя секси жрица или чувствена вещица в своето дълго черно палто, което се виеше около черните ѝ ботуши, докато тя вървеше към множество празни столове. Избра съседния до Луси, сгъна палтото си и седна върху него, без да каже нито дума или дори да я погледне.

Луси пиеше текила и зяпаше телевизионния екран над бара, сякаш последната любовна авантюра сред звездите живо я интересуваше. Бъди приготви питие на жената — явно знаеше какво обича.

— Сипи ми още една — поръча Луси.

— Идва.

Жената с черното палто с качулка се заинтригува от цветната бутилка текила, която Бъди взе от рафта. Тя с интерес загледа как бледокехлибарената течност потича на тънка струя, изпълвайки дъното на конячната чаша. Луси бавно разклати текилата и ароматът изпълни ноздрите ѝ чак до мозъка.

— Това ще ти донесе главоболие като от Хадес — рече жената с черното палто, а гласът ѝ бе дрезгав, съблазнителен и пълен с тайни.

— Много по-чиста е от обикновения алкохол — отвърна Луси. — Отдавна не бях чувала някой да казва „Хадес“. Повечето хора, които познавам, използват „ад“.

— Най-много ме е боляла глава от „Маргарита“ — продължи жената, докато отпиваше от своя коктейл „Космополитън“, който изглеждаше отровно розов в чашата за шампанско. — И не вярвам в ада.

— Ще повярваш, ако продължаваш да пиеш тази гадост — рече Луси, а в огледалото зад бара видя как входната врата отново се отвори и бурята навя вътре сняг.

Вятърът, който духаше откъм залива, звучеше като плющене на коприна, напомняше ѝ на копринени чорапи, които, се веят на простор, макар никога да не беше виждала копринени чорапи на простор. Не можеше да не забележи копринените чорапи на жената, защото високите бар-столове и късите поли не са много безопасна комбинация, освен ако не си в бар, където мъжете се интересуват само един от друг, а в Провинстаун това обикновено беше така.

— Още един, Стиви? — попита Бъди и Луси вече знаеше името й.

— Не — отвърна Луси вместо нея. — Нека опита от моето.

— Ще опитам, каквото и да е — отвърна Стиви. — Мисля, че съм те виждала в „Пайд“ и във „Виксън“ да танцуваш с различни хора.

— Аз не танцувам.

— Виждала съм те. Човек не може да не те забележи.

— Често ли идваш тук? — попита Луси, а беше сигурна, че не е виждала Стиви нито в „Пайд“, нито във „Виксън“, нито в който и да е друг клуб или ресторант в Провинстаун.

Стиви наблюдаваше Бъди, който наля още една текила, остави бутилката на бара и отиде да обслужи друг клиент.

— За пръв път съм тук — обърна се тя към Луси. — Правя си подарък за Свети Валентин, една седмица в Провинстаун.

— Посред зима?

— Доколкото знам, Свети Валентин е все през зимата. Това е любимият ми празник.

— Не е точно празник. Тази седмица идвам тук всяка вечер и не съм те виждала.

— Ти какво, да не си барова полиция? — усмихна се Стиви и така настоятелно погледна Луси в очите, че й подейства.

Нещо в нея трепна. „Не — помисли си тя. — Не пак“.

— Може би не идвам тук само нощем като теб — рече Стиви, протягайки се за бутилката текила, при което леко се отърка в ръката на Луси.

Трепетът се засили. Стиви заразглежда цветния етикет на бутилката, после бавно я остави отново на бара като през цялото време тялото й се докосваше до Луси. Трепетът стана още по-силен.

— „Cuervo“? Какво й е толкова специалното на „Cuervo“? — попита Стиви.

— Откъде знаеш кога идвам?

Опитваше се да се отърве от трепета по тялото си.

— Просто предполагам. Имаш вид на нощна птица — каза Стиви. — Косата ти е естествено червена, нали? Малко махагон с тъмно червено. Боядисаната коса не изглежда така. И не винаги си я носила дълга като сега.

— Ти да не си някоя психарка?

Трепетът беше вече непоносим. Не успяваше да се отърве от него.

— Просто предполагам — рече Стиви със своя съблазнителен глас. — Е, не ми каза. Какво ѝ е толкова специалното на „Cuervo“?

— „Cuervo Reserva de la Familia“. Името говори достатъчно.

— Това вече е нещо. Изглежда днес ми е нощта за първи преживявания. — Стиви нежно докосна Луси по ръката и я задържа за кратко. — За пръв път съм в Провинстаун. За пръв път пия стопроцентова текила по трийсет долара чашата.

Луси се зачуди откъде знае, че чашата струва тридесет долара. За новак при текилата Стиви знаеше доста.

— Май ще пийна още една — подвикна тя към Бъди — Нaley малко повече този път. Разпусни се заради мен.

Бъди се усмихна, докато ѝ наливаше питието, и след още две чаши Стиви се облегна на Луси, прошепвайки в ухото ѝ:

— Имаш ли нещо?

— Какво например? — попита Луси, като се постара да прозвучи искрено.

Текилата беше подкладила трепета и нямаше отърване от него.

— Знаеш какво — промълви Стиви тихо, като дъхът ѝ галеше ухото на Луси, а гръдта ѝ се опираше в ръката ѝ. — Нещо за пушене. Нещо, което си заслужава.

— Защо мислиш, че имам такива неща?

— Просто предполагам.

— Много си добра в това.

— Тук можеш да се снабдиш навсякъде. Виждала съм те.

Луси беше купила стока миналата нощ, знаеше точно къде да го прави — във „Виксън“, където не танцуваше. Не си спомняше да е видяла Стиви. Нямаше много хора, както обикновено по това време на годината. Щеше да я забележи. Би забелязала навсякъде, сред многолюдна тълпа или на оживена улица.

— Може би ти си баровата полиция — рече Луси.

— Не знаеш колко е забавно, че го казваш — отвърна Стиви със своя съблазнителен глас. — Къде си отседнала?

— Недалеч оттук.

Щатският Център по съдебна медицина, подобно на повечето такива институции, се намираше на границата с хубав квартал на града, в периферията на медицинското училище. Зад гърба на сградата от червени тухли и бетон минаваше магистралното шосе Масачузетс Търнпайк, а фасадата ѝ гледаше към местния затвор. Изгледът не беше впечатляващ, а шумът от трафика никога не спираше.

Бентън паркира до задния вход и забеляза, че на паркинга има още само две коли. Тъмносиният форд „Краун Виктория“ беше на детектив Тръш. А хондата всъдеход^[1] вероятно принадлежеше на някой нископлатен съдебен патолог, който едва ли е бил много щастлив, когато Тръш го е повикал да дойде по това време на нощта. Бентън натисна звънеца, като непрестанно оглеждаше пустия паркинг — никога не приемаше за даденост, че е в безопасност или пък някой не го следи, — и тогава вратата се отвори и Тръш му направи знак да влезе вътре.

— Господи, мразя това място нощем! — рече Тръш.

— И през останалото време няма какво да му харесаш — отбеляза Бентън.

— Радвам се, че дойде. Как си могъл да излезеш с това? — зачуди се Тръш, гледайки към черното порше, докато затваряше вратата. — В това време? Да не си луд?

— Четири по четири. Не валеше, когато тръгнах за работа тази сутрин.

— Другите психолози, с които съм работил, никога не идваха — рече Тръш — ни в дъжд, ни в сняг, ни в слънце. Нито пък профайлърите. Повечето от ФБР, които съм срещал, никога не са виждали труп.

— Освен онези в управлението.

— На мен ли го казваш! И в полицейските управления е пълно с тях. Ето — рече той и подаде на Бентън един плик още докато вървяха по коридора. — Записал съм ти всичко на диск. Снимките от

местопрестъплението и аутопсията — всичко каквото е излязло до момента е тук. Казаха, че ще вали ужасен сняг.

Бентън отново се замисли за Скарпета. Утре беше Свети § Валентин и те плануваха да прекарат вечерта заедно, с романтична вечеря на пристанището. Тя смяташе да остане и за Деня на президента^[2]. Не бяха се виждали близо месец. А сега можеше да не успее да стигне дотук.

— Прогнозите май бяха за леки превалявания — рече Бентън.

— Задава се буря откъм залива. Дано имаш нещо друго за каране, освен тази скъпа спортна кола.

Тръш беше огромен мъж, беше прекарал целия си живот в Масачузетс и това личеше в говора му. Сякаш не познаваше звук „р“. Беше малко над петдесетте, с ниско подстригана посивяла коса и измачкан кафяв костюм, с който навярно бе работил нонстоп цял ден, Двамата вървяха по ярко осветения коридор, който беше безупречно чист и ухаеше на ароматизатор, а от двете му страни се редяха стаи с различно предназначение, във всяка от които се влизаше с електронен пропуск. Имаше дори и спешен шкаф — Бентън се чудеше за какво е — и сканиращ електронен микроскоп. Накратко, това беше най-просторната и добре оборудвана морга, която Бентън някога беше виждал. Недостигът на кадри беше друга история.

Работата на центъра от години се затрудняваше поради проблеми с персонала — ниските заплати не успяваха да привлекат компетентни съдебни патолози и други служители. А като се прибавят и слуховете за грешки и злоупотреби, които доведоха до ожесточени спорове и накърняване доброто име на институцията пред обществото, животът и смъртта ставаха трудни за всички замесени. Центърът не беше отворен за медиите или други външни лица, враждебността и недоверието бяха осезателни. Бентън предпочиташе да идва тук късно нощем. При посещенията си в работно време винаги се чувстваше нежелан и мразен.

Спряха пред затворената врата на една секционна зала, която се използваше само за биологично опасни или странни случаи. Мобилният му телефон завибрира. Той погледна дисплея. Липсата на номер обикновено означаваше, че е тя.

— Здравей — рече Скарпета. — Надявам се да прекарваш нощта по-приятно от мен.

— В моргата съм — каза Бентън и се обърна към Тръш: — Извини ме за минута.

— Не е на добре — отбеляза Скарпета.

— Ще ти разкажа по-късно. Имам един въпрос. Чувала ли си нещо да се е случило в магазин за коледни играчки в Лае Олас преди около две години и половина?

— Под „нещо“ предполагам, че имаш предвид „убийство“?

— Точно така.

— В момента не се сещам. Но може би Луси ще успее да открие нещо. Чух, че валяло сняг при вас.

— Ще те докарам тук, дори ако трябва да наема елените на дядо Коледа.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Приключи разговора и се обърна към Тръш:

— С кого си имаме работа?

— Ами доктор Лонсдейл беше достатъчно любезен да ми окаже съдействие. Ще го харесаш. Но не той е правил аутопсията, а тя.

„Тя“ беше шефката. И се беше добрала до този пост поради факта, че е жена.

— Ако питаш мен — рече Тръш, — жените нямат работа в този бизнес. Що за жена ще иска да се занимава с това?

— Има и добри — вметна Бентън. — Много добри. Не всички се изкачват до постове си само защото са жени.

Тръш не познаваше Скарпета. Бентън никога не я споменаваше дори пред хора, които познава добре.

— Жените не бива да гледат такива ужасии — заяви Тръш.

Нощният въздух пронизваше гърдите и изглеждаше млечнобял по цялата Къмършал Стрийт. Снегът се сипеше под светлината на лампите и озаряваше нощта с неземни отблясъци, докато двете вървяха по средата на пустата улица към къщата, която Луси беше наела преди няколко дни, когато Марино бе получил онова странно телефонно обаждане от мъжа, представил се като Бор.

Тя запали камината и двете със Стиви се настаниха удобно пред нея върху шарени одеяла. После свиха една цигара с много качествена

стока от Британска Колумбия и се редуваха да си дръпват от нея. Пушеха, разговаряха и се смяха, а после Стиви поиска още.

— Само още една — примоли се тя, докато Луси сваляше дрехите ѝ.

— Това вече е различно — рече Луси, като гледеше стройното голо тяло на Стиви и червените отпечатыци на ръце, вероятно татуировки.

Бяха четири. Две върху гърдите ѝ, сякаш някой ги беше сграбчил, и две върху горната вътрешна страна на бедрата, сякаш някой се опитваше да разтвори краката ѝ. Нямаше по гърба или пък на други места, където не би могла да си ги направи сама. Луси продължаваше да я гледа. После докосна единия отпечатък и сложи ръка върху него, погалвайки гърдата на Стиви.

— Просто проверявам дали са ми по мярка — рече тя. — Имитация ли са?

— Защо не си свалиш дрехите?

Луси се отдаде на това, което ѝ се искаше, но не се съблече. Часове наред тя задоволяваше желанията си пред камината върху одеялата, а Стиви с удоволствие ѝ позволяваше да го прави. Тялото ѝ беше по-чувствено от всяко друго, което Луси бе докосвала, гладко и меко, с нежни извивки, и стройно, както нейното вече не беше. Стиви се опитваше да я съблече, дори насила, но Луси не ѝ позволяваше, докато накрая Стиви загуби интерес и се отказа, а Луси ѝ помогна да си легне. След като тя заспа, Луси дълго лежа будна, заслушана в стихията отвън, опитвайки се да разбере на какво точно ѝ напомня воят на вятъра, и накрая реши, че все пак не е на копринени чорапи, а по-скоро на нещо в беда, стенещо от болка.

[1] Навсякъде в текста под „всъдеход“ се разбира моделът коли SUV. — Б.пр. ↑

[2] Третият понеделник от февруари, федерален празник в САЩ в чест на президентите Вашингтон и Линкълн. — Б.пр. ↑

Секционната зала беше малка, с кахлен под и обичайния хирургически шкаф, дигитална везна, шкаф за доказателствен материал, електрически трион за отваряне на череп и различни аутопсионни ножове, секционни плотове и подвижна аутопсионна маса, закачена за предната част на стенна мивка. Хладилната камера беше вградена в стената, а вратата ѝ бе леко откряната.

Тръш подаде на Бентън чифт сини нитрилни ръкавици и го попита:

— Искаш ли калцуни, маска или нещо друго?

— Не, благодаря — отвърна той, когато доктор Лонсдейл се появи от хладилната камера, бутайки метална количка с опаковано тяло.

— Трябва да побързаме — рече той, като спря до мивката и застопори две от въртящите се колелца. — Вече имах една разправия с жена ми. Днес е рожденият ѝ ден.

После дръпна ципа и разтвори чувала. Жертвата беше е разрошена къса черна коса, още влажна от кръв, парченца мозък и други тъкани. От лицето не беше останало почти нищо. Сякаш бомба бе избухнала в главата ѝ, което долу-горе отговаряше на истината.

— Застреляна е в устата — рече доктор Лонсдейл, млад лекар, чиято напрегнатост граничеше с нетърпение. — Масивни фрактури по черепа, скашкване на мозъка, което, разбира се, обикновено свързваме със самоубийство, но нищо друго в този случай не говори за самоубийство. По мое мнение главата ѝ е била силно дръпната назад, когато е произведеш изстрелът, което обяснява защо лицето на практика липсва, а някои от зъбите са избити. Отново нетипично при самоубийствата.

Светна една лампа лупа и я приближи до главата.

— Не е нужно да ѝ отваряме устата — отбеляза той. — При положение че изобщо няма лице. Да благодарим на бога за малките услуги.

Бентън се наведе по-близо и усети сладникавата гнилоствна миризма на разлагаща се кръв.

— Сажди по небцето и езика — продължи доктор Лонсдейл. — Повърхностни разкъсвания по езика, околоустната и назо-лабиалната област, дължащи се на разтягането, което се появява вследствие разширяването на газовете от изстрела. Неприятен начин да умреш.

После разкопча чувала докрай.

— Оставих най-хубавото за края — рече Тръш. — Какво ще кажеш за това? Напомня ми за Крейзи Хорс^[1].

— Индианецът? — попита го доктор Лонсдейл озадачено, докато отвърташе капака на малък стъклен буркан, пълен с прозрачна течност.

— Аха. И той май е слагал червени отпечатыци на ръце по задника на коня си.

По тялото на жената имаше червени отпечатыци на ръце, по гърдите, корема и горната вътрешна страна на бедрата, при вида на които Бентън приближи лампата лупа.

Доктор Лонсдейл потърка с тампон края на единия отпечатък и каза:

— Изопропанол, подобен разтворител би ги премахнал. Очевидно са водоустойчиви, което ме навежда на мисълта за временни татуировки. Някакъв вид боя или багрило. А може да са направени и с неизтриваем маркер.

— Да разбирам ли, че не сте ги виждали по други жертви — попита Бентън.

— Абсолютно.

Увеличените отпечатыци имаха ясно изразени контури, като че ли бяха направени с шаблон, и Бентън се загледа за следи от четка или нещо подобно, които биха им подсказали как е нанесена боята, мастилото или каквото багрило е използвано. Засега не можеше да каже нищо конкретно, но от яркостта на цвета реши, че най-вероятно рисунките са пресни.

— Може да са ѝ ги направили и по-рано — допълни доктор Лонсдейл. — С други думи, да нямат връзка със смъртта ѝ.

— И аз това си мислех — съгласи се Тръш. — Има какви ли не вещерски култове наоколо, все пак Салем е наблизо.

— А аз се чудя колко ли бързо избледнява нещо такова — вметна Бентън. — Измерихте ли ги да видите дали пасват на ръката ѝ —

попита той, като посочи тялото.

— Изглеждат ми по-големи — отбеляза Тръш, протягайки собствената си ръка.

— А по гърба? — попита Бентън.

— По една на всяка от бузите на дупето и една между лопатките — отговори доктор Лонсдейл. — Приличат ми по-скоро на мъжки ръце.

— Аха — съгласи се Тръш.

Доктор Лонсдейл обърна тялото частично на една страна и Бентън заразглежда отпечатыците по гърба.

— Тук има някакво ожулване — отбеляза той, като посочи едно охлузено място върху отпечатъка между лопатките. — Има вид на възпалено.

— Не знам всички подробности — отвърна доктор Лонсдейл. — Случаят не е мой.

— Като че ли рисунките са направени след ожулването — продължи Бентън. — А има и някакви червени резки.

— Вероятно локално възпаление. Хистологичният анализ ще покаже. Случаят не е мой — припомни Лонсдейл и не пропусна да отбележи: — Не участвах в аутопсията. Успях само да й хвърля един поглед, едва сега я виждам по-подробно. Прегледах само доклада.

Не мислеше да поема вината, в случай че шефката беше проявила немарливост или некомпетентност.

— Имате ли представа откога е мъртва? — попита Бентън.

— Ами ниските температури може да са забавили вкочаняването.

— Замръзнала ли са я намерили?

— Не още. Според доклада, когато са я докарали, телесната ѝ температура е била 38 градуса. По Фаренхайт. Не съм ходил на мястото, където са я открили. Не мога да ви дам тези подробности.

— В десет часа тази сутрин температурата е била минус шест градуса — каза Тръш на Бентън. — Метеорологичните условия са на диска, който ти дадох.

— Значи докладът от аутопсията вече е излязъл — рече Бентън.

— На диска е — отвърна Тръш.

— Някакви следи?

— Пръст, влакна и други боклуци, които са полепнали по кръвта — отговори Тръш. — Ще ги прекарам през лабораторията възможно

най-скоро.

— Кажи ми за гилзата, която сте намерили — обърна се Бентън към него.

— Беше в ануса ѝ. Отвън не се виждаше, но излезе на рентгена. Гадно нещо. Когато за пръв път ми показаха филма, помислих, че може би гилзата е под тялото ѝ, върху плота. И представа си нямах, че е вътре в нея.

— От каква пушка?

— „Ремингтън Експрес Магнум“, дванадесети калибър.

— Е, ако сама се е застреляла, положително не си е напъхала сама гилзата отзад — каза Бентън. — Пуснахте ли я в МВШ^[2]?

— Вече е в системата — отговори Тръш. — Ударникът е оставил много хубава ясна следа. Може и да имаме късмет.

[1] Crazy Horse — легендарен индиански вожд. — Б.пр. ↑

[2] National Integrated Ballistics Information Network — Национална база данни за резултати от балистични експертизи. — Б.пр. ↑

Рано на другата сутрин снегът валеше косо над залива Кейп Код и се топеше във водата. Тънката ивица плаж, която се виждаше от прозорците на Луси, беше едва посипана, но близките покриви и терасата на спалнята ѝ тънеха под дебел слой сняг. Тя дръпна завивката до брадичката си и се загледа през прозореца към водата и снега, недоволна, че трябваше да стане и да се занимава със спящата до нея Стиви.

Не биваше да ходи в „Лорейнс“ миналата нощ. Щеше ѝ се да не беше ходила и не можеше да се отърве от тази мисъл. Отвращаваше се от себе си и искаше час по-скоро да се махне от тази къщичка с дървен покрив, овехтели мебели и тясна мръсна кухня с остарели уреди. Тя зарея поглед в хоризонта, където ранната утрин менеше цвета си във всички нюанси на сивото, а снегът се сипеше почти така силно както миналата нощ. Замисли се за Джони. Беше дошъл тук, в Провинстаун, седмица преди да умре, и се беше запознал с някаква жена. Луси отдавна трябваше да е открила това, но не можеше. Не можеше да го понесе. Загледа се в равномерно дишане на Стиви.

— Будна ли си? — попита Луси. — Време е да ставаш.

Пак погледна снега и дивите патици, които се гмурках по набраздената сива повърхност на залива, и се зачуди *кат* не замръзват. Знаеше, че перата имат и затопляща функция, но въпреки това ѝ беше чудно как едно топлокръвно същество може да плува на воля в ледена вода посред снежна буря. Стана ѝ студено под завивките, почувства в себе си хлад и отвращение, докато лежеше по сутиен и бикини и закопчана до долу риза.

— Стиви, събуди се. Трябва да излизам — каза тя високо Стиви не реагира, продължаваше да диша бавно и ритмично, а на Луси ѝ се повдигаше от угризения, яд и отвращение, защото въпреки усилията си не можеше да престане да върши това, а така го мразеше. Почти цяла година успяваше да се възпре, казвайки си „стига толкова“, но после идваше една нощ като снощната, и не беше нито умно, нито логично, и

после винаги, винаги съжаляваше, защото беше унижително и трябваше да се откъсне от тази ситуация и да продължава да лъже. Нямаше избор. Животът не ѝ беше оставил избор. Беше доста затънала, за да може да промени нещо, а и някои решения вече бяха взети вместо нея. Още не можеше да повярва. Тя докосна чувствителните си гърди и подутия си корем, за да се увери, че е истина, и въпреки това не можеше да го проумее. Как можа да ѝ се случи това?

Как е възможно Джони да е мъртъв?

Тя така и не се зае с неговия случай. Просто си тръгна и отнесе своите тайни със себе си.

„Съжалявам“ — промълви мислено тя, надявайки се, че където и да беше сега, той знаеше какво става в душата ѝ, както бе знаел някога, само че по различен начин. Може би сега умееше да чете мислите ѝ. Може би щеше да разбере защо се беше оттеглила, приемайки, че сам си е причинил това. Може би е бил в депресия. Може би се е чувствал съсипан. Тя никога не повярва на версията, че брат му го е убил. Не допускаше и възможността някой друг да го е направил.

И тогава Марино получи онова телефонно обаждане, онова зловещо обаждане от Бор.

— Трябва да ставам — рече тя на Стиви.

После се пресегна за пистолета „Колт Мустанг .380“, който лежеше на масичката до леглото.

— Хайде, събуди се.

Базил Дженрет лежеше на металното легло в килията си, покрит с тънко одеяло като онези, които не пропускат отровните газове като цианид в случай на пожар. Матракът беше тънък и твърд и също не би пропуснал смъртоносните газове в случай на пожар. Инжекцията би била неприятна, електрическият стол още по-зле, но газова камера — не. Да се задавяш, да не можеш да дишаш, да се задушаваш. Не, господи, само това не!

Когато гледаше матрака, докато си оправяше леглото, винаги си мислеше за пожари и си представяше как не може да диша. Не беше чак толкова лош. Поне не беше причинявал никому онова, което учителят по пиано му причиняваше, докато накрая Базил спря да ходи

на уроци, независимо колко силно го биеше майка му с колана. Зарязва уроците и за нищо на света не би се върнал там за поредното даване, едва ли не задушаване. Но не беше се сещал за това скоро, докато някой не спомена газовата камера. Макар да знаеше, че в Гейнсвил екзекуциите се правят чрез инжекция, надзирателите го плашеха с газова камера и се заливаха от смях, като го гледаха как се свива на кълбо върху леглото и започва да трепери.

Но вече нямаше защо да се тревожи за газовата камера или друг вид екзекуция. Сега беше научен обект.

Базил се заслуша да чуе отварянето на чекмеджето в долната част на металната врата в очакване на подноса със закуската.

Не можеше да види, че навън се е съмнало, защото килията нямаше прозорец, но знаеше, че е сутрин, защото чуваше надзирателите, които правеха своите утринни обиколки, и шума от отварящи се и затварящи се чекмеджета, докато другите затворници получаваха своите бисквити и яйца с бекон, понякога пържени, понякога бъркани. Той подушваше храната, докато лежеше на нетоксичния матрак, завит с нетоксичното одеяло и си мислеше за пощата. Трябваше да си я получи. Беше страшно изнервен и ядосан. Чу стъпки, след което видя дебелия черно лице на чичо Рем да се появява зад решетестия отвор високо във вратата.

Така го наричаше Базил. Чичо Рем. Затова и вече не си получаваха пощата. Не беше я получавал от месец.

— Искам си пощата — каза той на чичо Рем, чието лице се виждаше зад решетката. — Имам конституционно право да я получа.

— Защо си мислиш, че някой ще ти пише, жалък задник такъв? — попита лицето зад решетката.

Базил не можеше да види много, само тъмната форма на лицето и влажните очи, които се взираха в него. Той знаеше как да се справя с очите, как да ги изгаси, за да не му блестят и за да не виждат местата, които не бива да видят, преди да потъмнеят и да полудеят, и това почти го задушаваше. Не можеше да свърши кой знае какво в тази килия за самоубийци и гневът и безпокойството свиваха стомаха му на топ — Знаем, че имам поща — каза Базил. — Искам си я.

Лицето изчезна и се отвори чекмеджето. Базил стана от леглото, взе подноса, а чекмеджето в дъното на дебелия сива метална врата се затвори с трясък.

— Дано никой не ти е плюл в яденето — каза чичо Рем през решетката. — Да ти е сладко.

Луси усещаше студенината на дървения под с босите си крака, докато се връщаше към спалнята. Стиви спеше под завивките и Луси остави две чаши кафе на масичката до леглото, след което пхна ръка под матрака за пълнителите на пистолета. Може и да беше постъпила безразсъдно миналата нощ, но не беше чак толкова безразсъдна, че да остави пистолета си зареден, когато има непознат в къщата.

— Стиви? — рече тя. — Хайде, събуди се. Хайде!

Стиви отвори очи и видя Луси, седнала на ръба на леглото, да зарежда пистолета си.

— Каква гледка! — промълви тя през прозявка.

— Трябва да тръгвам — каза Луси, като й подаде чаша кафе.

Стиви отново погледна към пистолета и каза:

— Сигурно ми имаш доверие, щом си го оставила там цяла нощ.

— А защо да ти нямам доверие?

— Не знам, мисля, че вие, адвокатите, би трябвало да се притеснявате от всички онези хора, чийто живот сте съсипали — отвърна Стиви. — Човек никога не може да е сигурен за хората в наше време.

Луси й беше казала, че е адвокат от Бостън. Вероятно доста от представите на Стиви бяха погрешни.

— Откъде знаеш, че обичам кафето чисто?

— Не знаех — отвърна Луси. — Но в къщата няма нито мляко, нито сметана. Наистина трябва да тръгвам.

— Мисля, че е по-добре да останеш. Няма да съжаляваш. Така и не довършихме снощи, нали? Така ме напои и ме дрогира, че въобще не успях да ти сваля дрехите. За пръв път ми се случва.

— Май доста неща ти бяха за пръв път.

— Не си свали дрехите — напомни й Стиви, отпивайки от кафето си. — Наистина не ми се беше случвало досега.

— И ти не беше много на себе си.

— Но бях достатъчно на себе си, за да опитам. Не е късно да опитаме пак.

После седна в леглото, намествайки се удобно между възглавниците, а завивката се смъкна от гърдите ѝ и разкри настръхналите ѝ зърна. Тя много добре знаеше с какво разполага и как да го използва и Луси дълбоко се съмняваше, че случилото се снощи ѝ е било за пръв път, както и всичко останало.

— Господи, как ме боли главата! — рече Стиви с ясното съзнание, че Луси я наблюдава. — Нали ми каза, че от добрата текила не боли глави?

— Но ти я смеси с водка.

Стиви намести възглавниците зад гърба си и завивката се смъкна още по-надолу, до ханша. После отметна от очите си тъмнорусата си коса и представляваше невероятна гледка на утринната светлина, но Луси не искаше да има вече нищо общо с нея, а и отново се отврати от червените отпечатыци на ръце.

— Помниш ли, че снощи те попитах за тях? — рече Луси, като ги гледаше.

— Снощи се интересувах от много неща.

— Попитах те откъде ги имаш?

— Защо не дойдеш при мен в леглото — рече Стиви, като потупа мястото до себе си, а очите ѝ сякаш изгаряха кожата на Луси.

— Сигурно е боляло. Освен ако не са имитация, а аз мисля, че е така.

— Мога да ги изтрия с лакочистител или бебешко олио, но съм сигурна, че ти нямаш лакочистител или пък бебешко олио.

— И какъв е смисълът? — попита Луси, като продължаваше да гледа отпечатыците.

— Не беше моя идея.

— А чия?

— На една досадница. Тя ми ги прави, а аз после си ги трия.

Луси се намръщи и я погледна недоверчиво.

— Позволяваш на някого да ти ги рисува по тялото? Звучи ми малко извратено — рече тя и усети как я пронизва тръпка на ревност, като си представи, че някой рисува по голото тяло на Стиви. — Не е нужно да ми казваш коя е — добави тя, сякаш не я интересуваеше.

— Много по-добре е да си този, който ги прави — рече Стиви и Луси отново усети тръпката на ревност. — Ела тук — каза тя с гальовен глас, като отново потупа леглото.

— Трябва да тръгваме. Имам работа — отвърна Луси, взе торбест черен панталон, широк черен пуловер и пистолета си и ги понесе към тясната баня до спалнята.

Влезе вътре, затвори вратата и я заключи. После се съблече, без да се поглежда в огледалото, като през цялото време ѝ се искаше това, което се бе случило с тялото ѝ, да беше въображаемо или само един лош сън. Под душа се опипа да види дали нещо се е променило и отново избягваше огледалото, докато се бършеше.

— Я се виж само — каза Стиви, когато Луси излезе от банята, облечена и унила, в много по-лошо настроение отпреди няколко минути. — Приличаш на таен агент. Наистина си страхотна. Искам да бъда точно като теб.

— Не ме познаваш.

— След снощи знам достатъчно — каза Стиви, като мереше Луси с поглед от горе до долу. — Кой не би искал да бъде като теб? Сякаш не де страхуваш от нищо. Така ли е?

Луси се наведе и оправи чаршафите около тялото на Стиви, като я зави до брадичката. Лицето на Стиви се промени, тя се стегна и заби поглед в леглото.

— Извинявай, не исках да те обидя — промълви тихо, а бузите ѝ почервенияха.

— Тук е студено. Завих те защото...

— Няма нищо. И друг път се е случвало — рече Стиви, като вдигна поглед, а очите ѝ бяха бездънна бездна от страх и тъга. — Намираш ме грозна, нали? Грозна и дебела. Вече не ме харесваш, на дневна светлина.

— Ти си всичко друго, но не грозна и дебела — каза Луси. — И много те харесвам. Просто... По дяволите, съжалявам. Не исках да...

— Не се изненадвам. Защо някой като теб ще хареса такава като мен? — рече Стиви, стана и се загърна изцяло с одеялото. — Можеш да имаш всеки. Признателна съм ти. Благо даря. Няма да кажа на никого.

Луси остана безмълвна. Стиви взе своите дрехи от хола и се облече, като през цялото време трепереше, а устните ѝ леко потръпваха.

— За бога, Стиви, моля те, не плачи!

— Поне ме наречи с точната дума!

— Какво искаш да кажеш?

Стиви я погледна с огромни, потъмнели и уплашени очи и каза:

— Искам да си тръгвам, моля. Няма да кажа на никого Благодаря, много съм признателна.

— Какво ти става, защо говориш така? — недоумяваше Луси.

Стиви взе своето дълго черно палто с качулка и го облече, Луси я наблюдаваше през прозореца как се отдалечава под сипеция се сняг, а дългото ѝ черно палто се поклащаше около високите ѝ черни ботуши.

Половин час по-късно Луси закопча ципа на скиорското си яке и пхна пистолета и два пълнителя в един от джобовете.

После заключи входната врата на къщата и докато слизаше по заснежените дървени стъпала към улицата, си мислеше за Стиви и нейното необяснимо поведение. Почувства се виновна. Замисли се и за Джони и отново се почувства виновна, спомняйки си Сан Франциско, когато той я беше завел на вечеря и я беше уверил, че всичко ще е наред, „Ще се оправиш“ — обеща той.

„Не мога да живея така“ — отвърна тя.

Беше женската вечер в „Мека“ на Маркет Стрийт и ресторантът беше пълен с жени, привлекателни жени, които изглеждаха щастливи, уверени и доволни от себе си. Луси почувства, че привлича любопитни погледи, и това я обезпокои както никога дотогава.

„Искам да направя нещо по въпроса веднага. — Виж на какво приличам.“

„Луси, изглеждаш страхотно.“

„Не съм била толкова дебела, откакто бях на десет.“

„Ако спреш да вземаш лекарството...“

„От него ми се гади и се чувствам изморена.“

„Не бива да действаш прибързано, имай търпение. Довери ми се.“

Той беше се взрял в очите ѝ на светлината на свещите и тя завинаги щеше да запомни лицето, му в онзи миг и погледът, с който я гледаше. Беше красив, с изящни черти и необикновени тигрови очи. Нищо не можеше да скрие от него. Той знаеше всичко за нея.

Чувството за самота и вина не я напускаше, докато вървеше на запад по заснежения тротоар покрай залива Кейп Код. Беше избягала. Спомни си как беше научила за смъртта му по възможно най-недопустимия начин — от радиото.

„Известен лекар е намерен застрелян в апартамент в Холивуд. Според източници, близки до разследването, вероятно става дума за

самоубийство...“

Нямаше кого да попита. Никой не знаеше, че познава Джони, а тя не познаваше нито брат му Лоръл, нито приятелите им, така че към кого можеше да се обърне?

Мобилният ѝ телефон завибрира.

— Къде си? — попита Бентън.

— В една снежна буря в Провинстаун. Всъщност не бе съвсем буря, вече понамалява — отвърна тя, като се чувстваше малко замаяна, с лек махмурлук.

— Нещо интересно?

Луси се сети за снощи и се почувства объркана и засрамена, а на Бентън каза:

— Само това, че не е бил сам, когато е бил тук за последно през седмицата преди да умре. Явно е дошъл веднага след операцията, а после е заминал за Флорида.

— Лоръл бил ли е с него?

— Не.

— Как се е справял сам?

— Както споменах, изглежда не е бил сам.

— Кой ти каза?

— Един барман. По думите му той се е запознал с някого.

— Знаем ли с кого?

— С една жена. Много по-млада от него.

— Името ѝ?

— Джен, не знам фамилия. Джони е бил разстроен след операцията, която, както знаеш, не е била много успешна. Хората правят какви ли не неща, когато са уплашени и са загубили вяра в себе си.

— Ти как си?

— Добре — излъга тя.

Беше страхливка. Беше егоистка.

— Май не е добре. Не се обвинявай за случилото се с Джони.

— Аз избягах. Не направих нищо.

— Защо не прекараш малко време с нас? Кей ще бъде тук цяла седмица. Ще се радваме да те видим. Освен това ще можем да поговорим — предложи Бентън, психологът.

— Не искам да я виждам. Намери начин да ѝ го обясниш.

— Луси, не може да продължаваш да постъпваш така с нея.

— Не искам никого да нараня — каза тя и отново се сети за Стиви.

— Тогава й кажи истината. Толкова е просто.

— За какво ми се обади? — смени тя темата изведнъж.

— Искам да провериш нещо възможно най-бързо — отвърна той.

— Обаждам се от сигурен телефон.

— Аз също, освен ако някой наоколо не разполага със система за прихващане на сигнала. Казвай.

И той й разказа за едно убийство, извършено вероятно в някакъв магазин за коледни играчки, може би в региона на Лас Олас, преди около две години и половина. Разказа й всичко, което чу от Базил Дженрет. Допълни, че Скарпета не се сеща за подобен случай, но тогава тя не е работила в южна Флорида.

— Информацията е от един социопат — поясни той. — Така че може да ни е пратил за зелен хайвер.

— Предполагаемата жертва в коледния магазин с извадени очи ли е била?

— Не ми каза. А и аз не исках да навлизам в подробности преди да сме проверили тази история. Можеш ли да я пуснеш през базата данни НІТ^[1] да видим дали ще излезе нещо?

— Ще започна още в самолета — каза тя.

[1] НІТ е акроним от Heterogeneous Image Transaction. — Б.пр. ↑

Часовникът на стената над етажерката с книги показваше дванадесет и половина на обяд и адвокатът на едно момче, което по всяка вероятност беше убило новороденото си братче, преглеждаше спокойно документите по делото от другата страна на бюрото на Кей Скарпета.

Дейв беше млад, мургав и добре сложен мъж, от онези, чиито иначе неправилни черти се съчетаваха по един доста приятен начин. Той беше известен със своите темпераментни защитни речи в областта на малпрактиката, и когато идваше в академията, секретарките и студентките все си намираха повод да минават покрай кабинета на Скарпета, с изключение на Роуз, разбира се. Тя беше секретарка на Скарпета от петнадесет години, отдавна беше надхвърлила пенсионна възраст и не се поддаваше особено на мъжкия чар, освен на Марино — вероятно единственият мъж, чието внимание тя с удоволствие приемаше. Скарпета вдигна телефона, за да я попита къде е той. Трябваше да е тук за срещата.

— Опитам да се свържа с него снощи — информира я Скарпета по телефона. — Няколко пъти.

— Ще пробвам да го открия — каза Роуз. — Напоследък се държи малко странно.

— Не само напоследък.

Дейв беше отметнал глава назад и четеше доклада от аутопсията през очила с рогови рамки, паднали ниско на носа му.

— Последните няколко седмици е дори още по-зле. Имам усещането, че е замесена жена.

— Виж дали ще го намериш.

Затвори телефона и погледна през бюрото да види дали Дейв е готов да ѝ зададе своите предубедени въпроси относно поредната трудна смърт, с която срещу солиден хонорар смяташе да се справи. За разлика от повечето полицейски участъци, които търсеха помощта на експертите от академията, адвокатите обикновено плащаха, и като

правило тези, платежоспособните, представляваха хора, които бяха абсолютно виновни.

— Марино няма ли да дойде? — попита той.

— Опитваме се да го открием.

— След по-малко от час ще вземам показания — каза той. И като прелисти една страница от доклада, добави: — В крайна сметка всичко води до заключението за удар и нищо повече.

— Не мога да кажа това в съда — рече Скарпета, като разлистваше доклада и четеше подробностите от една аутопсия, която не беше извършила. — Принципно субдуралец хематом може да се получи в резултат от удар, в конкретния случай предполагаемото падане от кушетката върху теракота, но е много малко вероятно; по-вероятната причина е някакво силно разтърсване, което е довело до сътресение на мозъка, субдурален кръвоизлив и поражения в гръбначния мозък.

— Но за кръвоизлива в ретината сме единодушни, че може да е резултат от травма, като например удрянето на главата в пода, нали?

— Не и при такова кратко падане. Повтарям, по-вероятната причина е рязкото разтърсване на главата напред-назад. Точно както е казано в доклада.

— Не ми помагаш много, Кей.

— Ако не искаш безпристрастно мнение, намери си друг експерт.

— Няма друг. Ти си ненадмината — рече той с усмивка. — А какво ще кажеш за недостига на витамин К?

— Ако са му взели кръв преди смъртта, която показва протеиново-провокиран недостиг на витамин К — отвърна тя. — Ако ще търсиш под вола теле.

— Проблемът е, че нямаме такава кръв. Умряло е на път за болницата.

— Това вече е проблем.

— Е, не може да се докаже, че детето е разтърсвано. Няма ясни и неопровержими доказателства.

— Ясно е обаче, че никоя майка не би оставила новороденото си дете на грижите на четиринадесетгодишния му брат, който вече два пъти е бил в затвор за малолетни заради побой на други деца и е известен с избухливия си нрав.

— Но няма да го кажеш.

— Не.

— Виж, от теб искам само да посочиш, че няма неоспорими доказателства, че детето е било разтърсвано.

— Но ще посоча също, че няма неоспорими доказателства и за обратното и че не намирам грешки в доклада за аутопсията.

— Тази академия е върхът! — каза Дейв, ставайки от стола. — Но да ти кажа честно, усложнявате ми живота. Марино не става за шоу. Сега и ти ме оставяш на сухо.

— Съжалявам за Марино.

— Може би трябва да го контролираш по-добре.

— Едва ли е възможно.

Дейв запаса ярката си раирана риза, стегна ярката си копринена вратовръзка и облече шитото по поръчка копринено сако. После подреди документите и ги сложи в куфарчето от крокодилска кожа.

— Носят се слухове, че се занимаваш със случая Джони Суифт — каза той, като щракна сребърните закопчалки.

Скарпета се сепна за момент. Не можеше да си представи откъде Дейв би могъл да знае. Но каза само:

— Отдавна не обръщам внимание на слухове, Дейв.

— Брат му държи един от любимите ми ресторанти в Саут Бийч. Казва се „Слухове“, колко иронично! Лоръл имаше някои проблеми, както знаеш.

— Нищо не знам за него.

— Една сервитьорка от ресторанта разпространява версията, че Лоръл е убил брат си за пари, които евентуално му е оставил в завещанието си. Твърди също, че Лоръл имал навици, които не можел да си позволи.

— Звучи ми като клюка. Или пък му има зъб.

Дейв се отправи към вратата.

— Не съм говорил с нея. Всеки път, когато я потърся, нея я няма. Аз лично смятам, че Лоръл е много приятен тип, но ми се струва странно съвпадение, че тъкмо когато се появиха тези слухове, случаят на Джони се възобновява.

— Не съм чувала някога да е приключвай — каза Скарпета.

Снежинките бяха остри и леденостудени, а тротоарите и улиците — заскрежени от сняг. Почти нямаше хора.

Луси отпиваше от чаша силно еспreso и вървеше с бързи крачки към „Анкор Ин“, където преди няколко дни се беше регистрирала с фалшиво име, за да може да скрие взетия под наем „Хамър“. Не беше го паркирала нито веднъж пред къщата, защото не искаше непознати хора да знаят какво кара. Тя сви по един тесен път, който я заведе до малкия паркинг до водата, където джипът я чакаше, затрупан със сняг. Отключи вратите, запали двигателя и включи подгряването на стъклата. Заобиколена от изпотените побелели прозорци се чувстваше като в иглу.

И тъкмо се обаждаше на един от своите пилоти, когато изведнъж някаква ръка в ръкавица започна да бърше страничния прозорец и през стъклото се показва лице под черна качулка. Луси прекъсна обаждането и остави телефона на седалката.

Тя дълго съзерцава лицето на Стиви, след което бавно смъкна стъклото, докато умът ѝ трескаво преценяваше възможностите. Не беше добре, че са я проследили. А още по-лошото беше, че не е забелязала.

— Какво правиш тук? — попита Луси.

— Искях само да ти кажа нещо.

Изражението на Стиви беше трудно за разгадаване. Може би всеки момент щеше да се разплаче и беше изключително разстроена и наранена или пък студеният остър вятър откъм залива караше очите ѝ така да блестят.

— Ти си най-страхотният човек, когото някога съм срещала — каза Стиви. — Ти си моят герой. Моят нов герой.

Луси не беше сигурна дали не ѝ се подиграва. Може би не.

— Стиви, трябва да стигна до летището.

— Все още не са започнали да отменят полетите. Но времето щяло да бъде ужасно до края на седмицата.

— Благодаря за прогнозата — рече Луси, а очите на Стиви запазваха същото настойчиво и обезпокоително изражение. — Виж, съжалявам. Не исках да те обидя.

— Не си ме обидила — каза Стиви, сякаш за пръв път чува за това. — Изобщо не си ме обидила. Не мислех, че толкова ще те харесам. Искях да те намеря, за да ти го кажа. Запомни го в някое

ъгълче на умната си глава и може би ще си го спомниш в някой тежък ден. Просто никога не съм си представяла, че толкова много ще те харесам.

— Все това повтаряш.

— Вълнуващо е. Даваш вид на толкова уверена в себе си, дори арогантна. Корава и недостъпна. Но разбрах, че не си такава вътре в себе си. Странно как нещата се оказват различни от това, което очакваш.

През отворения прозорец на джипа вътре навяваше сняг.

— Как ме откри? — попита Луси.

— Върнах се до къщата, но теб те нямаше. Последвах стъпките ти по снега и те ме доведоха тук. Кой размер? Навярно осми. Не беше трудно.

— Виж, съжалявам за...

— Моля те — каза Стиви властно, настойчиво. — Знам, че не съм ти просто поредната бройка, както се казва.

— Не съм такава — каза Луси, но беше.

И го знаеше, макар да не би го описала по този начин. Чувстваше се зле заради Стиви. Чувстваше се зле заради леля си, заради Джони, заради всички, чието доверие не беше оправдала.

— Някои биха казали, че ти за мен си поредната бройка — каза Стиви закачливо, с онзи познат съблазнителен глас, и на Луси не ѝ се искаше пак да усети тръпката по тялото си.

Стиви отново беше уверена в себе си, отново пълна с тайни, отново невероятно привлекателна.

Луси включи на задна, а снегът и вятърът щипеха лицето ѝ.

Стиви бръкна в джоба на палтото си, извади парче хартия и ѝ го подаде през отворения прозорец.

— Телефонът ми — каза тя.

Кодът беше 617, Бостън. Не беше казвала на Луси къде живее, а и Луси не беше я питала.

— Това беше всичко, което исках да ти кажа — рече Стиви. — И честит Свети Валентин!

Гледаха се една друга през отворения прозорец, двигателят работеше, а черното палто на Стиви побеляваше от сипеция се сняг. Тя беше красива и Луси усети тръпката, която беше почувствала в „Лорейнс“. Мислеше, че се е отървала от нея, но не беше.

— Аз не съм като другите — каза Стиви и гледаше Луси в очите.

— Не, не си.

— Това е номерът на мобилния ми. Всъщност живея във Флорида. След като напуснах Харвард, не си направих труда да си сменя номера. Не си струваше, ползвам безплатни минути, нали разбираш.

— Учила си в Харвард?

— Обикновено не го споменавам. Някои се стряскат.

— Къде живееш във Флорида?

— Гейнсвил. Честит Свети Валентин! — повтори тя. — Надявам се да се окаже най-специалният, който някога си прекарвала.

11

Интерактивната бяла дъска в класна стая 1А беше изпълнена от цветна снимка на мъжки торс. Ризата беше разкопчана, а в косматия гръден кош беше забит огромен нож.

— Самоубийство — предложи мнението си един от студентите.

— Ето още един факт. Макар да не се виждат на тази снимка — обърна се Скарпета към групата от шестнадесет студенти — мъжът е имал множество прободни рани.

— Убийство — бързо промени мнението си същият студент и всички се разсмяха.

Скарпета пусна друга снимка, на която се виждаха множество рани около фаталната.

— Изглеждат плитки — обади се друг студент.

— Ами тъгълът? Трябва да са под тъгъл нагоре, ако сам си ги е нанесъл, нали?

— Не задължително, но ето ви още един въпрос — каза Скарпета от подиума пред аудиторията си. — Какво ви говори тази разкопчана риза?

Мълчание.

— Ако възнамерявате да се самонаръгате, през дрехите *ли* ще го направите? — попита тя. — А между другото сте прав — отпрати тя поглед към студента, който спомена за плитките рани. — Повечето едва са одраскали кожата. Наричаме ги „маркери за колебание“.

Студентите си водеха бележки. Те бяха умни и ентусиазирани, на различна възраст, с различно потекло, от различни краища на страната, а двама бяха от Англия. Няколко бяха детективи, които искаха да минат интензивен курс на обучение по криминалистика. Други бяха следователи, дошли за същото. Имаше и завършващи колеж, които работеха върху дипломите си по психология, молекулярна биология или микроскопия. Един беше помощник областен прокурор, който искаше повече присъди в съдебната зала.

Скарпета показва друга снимка на дъската — доста потресаваща гледка на мъж, чиито вътрешности се бяха изсипали от зейнал прорез на корема му. Някои от студентите изпъскаха, един възкликна „Ох“.

— Кой е запознат със сепуку? — попита Скарпета.

— Харакири — каза един глас откъм вратата.

Доктор Джо Еймъс, тазгодишният аспирант, влезе в стаята сякаш това беше негов час. Той беше висок слаб мъж, с буйна черна коса, дълга остра брадичка и тъмни блестящи очи. На Скарпета ѝ напомняше някаква черна птица, гарван.

— Не искам да ви прекъсвам — каза той, като в същия момент го правеше. — Този тип — и посочи с глава грозната гледка на дъската — взел огромен ловджийски нож, забил го в едната част на корема си и направил дълбок прорез до другата. Това се казва мотивация.

— Ваш ли беше случаят, доктор Еймъс? — попита една красива студентка.

Еймъс се приближи до нея с много сериозен и важен вид.

— Не — рече той. — Но трябва да запомните едно: може да разпознаете самоубийството от убийството по това, че при самоубийството човекът разрязва корема си надлъжно и после реже нагоре, правейки класическия L-разрез, който наблюдаваме при харакири. И който не виждаме на тази снимка.

Той насочи вниманието на студентите към интерактивната бяла дъска.

Скарпета засега се сдържаше.

— Ще е малко трудно да се постигне това при убийство — добави той.

— Този няма L-разрез.

— Именно — каза той. — Кой е „за“ убийство?

Няколко студенти вдигнаха ръце.

— Аз също съм „за“ — рече той уверено.

— За колко време би умрял?

— В такава ситуация може да се оживее няколко минути, но кръвта изтича наистина бързо. Доктор Скарпета, мога ли да ви видя за минута. Извинете за прекъсването — обърна се той към студентите.

Двамата излязоха в коридора.

— Какво има? — попита тя.

— Става въпрос за възстановката, която е насрочена за днес късно следобед — каза той. — Искам да я поукрася малко.

— И това не можеше да почака да си свърша часа?

— Ами надявах се да убедиш някой от студентите да участва. Те биха направили всичко, за което ги помолиш.

Тя пренебрегна ласкателството.

— Попитай ги дали някой от тях има желание да помогне за възстановката, но не разкривай подробностите пред цялата група.

— За какви подробности говорим по-точно?

— Мислех си за Джени. Може би ще ѝ позволиш да пропусне часа ти в три, за да ми помогне?

Джени беше красивата студентка, която го беше попитала дали случаят с коремния разрез е бил негов.

Скарпета неведнъж ги беше виждала заедно. Джо беше сгоден, но това изглежда не го спираше да се сближава с привлекателни студентки, въпреки че в академията не се гледаше с добро око на такова поведение. Засега не бяха го хващали в неоспорима злоупотреба със служебното положение ние, но Скарпета щеше да е доволна. С удоволствие би се отървала от него.

— Ще я използваме за ролята на престъпника — заобяснява той тихо и въодушевено. — Тя изглежда толкова невинна, толкова сладка. Ще влизат по двама студенти наведнъж и ще работят по версия за убийство, жертвата е застреляна многократно, докато е в тоалетната. Всичко става в мотелска стая, разбира се, и Джени е потресена, в истерия. Тя е дъщерята на убития. Да видим дали студентите ще се хванат.

Скарпета млъкна.

— Разбира се, ще има и няколко полицаи на местопрестъплението. Да речем, ще оглеждат мястото, приемайки, че убиецът е избягал. Идеята е да видим дали някой ще прояви достатъчно съобразителност да се сети, че тази млада красавица може би не е извън подозрение и може би именно тя е застреляла татенцето, докато ака. И знаеш ли какво? Така е, Но никой не я подозира, така че тя изважда пистолет и започва да стреля, при което я убиват. И... завеса! Класическа сцена на самоубийство с помощта на полицията.

— Можеш сам да попиташ Джени след часа — каза Скарпета, като същевременно се мъчеше да се сети защо този сценарий ѝ

звучеше познато.

Джо беше маниак на тема възстановки, едно нововъведение на Марино, което всъщност представляваше разиграване на изключително тежки престъпления с цел да се покажат реалните рискове и грозните подробности при една истинска смърт. Понякога ѝ се струваше, че за Джо щеше да е по-добре да зареже съдебната патология и да продаде душата си на Холивуд. Ако имаше душа. Сценарият, който току-що бе изложил, ѝ напомняше за нещо.

— Супер е, нали? — рече той. — Може да се случи и в реалния живот.

Тогава си спомни. Беше се случило в реалния живот.

— Имахме подобен случай във Вирджиния — сподели тя. — Когато бях завеждащ.

— Така ли? — рече той учудено. — Май няма нищо ново под слънцето.

— Между другото, Джо, при повечето случаи на сепуку, или харакири, ако искаш, причината за смъртта е инфаркт, който се дължи на внезапния сърдечен колапс, който от своя страна се дължи на внезапното спадане на вътрекоремното налягане, което пък се дължи на внезапното изкормване. А не на кръвозагуба.

— Твой ли беше случаят? Онзи на дъската? — попита той.

— Мой и на Марино. Преди много години. И още нещо — добави тя. — Самоубийство е, а не убийство.

Самолетът чесна летеше на юг със скорост съвсем малко под Мах–1, а Луси качваше файлове на виртуална частна мрежа, която беше така добре защитена зад файървол, че дори Вътрешна сигурност не можеше да я пробие.

Или поне Луси смяташе, че нейната информационна инфраструктура беше сигурна. Тя вярваше, че никой хакер, дори правителството, не можеше да проследи предаването на поверителна информация, генерирана от системата за управление на база данни, която посветените наричаха с акронима НІТ. Тя сама беше създавала и разработила системата. Правителството не знаеше за нея, беше сигурна в това. Всъщност съвсем малко хора знаеха, и в това беше сигурна. НІТ беше нейна собственост и лесно можеше да я продаде, но нямаше нужда от парите, тъй като беше натрупала своето състояние преди години от разработка на други софтуерни продукти най-вече същите търсачки, които сега пускаше в киберпространството, за да види какви случаи на насилствена смърт са регистрирани в бизнес средите в южна Флорида.

Освен очакваните убийства в магазините за алкохол, масажните салони и стриптийз баровете, Луси не откри никакъв друг случай на насилствена смърт, разрешен или не който можеше да потвърди историята, разказана от Базил Дженрет на Бентън. Излезе информация обаче, че някога е имало Коледен магазин на пресечката на А1А и Ийст Лас Олас Булевард, в поредица от неугледни туристически бутици, кафенета и павилиони за сладолед на плажа. Преди две години магазинът бил продаден на верига наречена „Бийч Бамс“, която продавала основно тениски, бански костюми сувенири.

На Джо му беше трудно да повярва колко много случаи е имала Скарпета за една относително кратка кариера. Съдебните патолози рядко получаваха първата си работа преди да навършат тридесет

години, и то при положение че не са прекъсвали дългия и труден път на своето обучение. След като беше завършила медицинско образование, Скарпета имаше още шест години следдипломна квалификация плюс три години право. Преди да навърши тридесет и пет години тя вече завеждаше най-известния център по съдебна медицина в Съединените щати. За разлика от повечето шефове обаче не е била само администратор, а сама е извършвала аутопсии, хиляди аутопсии.

Повечето от тях се съхраняваха в база данни, до която се предполагаше, че само тя има достъп, и дори беше получавала федерални изследователски стипендии за научни проекти, изучаващи насилието — сексуално насилие, свързано с наркотици насилие, домашно насилие — всякакъв вид насилие. В много от старите ѝ случаи главен следовател беше Марино, който по онова време е бил местен детектив от отдел „Убийства“. Така че и неговите доклади бяха в базата данни, която за Джо беше като склада на дядо Коледа. Като фонтан от шампанско. Като върховна наслада.

Джо преглеждаше файловете по случая С328–93 за следобедната възстановка и отново кликна върху снимките от местопрестъплението, мислейки за Джени. В действителния случай бойната щерка лежеше по очи в локва кръв на пода в хола. Беше простреляна три пъти — веднъж в корема и два пъти в гърдите. Джо се замисли за начина, по който беше облечена, когато е убила баща си, докато е бил в тоалетната, а после е разиграла театър пред полицаите, преди отново да извади пистолета си. Умира боса, облечена в саморъчно изрязани дънкови къси панталонки и тениска. Не е носила бикини или сутиен. Джо кликна върху снимките от аутопсията не защото го интересуваше как изглежда с Y-образен разрез по тялото, а защото искаше да види как изглежда гола върху студената метална маса. Била е само на петнадесет, когато полицията я е застреляла, и Джо отново се сети за Джени.

Вдигна поглед и ѝ се усмихна. Тя седеше срещу него на бюрото му и търпеливо чакаше указания. Той изтегли едно от чекмеджетата на бюрото и извади 9-милиметров пистолет „Глок“, дръпна затвора, за да се увери, че цевта е празна, пусна пълнителя в ръката си и плъзна оръжието към нея.

— Стреляла ли си с пистолет? — попита той новата си любимка.

Тя имаше най-сладкото чипо носле на света и огромни очи с цвят на млечен шоколад, и той си я представи гола и мъртва като момичето от снимката на монитора му.

— Израснах сред оръжия — отвърна тя. — Какво гледате, ако не е тайна?

— Имейли — каза той спокойно, без да се притеснява от лъжата.

Дори му харесваше да лъже, никога не се беше притеснявал да го прави. Истината не винаги е истина. Кое е вярно? Това, което той решише. Всичко беше въпрос на интерпретация. Джени изви глава да види по-добре какво има на екрана.

— Страхотно. Хората ви изпращат цели случаи по пощата.

— Понякога — каза той, като кликна върху друга снимка и цветният принтер зад бюрото му се включи. И добави: Това, което вършим, е поверително. Мога ли да ти имам доверие?

— Разбира се, доктор Еймъс. Наясно съм какво означава поверителна информация. В противен случай би трябвало да сменя професията.

От принтера изпълзя цветна снимка на мъртвото момиче в локва кръв на пода. Джо се обърна да я вземе, погледна я и я подаде на Джени.

— Това ще си ти днес следобед — каза той.

— Надявам се не буквално — изкокетничи тя.

— А това е пистолетът ти — продължи той, като погледна оръжието пред нея. — Къде предлагаш да го скриеш?

Джени погледна снимката, без да се притеснява от гледката, и попита:

— А тя къде го е крила?

— Не можеш да видиш на снимката — отвърна той. — В една книга, което, между другото, би трябвало да направи впечатление на някого. Предполага се, че е намерила баща си мъртъв, обажда се на 911, отваря на полицаите, когато пристигат, и през цялото време държи книгата си. Тя е В истерия, не е излизала от къщата, защо тогава ще се разхожда наляво-надясно с книга в ръка?

— Това искате от мен.

— Пистолетът ще бъде в книгата. В един момент ти посягаш за кърпички, защото си цялата в сълзи и така нататък, изваждаш пистолета и започваш да стреляш.

— Нещо друго?

— А после ще те убият. Гледай да изглеждаш добре.

Тя се усмихна:

— Нещо друго?

— Начинът, по който е облечена — каза той и я погледна, като се опита да ѝ каже с очи какво иска.

Джени разбра.

— Нямам точно същите дрехи — отвърна тя в ролята на малка палавница, която се прави на наивна.

Беше всичко друго, но не и наивна. Сигурно се чукаше още от детската градина.

— Е, гледай поне да са приблизително същите. Панталонки, тениска, без обувки или чорапи.

— И бельо не е носела, както виждам.

— Ами значи без бельо.

— Има вид на мръсница.

— Тогава изглеждай като мръсница — каза той.

Джени се засмя.

— Всъщност ти си си мръсница, нали? — каза той като Я пронизваше със своите малки тъмни очи. — Ако не си, ще намеря някоя друга. За тази възстановка е нужна мръсница.

— Не ви трябва друга.

— Така ли?

— Така.

После се обърна и погледна към затворената врата, сякаш се опасяваше, че някой може да влезе. Той не каза нищо.

— Може да загазим — рече тя.

— Няма.

— Не искам да ме изхвърлят.

— Искаш да бъдеш следовател, като пораснеш, така ли?

Тя кимна, като го гледаше в очите и си играеше многозначително с най-горното копче на униформената блуза. Изглеждаше добре в нея. Харесваше му как я изпълва.

Вече съм пораснала.

— Ти си от Тексас — каза той, като се наслаждаваше как изпълва блузата, как плътно е прилепнал панталонът ѝ. — В Тексас всичко е пищно, нали?

— Намеци ли ми правите, доктор Еймъс? — провлече тя по тексаски.

Представяше си я мъртва. Представяше си я да лежи мъртва на земята в локва кръв. Представяше си я гола върху металната маса. Една от заблудите в живота е, че мъртвите тела не могат да бъдат секси. Но голото тяло си е голо тяло ако човекът е привлекателен и не е бил мъртъв дълго време. Ако някой мъж твърди, че никога не си е фантазирал за хубава жена, която е мъртва, значи лъже. Полицаяте закачваха снимки на хубавите жертви по дъските си. Мъжете съдебни медици изнасяха лекции на полицаяте и им показваха снимки, като нарочно избираха такива, които ще им харесат. Джо беше виждал всичко това. Знаеше как работи схемата.

— Ако се справиш добре на възстановката и изглеждаш хубава, като те убият — каза той на Джени — ще ти направя вечеря. Аз съм изтънчен познавач на вина.

— Но сте и сгоден.

— Тя е на конференция в Чикаго. Може би ще я затрупа снегът там.

Джени стана. Погледна часовника си, а после и него.

— Коя ви беше любимка преди мен?

— Ти си специална — каза той.

Час преди да кацнат във Форт Лодърдейл Луси стана за поредното кафе и да отиде до тоалетната. В небето, което се виждаше през малките овални прозорци на самолета, се събираха буреносни облаци. Тя отново се настани на кожената седалка и пусна нови търсения в данъчните справки на окръг Броуърд, агенциите за недвижими имоти, вестникарските статии и каквото още се сети, за да види дали ще се появи нещо за бивш магазин за коледни играчки. Оказа се, че от средата на седемдесетте години до началото на деветдесетте мястото е било закусвалня на име „Рам Ранърс“. В продължение на две години след това е било сладоледен салон „Коко Натс“. После, през 2000 година, помещението било дадено под наем на някоя си госпожа Флори Анна Куинси, вдовица на заможен градинар озеленител от Уест Палм Бийч.

Луси отпусна леко пръсти върху клавиатурата, докато преглеждаше една статия в „Маями Хералд“ скоро след отварянето на коледния магазин. В нея се казваше, че госпожа Куинси е израснала в Чикаго, където баща ѝ бил стоков брокер, и всяка година изпълнявал ролята на дядо Коледа в универсалния магазин „Мейсис“.

„Коледа беше най-вълшебното време в живота ни — твърдеше госпожа Куинси в статията. — Баща ми обожаваше фючърсите за дървен материал, и може би защото беше израснал в дърводобивната провинция Алберта в Канада, къщи имаме коледни елхи през цялата година. Големи смърчове, поставени в саксии, украсени с бели лампички и дялани фигурки. Вероятно затова ми харесва да имам коледна атмосфера около себе си през цялата година.

Магазинът ѝ представлява удивителна колекция от украшения, музикални кутии, дядоколедовци във всички

видове и размери, преспапиета със зимна приказка в тях и малки електрически влачета, които обикалят по малки релсички. Човек трябва да внимава, като се движи сред този крехък вълшебен свят, защото всичко е така изящно и чупливо, а и е много лесно да забравиш, че от слънцето, палмите и плажът те дели само една врата. Госпожа Куинси твърди, че откакто е отворила магазина миналия месец доста хора са минали през него, но повечето идват по-скоро да разглеждат, отколкото да купуват...”

Луси отпиваше от кафето и гледаше към поничката със сирене и сметана върху таблата. Беше гладна, но се страхуваше да яде. Постоянно мислеше за храна и се беше вманиачила на тема килограми, макар да знаеше, че диетата няма да ѝ помогне. Можеше да гладува колкото си иска и това с нищо нямаше да промени начина, по който изглеждаше или се чувстваше. Тялото ѝ беше най-съвършено настроената машина, а сега то я предаде.

Пусна още едно търсене и се опита да се свърже с Марино по вградения телефон, докато преглеждаше резултатите на екрана. Той отговори, но връзката беше много лоша.

— Във въздуха съм — каза тя, като същевременно четеше изписаното на монитора.

— Кога ще се научиш да го караш този звяр?

— Сигурно никога. Нямам свободно време да взема всичките сертификати. Напоследък едва ми остава време дори за хеликоптерите.

Не искаше да ѝ остава време. Колкото повече летеше, толкова повече ѝ харесваше, а вече не искаше да ѝ харесва. За всички взимани лекарства трябваше да се уведомява ФАА^[1], освен ако не беше някой безобиден общодостъпен препарат. И следващия път когато се явеше пред комисията за подновяване на медицинското свидетелство, щеше да се наложи да впише „Достинекс“. Щяха да ѝ задават въпроси. Разни държавни бюрократи щяха да разнищят личния ѝ живот и най-вероятно щяха да намерят причина да не ѝ подновят свидетелството. Единственият начин да се избегне всичко това беше да не пие лекарството повече, а тя се беше опитала да изкара без него известно време. Или пък да се откаже завинаги от летенето.

— Аз ще си остана на Харли — казваше Марино.

— Току-що научих нещо. Не за онзи случай. Друг, по всяка вероятност.

— От кого? — попита той подозрително.

— От Бентън. Изглежда един негов пациент му е пробутал някаква история за неразрешено убийство в Лас Олас.

Тя внимаваше как точно да го каже. Марино не знаеше за проекта „Хищник“, Бентън не искаше да го замесва, защото се опасяваше, че няма да прояви разбиране или готовност за сътрудничество. Философията на Марино спрямо насилниците беше да ги съсипеш от бой, после да ги затвориш при строг режим и накрая да ги умъртвиш по възможно най-жесток начин. Той сигурно беше последният човек на земята, на когото му пукаше дали един убиец психопат е всъщност много болен човек, а не злодей, или че един педофил е безсилен да спре поривите си, също както един психично болен не може да спре халюцинациите си. Според Марино психологичните прозрения и структурно-функционалните изследвания на мозъка бяха пълна дивотия.

— Този пациент твърдял, че преди около две години и половина една жена била изнасилена и убита в магазин за коледни играчки — обясняваше Луси, като се притесняваше, че рано или късно ще се издаде, че Бентън изследва затворници.

Марино знаеше, че „Маклийн“, университетската болница към Харвард, образцовата психиатрична клиника, която разполагаше с хотелска част за платежоспособните пациенти с дългосрочен престой и която се грижеше за богатите и известните, определено не беше съдебнопсихиатрична институция. Ако там водеха затворници за изследвания, значи ставаше нещо необичайно и потайно.

— Къде? — попита Марино.

Тя повтори току-що казаното и добави:

— Собственик е била Флори Анна Куинси, бяла жена, на тридесет и осем години, мъжът ѝ е имал няколко разсадника в Уест Палм...

— Какво е отглеждал?

— Дървета. Най-вече цитруси. Магазинът е просъществувал само две години, от 2000 до 2002.

Луси натисна още няколко клавиша, обръщайки информационните файлове в текстови, които после щеше да изпрати на Бентън като имейл.

— Да си чувал някога за място, наречено „Бийч Бамс“?

— Нещо ми се губиш, връзката се разпада — каза Марино:

— Ало? Сега по-добре ли е? Марино?

— Чувам те.

— Така се казва магазинът сега. Госпожа Куинси и седемнадесетгодишната ѝ дъщеря Хелън изчезнали през юли 2002. Намерих статия за това във вестника. Няма кой знае какво развитие по-нататък. Тук-там по някоя статийка, а през последната година нищо.

— Може би са се появили, а медиите не са го отразили — отвърна Марино.

— Нищо от това, което намерих, не показва, че са живи и здрави. Дори напротив, миналата пролет синът се е опитал да ги обяви легално за мъртви, но не е успял. Ако искаш, провери в полицията във Форт Лодърдейл дали някой си спомня нещо за изчезването на госпожа Куинси и дъщеря ѝ. А аз ще се отбия в „Бийч Бамс“ по някое време утре.

— Полицията във Форт Лодърдейл не би оставила случая така, ако няма основателна причина.

— Да разберем каква е — отвърна тя.

На гишето Скарпета продължаваше да спори.

— Не е възможно — за пореден път каза тя, като вече едва се сдържаше да не избухне, беше толкова разстроена. — Ето номерът на резервацията плюс квитанцията. Ето ги. Първа класа, час на заминаване 18:20. Как е възможно да сте отменили резервацията ми?

— Госпожо, всичко е в компютъра. Вашата резервация е била отменена в 14:15.

— Днес? — Скарпета не вярваше на ушите си.

Сигурно беше някаква грешка.

— Да, днес.

— Не е възможно. Не съм се обаждала да си отменя резервацията.

— Е, някой друг се е обадил.

— Тогава ми я презаверете — каза Скарпета, като бръкна в чантата си, за да си извади портфейла.

— Няма свободни места. Мога да ви включа в листата за чакащи, но има седем души преди вас.

Скарпета си резервира билет за следващия ден и се обади на Роуз.

— Опасявам се, че ще трябва да се върнеш да ме прибереш.

— О, не. Какво стана? Отменили са полета ли?

— Резервацията ми е била отменена. Самолетът е пълен. Роуз, ти обади ли се да потвърдиш резервацията ми?

— Разбира се. Беше около обяд.

— Не знам какво се е случило — каза Скарпета, като си мислеше за Бентън и провалените им планове за Свети Валентин. — По дяволите!

[1] Федерална Авиационна Администрация. — Б.пр. ↑

Жълтата луна имаше неправилната форма на презряло манго и висеше тежко в небето над шубраци, треви и гъсти сенки. На слабата ѝ светлина Бор виждаше достатъчно добре, за да различи контурите на съществото.

Видя го да идва, защото знаеше къде да гледа. В продължение на няколко минути беше наблюдавал инфрачервеното му излъчване върху дисплея на топлинния детектор, който държеше в ръката си и бавно движеше в полукръг над тъмната земя като магическа пръчка. Ярочервените стълбчета се редяха на дисплея в задния край на леката пластмасова маслинозелена тръба, докато уредът засичаше разликите в повърхностната температура на топлокръвното същество и земята.

Той беше Бор и тялото си беше негово, можеше да го изостави, когато пожелае, и никой да не го види. Никой не можеше да го види сега в тази пустош посред нощ, хванал детектора като нивелир в ръката си, докато уредът засичаше топлината, излъчвана от жива плът, и го предупреждаваше чрез малките ярочервени стълбчета, които се редяха едно след друго по черното стъкло.

Вероятно съществото беше енот.

Глупаво същество. Бор мислено му говореше, докато седеше с кръстосани крака върху пясъчливата почва и сканираше. Обхождаше с детектора потъналия в сенки бряг на канала и усещаше порутената стара къща зад себе си, усещаше как го зове. Главата му тежеше заради тапите за уши и дишаше шумно, като през шнорхел, потопен и безмълвен, когато не чуваш нищо друго, освен собственото си учестено дишане. Той не обичаше тапите за уши, но беше важно да си ги слага.

„Знаеш какво те чака сега — каза той мислено на съществото. — А може би не знаеш.“

Наблюдаваше как тъмната дебела маса пълзи ниско до земята. Движеше се като тромава пухкава котка и навярно беше котка. Бавно и

безшумно, съществото се промъкваше между високите треви и шубраци, като ту потъваше в дебелите сенки под високите борове, ту излизаше от тях. Глупаво същество, вятърът духаше в неблагоприятна за него посока и то не можеше да усети присъствието му по миризмата, за да е нащрек.

Бор изключи детектора и го остави в скута си. После взе своята пушка „Мозберг 835 Улти-маг“ тип „помпа“, с камуфлажно покритие, и усети твърдия хладен приклад на лицето си, докато насочваше мерника към съществото.

То не побягна. Глупава гадина.

„Хайде. Бягай. Виж какво ще стане.“

Но съществото продължаваше да пълзи бавно и тромаво, ниско до земята, без ни най-малко да подозира грозящата го опасност.

Той усещаше бавните силни удари на собственото си сърце и чуваше учестеното си дишане, докато държеше съществото на мушка, а после натисна спусъка и оглушителен гръм разцепи нощта. Съществото подскочи и падна неподвижно на земята. Той махна тапите за уши и се заослушва за стон или мъркане, но не чу нищо такова, само шума от далечния трафик по Саут 27 и скърцането на собствените си обувки, докато ставаше и разтърсваше изтръпналите си крака. После бавно извади гилзата, пхна я в джоба си и тръгна през храстите. Натисна бутона и лъчът на прожектора, прикрепен към пушката, освети съществото.

Беше котка, пухкава, на райета, с подут корем. Обърна я с крак. Беше бременна и за миг той се замисли дали да не я гръмне още веднъж, но се ослуша и не долови нищо, нито звук, нито движение, нямаше никакви признаци на живот. Съществото вероятно се е промъквало към къщата в търсене на храна. Представи си как надушва храната. Ако е надушило храна, значи в къщата имаше обитатели. Замисли се върху тази възможност, докато премияташе пушката през рамо, облягайки ръката си на приклада, както дървар носи своята брадва. Погледна мъртвото същество и се сети за дяланата фигура на дърваря в Коледния магазин, онази голяма фигура до вратата.

— Глупава твар — каза той.

— Не, ти си глупавата твар — прозвуча гласът на Бог зад него.

Той се обърна. Тя стоеше цялата в черно, една черна ефирна фигура на фона на лунната светлина.

— Казах ти да не правиш повече така.

— Тук никой не може да чуе — отвърна той, като прехвърли пушката на другото си рамо и отново видя фигурата на дърваря, така ясно, сякаш стоеше пред него.

— Не ме карай да ти го повтарям.

— Не знаех, че си тук.

— Знаеш къде съм, ако аз реша, че трябва да знаеш.

— Взех ти „Лов и риболов“. Два броя. И хартия за лазерния принтер.

— Казах ти да ми вземеш общо шест, включително две „Риболов с муха“ и две „Въдичарство и риболов“.

— Откраднах ги. Трудно беше да взема шест наведнъж.

— Тогава върви пак. Защо си толкова глупав? — Тя беше Бог. Тя имаше коефициент на интелигентност сто и петдесет. — Ще правиш каквото ти кажа.

Бог беше жена, и това бе тя, нямаше друг. Тя се превърна в Бог, след като той извърши онова лошо нещо и го изпратиха далеч, много далеч, където беше студено и постоянно валеше сняг, а когато се върна, тя някак си се беше превърнала в Бог и му каза, че той е нейната ръка. Божията ръка. Бор.

Той наблюдаваше как Бог си отива и се стопява в нощта. После чу шума на двигателя, когато тя отлетя, отлетя по магистралата. И той се запита дали някога тя отново ще прави секс с него. Мислеше за това през цялото време. Откакто се превърна в Бог, отказваше да прави секс с него. Това е свят съюз, обясни му тя. Правеше секс с други хора, но не и с него, защото той беше нейната Ръка. Присмиваше му се и му казваше, че просто не можеш да правиш секс със собствената си ръка, нали така? Все едно да правиш секс със себе си. И се смееше.

— Постъпи глупаво, нали? — обърна се Бор към мъртвото бременно същество на земята.

Искаше да прави секс. Искаше му се веднага, докато гледаше мъртвото същество и го побутваше с върха на ботуша си и си мислеше за Бог и колко е прелестна гола, цялата в отпечатъци на ръце.

„Знам, че го искаш, Бор.“

„Така е. Искам.“

„Знам къде искаш да сложиш ръцете си. Права съм, нали?“

„Да.“

„Искаш да ги сложиш там, където позволявам на други хора да пипат, нали?“

„Ще ми се да не позволяваше на всеки. Да, искам да те докосвам там.“

Тя го караше да ѝ прави червените отпечатыци на места, които той не искаше други хора да докосват, местата, където си беше сложил ръцете, когато извърши онова лошо нещо и го изпратиха далеч, на онова място, където беше студено и валеше сняг, където го сложиха в машината и пренаредиха молекулите му.

На другата сутрин, вторник, по небето се трупаха облаци откъм далечното море, а бременното мъртво същество лежеше вкочанено на земята, нападнато от рояк мухи.

— Виж каква я свърши. Затри си децата. Глупава твар.

Бор го побутна с върха на ботуша си. Мухите се разхвърчаха като искри. После отново се завърнаха и той наблюдаваше как се събират върху съсирената кръв по главата. Гледаше вкочаненото мъртво същество и мухите, които го лазеха. Гледаше, без ни най-малко да се притеснява от гледката. После клекна до него, достатъчно близо, за да изплаши мухите отново, и сега вече усети миризмата. Помириса смъртта, една воня, която след няколко дни щеше да е нетърпима и да се носи на акър разстояние по посока на вятъра. Мухите щяха да снесат яйцата си в раните и скоро трупът щеше да гъмжи от ларви, но и това нямаше да го притесни. Той обичаше да гледа какво причинява смъртта.

Тръгна към порутената къща, като държеше пушката в готовност. В далечината се чуваше шумът от трафика по Саут 27, но нямаше причина някой да се появи в този пущинак. В крайна сметка щеше да има, но не сега. Стъпи на разпадащата се веранда и една прогнила дъска поддаде под ботушите му, после блъсна вратата и влезе в тъмно спарено помещение, потънало в прах. Дори в ясен ден вътре в къщата беше тъмно и задушно, а тази сутрин беше дори още по-лошо, защото се задаваше гръмотевична буря. Беше осем часът сутринта, а в къщата беше мрачно като през нощта, и той започна да ругае.

— Ти ли си? — чу се глас в тъмнината откъм задната част на къщата, където и трябваше да бъде.

До стената имаше импровизирана масичка от шперплат и недогорели дървета, а върху нея малък аквариум. Той насочи пушката към аквариума, натисна бутона и ксеноновата лампа на прожектора блесна върху стъклото, разкривайки черното тяло на тарантулата вътре. Паякът стоеше неподвижен върху песъчлива почва с парченца

кора, застанал като тъмна ръка до паничката с вода и любимия си камък. В единия ъгъл на аквариума щурчетата се размърдаха, обезпокоени от светлината.

— Ела и поговори с мен — обади се отново гласът, настоятелно, но по-немощно от предния ден.

Не беше сигурен дали се радва, че пак го чува, но сигурно беше така. Той отхлупи аквариума и започна да говори на паяка тихо и нежно. Коремчето му беше оголяло, със засъхнала по него бледожълта кръв, и той се вбеси, като си спомни защо е в това състояние и какво беше причинило почти смъртоносната кръвозагуба. Косъмчетата на паяка нямаше да пораснат до следващото линеене и може би щеше да се оправи, а може би не.

— Знаеш кой е виновен за това, нали? — обърна се той към паяка. — И аз се погрижих, нали?

— Ела тук — обади се отново гласът. — Чуваш ли ме?

Паякът не помръдваше. Имаше голяма вероятност да умре и може би така щеше да стане.

— Извинявай, че ме нямаше толкова дълго. Сигурно ти е било самотно — каза той на паяка. — Не можех да те взема със себе си заради състоянието ти. Беше много дълго пътуване. И студено.

После бръкна в аквариума и нежно погали паяка. Той едва помръдна.

— Ти ли си? — гласът беше слаб и дрезгав, но все така настоятелен.

Замисли се как ли щеше да бъде, когато гласът вече нямаше да го има, и се сети за мъртвото същество, което лежеше на земята вкочанено и покрито с мухи.

— Ти ли си?

Той държеше бутона натиснат и светлината го поведе по мръсен дървен под, осеян с останки от изсъхнали яйца на насекоми. Ботушите му се движеха зад светлината.

— Ехо? Кой е там?

В лабораторията за изпитания и експерименти с оръжия Джо Еймъс закопча черно кожено яке „Харли Дейвидсън“ около четиридесет килограмов желатинов блок. Върху него имаше по-малък блок с тегло десет килограма, който носеше слънчеви очила „Рей Бан“ и черна кърпа за глава с щампа на череп и кости.

Джо се отдръпна назад да се наслади на творението си. Беше доволен, но и малко изморен. Предната вечер беше останал до късно с новата си любимка и беше попрекалил с виното.

— Забавно е, нали? — обърна се той към Джени.

— Забавно е, но и отвратително. По-добре внимавай да не разбере. Доколкото знам, не е човек, с когото да се заяждаш — отвърна тя, седнала върху един от плотовете.

— Аз съм човекът, с когото не бива да се заяждаш — каза той. — Мисля да сложа малко червен оцветител, да прилича повече на кръв.

— Супер.

— А ако добавя и малко кафяво, може би ще заприлича на разлагаща се кръв, а? Ако имаше начин и да завони.

— Ох, тия твои възстановки!

— Умът ми никога не спира да работи. Гърбът ме боли — каза той, като продължаваше да се наслаждава на творението си. — Ударих си гърба и ще я съдя.

С желатина — еластичен прозрачен материал, получен чрез частична хидролиза на колаген, добит от кости, кожи и сухожилия на животни, — не се борави лесно и на Джо му беше адски трудно да премести блоковете, които впоследствие премени, от хладилните кутии до подплатената стена на закритото стрелбище. Вратата на лабораторията беше затворена. Червената светлина на стената отвън светеше, предупреждавайки, че стрелбището се ползва.

— Така си издокаран, а няма къде да отидеш — каза той на неапетитната маса пред себе си.

По-правилно наречено желатин хидролизат, това вещество се използваше също и в шампоаните, балсамите, червилата, протеиновите напитки, мехлемите за облекчаване на артрит и много други продукти, които Джо нямаше да докосне до края на живота си. Дори нямаше да целуне годеницата си, ако е с червило, вече не. Последния път когато нейните устни се притиснаха до неговите, той си представи как кравешки, свински и рибни кости и кожа врат в един казан. Вече четеше етикетите. Ако в съставките имаше хидролизиран животински протеин, той връщаше стоката обратно на рафта или я изхвърляше, ако вече я е купил.

Приготвен правилно, артилерийският желатин^[1] успешно симулираше човешка плът. Беше почти толкова добър, колкото свинската тъкан, която Джо би предпочел. Беше чувал, че в някои оръжейни лаборатории стрелят по мъртви свине, за да тестват проникването на куршума и пораженията, които нанася в различните ситуации. По-скоро би стрелял по прасе. Предпочиташе да облече един труп на прасе, за да прилича на човек, и да остави студентите да го направят на решето, като стрелят по него от различен ъгъл и разстояние, с различни оръжия и амуниции. Това би било страхотна възстановка. По-зрелищно би било да стрелят по живо прасе, но Скарпета никога нямаше да разреши. Нямаше да иска и да чуе дори за мъртво прасе.

— Нищо няма да постигнеш, ако се опиташ да я съдиш — каза Джени. — Тя е и правист.

— Много важно.

— От това, което си ми казвал, май и преди си се опитвал, но до никъде не си стигнал. Няма значение, Луси е човекът с парите. Чувам, че се мислела за голяма работа. Никога не съм я виждала. Никой от нас не я е виждал.

— Нищо не си изпуснала. Рано или късно все някой ще я постави на мястото ѝ.

— Като теб ли?

— Може вече да съм го направил — усмихна се той. — Едно ще ти кажа, няма да си тръгна оттук, без да си взема моя дял. Полага ми се нещо след всичко, на което ме подложи. — И мисълта му отново се концентрира върху Скарпета. — Тя се отнася с мен като с боклук.

— Може би ще успея да се запозная с Луси преди да завърша — каза Джени замислено, докато седеше върху плота и гледаше към него и желатиновия човек, облечен като Марино.

— Всичките са отрепки — каза той. — Проклетата троица. Но аз имам малка изненада за тях.

— Каква?

— Ще разбереш. Може и да я споделя с теб.

— Каква е?

— Да го кажем по следния начин — отвърна той. — Аз ще си получа своето. Тя ме подценява, но това е огромна грешка. В крайна сметка ще падне голям смях.

Част от задълженията му като аспирант включваха да помага на Скарпета в моргата на окръг Броуърд, където тя се отнасяше с него като с обикновен служител — караше го да зашива телата след аутопсиите, да брой хапчетата в шишенцата с предписани медикаменти, които идваха заедно с умрелите, и да описва личните им вещи, сякаш беше някой санитар в моргата, а не лекар. Негово задължение беше да претегля, измерва, фотографира и съблича труповете, както и да се рови в гадостите, насъбрали се евентуално на дъното на чувала, особено ако беше някоя полуразложена, гъмжаща от ларви слуг на престоял във вода труп, или пък гранясалите останки на полуоглозган скелет. Но най-унизителната му задача беше да забърква желатина, използван от експертите и студентите.

„Защо? Дай ми една основателна причина“ — бе казал той на Скарпета миналото лято, когато тя му беше поставила тази задача.

„Това е част от обучението ти, Джо“ — беше отвърнала тя, невъзмутима както винаги.

„Обучавам се за съдебен патолог, не за лабораторен техник или готвач.“

„Методът ми на обучение включва да се тръгне от най-долното стъпало и да се върви нагоре. — Не бива да има нищо, което не можеш или не искаш да направиш.“

„Остава да ми кажеш, че и ти си бъркала желатин, когато си започвала.“

„И досега го правя, и с радост ще ти дам любимата си рецепта — отговори тя. — Аз лично предпочитам «Вайс», но и други марки стават, като «Кайнд енд Нокс» например. Винаги започвай със студена

вода, между седем и десет градуса по Целзий, и прибавяй желатина към водата, а не обратното. Не спирай да бъркаш, но не енергично, за да не влезе въздух в сместа. Добави 2,5 милилитра «Фоам Ийтър»^[2] на десет килограма смес и внимавай калъпът да е идеално чист. И за да завършиш шедьовъра, прибави 0,5 милилитра канелено масло.“

„Много хитро.“

„Канеленото масло предотвратява образуването на плесен“ — поясни тя.

После му написа личната си рецепта, както и списък с нужното оборудване, който включваше везна, градуирана колба, бъркалка, спринцовка, пропионова киселина, маркуч, алуминиево фолио, голяма лъжица и така нататък, след което му направи една демонстрация а ла Марта Стюарт в кухнята на лабораторията, сякаш това оправдаваше факта, че му се налага да загребва прах от животински части от дванадесеткилограмови варели, да тегли, да вдига или влачи огромни калъпи, да ги слага в хладилни кутии или камери, а после да се погрижи студентите да са навреме на стрелбището, преди проклетите блокове да започнат да се развалят, защото именно това се случваше. Омекваха като желе и изтрайваха до двадесет минути след изваждането им от хладилника в зависимост от температурата на околната среда.

Той извади от склада една мрежа за прозорци и я постави пред желатиновата фигура, после си сложи антифоните и защитните очила. Даде знак на Джени да направи същото. После взе един пистолет „Берета 92“, модерно оръжие от неръждаема стомана с двойнодействащ спусък и тритиеви мерни прибори. Зареди пълнителя с „Голд дот“ патрони на фирмата „Спиър“, които имаха шест нареза около ръба на кухия връх, така че проектилът щеше да се разплеска звездообразно, дори след като е преминал през дебело облекло, като например четири ката дънки или кожено рокерско яке.

Различното при тази тестова стрелба щяха да бъдат следите, оставени от мрежата, през която щеше да мине куршумът преди да разкъса гърдите на господин Желе, както Джо наричаше своите желатинови макети.

Той дръпна затвора и изстреля петнадесет патрона, представяйки си, че господин Желе е Марино.

[1] Терминът не е популярен в България. Това е желатинът, от който се правят блоковете за изпитателна стрелба, широко застъпена практика във ФБР. — Б.пр. ↑

[2] Добавка за по-добро обезвъздушаване и втвърдяване на смеси. — Б.пр. ↑

През прозорците на заседателната зала се виждаха палмите, които се огъваха под напора на вятъра. „Ще завали“, помисли си Скарпета. Изглежда се задаваше силна гръмотевична буря, а Марино отново закъсняваше и още не беше отговорил на обажданията ѝ.

— Добро утро и да започваме — каза тя на колегите си. — Чака ни много работа, а вече е девет без петнадесет.

Тя мразеше да закъснява. Мразеше да закъснява и по чужда вина, а в този случай вината беше на Марино. Отново Марино. Той проваляше планове ѝ. Проваляше всичко.

— Довечера заминавам за Бостън — каза тя. — Освен ако по някакви неведоми пътища резервацията ми отново не се окаже отменена.

— В авиокомпаниите е такава каша — вметна Джо. — Нищо чудно, че повечето фалират.

— Помолиха ни да прегледаме един холивудски случай, вероятно самоубийство, около което обаче има странни обстоятелства — започна тя.

— Първо искам да кажа нещо — рече Винс, оръжейният експерт.

— Давай — насърчи го Скарпета, като извади от един плик няколко снимки 20x25cm и започна да ги раздава на насядалите около масата.

— Преди около час някой е провел тестова стрелба в закритото стрелбище — каза Винс, като гледаше многозначително към Джо. — Не е отбелязано в графика.

— Мислех да се запиша снощи, но съм забравил — отвърна Джо. — Никой не чакаше за стрелбището.

— Трябва да се записваш предварително. Само така можем да следим...

— Изпробвах нова техника при желатина, като използвах топла вода вместо студена, за да видя дали ще се отрази на характеристиките

му. Оказа се, че има разлика от един сантиметър. Добри новини. Издържа.

— Сигурно при всяко забъркване се получава разлика от плюс минус един сантиметър — каза с раздразнение Винс.

— Не можем да използваме некачествени блокове, затова постоянно проверявам характеристиките им и се опитвам да ги подобря. Налага ми се да прекарвам доста време в оръжейната лаборатория. Не че го искам.

Джо хвърли поглед на Скарпета:

— Желатинът е едно от задълженията ми.

И отново я погледна.

— Надявам се да си сложил буфери преди да започнеш да бомбардираш стената — каза Винс. — Казвал съм ти го и преди.

— Знаете правилата, доктор Еймъс — намеси се Скарпета.

Пред колегите му винаги го наричаше „доктор Еймъс“ вместо „Джо“. Показваше към него повече уважение, отколкото заслужаваше.

— Всичко трябва да се записва в дневника — добави тя. — Всяко изнесено оръжие, всеки патрон, всяка тестова стрелба. Протоколът трябва да се спазва.

— Да, госпожо.

— Има и правна страна на въпроса. Повечето от нашите случаи завършват в съда — допълни тя.

— Да, госпожо.

— Добре. А сега да се залавяме за работа — каза тя и им разказа за Джони Суифт.

Каза им, че в началото на ноември е претърпял операция на китките на ръцете, скоро след която дошъл в Холивуд, за да живее при брат си. Били са еднояйчни близнаци. В деня преди Деня на благодарността брат му Лоръл отишъл на пазар и се върнал в къщата около четири и половина следобед. След като внесъл покупките, той открил доктор Суифт мъртъв на дивана с огнестрелна рана в гърдите.

— Спомням си бегло този случай — каза Винс. — Беше в новините.

— Аз пък помня доктор Суифт много добре — рече Джо. — Често се обаждаше на доктор Селф. Веднъж, когато бях в нейното шоу, той се обади и я засипа с какви ли не въпроси и коментари за Синдрома на Туре, но аз бях съгласен с нея, че това най-често е само

едно извинение за непристойно поведение. Той обаче се впусна да обяснява за някаква неврохимична дисфункция, за някакви нарушения в мозъка. Голям експерт — каза Джо саркастично.

Никой не се интересуваше от участията на Джо в шоуто на доктор Селф. Или в което и да е друго шоу.

— А гилзата и оръжието? — обърна се Винс към Скарпета.

— Според полицейския доклад Лоръл Суифт е видял една пушка на земята, на около метър зад дивана. Не е намерена гилза.

— Това е малко странно. Застрелва се в гърдите, а после успява някакси да хвърли пушката зад дивана. — Отново Джо разсъждаваше на глас. — Не виждам пушката на снимките от местопрестъплението.

— Братът твърди, че е видял пушката на пода зад дивана. Повтарям — твърди. След малко ще стигнем до това — каза Скарпета.

— Намерени ли са следи от барут по него?

— Съжалявам, че Марино не е тук, тъй като той е нашият следовател по случая и работи в тясно сътрудничество с холивудската полиция — каза Скарпета с професионален тон, без да показва какво изпитваше към него. — Знам само, че дрехите на Лоръл не са били тествани за следи от барут.

— А ръцете му?

— Имало е следи от барут, но той твърди, че е хванал брат си, разтърсил го, оцапал се е с кръв. Така че теоретично това може да обясни следите. Ето още няколко подробности. Когато е умрял, китките му са били с шини, алкохолът в кръвта 0,1 промила, а според полицейския доклад в кухнята е имало множество празни бутилки от вино.

— Сигурни ли сме, че е пил сам?

— За нищо не сме сигурни.

— Щом е имал шини на ръцете и току-що е претърпял операция, едва ли му е било много лесно да държи тежка пушка.

— Съгласна съм — каза Скарпета. — А ако не можеш да използваш ръцете си, тогава какво?

— Използваш краката.

— Възможно е. Опитах с моята 12-калиброва „Ремингтън“. Незаредена, разбира се — внесе малко хумор тя.

Беше провела експеримента сама, защото Марино не се появи. Не се обади. Не му пукаше.

— Нямам снимки от демонстрацията — продължи тя, като прояви достатъчно дипломатичност и премълча, че ги няма, защото Марино не се беше появил. — Но можем да заключим, че при изстрела пушката е отскочила назад или пък кракът му се е мръднал и я е ритнал, така че да падне зад дивана. При положение че се е самоубил. Между другото, по палците му няма охлузвания.

— Контактна рана ли е?

— Плътността на саждите по ризата му, ръбът, диаметърът и формата на раната, липсата на следи от капачката, която все още е била в тялото, говорят за контактна рана. Проблемът е, че има едно голямо несъответствие, което по мое мнение се дължи на факта, че съдебният лекар е разчитал на рентгенолог за определяне на разстоянието.

— Кой?

— Случаят е на доктор Бронсън — каза тя и няколко души изпъшкаха.

— Господи, та той е на възрастта на Папата! Кога най-сетне ще се пенсионира?

— Папата умря — прояви чувството си за хумор Джо.

— Благодаря за информацията.

— Рентгенологът е решил, че това е, цитирам, „рана от разстояние“ — продължи Скарпета. — Разстояние от поне един метър. И сега вече имаме убийство, защото няма как да държиш цевта на пушката на един метър разстояние от собствените си гърди, нали?

Няколко кликания на мишката и върху интерактивната бяла дъска се появи дигитална рентгенова снимка на фаталната за Джони Суифт рана. Сачмите от патрона изглеждаха като дъжд от бели балончета на мъглия фон на ребрата.

— Сачмите са се разпръснали — посочи Скарпета — и да отдадем на рентгенолога заслуженото, наистина това разпръскване отговаря на разстояние от метър, метър и двадесет, но аз лично смятам, че това, което е пред нас, е идеален пример за ефекта на билиардната топка.

Тя махна снимката от дъската и взе няколко стилописеца, различни за отделните цветове.

— Първите сачми забавят скоростта си, когато навлизат в тялото и биват ударени от тези зад тях, в резултат на което се получава рикошет и разпръскване, наподобяващо разпръскването при стрелба от

разстояние — започна да обяснява тя, като рисуваше червени рикоширащи точки, удрящи сини точки подобно на бiliarдни топки. — По този начин се симулира рана от разстояние, а всъщност имаме контактна рана.

— Никой от съседите ли не е чул изстрел?

— Изглежда не.

— Вероятно повечето хора са били на плажа или извън града за Деня на благодарността.

— Възможно е.

— Каква е пушката и чия е била?

Единственото, което можем да кажем, е, че е дванадесети калибър, съдейки по сачмите — отвърна Скарпета. — Както изглежда, пушката е изчезнала преди да се появи полицията.

Ев Крисчън беше будна и седеше на матрак, почернял от това, за което вече не се съмняваше, че е кръв.

По мръсния под на тясната мръсна стая с увиснал таван и подгизнали тапети имаше разхвърляни списания. Без очила не виждаше добре и едва различаваше порнографските корици. Едва различаваше и бутилките от газирани напитки и опаковките от храна за вкъщи, разхвърляни наоколо. Между матрака и разпадащата се стена имаше малка розова маратонка, детски размер. Ев многократно я беше взимала в ръце и я беше прегръщала, чудеше се защо е тук и на кого ли е принадлежала, страхуваше се, че момиченцето е мъртво. Понякога скриваше маратонката зад себе си, когато той идваше, за да не ѝ я отнеме. Тя беше всичко, което имаше.

Ев никога не спеше по-дълго от час или два наведнъж и нямаше представа колко време е минало. За нея времето беше спряло. През счупеното стъкло на прозореца в другата част на стаята се процеждаше сивкава светлина, нямаше слънце. Замириса ѝ на дъжд.

Не знаеше какво беше направил с Кристин и момчетата. Не знаеше какво им е сторил. Смътно си спомняше първите часове, онези ужасни, нереални часове, когато той ѝ донесе храна и вода и я гледаше от тъмното, беше тъмен като мрака, тъмен като черен дух.

„Какво е усещането?“ — беше попитал с тих, студен глас. — „Какво е усещането да знаеш, че ще умреш?“

В стаята винаги беше тъмно, но в негово присъствие ставаше още по-тъмно.

„Не ме е страх. Не можеш да докоснеш душата ми.“

„Кажи, че съжаляваш.“

„Не е късно да се покаеш. Бог ще ти прости и най-тежкия грях, ако се смириш и се покаеш.“

„Бог е жена. Аз съм нейната ръка. Кажи, че съжаляваш.“

„Богохулство! Как не те е срам! Не съм направила нищо, за което да съжалявам.“

„Аз ще те науча какво е срам. Ще кажеш, че съжаляваш, точно както и тя го направи.“

„Кристин ли?“

И той си отиде, а Ев чу гласове в друга част на къщата. Не можеше да разбере какво казват, но най-вероятно той говореше с Кристин. Говореше с Чуваше говор. Не можеше да разбере какво казват, но си спомняше, че чу тътрене на крака и някакви гласове от другата страна на стената, а после чу Кристин, знаеше, че е тя. Когато си мислеше за това сега, се чудеше дали не го е сънувала.

„Кристин! Кристин! Тук съм! Тук съм! Да не си посмял да я нараниш!“

Тя чуваше своя глас в главата си, но може и да беше само сън.

„Кристин! Кристин! Отговори ми! Да не си посмял да я нараниш!“

После отново чу говор, значи може би беше наяве. Но Ев не беше сигурна. Може и да го е сънувала. Може и да е сънувала, че чува стъпките му да се отдалечават по коридора и да се затваря външната врата. Всичко това може би беше станало за минути, а може би за часове. И май чу двигател на кола. А може би е било сън, заблуда. Ев седеше в мрака със свито сърце и се заслушваше за Кристин и момчетата и не чуваше нищо. После започна да вика и крещя, докато гласът ѝ преградна и не ѝ остана дъх.

Дните идваха и отминаваха, а неговата тъмна сянка се появяваше от време на време, с хартиена чаша вода и нещо за ядене, после заставахе и я гледаше, а тя никога не можеше да види лицето му. Никога не беше виждала лицето му, нито дори първия път, когато дойде в къщата. Носеше черна качулка с дупки за очите, която приличаше на черна калъфка за възглавница, дълга и широка около раменете му. Тази тъмна фигура с качулка обичаше да я побутва с цевта на пушката си, сякаш беше някакво животно в зоопарк, сякаш той беше любопитен как ще реагира, ако я побутне. Бутахе я по интимните ѝ места и я наблюдаваше как ще реагира.

„Засрами се — казваше Ев. — Можеш да нараниш плътта ми, но не можеш да докоснеш душата ми. Душата ми принадлежи на Бог.“

„Тя не е тук. Аз съм нейната ръка. Кажи, че съжаляваш.“

„Моят Бог е ревнив. Казал е: Да нямаш други богове освен Мене.“

„Тя не е тук“ — и я буташе с цевта на пушката, понякога толкова силно, че по кожата ѝ оставаха идеални синьо-черни кръгове.

„Кажи, че съжаляваш.“

Ев седеше на вонящия разлагащ се матрак. Бил е използван и преди, за ужасни неща, и сега беше втвърден и почернял от кръв, а тя седеше върху него в тясната, задушна, мръсна стая, като се заслушваше и се опитваше да мисли, заслушваше се и се молеше и крещеше за помощ. Никой не отвърщаше. Никой не я чуваше и тя се чудеше къде ли се намира. Къде беше това място, където никой не чуваше виковете ѝ?

Не можеше да избяга, защото около краката и ръцете ѝ имаше увити телени закачалки за дрехи, през които бяха прекарани въжета, които пък бяха прехвърлени през гредата на порутения таван — сякаш беше някаква уродлива марионетка, цялата в синини и ухапвания от инсекти, чието голо тяло сърбеше и се раздираше от болка. Ако положеше усилие, можеше да се изправи на крака. Можеше да слезе от матрака, за да облекчи физиологичните си нужди. Когато го правеше, болката беше така пронизваща, че тя едва не припадала.

Той вършеше всичко на тъмно. Виждаше в тъмното. Тя чуваше дишането му в тъмното. Той беше една черна сянка.

Беше Сатаната.

— Помогни ми, Боже! — Отправи молбата си тя към счупения прозорец, към сивото небе отвъд него, към Господ отвъд небето, някъде там в своето небесно царство. — Моля те, Господи, помогни ми!

Скарпета чу в далечината грохота на мощен мотор.

Опита да се съсредоточи, докато шумът от мотора приближаваше, а после заобиколи сградата и се насочи към паркинга. Тя се замисли за Марино и се зачуди дали ще се наложи да го уволни. Не беше сигурна, че може да го направи.

Тъкмо обясняваше, че в дома на Лоръл Суифт е имало два телефона, като и двата са били откачени и са липсвали кабелите. Лоръл бил оставил мобилния си телефон в колата и казал, че не могъл да открие мобилния на брат си, така че нямало как да повика помощ. Паникьосал се, избягал от къщата и спрял една случайно минаваща кола. Върнал се в къщата едва когато дошла полицията, а дотогава пушката била изчезнала.

— Получих тази информация от доктор Бронсън — каза Скарпета. — Говорих с него няколко пъти, но за съжаление нямам по-голяма яснота относно подробностите.

— Телефонните кабели, появили ли са се въобще?

— Не знам — каза Скарпета, а не знаеше, защото Марино не беше я осведомил.

— Може Джони Суифт да ги е махнал, за да е сигурен, че никой няма да се обади за помощ, ако не умре веднага, ако приемем, че е самоубийство, разбира се — предложи Джо своя пореден творчески сценарий.

Скарпета не взе отношение, защото единственото, което знаеше за телефонните кабели, беше от доктор Бронсън, а той говореше малко неясно и някак несвързано.

— Нещо друго да липсва от къщата? Освен кабелите, телефона на умрелия и пушката. Като че ли това не стига.

— Ще трябва да питате Марино — отвърна Скарпета.

— Мисля, че вече е тук. Освен ако някой друг не кара мотор с двигател като на космическа совалка.

— Да ви призная, изненадан съм, че не са обвинили Лоръл в убийство — вметна Джо.

— Не можеш да обвиниш някого в убийство, ако не е изяснено как е причинена смъртта — отвърна Скарпета. — Този въпрос все още е висящ и няма достатъчно доказателства, които да наклонят везните към убийство, самоубийство или нещастен случай, макар че аз лично не виждам как може да е нещастен случай. Ако доктор Бронсън не успее да разреши въпроса задоволително за себе си, тогава ще впише начина на смърт като „неустановен“.

По килима в коридора се чува тежки стъпки.

— Къде остана здравият разум? — намеси се отново Джо.

— Начинът на смърт не се определя от нечий здрав разум — отвърна Скарпета, като много ѝ се искаше Джо да запазва тези нежелани коментари за себе си.

Вратата на заседателната зала се отвори и Пит Марино влезе с куфарче и кутия понички. Беше облечен, както обикновено, в черни дънки, черни кожени ботуши и черно кожено елече с емблемата на „Харли Дейвидсън“ на гърба. Той седна на обичайното си място до Скарпета, без въобще да я удостои с внимание, и плъзна кутията с понички по масата.

— Определено ми се ще да можехме да тестваме дрехите на братчето за следи от барут — каза Джо и се облегна назад, както правеше винаги, когато изказваше своите високоинтелигентни коментари, а това се случваше по-често от обикновено, когато Марино беше наоколо. — Да ги пуснем на мек рентген, на факситрон, на СЕМ/спектрометрия.

Марино изглежда Джо, като че ли искаше да го удари.

— Разбира се, възможно е да се получат следи и от други източници, не само от пушка. Водопроводни материали, батерии, автомобилни смазки, бои. Точно както се случи в моя лабораторен практикум миналия месец — продължи Джо, като се пресегна и взе една смачкана поничка, чиято шоколадова глазура беше почти цялата по кутията. — Знаеш ли какво се е случило с тях?

Той си облиза пръстите, докато гледаше през масата към Марино.

— Страхотен практикум наистина — каза Марино. Чудя се откъде ли си взел идеята.

— Имах предвид, знаеш ли какво се е случило с дрехите на брата му — каза Джо.

— Мисля, че гледаш твърде много измислени криминални шоута — отвърна Марино, а огромното му лице беше обърнато право към него. — Прекаляваш с кримките а ла Хари Потър на този твой огромен плосък телевизор. Мисля, че си съдебен патолог, или по-скоро на път да станеш, правист, учен, следовател, ченге, капитан Кърк и великденският заек взети заедно.

— Между другото, вчерашната възстановка пожъна огромен успех — каза Джо. — Жалко, че всички я пропуснахте.

— Е, каква е историята с дрехите, Пит? — попита Винс, обръщайки се към Марино. — Знаем ли с какво е бил облечен, когато е намерил трупа на брат си?

— По неговите думи, с нищо — отвърна Марино. — Той твърди, че е влязъл в кухнята, оставил покупките на плота и веднага отишъл в банята да се изпие. Така твърди. После си взел душ, защото бил на работа в ресторанта вечерта, случайно погледнал през вратата и видял пушката на килима зад дивана. В този момент бил гол, поне така твърди.

— Абсолютни глупости — изкоментира Джо с пълна уста.

— Личното ми мнение е, че най-вероятно става въпрос за грабеж, при който нещо се е объркало — каза Марино. — Или нещо друго, което се е объркало. Богат лекар, може би се е забъркал с неподходящия човек. Някой да е виждал рокерското ми яке? Черно, с череп и кости на единия ръкав и американското знаме на другия.

— Къде беше с него за последен път?

— Съблякох го в хангара онзи ден, когато двамата с Луси правихме въздушни изпитания. Като се върнах, го нямаше.

— Не съм го виждал.

— И аз не съм.

— По дяволите! Беше скъпо. А и нашивките са по поръчка. Мамка му. Ако някой го е откраднал...

— Тук не се краде — обади се Джо.

— Така ли? А какво ще кажеш за кражбата на идеи? — попита го Марино, като го гледаше кръвнишки. — Което ми напомня — обърна се той към Скарпета — докато сме на темата за възстановките...

— Не сме на тази тема — каза тя.

— Дойдох тук тази сутрин, за да кажа няколко неща за тях.

— Ще ги кажеш друг път.

— Някои са наистина много добри, оставих папка на бюрото ти — каза й Марино. — Ще имаш интересна тема за размисъл през почивката. Особено ако те затрупа снегът там и се видим чак напролет.

Тя сдържа раздразнението си, стараяше се да го пази на едно тайно местенце. Той нарочно прекъсваше работните срещи и се държеше с нея така, както се беше държал преди повече от петнадесет години, когато тя беше новата шефка на Центъра по съдебна медицина във Вирджиния, една жена в свят, където жените не бяха добре дошли, една жена с вирнат нос, според Марино, защото беше дипломиран лекар и правист.

— Смятам, че от случая Суифт ще излезе страхотна възстановка — каза Джо. — Тестването за следи от барут, рентгеновата спектрометрия и другите данни дават основания за две различни версии. Да видим дали студентите ще се ориентират правилно. Обзалагам се, че никога не са чували за ефекта на билиардната топка.

— Не съм искал мнението на невежите — каза Марино, а после повиши глас и попита: — Някой да ме е чул да искам мнението на невежите?

— Е, знаеш какво мисля за твоето творческо въображение — обърна се Джо към него. — Честно казано, направо е, опасно.

— Не ми пука какво мислиш.

— Имаме късмет, че академията не е пред фалит. Това щеше да е едно доста скъпо споразумение — каза Джо, сякаш никога не му беше минавало през ума, че някой ден на Марино ще му прекипи и ще го размаже из стаята. — Голям късмет като се има предвид какво си направил.

Миналото лято при възстановка на Марино се беше получил инцидент, травмирал една от студентките. Тя напусна академията и заплаши, че ще я съди, но за щастие изчезна и повече никой не чу за нея. Скарпета и колегите й изпадаха в ужас само при мисълта Марино да участва в обучението, било то във възстановки, практикуми или дори лекции.

— Не си мисли, че при моите възстановки не се сещам за случилото се — продължи Джо.

— Възстановки ли? — озъби се Марино. — Имаш предвид всички онези идеи, които открадна от мен?

— Я да видим кой твърди, че гроздето е кисело. Нямам нужда да крада ниции идеи, най-малко твоите.

— Така ли било? Мислиш, че не разпознавам собствените си творения? Ти не знаеш достатъчно, за да подготвиш това, което аз правя, уважаеми доктор Еймъс, съдебен патолог.

— Стига вече — намеси се Скарпета. После по-силно: — Достатъчно.

— Имам една страхотна, за тяло, намерено уж при улична стрелба — продължи, — но когато изваждат куршума, по него има необичайни следи от нещо като решетка, защото всъщност жертвата е била застреляна през мрежа за прозорци, а тялото подхвърлено...

— Тази е моя! — извика Марино, като тресна с юмрук по масата.

Семинолът^[1] караше очукания бял пикап, пълен с кочани царевица, който беше паркиран малко встрани от бензиноколонките. Бор го наблюдаваше от известно време.

— Някакъв шибаняк ми е взел портфейла и телефона, сигурно докато съм бил под душа — нареждаше индианецът по монетния телефон, застанал с гръб към бензиностанцията и тежкотоварните камиони, които влизаха и излизаха от нея.

Бор не показваше колко му е забавно да слуша как мъжът се пени по телефона, че пак ще прекара нощта навън, как се оплакваше и ругаеше, защото трябваше да спи в кабината на камиона и нямаше нито телефон, нито пари за мотел. Нямаше пари дори за душ, а за капак и тях ги бяха вдигнали на пет долара, а пет долара бяха много пари за един душ, при положение че не даваха дори сапун. Някои мъже влизаха по двама и получаваха отстъпка, след което изчезваха зад небоядисания параван в западната част на минимаркета към бензиностанцията, трупяха дрехите и обувките си на една пейка от вътрешната страна на паравана и влизаха в тясно, слабо осветено бетонно помещение с един-единствен душ и огромна ръждясала решетка на канала.

Вътре винаги беше мокро. Душът задължително капеше, а кранчетата скърцаха. Мъжете си носеха собствени сапун, шампоан, четка И паста за зъби, обикновено в найлонови пликове. Носеха си и кърпи. Бор никога не се беше къпал там, но беше наблюдавал дрехите им, представяйки си какво има по джобовете. Пари. Мобилни телефони. Понякога дрога. Жените се къпеха в подобно помещение в източната част на минимаркета. Те никога не влизаха по две наведнъж, независимо от отстъпката, и се миеха бързо, засрамени от голотата и уязвимостта си, ужасени от мисълта, че всеки момент при тях можеше да влезе някой, например едър и силен мъж, който да прави с тях каквото си пожелае.

Бор набра номера с 800 от зелената карта, която държеше сгъната в задния си джоб — правоъгълна карта с дължина към двадесет сантиметра и дупка с извивка в единия край, така че да може да се закачва на дръжка на врата. Върху картата имаше принтирана информация и една карикатура на танцуващ цитрусов плод с шарена риза и слънчеви очила. Той изпълняваше божията воля. Той беше божията ръка, която върши делата божи. Бог имаше коефициент на интелигентност сто и петдесет.

— Благодаря, че се обадохте в Центъра за борба с цитрусовата мана — чу той познатия запис. — Обаждането ви може да бъде проверено за надеждност.

Записаният женски глас продължи да обяснява, че ако се обажда да съобщи за щети в окръзите Палм Бийч, Дейд или Броуърд, да набере, ако обича, следния номер. Той наблюдаваше как индианецът се качва в своя пикап, а червената карирана риза му напомни за дървар, пак онзи дялания, до вратата в коледния магазин. Набра номера, който записаният глас му даде.

— Министерство на земеделието — обади се женски глас.

— Искам да разговарям с инспектор по цитрусите, моля — каза той, докато гледаше индианеца и си мислеше за борба с алигатори.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Инспектор ли сте? — попита той, докато си мислеше за алигатора, който беше видял преди около час на брега на тесния канал по протежение на магистралата Саут 27.

Взе го за добър знак. Алигаторът беше дълъг близо два метра, с много тъмна и суха кожа и абсолютно безразличен към огромните товарни камиони, които профучаваха покрай него. Дори щеше да спре, ако имаше къде. Щеше да наблюдава влечугото, да изучава как безстрашно се справя с живота, тихо и спокойно, но винаги готово да се гмурне във водата или да сграбчи нищо не подозиращата си жертва и да я завлече на дъното на канала, където да я удави и изяде. Би наблюдавал алигатора с часове, но не можеше да слезе безопасно от магистралата, а и беше на мисия.

— Имате ли да съобщите нещо? — попита женският глас на линията.

— Работя в озеленителна фирма и вчера забелязах цитрусова мана в един двор съвсем близо до мястото, където косях.

— Бихте ли ми дали адреса?

Той ѝ даде един адрес в района на Уест Лейк Парк.

— А вашето име?

— Бих предпочел да е анонимно. Може да имам проблеми с шефа си.

— Добре. Бих искала да ви задам няколко въпроса. Влязохте ли в този двор, където твърдите, че сте забелязал цитрусовата мана?

— Той не е ограден и влязох, защото имаше наистина доста хубави дървета и плетове, както и много трева, затова реших, че мога да си предложа услугите, ако имат нужда от човек. И тогава забелязах съмнителните листа. Няколко от дърветата имат дребни петна по листата.

— Забелязахте ли нещо като воднист пръстен около петната?

— Мисля, че тези дървета са отскоро заразени и може би затова сте ги пропуснали при вашите рутинни проверки. Това, което ме притеснява, са съседните дворове. Там има дървета, които по моя преценка са на по-малко от петстотин метра от заразените, което означава, че вероятно също са заразени, а отвъд тях има и други дворове с дървета, пак на по-малко от петстотин метра, и така нататък в целия квартал. Сега разбирате защо съм загрижен.

— Защо смятате, че сме пропуснали имотите, за които споменахте?

— Нищо не показва, че сте били там. От доста време се занимавам с цитрусовите дървета тук, а и цял живот съм работил като професионален озеленител. Виждал съм какво ли не, дори цели овощни градини, които се е налагало да бъдат изгорени. И хора, които са загубили поминъка си.

— Забелязахте ли петна по плодовете?

— Както вече казах, изглежда маната е в ранен стадий, много ранен. Виждал съм цели градини да се горят заради мана. И хора със съсипан живот.

— След като напуснахте двора, където твърдите, че сте видял мана, дезинфекцирахте ли се? — попита тя с тон, който не му хареса.

И нея не харесваше. Беше тъпа и педантична.

— Разбира се, че се дезинфекцирах. В този бизнес съм от много време. Винаги напръсквам себе си и инструментите си с GX-1027,

както е според наредбата. Знам каква е опасността. Виждал съм цели градини унищожени, опожарени и изоставени. Съсипани хора.

— Извинете...

— Много лоши неща стават.

— Извинете...

— Хората трябва да приемат маната на сериозно — каза Бор.

— Какъв е регистрационният номер на автомобила, който ползвате за работа? Предполагам имате жълто-черен регистрационен стикер, залепен в лявата част на предното стъкло? Трябва ми този номер.

— Номерът ми не е от значение — каза той на инспекторката, която се мислеше за толкова по-важна и властна от него. — Автомобилът е на шефа ми и ще загазя, ако разбере, че съм се обаждал. Ако хората научат, че от неговата фирма е съобщено за мана, поради която най-вероятно ще бъдат изкоренени всички дървета в квартала, какво мислите, че ще стане с нашия бизнес?

— Напълно ви разбирам, господине, но е важно да имам номера ви за справка. И наистина бих искала да ми кажете как да се свържа с вас, ако се наложи.

— Не мога — отвърна той. — Ще ме уволнят.

[1] Индианец от племето семиноли. — Б.пр. ↑

Бензиностанцията се оживи, защото все повече и повече шофьори паркираха своите тирове зад магазина или отстрани на ресторанта „Чики Хът“ или пък ги нареждаха в редица до гората и спяха в тях, а вероятно правеха и секс в тях.

Шофьорите ядяха в „Чики Хът“, без да забелязват, че името е написано неправилно, защото хората, които идваха тук, бяха твърде невежи, за да знаят как се пише или дори какво означава. „Чики“ беше индианска дума на племето семиноли, но дори и те не знаеха как се пише.

Невежите тираджии живееха миля за миля и отбиваха тук, за да си харчат парите в магазина, където имаше изобилие от дизелово гориво, бира, сандвичи и пури, а в една стъклена витрина имаше дори колекция от сгъваеми ножове. Можеха да играят на ротативките в игралната зала или да оставят тирове си в сервиза за ремонт или смяна на гуми. Бензиностанцията беше отбивка с пълно обслужване наред нищото, където хората идваха и си отиваха, без да се интересуват един от друг. Никой не закачаше Бор. Не го поглеждаха дори, толкова много хора влизаха и излизаха, че едва ли имаше някой, който да го е видял два пъти, освен бармана в „Чики“.

Ресторантът се намираше зад телена ограда в края на паркинга. По нея висяха табели, които предупреждаваха, че опитите за проституция са подсъдни, че се допускат само полицейски кучета и че дивите животни могат да влизат на свой риск. Нощем имаше много диви животни, но Бор не знаеше това от първа ръка, защото не пилееше парите си в игралната зала, на ротативките или джубокса. Не пиеше. Не пушеше. Не искаше да прави секс с никоя от жените.

Те го отвращаваха в своите оскъдни панталонки и стегнати бюстиета, лицата им бяха загрубели от твърде много евтин грим и твърде много слънце. Седяха в открития ресторант или на бара, който представляваше просто един покрив, покрит с палмови листа и захабен дървен плот, с осем бар-стола до него. Ядяха специалитетите за вечеря,

като например ребра на скара или кюфтета, или пържола по селски, и пиеха. Храната беше добра и се приготвяше на място. Бор харесваше бургерите, а и бяха само по три долара и деветдесет и пет цента. Сандвичите със сирене бяха по три долара и двадесет и пет цента. Евтини, отвратителни жени, лоши неща се случваха с такива жени. Заслужаваха си го.

Просеха си го.

Беше очевидно.

— Един сандвич със сирене за вкъщи — каза Бор на мъжа зад бара. — И един бургер за тук.

Мъжът имаше огромен корем и носеше мръсна бяла престилка. Беше зает да отваря разпенени бирени бутилки, които държеше във вана с лед. Този барман го беше обслужвал и преди, но не даваше вид да си спомня.

— Сандвичът заедно с бургера ли го искате? — попита той, като плъзна две бутилки бира към един шофьор и дамата му, които вече бяха пияни.

— Няма значение, само да е увит за вкъщи.

— Попитах ви дали го искате по същото време — уточни барманът по-скоро с безразличие, отколкото с раздражение.

— Би било чудесно.

— Какво ще желаете за пиене? — попита мъжът с огромния корем, като отвори поредната бира.

— Обикновена вода.

— Какво, по дяволите, е това? — попита пияният шофьор на висок глас, докато дамата му се кикотеше и се облягаше с пищните си форми на огромната му татуирана ръка. — Вода, която ти дават в самолет ли?

— Само обикновена вода — каза Бор на бармана.

— Не си падам по обикновените неща, нали, бебчо? — изломоти пияната приятелка на пияния шофьор, като обхвана стола с пълните си крака в тесни шорти и разкри пищните гърди под ниско изрязаното бюстие.

— Е, накъде си тръгнал? — попита жената.

— На север — отвърна той. — В крайна сметка.

— Внимавай като караш така сам — каза жената. — Има ги всякакви луди.

— Имаме ли някаква представа къде е? — обърна се Скарпета към Роуз.

— Не е в кабинета си и не вдига мобилния си телефон. Когато говорих с него след работната среща и му казах, че искаш да го видиш, той каза, че имал да свърши нещо и веднага се връща — припомни й Роуз. Това беше преди час и половина.

— В колко каза, че трябва да тръгнем за летището? — попита я Скарпета, като гледаше през прозореца как палмите се огъват под напора на вятъра и отново се замисли дали да не го уволни. — Задава се буря, силна буря. Защо ли не се учудвам. Е, няма да стоя просто така и да го чакам. Би трябвало направо да си тръгна.

— Полетът ти е едва в шест и половина — каза Роуз, като й подаде няколко телефонни съобщения.

— Не знам защо въобще се занимавам. Защо въобще си правя труда да говоря с него — рече Скарпета, докато прелистваше съобщенията.

Роуз я погледна, както само тя умееше. Стоеше на вратата със спокойно изражение, бялата й коса беше хваната на френски кок, а сивият й ленен костюм бе малко демоде, но елегантен и безупречен. И след десет години носене сивите й обувки от крокодилска кожа все още изглеждаха като нови.

— Първо искаш да говориш с него, а в следващия момент не искаш — изкоментира Роуз. — Какво става?

— Май трябва да тръгвам.

— Не отбягвай въпроса. Какво има?

— Не знам какво да правя с него. Все ми се иска да го уволня, но по-скоро бих подала оставка, отколкото да го направя.

— Можеш да заемеш поста на завеждащ — напомни й Роуз. — Ще принудят доктор Бронсън да се оттегли, ако се съгласиш, и може би е време сериозно да го обмислиш.

Роуз знаеше какво прави. Тя можеше да изглежда много искрена, когато предлагаше нещо, което всъщност не искаше Скарпета да извърши, и резултатът беше предсказуем.

— Не, благодаря — каза Скарпета твърдо. — Минала съм вече по този път, а ако си забравила, Марино е един от техните следователи, така че няма да се спася от него, като напусна академията и се озова на пълен работен ден в Центъра по съдебна медицина. Коя е госпожа Симистър и каква е тази църква? — попита тя, гледайки озадачено едно от телефонните съобщения.

— Не знам коя е, но се държеше, сякаш те познава.

— Никога не съм чувала за нея.

— Обади се преди няколко минути и каза, че иска да говори с теб за някакво изчезнало семейство от района на Уест Лейк Парк. Не остави номер за връзка, каза, че пак ще се обади.

— Какво изчезнало семейство? Тук в Холивуд ли?

— Така каза. Чакай да видим, летиш от Маями, за жалост. Най-ужасното летище на света. Мисля, че няма нужда да тръгваме преди... е, знаеш колко е натоварено движението. Може би трябва да тръгнем най-късно към четири. Но няма да ходим никъде преди първо да проверя резервацията ти.

— Сигурна ли си, че съм в първа класа? И не е отменена?

— Имам разпечатка, но ще трябва да я завериш на летището, защото е направена в последния момент.

— Не е за вярване. Принудиха ме да си сменя полета, а сега трябва да си заверявам резервацията, защото е направена в последния момент.

— Сега всичко е наред.

— Извинявай, Рруз, но така каза и миналия месец, а въобще не бях в компютъра и накрая се озовах в кушет-салона чак до Лос Анджелис. И виж какво стана вчера.

— Потвърдих резервацията ти още сутринта. Но пак ще се обадя.

— Мислиш ли, че всичко е заради възстановките на Марино? Може би там е проблемът.

— Подозирам, че той се чувства отхвърлен след станалото, смята че вече не му вярваш и не го уважаваш.

— Как да вярвам на преценката му?

— И досега не съм сигурна в какво точно обвинявате Марино — отвърна Роуз. — Аз лично написах на компютъра и редактирах тази сцена, както правя с всички негови възстановки, и както вече съм ти казвала, сценарият не включваше да има спринцовка в джоба на онзи умрял стар дебелак.

— Той постави възстановката. Той отговаряше за нея.

— Но се кълне, че някой друг е поставил спринцовката в джоба. Може би тя. Заради пари, които, слава богу, не получи. Не виня Марино, че се чувства така. Възстановките бяха негова идея, а сега доктор Еймъс ги провежда и се радва на цялото внимание на студентите, докато Марино е подложен на...

— Той се държи грубо със студентите. Откакто е дошъл.

— Сега е още по-лошо. Те не го познават и си мислят, че е сприхав ветеран, стар и изхабен особняк, на който му е минало времето. Аз най-добре от всички знам какво е да се отнасят с теб като с такъв, а още по-лошо — да се чувстваш такъв.

— Хайде, Роуз, ти си всичко друго, но не и изхабена или особнячка.

— Е, поне признаваш, че съм стара — каза Роуз, като отстъпи от вратата и добави: — Ще му звънна пак.

В мотел „Последната битка“ Джо седеше на евтиното бюро в стая 112 и проверяваше в компютъра резервацията на Скарпета, като записа номера на полета и другата необходима информация. После се обади на авиокомпанията.

След пет минути загубено време в чакане най-сетне му се обади.

— Искам да променя една резервация — каза той.

Даде необходимите данни, след което смени мястото 01 първа класа на кушет-салон, възможно най-назад в самолета и за предпочитане средна седалка, защото шефката му не обичаше местата до прозореца или пътеката. Точно както се беше справил и предния път, когато тя летя до Лос Анджелис. Можеше отново да отмени резервацията ѝ, но така беше по-забавно.

— Да, господине.

— Необходим ли е електронен билет?

— Не, господине, при промяна толкова скоро до излитането на самолета ще трябва да заверите резервацията на място.

Той затвори телефона и изпадна в див възторг, като си представи великата Скарпета, натикана между двама непознати, за предпочитане едри смърдящи мъжаги, цели три часа. Усмихна се, докато включваше дигитално записващо устройство към своя хибриден телефон. Климатикът на прозореца бучеше силно, но не вършеше много работа. Ставаше му неприятно топло и усети леката воня на развалящо се месо от една скорошна възстановка, която включваше сурови свински ребра, телешки черен дроб и пилешка кожа, завити в един килим и скрити под пода в килера.

Беше насрочил това упражнение веднага след обилен обяд с ребра на скара и ориз за сметка на академията, в резултат на което на няколко от студентите им прилоша, когато беше открит кървавият вързоп, целият във воняща слуз и ларви. В бързината да вземат предполагаемите човешки останки и да приключат със сцената, екип А пропусна да забележи, че на същото място имаше и парче отчупен нокът, който — както впоследствие се оказа — беше единствената улика, която можеше да ги отведе до убиеца.

Джо запали пура, докато си спомняше с умиление за успеха на тази възстановка, а успехът бе още по-сладък заради избухването на Марино, който го беше обвинил, че за пореден път е откраднал негова идея. Тъпото трмаво ченге още не беше разбрало, че системата за координация на комуникациите, която Луси беше избрала и която беше свързана с телефонната централа на академията, позволяваше, ако знаеш съответните пароли, да наблюдаваш когото пожелаеш по всякакъв начин.

Луси беше небрежна. Безстрашният суперагент Луси беше оставила своя „Трео“^[1] — ултрависокотехнологично палм комуникационно устройство, което беше едновременно органайзер, телефон, компютър, камера и какво ли още не — в един от своите хеликоптери. Случи се преди около година. Тъкмо беше започнал аспирантурата си и изведнъж късметът му се усмихна: беше в хангара с една студентка, невероятно красива студентка, на която показваше хеликоптерите на Луси, когато случайно забеляза някакъв „Трео“ в един от тях.

Нейният „Трео“.

И не се беше изключила. Не му трябваше паролата ѝ, за да има достъп до цялата информация в него. Задържа устройството

достатъчно дълго, за да успее да свали всички файлове, преди да го върне обратно на пода в хеликоптера, частично под седалката, където Луси го намери по-късно през деня, без да има ни най-малка представа какво се беше случило. И досега нямаше.

Джо разполагаше с десетки пароли, включително администраторската парола на Луси, която ѝ позволяваше, а сега и на него, да влиза и да прави промени в компютъра и телекомуникационните системи на регионалното управление в южна Флорида, централното управление в Ноксвил, телецентровете в Ню Йорк и Лос Анджелис, а също и в свръхсекретния проект на Бентън Уесли „Хищник“, както и да става свидетел на всякакви други тайни, които той и Скарпета си разменяха. Джо можеше да пренасочва файлове и имейли, да намери телефоните на всеки, който по едно или друго време е имал вземане-даване с академията, с една дума — Да създаде пълен хаос. Аспирантурата му приключваше след месец и когато настъпеше времето да се махне, а той щеше да го направи по грандиозен начин, вече може би щеше да е успял да причини на академията вътрешен крах и да накара всички, особено тъпия рокер Марино и непоносимата Скарпета, да се намразят.

Не беше трудно да се подслушва телефонът на тромавия тъпак, просто тайно включваш високоговорителя и все едно че имаш микрофон в стаята. Марино диктуваше всичко на Роуз, включително възстановките си, защото той не можеше да пише правилно, рядко четеше и беше практически неграмотен.

Джо усети прилив на еуфория, докато изтръскваше пепелта от пурата си в една кутия от кока-кола, и се върза към телефонната централа. Стигна до телефона на Марино и активира високоговорителя, за да види дали е там и какво прави.

[1] Марка смарт телефони на едноименната фирма. — Б.пр. ↑

Когато Скарпета се съгласи да бъде консултант по проекта „Хищник“, тя не беше много ентусиазирана от идеята.

Предупреди Бентън за опасностите, опита се да го разубеди, многократно му напомняше, че на обектите в проекта не им пука дали някой е лекар, психолог или харвардски професор.

„Ще ти счупят врата или ще ти разбият главата в стената, точно както биха направили с всеки друг — му беше казала тя. — Не си мисли, че има нещо като депутатски имунитет.“

„Прекарал съм почти целия си живот сред тези хора, Кей. Такава ми е работата.“

„Но никога не си я вършил при такива условия. Не и в психиатрична клиника към престижен университет, която никога не се е занимавала с осъдени убийци. Не само си се взрял в бездната, Бентън, ами слагаш осветление и асансьор в нея.“

Скарпета чу през стената, че Роуз разговаря с някого в офиса си.

— Къде беше, за бога? — казваше Роуз.

— Кога ще направим онова кръгче с теб? — отвърна на висок глас Марино.

— Казах ти, не се качвам на това чудо. Мисля, че има някакъв проблем с телефона ти.

— Винаги съм се чудил как ли ще изглеждаш в черно кожено яке.

— Търсих те, а ти не беше в кабинета си. Или поне не ми отвори...

— Цяла сутрин не съм влизал в кабинета.

— Но индикаторът на телефона ти свети!

— Не е възможно.

— Преди няколко минути светеше.

— Проверяваш ме значи? Колко си сладка, Роуз.

Марино продължи да казва нещо с гръмовния си глас, докато Скарпета преглеждаше един имейл, който току-що беше получила от

Бентън, поредната обява за набиране на доброволци, която щеше да излезе в „Бостън Глоуб“ и по интернет. Обявата гласеше:

КЛИНИЧНО ЗДРАВИ ВЪЗРАСТНИ ЗА МРТ^[1] ИЗСЛЕДВАНЕ

УЧЕНИ ОТ ХАРВАРДСКОТО МЕДИЦИНСКО УЧИЛИЩЕ ПРОВЕЖДАТ ИЗСЛЕДВАНИЯ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА СТРУКТУРАТА И ФУНКЦИИТЕ НА МОЗЪКА ПРИ КЛИНИЧНО ЗДРАВИ ВЪЗРАСТНИ В ЦЕНТЪРА ЗА МОЗЪЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ НА БОЛНИЦА „МАКЛИЙН“ В БЕЛМОНТ, МАСАЧУЗЕТС.

— Хайде, върви, че доктор Скарпета те чака, а ти пак си закъснял — чу тя как Роуз нахоква Марино с твърд, но любящ глас. — Трябва да престанеш с тези внезапни изчезвания.

ПОДХОДЯЩИТЕ КАНДИДАТИ ТРЯБВА:
ДА БЪДАТ МЪЖЕ НА ВЪЗРАСТ МЕЖДУ 17 И 45 ГОДИНИ.
ДА МОГАТ ДА ДОЙДАТ ДО БОЛНИЦАТА ЗА ПЕТ ПОСЕЩЕНИЯ.
ДА НЕ СА ПРЕТЪРПЯВАЛИ ТРАВМИ НА ГЛАВАТА И ДА НЕ СА ВЗИМАЛИ НАРКОТИЦИ.
ДА НЕ СА С ДИАГНОЗА ШИЗОФРЕНИЯ ИЛИ БИПОЛЯРНО РАЗСТРОЙСТВО.

Скарпета дочете обявата и стигна до най-хубавата част — послеслова от Бентън:

Ще се изненадаш колко много хора се мислят за нормални. Само да спре да вали този проклет сняг. Обичам те.

Едрото тяло на Марино изпълни вратата.

— Какво има? — попита той.

— Затвори вратата, ако обичаш — каза Скарпета, като се пресегна към телефона.

Той я затвори и седна на един стол не точно срещу нея, а малко под ъгъл, за да не му се налага да я гледа право в очите, седнала зад огромното си бюро в своя голям кожен стол. Тя знаеше номерата му. Познаваше много добре недодяланите му манипулации. Не му харесваше да стои от другата страна на огромното ѝ бюро, би предпочел да седят един до друг, като равни. Беше наясно с психологията на работното място, знаеше за това много повече от него.

— Изчакай само минутка — рече тя.

ДАН-ДАН-ДАН-ДАН-ДАН-ДАН... Апаратурата подаваше радиочестотни вълни за създаване на магнитно поле, което да повиши енергията на протоните.

В лабораторията за магнитно-резонансна томография сканираха структурата на поредния така наречен „нормален“ мозък.

— Толкова ли е лошо времето при теб? — долетя гласът на Скарпета по телефона.

Доктор Лейн натисна бутона на интеркома:

— Всичко наред ли е? — попита тя най-новия обект в проекта „Хищник“.

Той твърдеше, че е нормален. Но сигурно не беше. Нямаше и представа, че идеята е да се сравни неговият мозък с този на убиец.

— Не знам — отговори нормалният с несигурен глас.

— Засега не е толкова зле — отвърна Бентън на Скарпета по телефона. — Ако пак не се забавиш. Но казват, че утре вечер ще се влоши чувствително... Нищо не чувам, по дяволите! — каза той гневно.

Връзката беше лоша. Понякога телефонът му дори не звънеше тук и той беше разсеян, ядосан и уморен. Сканирането не вървеше добре. Днес нищо не вървеше добре. Доктор Лейн беше унила. Джош седеше пред монитора отегчен.

— Нямам големи надежди за този — обърна се доктор Лейн към Бентън. — Дори с тапи за уши.

Вече двама от нормалните контролни обекти отказаха да бъдат сканирани, защото страдат от клаустрофобия — подробност, която бяха пропуснали да споменат при одобряването им за участие в проекта. Сега пък този се оплакваше от шума, казваше, че приличал на звука от електрически бас китари в ада. Поне имаше въображение.

— Ще ти се обадя преди да излети — каза Скарпета. — Обявата изглежда добре, доколкото това е възможно.

— Благодаря за ентусиазма. Ще ни трябва широк отзвук. Жертвите тук се увеличават. Сигурно има нещо фобично във въздуха. А за капак долу-горе всеки трети изобщо не е нормален.

— И аз не съм сигурна вече кое е нормално.

Бентън закри с ръка другото си ухо и започна да се разхожда с надеждата да намери по-подходящо място, за да чува по-добре. — Опасявам се, че имаме тежък случай, Кей. Чака ни много работа.

— Как сте там вътре? Добре ли сте? — попита доктор Лейн по интеркома.

— Не, не съм — отвърна обектът.

— Винаги става така, когато решим да сме заедно — каза Скарпета на фона на шум, който сега наподобяваше бързи удари на чук по дърво. — Ще помогна с каквото мога.

— Наистина ще полудея тук — долетя гласът на нормалния обект.

— Нищо няма да излезе — каза Бентън, като гледаше през плексигласовата преграда към нормалния обект в другия край на магнита.

Той неистово въртеше залепената си глава.

— Сюзън? — погледна я Бентън.

— Да, знам — каза доктор Лейн. — Ще трябва отново да го наглася.

— Успех. Мисля, че с този бяхме дотук — отвърна Бентън.

— Заличил е маркера — каза Джош, като вдигна поглед от екрана.

— Добре, спокойно — обърна се доктор Лейн към нормалния контролен обект. — Ще спрем дотук. Сега ще дойда и ще ви извадя оттам.

— Съжалявам, човече, не мога да го понеса това — прозвуча напрегнатият глас на обекта.

— Жалко. Още един сдаде багажа — каза Бентън на Скарпета по телефона, докато наблюдаваше как доктор Лейн отива при магнита, за да освободи поредния им провал. — Прекарах два часа да изследвам този тип и сега нищо, чао-чао. Тръгва си. Джош? — обърна се той към техника. — Обади се да му извикат такси.

Черната кожа поскърцваше, докато Марино се наместваше поудобно в рокерските си одежди. Надминаваше себе си в своите усилия да покаже колко е спокоен, отпуснат на стола с изпружени напред крака.

— Каква обява? — попита той, когато Скарпета затвори телефона.

— За един нов проект, с който се е захванал.

— Хм. Какъв проект? — каза той, сякаш подозираше нещо.

— Едно невропсихологично изследване. Как мозъците на различните хора обработват различната информация, нещо такова.

— Аха. Хубаво обяснение. Вероятно същото, което използват и пред репортерите, едно нищо не значещо изречение. За какво искаше да ме видиш?

— Получи ли съобщенията ми? От неделя вечерта до сега съм ти оставила четири.

— Получих ги.

— Нямаше да е зле да ми отговориш.

— Не си казала, че е 911.

Това беше кодът, който използваша в годините на пейджърите и сега с мобилните телефони — защото не бяха много сигурни. Луси използваше скремблери^[2] и бог знае още какво за сигурността на комуникациите и нямаше проблем да се оставят гласови съобщения.

— Не казвам, че е 911, когато е телефонно съобщение — поясни тя. — Как да го направя? След сигнала да кажа „девет-едно-едно“ ли?

— Имах предвид, че не си казала, че е спешно. За какво става въпрос?

— Върза ми тенекия. Имахме уговорка да прегледаме случая Суифт, помниш ли?

Беше приготвила и вечеря в негова чест, но не го спомена.

— Имах работа, пътувах.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде си бил и какво си правил?

— Карах новия си мотор.

— Цели два дни? И не си спирал да заредиш? Или да отидеш до тоалетната? Не намери време дори за едно обаждаване?

Тя се облегна на големия кожен стол зад огромното бюро и се почувства малка, докато го гледаше.

— Просто ми играеш контра — каза тя. — Това е всичко.

— Защо трябва да ти давам отчет какво правя?

— Ако не за друго, защото съм шеф на отдела по криминалистика и съдебна медицина.

— Аз пък съм главен следовател, което спада към отдел тренировки и специални операции. Така че на практика съм подчинен на Луси, а не на теб.

— Луси не ти е началник.

— Май е по-добре да поговориш с нея за това.

— Разследванията са към отдела по криминалистика и съдебна медицина. Ти не си специален агент, Марино. Моят отдел ти плаща заплатата. На практика. — Идеше ѝ да го разкъса на парчета, а знаеше, че не бива.

Той я гледаше с широкото си грубо лице, а огромните му дебели пръсти барабаняха по облегалката за ръцете. После кръстоса крака и започна да люлее горния крак в огромен ботуш „Харли Дейвидсън“.

— Задачата ти е да ми помагаш при моята работа — каза тя. — Ти си човекът, на когото разчитам най-много.

— По-добре обсъди това с Луси. — Той бавно барабанеше с пръсти по облегалката и люлееше крака си, а суровите му очи гледаха покрай нея. — Значи от мен се очаква да ти казвам всичко, а ти не ми казваш нищо. Правиш каквото си искаш и въобще не смяташ, че ми дължиш обяснение. Седя тук и те слушам как ме лъжеш, сякаш съм пълен идиот и няма да разбере. Не ми казваш нищо, освен ако не ти изнася.

— Аз не работя за теб, Марино — не успя да се сдържи тя. — Тъкмо обратното.

— Нима?

Лицето му почервения, той се наведе към огромното ѝ бюро и каза:

— Питай Луси. Тя притежава това проклето място. Тя плаща заплатите на всички. Питай я.

— Не е нужно да казвам, че не си присъствал на повечето от нашите обсъждания на случая Суифт — тя смени тона в опит да прекъсне назриващия двубой.

— Защо да си правя труда? Аз съм човекът с информацията.

— Надявахме се да я споделиш с нас. Всички работим заедно по този случай.

— Да, бе. Без майтап. Всички са заедно във всичко. Каквото е мое, вече е публично достояние. Сезонът е открит за старите ми случаи, за възстановките ми. Издаваш каквото ти скимне и не ти пука как се чувствам.

— Не е вярно. По-добре се успокой. Не искам да си докараш някой инфаркт.

— Чу ли за вчерашната възстановка? Откъде според теб я е взел? Той се рови във файловете ни.

— Не е възможно. Хартиените копия са заключени. Електронните копия са абсолютно недостъпни. А що се отнася до вчерашната възстановка, признавам, че ми изглеждаше много позната...

— Позната, друг път! Абсолютно същата е.

— Марино, случаят беше и в новините. Всъщност още можеш да го изтеглиш от интернет. Проверих.

Огромното му зачервено лице я гледаше така враждебно, че ѝ се стори чак чуждо.

— Може ли да поговорим поне за минутка за Джони Суифт? — попита тя меко.

— Казвай какво те интересува — отвърна той мрачно.

— Не съм сигурна за версията с грабежа като мотив. Имало ли е обир или не?

— Нищо ценно не липсва от къщата, но има една шибания с кредитната карта.

— Каква шибания с кредитната карта?

— Седмицата след смъртта му някой е изтеглил общо две хиляди и петстотин долара в брой. На пет пъти по петстотин долара от пет

различни банкомата в района на Холивуд.

— Проследихте ли ги?

Марино сви рамене и каза:

— Да. До различни паркинги, в различни дни, по различно време, всичко е различно, освен сумата. Винаги лимита от петстотин долара. Докато компанията, издала кредитната карта, уведоми Джони Суифт, а той вече е бил мъртъв, че има необичайно движение по сметката му, тегленията спрели.

— А записите от охранителните камери? Някакъв шанс човекът да е заснет?

— При никой от банкоматите, където е теглил, не е имало камера. Човекът е знаел какво прави, вероятно не му е било за първи път.

— Лоръл знаел ли е ПИН-кода на картата?

— Джони още не е можел да шофира заради операцията. Затова Лоръл е правел всичко, включително тегленето на пари.

— Някой друг знаел ли е кода?

— Не, доколкото ни е известно.

— Нещата определено не са в негова полза — каза Скарпета.

— Е, не мисля, че е пречукал брат си, за да му вземе кредитната карта.

— Убиват хора и за много по-малко.

— Мисля, че в случая е замесен трети човек, може би някой, с когото Джони Суифт се е забъркал по някакъв начин. Може би този някой току-що го е убил и е чул, че Лоръл се прибира с колата. Скрил се е, което обяснява защо пушката все още е била на пода. И когато Лоръл е избягал от къщата, този тип е взел пушката и е духнал.

— А защо пушката въобще е била на пода?

— Може би тъкмо е нагласял сцената да изглежда като самоубийство и Лоръл го е прекъснал.

— Да разбирам ли, че според теб това несъмнено е убийство?

— А според теб не е ли?

— Не знам, просто питам.

Марино обходи кабинета с поглед, плъзна го по отрупаното с папки и хартии бюро. Погледна я сурово, с очи, от които би се уплашила, ако не беше виждала в тях несигурност и болка така често в миналото. Може би сега изглеждаше различен и чужд само защото

вече бръснеше оредяващата си коса и носеше диамантена обеца на ухото. Тренираше във фитнес залата с маниакална настървеност и изглеждаше по-як от всякога.

— Ще съм ти благодарен, ако прегледаш възстановките ми — каза той. — Всичко, което съм измислил, е на диска. Бих искал да ги прегледаш внимателно. Така и така ще седиш в самолета, без да има какво да правиш.

— Може и да намеря какво да правя — опита се да го подразни тя, да го ободри малко.

Не стана.

— Роуз ги качи всичките на диск, като се започне от първата миналата година, всичко е в папката. В запечатан плик — и той посочи папката на бюрото ѝ. — Пъхни го в лаптопа си и му хвърли един поглед. Онази с куршума със следи от мрежа за прозорци също е там. Това лъжливо копеле! Кълна се, че аз пръв съм я разработил.

— Пусни едно търсене по интернет за междинни мишени при стрелба и ти гарантирам, че ще намериш случаи и оръжейни тестове, при които куршумът е минал през мрежа за прозорци — каза тя. — Боя се, че вече не са останали много нови или лични неща.

— Той е само един лабораторен плъх, който допреди година е живял в микроскоп. Няма откъде да знае това, за което пише. Няма начин. Всичко е заради случилото се при възстановката „Ферма за трупове“^[3]. Поне можеше да си честна за това.

— Прав си — каза тя. — Трябваше да ти кажа, че спрях да преглеждам възстановките ти след този случай. Всички спряхме. Трябваше да седнем и да поговорим, но ти беше толкова ядосан и агресивен, че никой не искаше да се разправя с теб.

— Може би ако те бяха натопили, както натопиха мен, ти също щеше да си ядосана и агресивна.

— Джо не присъства на „Ферма за трупове“, дори не е бил в Ноксвил по това време — припомни му тя. — Така че обясни ми, моля те, как е могъл да пъхне спринцовката в джоба на мъртвеца?

— Това полево упражнение целеше да изправи студентите пред истински труп, разлагащ се във Фермата за трупове, за да видим дали ще успеят да преодолеят фактора „повръщане“ и да вземат някои вещественни доказателства. Мръсната спринцовка не беше сред тях. Той я е подхвърлил, за да ме унищожи.

— Не всеки си е поставил за цел да те унищожи.

— Ако не ме е натопил, тогава защо момичето не изпълни закана си да ни съди? Защото беше блъф, затова. Оказа се, че шибаната спринцовка не е била заразена със СПИН, нали, дори никога не е била използвана. Малко недоглеждане от страна на копелето.

Тя стана от бюрото.

— По-важното е какво да правя с теб — каза и щракна ключалките на куфарчето си.

— Не аз съм човекът с тайните — отвърна той, като я гледаше.

— Пълен си с тайни. През по-голямата част от времето не знам нито къде си, нито какво правиш.

Тя взе сакото си от закачалката на гърба на вратата. Той я проследи с очи. Вече не барабанеше по облегалката. Чу се скърцане на кожа, докато ставаше от стола.

— Бентън сигурно се чувства много важен, като работи с всички онези харвардски светили — подметна той не за първи път. — Онези велики учени с техните тайни.

Тя го погледна странно, с ръка на дръжката на вратата. Може би и нея я хващаше параноята.

— Така е. Сигурно е вълнуващ този негов проект. Но ако питаш мен, с радост ще ти кажа да не си пилееш времето.

Не беше възможно да намеква за „Хищник“.

— Да не говорим за пилеенето на пари — отвърна той. — Пари, които със сигурност могат да се похарчат къде-къде по-добре. А що се отнася до мен, изобщо не мога да смеля мисълта, че толкова пари и внимание се отделят за онези отрепки.

Никой не знаеше за „Хищник“, освен научния екип, президентът на болницата, защитната комисия и някои вишестоящи администратори в затворническата система. Дори нормалните обекти в проекта не знаеха името или целта му. Марино не би могъл да знае, освен ако не се беше добрал някакси до пощата ѝ или до хартиените копия, които тя държеше заключени в чекмеджетата на бюрото си. За пръв път ѝ хрумна, че ако някой беше пробил нивата на защита, това можеше да е той.

— За какво говориш? — попита тя тихо.

— Може би трябва да си по-бдителна, като препращаш файлове, да внимаваш да няма нищо прикачено към тях — отвърна той.

— Да препращам какви файлове?

— Бележките, които си записала след първата си среща с контето Дейв, за онова разтърсено бебе, за което той иска всички да повярват, че е било нещастен случай.

— Не съм ти препращала никакви бележки.

— Напротив. Изпратила си ги миналия петък, но така се случи, че аз ги отворих чак след като те видях в неделя. Бележките са били явно случайно прикачени към един имейл от Бентън за теб, който със сигурност не е трябвало да видя.

— Не съм ти ги пращала — настоя тя с нарастваща тревога в гласа. — Нищо не съм ти пращала.

— Може би е станало неволно. Странно как лъжите лъсват рано или късно — отбеляза той, когато на вратата леко се почука.

— Затова ли не дойде вкъщи в неделя вечерта? Затова ли не се появи на срещата с Дейв вчера сутринта?

— Извинете ме — каза Роуз като влезе в стаята. — Мисля, че някой от вас двамата трябва да се заеме с това.

— Можеше да кажеш нещо, да ми дадеш възможност да се защитя — упрекна го Скарпета. — Може да не ти казвам винаги всичко, но не лъжа.

— Лъжата чрез премълчаване си е пак лъжа.

— Извинете — опита Роуз отново да им привлече вниманието.

— „Хищник“ — каза Марино на Скарпета. — Виж как ще звучи тази лъжа.

— Госпожа Симистър — прекъсна ги Роуз на висок глас. — Жената от църквата, която се обади преди известно време. Извинявайте, но ми изглежда спешно.

Марино не направи ни най-малко движение към телефона, сякаш да напомни на Скарпета, че не работи за нея и че може сама да вдигне слушалката.

— О, за бога! — изропта тя, връщайки се към бюрото си. — Свържи ме.

[1] Магнитно-резонансна томография. — Б.пр. ↑

[2] Автономно или вградено устройство за шифроване на речева информация. — Б.пр. ↑

[3] Случаят няма нищо общо със сюжета на едноименната книга от Патриша Корнуел. — Б.пр. [↑](#)

Марино пхна ръце в джобовете на дънките си и се облегна на касата на вратата да види как Скарпета ще се справи с тази госпожа Симистър, която и да беше тя.

В доброто старо време той с удоволствие седеше часове наред в кабинета на Скарпета и я слушаше, докато пиеше кафето си и пушеше. Не се притесняваше да я помоли да му обясни каквото не разбира, търпеливо изчакваше, ако някой я прекъснеше, а това ставаше често. Нямахме нищо против и да я чака, ако закъснееше.

Сега нещата стояха различно, и то по нейна вина. Вече не възнамеряваше да я чака. Не искаше да му обяснява каквото и да е и по-скоро би умрял, отколкото да ѝ зададе някакъв въпрос, бил той личен или професионален, а навремето можеше свободно да разговаря с нея за всичко. И тогава тя го предаде. Унижи го, и то съзнателно, правеше го и сега, пак съзнателно, независимо какво казваше. Винаги интерпретираше нещата в своя полза, нараняваше хората около себе си в името на логиката и науката, сякаш го мислеше за толкова тъп, че няма да прозре истината.

Същото се случи и с Дорис. Един ден се върна вкъщи разплакана и той не можеше да каже дали е ядосана или тъжна, но знаеше, че е разстроена по някаква причина, може би както никога досега.

„Какво ти е? Да не да ти вади зъба?“ — беше я попитал Марино, докато седеше в любимия си фотьойл, пиеше бира и гледаше новините.

Дорис седна на дивана и продължи да хлипа.

„Мамка му! Какво става, скъпа?“

Тя закри лицето си с ръце и се разплака, сякаш някой е умрял, затова Марино седна до нея и я прегърна през раменете. Поддържа я така няколко минути и като не последва никакво обяснение, той я разтърси и настоя да му каже какво, по дяволите, става.

„Той ме опипва — каза тя през сълзи. — Знаех, че не беше редно и все го питах защо, но той каза да се отпусна, да не се притеснявам, защото той бил лекар, и част от мен знаеше какво всъщност прави, но

ме беше страх. Трябваше да се махна навреме, трябваше да съм потвърда, но просто не знаех какво да направя“ — занарежда тя и обясни, че зъболекарят или специалистът ортодонт, или както там се наричаше, казал, че най-вероятно Дорис има някаква системна инфекция, причинена от фрактура на зъбния корен, и трябвало да прегледа жлезите ѝ. Така казал, по думите на Дорис.

Жлезите ѝ.

— Изчакайте за момент — казваше Скарпета по телефона на госпожа Симистър. — Ще ви включа на високоговорител. По случайност до мен стои един следовател.

Тя хвърли на Марино изразителен поглед, който означаваше, че е притеснена от това, което чува в слушалката, и той се опита да прогони Дорис от мислите си. Все още често мислеше за нея и сякаш колкото повече остаряваше, толкова по-често си спомняше какво имаше помежду им и как се беше почувствал, когато онзи зъболекар я беше опипвал, и после, когато го беше напуснала заради онзи търговец на коли, онзи шибан загубеняк, търговецът на коли. Всички го напускаха. Всички го предаваха. Всички искаха да му отнемат каквото има. Всички го смятаха за толкова тъп, че не може да прозре техните заговори и манипулации. Последните няколко седмици беше станало непоносимо.

И сега това. Скарпета лъжеше за онзи проект. Изключваше го. Унижаваше го. Вземаше каквото ѝ е угодно когато си поиска и се отнасяше с него като с боклук.

— Ще ми се да имам повече информация — проехтя от високоговорителя гласът на госпожа Симистър, който сякаш беше стар като света. — Наистина се надявам нищо лошо да не се е случило, но се опасявам, че е така. Ужасно е, че полицията не се интересува.

Марино нямаше никаква представа за какво говори госпожа Симистър, или пък коя беше тя, или защо се обажда на Националната академия по криминалистика, и не можеше да изтръгне Дорис от мислите си. Искаше му се да беше направил нещо повече от това да заплаши проклетия зъболекар или специалист ортодонт, или както там се наричаше. Трябваше да разбие физиономията на негодника и може би да му счупи някой и друг пръст.

— Обяснете на следовател Марино какво имате предвид, като казвате, че полицията не се интересува — каза Скарпета по

микрофона.

— За последен път видях признаци на живот там миналия четвъртък вечерта и когато разбрах, че всички са изчезнали, без да оставят следа, веднага се обадих на 911 и те изпратиха един полицаи, а той извика детектив. Тя очевидно не се интересува.

— Говорите за холивудската полиция, нали? — попита Скарпета, като погледна многозначително към Марино.

— Да. Някоя си детектив Уогнър.

Марино извъртя очи. Не беше за вярване. При целия му лош късмет напоследък, сега и това за капак.

— Имате предвид Реба Уогнър? — попита той, без да помръдне от касата на вратата.

— Моля? — попита недоволният глас.

Марино приближи до телефона на бюрото и повтори въпроса.

— Знам само, че инициалите на картата ѝ бяха Р. Т. Така че може и да е Реба.

Марино отново извъртя очи и почука с пръст главата си, показвайки, че детектив Р. Т. Уогнър е тъпа като галош.

— Тя огледа двора и къщата и каза, че няма следи от насилие. Според нея обитателите сами са си тръгнали и полицията няма работа там.

— Познавате ли тези хора? — попита Марино.

— Аз живея точно срещу тях, каналът ни разделя. Посещаваме една и съща църква. Предчувствам, че нещо лошо им се е случило.

— Добре — каза Скарпета. — Какво искате от нас, госпожо Симистър?

— Поне огледайте къщата. Тя е дадена под наем на църквата и откакто изчезнаха, я държат заключена. Но договорът изтича след три месеца и собственикът каза, че няма да търси обезщетение от църквата, защото имал вече друг желаещ да я наеме. Няколко църковни деятелки се канят да отидат там утре сутринта и да започнат да опаковат багажа. И тогава какво ще стане с уликите?

— Добре — рече отново Скарпета. — Ще ви кажа какво ще направим. Ще се обадим на детектив Уогнър. Не можем да влезем в къщата без разрешение на полицията. Нямаме правомощия, освен ако не ни помолят за съдействие.

— Разбирам. Много ви благодаря. Направете нещо, моля ви.

— Добре, госпожо Симистър. Ще се свържем с вас. Дайте ми телефонния си номер.

— Хм — каза Марино, когато Скарпета затвори телефона. — Сигурно е някоя кукувица.

— Какво ще кажеш ти да се обадиш на детектив Уогнър, тъй като явно я познаваш — предложи Скарпета.

— Навремето беше моторизиран полицай. Тъпа като гъон, но се справяше много добре със своя „Роуд Кинг“. Не мога да повярвам, че са я направили детектив.

Той извади своя „Трео“ и потръпна при мисълта да чуе гласа на Реба, а и не можеше да изкара Дорис от мислите си. Каза на диспечера в холивудската полиция детектив Уогнър да се свърже с него незабавно. После затвори телефона и заоглежда кабинета на Скарпета, гледаше навсякъде, но не и към нея, докато мислеше за Дорис и зъболекаря, или какъвто там беше, и за търговеца на коли. Мислеше си колко по-удовлетворително щеше да бъде да беше пребил зъболекаря, или какъвто там беше, вместо да се напие и да нахлуе в кабинета му, да го изкара от манипулационната и да го разпитва пред всички чакащи във фойето пациенти защо е сметнал за необходимо да опипва циците на жена му и как, ако обича, да му обясни, циците са свързани с проблем в кореновия канал.

— Марино?

Защо тази случка се връщаше в съзнанието му след толкова много години, си оставаше загадка. Не можеше да разбере защо напоследък доста неща бяха започнали отново да го притесняват. Последните няколко седмици бяха ад.

— Марино?

Той се отърси от спомените и погледна въпросително Скарпета, като в същия миг осъзна, че телефонът му звъни.

— Да.

— Детектив Уогнър се обажда.

— Следовател Пит Марино — каза той, като че ли не я познаваше.

— С какво да ви бъде полезна, следовател Пит Марино — тя също говореше, сякаш не го познава.

— Научих, че имате изчезнало семейство в района на Уест Лейк. По мои данни миналия четвъртък вечерта.

— Откъде знаете за това?

— Получихме сигнал, че може да става въпрос за насилствено отвлечане, а вие не сте проявили голяма заинтересованост.

— Щяхме да работим денонощно по случая, ако смятахме, че има и най-малка вероятност да е приложено насилие. Откъде имате информацията?

— Една жена от тяхната църква ни се обади. Разполагате ли с имената на тези хора, за които се твърди, че са изчезнали?

— Момент да помисля. Имаха странни имена, Ева Крисчън и Кристъл или Кристин Крисчън. Нещо такова. Не се сещам за имената на момчетата.

— Да не би да имате предвид Крисчън Крисчън?

Скарпета и Марино се спогледаха.

— Нещо такова. Бележките ми не са пред мен. Ако искате да се занимаете със случая, моля. Отделът ми няма да прахосва време и ресурси за случай, където няма никакви доказателства, че...

— Схванах идеята — прекъсна я грубо Марино. — Утре сутринта хора от църквата ще ходят да опаковат багажа там, така че, ако ще правим оглед, сега е моментът.

— Няма ги по-малко от седмица, а църквата вече ще опакова багажа им? Сякаш знаят, че са заминали и няма да се върнат вече. На вас как ви изглежда?

— Изглежда ми, че трябва да се уверим — отвърна Марино.

Мъжът зад щанда беше по-възрастен и по-достолепен, отколкото Луси си беше представяла. Тя очакваше да види някой с вид на бивш сърфист, загорял и целия в татуировки. Кой друг би работил в магазин наречен „Бийч Бамс“^[1]

Тя свали от рамото си чантата с фотоапарата и се зарови в закачалките с пъстроцветни ризи, целите в ярки щампи на акули, цветя, палми и други тропически мотиви. После се зае да разглежда сламените шапки по рафтовете, кошовите с джапанки, слънчевите очила и лосионите против изгаряне, като не възнамеряваше да купува от тези артикули, но ѝ се искаше да не беше така. Продължи да разглежда, изчаквайки още двама клиенти да напуснат магазина. Замисли се какво ли е усещането да си като обикновените хора, да си

купуваш сувенири и ярки дрехи, да се печеш на слънце и да се чувстваш добре в кожата си по бански костюм на плажа.

— Да имате от онези лосиони с цинков оксид? — обърна се един от клиентите, към Лари, който седеше зад щанда.

Лари имаше гъста бяла коса и грижливо подрязана брада, беше на шестдесет и две години, роден в Аляска, караше джип, никога не си беше купувал имот, не беше учил в колеж и през 1957 беше арестуван за пиянство и нарушаване на обществения ред. Лари беше управител на магазина от две години.

— Вече не се търси много — отвърна той на клиента.

— Аз го ползвам. От него не ми се напуква кожата, както от другите лосиони. Мисля, че имам алергия към алоето.

— Тези защитни кремове не съдържат алое.

— А да имате „Мауи Джим“?

— Много са скъпи, драги. Всички слънчеви очила, които имаме, са изложени.

Разговорът продължи още малко в този дух, като в крайна сметка и двамата клиенти купиха разни дребни неща и напуснаха магазина. Луси приближи към щанда.

— Мога ли да ви услужа с нещо? — попита Лари, като гледаше как е облечена. — Да не би да идвате от снимките на „Мисията невъзможна“?

— Дойдох с мотоциклета си.

— Е, поне вие имате малко разум. Погледнете през прозореца, вижте ги как карат, по шорти и тениски, без каски. А някои дори по джапанки.

— Вие сигурно сте Лари.

Той се изненада и каза:

— Да не би да сте идвала и преди? Не ви помня, а съм доста добър физиономист.

— Бих искала да поговоря с вас за Флори и Хелън Куинси — каза Луси. — Но по-добре заключете вратата.

Моторът „Харли Дейвидсън“, модел „Screaming Eagle Deuce“, с изрисувани пламъци на син фон върху хромирания резервоар, беше в

отдалечен ъгъл на паркинга и когато го наближи, Марино ускори крачка.

— Проклет кучи син! — изруга той и се затича.

После продължи да псува толкова високо, че Линк, човекът по поддръжката, който в момента плевеше една цветна леха, прекъсна заниманията си, скочи на крака и се провикна:

— Добре ли сте?

— Шибан кучи син! — изкрещя Марино.

Предната гума на новия му мотор беше спукана. Спихнала чак до лъскавата хромирана капла. Съкрушен и ядосан, Марино клекна до нея, за да я огледа по-обстойно, да потърси пирон или болт или друго остро нещо, върху което навярно е минал с мотора на път за работа сутринта. Раздвижи мотора напред-назад и откри дупката. Тя беше разрез с дължина около три милиметра, който беше направен с нещо остро и здраво, вероятно нож.

Най-вероятно хирургически нож от неръждаема стомана. Огледа се наоколо за Джо Еймъс.

— Аха, забелязах, че е спаднала. — Линк вървеше към него и бършеше мръсните си ръце в своя син работен гащеризон.

— Благодаря, че ми каза — отвърна Марино гневно, като ядосано ровеше в едната дисага на мотора, за да извади лепенките за гуми, и мислеше с яд за Джо Еймъс, като ставаше все по-ядосан с всяка мисъл.

— Сигурно ти се е забил някой пирон по пътя — изказа предположение Линк, като клекна до гумата да я огледа по-отблизо. — Не изглежда добре.

— Да си виждал някой да се навърта около мотора ми?

Къде, по дяволите, са ми лепенките?

— Тук съм цял ден, но не съм видял някой да се мотае около мотора ти. Страхотна машина, а? Колко? Хиляда и четиристотин кубика ли е? Аз имах „Спрингър“, докато един ден някакъв идиот наби спирачки пред мен и аз се приземих върху предния му капак. Започнах да работя на лехата към десет сутринта, а гумата вече беше спаднала.

Марино се върна мислено назад. Беше пристигнал тук между девет и петнадесет и девет и половина.

— С такава дупка гумата ще спадне много бързо, нямаше изобщо да мога да стигна дотук, а съм сигурен, че не беше спукана, когато

спрях за понички — каза той. — Трябва да е станало след като съм паркирал тук.

— Не ми харесва намекът ти.

Марино пак се огледа, мислейки за Джо Еймъс. Ще го убие. Ако е пипал мотора му, мъртъв е.

— Не искам и да си го помислям дори — каза Линк. — Доста дръзко е да дойдеш тук посред бял ден и да направиш нещо такова. Ако така е станало де.

— Къде са, по дяволите? — изруга Марино, като претърсваше и другата дисага. — Имаш ли нещо да я залепим? Майната му — изруга той отново и спря с търсенето. — И без това сигурно нямаше да стане, дупката е твърде голяма, мамка му!

Налагаше се да смени гумата. В хангара имаше резервни.

— А да си мяркал Джо Еймъс? Да си виждал грозния му задник да се навърта дори на миля от тук?

— Не.

— А някой от студентите?

Студентите го мразеха. Всички до един.

— Не — отвърна Линк. — Бих забелязал, ако някой дойде на паркинга и започне да бърника по мотора ти или пък някоя от колите.

— Наистина ли никого не си виждал? — не преставаше Марино, а после му хрумна, че може би Линк имаше нещо общо с това.

Вероятно нямаше и един човек в академията, който да харесва Марино. Сигурно половината свят му завиждаше за тунингования „Харли“. Поне доста хора го зяпаха или направо го следваха по бензиностанции и отбивки, за да го огледат по-добре.

— Ще трябва да го изтъркаляш до сервиза при хангара — каза Линк, — освен ако не искаш да го качиш на някое от ремаркетата, които Луси използва за новите си Rod модели.

Марино мислеше за порталите при официалния и задния вход на академията. Никой не можеше да влезе без кода за достъп. Трябва да е бил вътрешен човек. Той отново се замисли за Джо Еймъс и се сети за една важна подробност. Когато се беше появил тази сутрин, Джо вече седеше в заседателната зала и плещеше с голямата си уста.

[1] От англ. Beach bums — хора, които се мотаят по плажа, а понякога спят или живеят там. — Б.пр. ↑

Къщата с портокалов цвят и бял покрив беше построена по същото време, когато се беше родила и Скарпета — през петдесетте години. Тя си представяше хората, които са живели тук, и усещаше липсата им, докато обхождаше задния двор.

Не можеше да престане да мисли за човека, представил се като Бор, за неясните му намеци по случая Суифт и за Крисчън Крисчън. Скарпета беше сигурна, че Бор всъщност е казал Кристин Крисчън. Джони беше мъртъв. Кристин изчезнала. Скарпета често се беше замисляла, че в южна Флорида има доста места, където можеш да изхвърлиш труп — мочурища, канали, езера и обширни иглолистни гори. Плътта бързо се разлагаше на субтропичния климат, насекомите си правеха пир, а дивите животни гложеха костите и ги разнасяха навсякъде. Плътта не издържаше дълго във водата, а морската сол извличаше минералите от скелетите и ги разтваряше напълно.

Водата в канала зад къщата имаше цвета на съсирваща се кръв. По ръждивата застояла повърхност плуваха мъртви листа подобно отломки от експлозия. Кафяви и зелени кокосови орехи се показваха на повърхността като отсечени глави. Слънцето ту се скриваше, ту излизаше иззад събиращите се буреносни облаци, топлият въздух беше тежък и влажен, а вятърът духаше на силни пориви.

Детектив Уогнър предпочиташе да я наричат Реба. Тя беше привлекателна и твърде секси, с бронзов загар на кожата, изрусена до платинено разрошена коса и ясни сини очи. Не беше чак тъпа като галош. Дори изобщо не беше глупава, макар че се беше появила като мръсница, яхнала своя поръчков мотор, както се изрази Марино, който я нарече също и капан за навитащи, макар Скарпета да не беше много наясно какво точно означава това. Най-сигурното беше, че Реба няма опит, но поне се стараше. Скарпета се колебаеше дали да ѝ каже за анонимното обаждане, в което се споменава Кристин Крисчън.

— Живели са тук известно време, но не са местни — разказваше Реба за двете сестри, живели в къщата с две момчета, на които са били

попечители. — Родом са от южна Африка. Двете момчета също, вероятно затова са ги прибрали при себе си. Ако питате мен, четиримата са се върнали пак някъде там.

— И ще решат да изчезнат, може би да се върнат в южна Африка, по каква причина? — попита Скарпета, загледана в тесния тъмен канал, докато влажният въздух я притискаше като топла лепкава ръка.

— Разбрах, че са искали да осиновят децата. Но май не са имали големи шансове.

— Защо?

— Някакви роднини на момчетата в южна Африка са искали да ги вземат, но отначало не са могли, поне докато не се преместят в по-голяма къща. А и сестрите са религиозни кукувици, което не е много в тяхна полза.

Скарпета забеляза къщите от другата страна на канала, един пейзаж от яркозелена трева и малки бледосини плувни басейни. Не знаеше коя точно е къщата на госпожа Симистър и дали Марино вече е говорил с нея.

— На каква възраст са момчетата? — попита тя.

— Седем и дванадесет години.

Скарпета погледна в бележника си и прелисти няколко страници.

— Ева и Кристин Крисчън — прочете тя. — Защо се грижат за тях?

Внимаваше много да говори за изчезналите хора в сегашно време.

— Не, не Ева. Няма „а“ накрая — отвърна Реба.

— Тогава Ев или Еви?

— Казва се Ев, като в Евлин, само дето цялото ѝ име е Ев.

Скарпета записа „Ев“ в черния си бележник и си помисли: „Що за име е това?“ Гледаше канала, където на слънчевата светлина водата имаше цвета на силен чай. Ев и Кристин Крисчън. Какви имена за две религиозни жени, които бяха изчезнали като призраци. Слънцето отново се скри зад облаците и водата потъмня.

— Значи Ев и Кристин Крисчън са техните истински имена? — попита Скарпета. — Сигурни ли сме, че не са псевдоними? Че не са си сменили имената в някакъв момент, за да им придадат религиозно звучене? — продължи с въпросите тя, докато гледаше къщите отвъд канала, които изглеждаха като нарисувани с пастел.

Видя фигура на човек с черни панталони и бяла риза, който влезе в един от дворовете, вероятно този на госпожа Симистър.

— Доколкото знаем, това са истинските им имена — отвърна Реба, като проследи погледа на Скарпета. — Проклетите инспектори по citrusите са плъзнали навсякъде. Политика. Всичко това е за да попречат на хората да отглеждат собствени плодове и да трябва да си ги купуват.

— Не е точно така. Маната по citrusите е ужасна болест. Ако не се овладее навреме, никой няма да отглежда citrusи в двора си.

— Това е конспирация. Слушах всичките им коментари. Следите ли шоуто на доктор Селф по радиото? Трябва да чуете мнението й по този въпрос.

Скарпета никога не слушаше шоуто на доктор Селф, освен ако не й се налагаше. Тя видя как фигурата отвъд канала клекна в тревата, бръкна в един черен сак и извади нещо от него.

— Ев Крисчън е пастор или свещеник или каквото там се казва на тази длъжност в една малка нетрадиционна църква, наречена... Ох, май ще трябва да ви го прочета. Твърде дълго е, за да го запомня — каза Реба, като прелистваше бележките си. — А, ето го: „Истинските дъщери на печата господен.“

— Не съм чувала за такава секта — каза Скарпета малко иронично, докато записваше името в бележника си. — А Кристин? Тя с какво се занимава?

Инспекторът стана и започна да завива една в друга две тръби, които вероятно бяха плодотерачка^[1]. После я вдигна високо на дървото и свали един грейпфрут, който се търколи на земята.

— Кристин също работи в църквата. Като помощник при четенето и медитирането по време на службите. Родителите на децата са загинали при злополука със скутер преди около година. Нали ги знаете, онези скутери „Веспа“.

— Къде?

— В южна Африка.

— А откъде имаме тази информация? — попита Скарпета.

— От една жена от църквата.

— Имате ли доклад от злополуката?

— Както казах, станала е в южна Африка — отвърна детектив Уогнър. — Опитваме се да открием нещо по случая.

Скарпета продължаваше да обмисля кога ще е най-подходящо да ѝ съобщи за обезпокоителното обаждане на Бор.

— Как се казват момчетата?

— Дейвид и Тони Лак. Странно, нали? Като се замислиш. Лак^[2]...

— Не получавате ли съдействие от властите в южна Африка? Къде в южна Африка всъщност?

— Кейптаун.

— И сестрите ли са оттам?

— Такава ми е информацията. След като родителите загинали, сестрите прибрали децата. Църквата им се намира на около двадесет минути път оттук, на Дейви Булевард, точно до един от онези магазини за екзотични животни, напълно се връзва.

— Свързахте ли се с Центъра по съдебна медицина в Кейптаун?

— Още не.

— Мога да ви помогна за това.

— Би било чудесно. Напълно се връзва, нали? Паяци, скорпиони, отровни жаби, онези малки новородени бели плъхчета, които хората си купуват, за да хранят змиите си с тях — каза Реба. — Като някакъв развъдник на манияци е това място.

— Никога не съм позволявал да се правят снимки в магазините ми, освен ако не е някакво истинско полицейско разследване. Веднъж ме ограбиха. Това беше преди време — обясняваше Лари, седнал на бар-стола зад щанда.

През прозореца се виждаха постоянният трафик по А1А и океанът отвъд шосето. Беше започнало да ръми като предвестник на бурята, която се движеше на юг. Луси се замисли за това, което Марино ѝ беше казал преди няколко минути, за къщата с изчезналите хора и разбира се, за спуканата гума, което беше по-големият му проблем. Замисли се и какво ли правеше леля ѝ в този момент и за бурята, която се бе насочила натам.

— Разбира се, много съм слушал за случилото се — каза Лари, връщайки се на темата за Флори и Хелън Куинси, след едно дълго отклонение колко много се е променила южна Флорида и колко сериозно се замисля напоследък да се върне в Аляска. — То е като при всичко останало. С времето подробностите стават все по-

преувеличени. Но предпочитам да не правите видеозапис — каза той отново.

— Това е полицейско разследване — повтори Луси. — Помолиха ме самостоятелно да разследвам случая.

— Откъде да знам, че не сте репортер или нещо такова?

— Аз съм бивш агент на ФБР и БАЦО^[3]. Да сте чували за Националната академия по криминалистика?

— Оня огромен тренировъчен лагер в Евърглейдс ли?

— Не е точно в Евърглейдс. Имаме собствени лаборатории и експерти, както и договорни отношения с повечето полицейски участъци във Флорида. Помагаме им при необходимост.

— Звучи ми скъпо. Не е трудно да отгатна кой плаща всичко това — данъкоплатците като мен.

— Не само. Получаваме субсидии, работим и *quid pro quo*, тоест услуга за услуга. Те ни помагат, ние ги обучаваме. Имаме всякакви дейности.

Тя бръкна в един от задните си джобове и извади черен портфейл, който му подаде в подкрепа на думите си. Той заразглежда документите ѝ — фалшива лична карта и значка на следовател, която не струваше и колкото месинга, от който беше направена, защото също беше фалшива.

— Няма снимка — каза той.

— Това не е шофьорска книжка.

Той прочете измисленото ѝ име и че е от отдела за специални операции.

Точно така.

— Е, щом казвате — примири се накрая и ѝ върна портфейла.

— Разкажете ми какво знаете — каза Луси, като постави видеокамерата върху щанда.

Тя погледна към заключената врата, която една двойка в оскъдни бански костюми се опитваше да отвори.

Те надзърнаха през стъклото и Лари поклати отрицателно глава. Не, не е отворено.

— Провалите ми бизнеса — обърна се той към Луси, но не изглеждаше много загрижен. — Когато започнах работа тук, се наслушах на историята за изчезването на двете Куинси. Това, което чух, беше, че тя винаги идвала тук в седем и половина сутринта, за да

има време да пусне влакчетата по релсите, да светне елхите, да пусне коледните песни и въобще да си подготви магазина за отваряне. Но онзи ден май изобщо не отворила. Табелата „Затворено“ все още висяла на вратата, когато синът най-сетне се разтревожил и дошъл да ги търси, нея и дъщерята.

Луси бръкна в страничния джоб на панталона си и издърпа един черен химикал от поставката му върху скрития диктофон. После извади и малък бележник.

— Имате ли нещо против да си водя записки? — попита тя.

— Не приемайте всичко, което казвам, за чиста монета. Не съм бил тук, когато се е случило. Просто ви предавам каквото чух.

— Доколкото знам, госпожа Куинси е поръчала храна по телефона — каза Луси. — Писаха нещо такова във вестника.

— Да, от „Флоридиън“, онази стара закусвалня от другата страна на моста. Доста приятно място, ако все още не сте ходили там. Но мисля, че не й се е налагало да я поръчва, те винаги са били готови с поръчката й, всеки ден едно и също. Плато риба тон.

— А нещо за дъщерята? Хелън?

— Не си спомням.

— Госпожа Куинси сама ли е взимала поръчката си?

— Обикновено да, освен в случаите, когато синът й е бил наблизо. От него знам повечето неща за случилото се.

— Бих искала да говоря с него.

— Не съм го виждал от година. Отначало идваше тук, разглеждаше, говорехме си. Мисля, че случката не му излизаше от главата, поне първата година след станалото. После, според мен, вече не издържаше да мисли за това. Живее в една много хубава къща в Холивуд.

Луси огледа магазина.

— Няма нищо останало от коледните артикули — каза Лари.

Тя не разпитва за сина на госпожа Куинси, Фред. Вече знаеше от НІТ, че Фред Андерсън Куинси е на двадесет и шест години. Знаеше къде живее и с какво се занимава. Имаше свой бизнес и работеше като веб дизайнер в областта на компютърната графика. Лари продължи, че в деня, когато госпожа Куинси и Хелън изчезнали, Фред многократно се опитвал да им се обади по телефона, а накрая дошъл с колата си до

магазина и видял, че е затворен, а аудито на майка му все още стояло паркирано отзад.

— Сигурно ли е, че не е отворил магазина онази сутрин? — попита Луси. — Възможно ли е нещо да им се е случило след като са слезли от колата?

— Всичко е възможно.

— Бележникът на госпожа Куинси и ключовете от колата били ли са в магазина? Направила ли е кафе, използвала ли е телефона, въобще имало ли е някаква дейност, която да покаже, че са били вътре? Например били ли са светнати елхите, влакчетата... Имало ли е коледна музика? Светело ли е вътре?

— Чух, че изобщо не са намерили бележника й или пък ключовете от колата. Има различни версии за това, дали е светело в магазина. Някои хора казват, че влакчетата са били пуснати и лампите светели, а други твърдят обратното.

Луси насочи вниманието си към вратата в дъното на магазина, водеща към склада. Замисли се за това, което Базил Дженрет беше казал на Бентън. Не виждаше как би могъл Базил да изнасят и убие някого в склада. Нямахме как да е почистил мястото и да е изнесъл трупа, а после да го е сложил в колата и да е заминал, без някой да го види. Било е през деня. Тук беше оживено дори извън сезона, през юли, а и такъв сценарий със сигурност не обясняваше изчезването на дъщерята, освен ако не я беше отвлякъл и вероятно убил някъде другаде, както беше постъпил с Другите си жертви. Потресаваща мисъл. Едно седемнадесетгодишно момиче.

— Каква е била съдбата на магазина след изчезването им? — попита Луси. — Отвориха ли го пак?

— Не. И без това пазарът за коледни артикули не е голям — отвърна Лари. — Ако питате мен, магазинът е бил по-скоро ексцентрично хоби за нея, отколкото бизнес. Синът й разчисти стоките месец или два след изчезването им. „Бийч Бамс“ се нанесоха през септември и ме наеха за управител.

— Бих искала да огледам отзад — каза Луси. — И после ще ви се махна от главата.

Бор свали още два портокала, след което се прехвърли на грейпфрутите, насочвайки умело кошничката на върха на дългия прът на плодобрачката. Той погледна над канала към Скарпета и детектив Уогнър, които обхождаха басейна.

Детективката жестикулираше енергично. Скарпета си водеше бележки и бдително оглеждаше всичко около себе си. Бор страшно се забавляваше от шоуто. Глупаци! Никой от тях не беше толкова умен, за колкото се мислеше. Той можеше да ги надхитри всичките, и дори се усмихна, като си представи как Марино закъснява, защото гумата му се е спукала, което не беше чак такъв проблем, защото можеше да използва служебна кола на академията. Но не, не и той. Той не можеше да понесе това. Трябваше да си оправи гумата веднага, начаса. Тъпия селяндур! Бор клекна в тревата, разви двете алуминиеви части на плодобрачката и ги пхна обратно в големия черен сак. Той беше тежък и Бор го метна на рамо както дървар брадвата си — като онзи в Коледния магазин.

После спокойно тръгна през двора към малката бяла къща в съседство. Виждаше жената, седнала в люлеещия се стол на верандата, с бинокъл на очи, загледана към бледооранжевата къща отвъд канала. Наблюдаваше къщата дни наред. Колко ли забавно можеше да е това? Бор беше влизал и излизал вече три пъти от тази къща, без никой да го забележи. Връщаше се тук, за да си спомня какво се беше случило, за да го преживее отново, да се наслади спокойно на преживяното. Никой не го забелязваше. Можеше да става невидим.

Той влезе в двора на госпожа Симистър и заоглежда едно от лимонените ѝ дървета. Тя насочи бинокъла към него. После отвори плъзгащата се врата, но не излезе на двора. Нито веднъж не беше я виждал на двора. Градинарят идваше и си отиваше, но тя никога не излизаше от къщата и не разговаряше с него. Доставяха ѝ продуктите вкъщи, винаги един и същ човек. Може би неин роднина, вероятно син. Той никога не се застояваше дълго, само внасяше покупки и си тръгваше. Никой не се интересуваеше от нея. Трябваше да е благодарна на Бор. Много скоро щеше да е обградена от внимание. Много хора щяха да чуят за нея, когато се озовеше в шоуто на доктор Селф.

— Оставете дърветата ми на мира — провикна се госпожа Симистър, като едва ѝ се разбираше. — Тази седмица вече два пъти идвате, а това си е тормоз.

— Съжалявам, госпожо. Почти свърших — каза Бор учтиво, като откъсна едно листо от лимоновото дърво и започна да го оглежда.

— Махнете се от имота ми или ще извикам полиция — извика тя още по-пискливо.

Беше уплашена. И ядосана, защото се боеше, че ще изгуби своите дървета, както и щеше да стане, но дотогава вече нямаше да има значение. Овошките ѝ бяха заразени. Това бяха стари дървета, поне двадесетгодишни, и с тях беше свършено. Ставаше лесно. Когато идваха онези огромни оранжеви камиони, с които събираха отсечените заразени дървета, винаги падаха листа по пътя; Той ги събираше, накъсваше ги, потапяше ги във вода и гледаше как бактериите изплуват на повърхността като мехурчета. После напълваше спринцовката, онази, която Бог му даде.

Бор дръпна ципа на черния сак и извади един спрей с червена боя. Нарисува с него една червена линия около ствола на лимоновото дърво. Кръв над вратата, като ангела на смъртта, но никой нямаше да бъде пощаден. Бор чу нещо като проповед в едно недостъпно тъмно кътче в главата си.

Лъжливият свидетел не ще остане ненаказан.

Нищо няма да кажа.

Лъжците ги наказват.

Нищо не съм казал. Не съм.

Наказанието от моята ръка е вечно.

Не съм. Не съм!

— Какво правите? Оставете дърветата ми на мира, чувате ли какво ви казвам!

— С удоволствие ще ви обясня, госпожо — рече Бор учтиво, с разбиране.

Госпожа Симистър поклати глава. После ядосано затвори плъзгащата се врата и я заключи.

[1] На англ. fruit picker — приспособление, състоящо се от нещо като малка кошница, закачена на дълъг прът, за бране на високорасли плодове. — Б.пр. ↑

[2] От англ. Luck, което означава „късмет“. — Б.пр. ↑

[3] Бюро за борба с алкохола, цигарите и огнестрелните оръжия. — Б.пр. ↑

Напоследък беше необичайно топло и влажно за сезона и Скарпета усещаше прогизналата остра трева под краката си, докато обикаляше из двора на къщата, а когато слънцето се покажеше иззад тъмните облаци, топлината му изгаряше врата и раменете ѝ.

Видя розови и червени хибискуси, палми, а когато мина покрай няколко цитрусови дървета с червени линии по стволите, отново погледна отвъд канала към инспектора, който в този момент тъкмо закопчаваше сака си, след като възрастната жена му се беше скарала. Зачуди се дали старицата беше госпожа Симистър и реши, че Марино все още не е ходил при нея. Той все закъсняваше, никога не бързаше да изпълни това, което Скарпета му е казала, ако въобще си направеше труда да го изпълни. Тя приближи до една бетонна стена, която се спускаше стръмно към канала. Тук сигурно нямаше алигатори, но нямаше и ограда, така че всяко дете или куче можеше лесно да падне във водата и да се удави.

Ев и Кристин са поели грижата за две деца, а дори не са си направили труда да оградят задния двор. Скарпета си представи как би изглеждало това място по тъмно и колко лесно можеш да забравиш къде свършва дворът и къде започва водата. Каналът течеше от изток на запад в тясна ивица зад къщата, но по-нататък се разширяваше. В далечината се виждаха красиви платноходки и моторници на док, зад много по-хубави домове от този, в който са живели Ев, Кристин, Дейвид и Тони.

По думите на Реба двете сестри и момчетата са били видени за последно в четвъртък вечерта, 10 февруари. Рано на другата сутрин Марино беше получил телефонното обаждане от мъжа, представил се като Бор. Дотогава тези хора вече са били изчезнали.

— Споменавали ли са нещо за изчезването по новините? — обърна се Скарпета към Реба, питайки се дали пък анонимният мъж не е научил името на Кристин по този начин.

— Доколкото знам, не.

— Но вие написахте полицейски доклад, нали?

— Да, но той не би отишъл в купа документи за пресата. Тук често изчезват хора, доктор Скарпета. Добре дошла в южна Флорида!

— Разкажете ми какво още знаете за деня, когато се знае, че са ги видели за последен път — миналия четвъртък вечерта.

Реба отвърна, че Ев проповядвала в църквата, а Кристин чела пасажии от Библията. Когато не се появили на другата сутрин за утринната молитва, една от деятелките се опитала да им се обади по телефона, но никой не вдигал, затова тя дошла с колата си до къщата. Имала ключ и влязла вътре. Нямащо нищо нередно, само дето Ев, Кристин и момчетата били изчезнали, в кухнята единият котлон горял, а върху него имало празен тиган. Тази подробност за котлона беше важна и Скарпета щеше да насочи вниманието си към нея, когато влезеше в къщата, но още не беше готова за това. Тя подхождаше към местопрестъпленията, както хищник към плячката си — започваше от външния периметър и се движеше към вътрешността, оставяйки най-лошото за края.

Луси попита Лари дали складът е изглеждал по същия начин, когато е поел магазина преди около две години.

— Нищо не съм променял — отвърна той.

Помещението се осветяваше от една-единствена гола крушка на тавана и на тази светлина Луси видя складирани огромни кашони, рафтове с тениски, лосиони, плажни кърпи, слънчеви очила, почистващи препарати и друг подобен инвентар.

— Не е толкова важно как изглежда складът, нали? — каза Лари. — Какво всъщност ви интересува?

Луси отиде да огледа банята, тясно помещение без прозорци, в което имаше мивка и тоалетна. Стените бяха от бетонни строителни блокове, боядисани еднократно в бледозелено, а подът беше с кафяви плочи. На тавана висеше още една гола крушка.

— Не сте правили никакви ремонти, не сте сменяли плочките? — попита тя.

— Изглеждаше по същия начин, когато поех магазина. Да не би да намекувате, че нещо се е случило тук?

— Ще се върна по-късно с един човек — отвърна Луси.

От другата страна на канала госпожа Симистър наблюдаваше.

Тя се люлееше на остъклената си веранда, като буташе стола с крака напред-назад, а домашните ѝ пантофи едва докосваха пода. Очакваше да види русата жена с тъмен костюм, която обхождаше двора на бледооранжевата къща. Очакваше да види инспектора, който нарушаваше границите на имота ѝ, осмелявайки се пак да тормози нейните дървета и да ги цапа с червена боя. Нямахме го. И русата жена я нямаше.

Отначало госпожа Симистър смяташе, че блондинката е някоя църковна кукувица. Много такива посещаваха тази къща. После я огледа през бинокъла и вече не беше толкова сигурна. Русокосата си водеше бележки и носеше черна чанта през рамо. Сигурно беше banker или адвокат, тъкмо си помисли госпожа Симистър, когато се появи другата жена, доста загоряла, с бяла коса, торбести панталони и пистолет в презраменния кобур. Навярно беше същата, която идва тук онзи ден, в петък. И онази беше загоряла, с бяла коса. Госпожа Симистър не беше много сигурна.

Двете жени разговаряха и изчезнаха от поглед, като минаха отстрани на къщата и се насочиха към входа ѝ. Може би щяха да се върнат. Госпожа Симистър се огледа за инспектора — той беше толкова мил с нея първия път, когато обстойно я разпита за нейните дървета, кога са засадени и какво означават за нея. А после се върна и започна да ги шарти с червена боя. Това я накара да се замисли за пистолета си, за пръв път от толкова години насам. Когато нейният син ѝ го даде, тя каза, че по-скоро злодеят ще го вземе и ще го използва срещу нея. Държеше го под леглото, на скрито място.

Не би могла да застреля инспектора. Но не би имала нищо против да го посплаши малко. Всички тези инспектори, дето им плащат, за да изкореняват дърветата на хората, които са ги имали почти цял живот. Беше слушала разни коментари по радиото. Вероятно нейните бяха следващите. А тя обичаше своите дървета. Градинарят се грижеше за тях, береше плодовете и ги оставяше на стъпалата пред входа. Джейк засади целия двор с дървета специално за нея, когато купи къщата, веднага след сватбата им. Беше потънала в спомени за

миналото си, когато телефонът на масичката до люлеещия се стол иззвъня.

— Ало? — вдигна слушалката тя.

— Госпожа Симистър?

— Кой се обажда?

— Следовател Пит Марино. Говорихме с вас по-рано.

— Така ли? Кой сте вие?

— Обадохте се в Националната академия по криминалистика преди няколко часа.

— Разбира се, че не съм. Да не би да искате да ми продадете нещо?

— Не, госпожо. Бих искал да се отбия при вас и да поговорим, ако нямате нищо против.

— Имам нещо против — каза тя и затвори телефона.

Стисна металните облегалки за ръце така силно, че кокалчетата ѝ побеляха под отпуснатата, осеяна със слънчеви петна кожа на безполезните ѝ стари ръце. Постоянно се обаждаха разни хора, които дори не я познаваха. Получаваше и автоматични обаждания и не можеше да си представи защо хората стояха и слушаха записи, направени от разни адвокати за пари. Телефонът отново иззвъня, но тя не го вдигна, а взе бинокъла и насочи поглед към бледооранжевата къща, където живееха двете жени с онези хулиганчета.

Тя обходи канала с бинокъла, а после го насочи към имота отвъд него. Изведнъж видя пред себе си уголемените образи на зеления двор и синия басейн. Те бяха ясно очертани, но русата жена в тъмен костюм и загорялата дама с пистолета не се виждаха никакви. Какво всъщност търсеха там? Къде бяха двете наемателки? Къде бяха хулиганчетата? За нея всички деца в днешно време бяха хулигани.

Някой звънна на входната врата и тя спря да се люлее, а сърцето ѝ заби учестено. Колкото повече остаряваше, толкова по-лесно се стряскаше от внезапни движения или шумове, и толкова по-силно се страхуваше от смъртта и това, което тя означаваше, ако въобще означаваше нещо. Минаха няколко минути и звънецът отново звънна, а тя стоеше неподвижно и чакаше. После пак звънна и някой заблъска по вратата. Най-сетне тя стана.

— Изчакайте, идвам — измърмори раздразнено и неспокойно. — Само имайте късмет да ми продавате нещо!

Тръгна през хола, като бавно влачеше крака по килима. Вече дори не можеше да си вдига краката, едва ходеше.

— Почакайте, идвам, не мога по-бързо — каза тя възмутено, когато звънецът отново иззвъня.

Може би бяха за доставка. Понякога синът ѝ поръчваше разни неща за нея по интернет. Погледна през шпионката на вратата. Човекът, който стоеше на прага ѝ, не носеше кафява или синя униформа, нито пък писмо или колет. Беше пак той.

— Този път какво има? — попита тя гневно, като не отлепяше око от шпионката.

— Госпожо Симистър? Нося някои формуляри, които трябва да попълните.

От портата се влизаше в предния двор и Скарпета забеляза, че откъм страничната алея, която свършваше до водата, имотът е защитен с жив плет от гъсти хибискуси.

Нямаше изпокършени листа или клонки, нищо, което да показва, че някой си е проправял път оттам. Скарпета бръкна в черната чанта на рамото си, която винаги носеше при оглед на местопрестъпления, и извади чифт бели памучни ръкавици, докато оглеждаше старото сиво комби, паркирано небрежно върху напуканата бетонна алея, а едната гума бе настъпила моравата. Тя си сложи ръкавиците и се зачуди защо ли Ев или Кристин ще оставят колата така, ако някоя от тях е карала, разбира се.

Надникна през прозореца на колата и видя сив винилов интериор и транспондер, грижливо прикрепен от вътрешната страна на предното стъкло. Записа си още нещо в бележника. Вече ѝ се избистряше някаква идея. Задният двор и басейна бяха изрядни. Покритата веранда и мебелите в нея също. В колата нямаше никакъв боклук или нещо разхвърляно, освен един черен чадър на пода отзад. И все пак беше паркирана небрежно, като че ли шофьорът не е виждал добре или е бързал. Наведе се, за да огледа по-добре пръстта, примесена с мъртва растителност, останала между грайферите на гумата. Шасито на колата беше покрито с дебел слой засъхнала кал, от който беше придобило сивкавия оттенък на стари кости.

— Изглежда тази кола е карана някъде по черен път — отбеляза Скарпета, като се изправи и продължи да оглежда мръсните гуми една по една.

Реба я следваше по петите с изписано по загорялото лице любопитство.

— Пръстта между грайферите ме кара да мисля, че земята е била мокра или влажна — каза Скарпета. — Паркингът на църквата павиран ли е?

— Ами, минала е през тази трева — каза Реба и посочи мястото зад задната гума, която беше на моравата.

— Това не е обяснение. И по четирите гуми има засъхнала кал.

— Църквата се намира до голям търговски център с огромен павиран паркинг. Всичко наоколо е асфалтирано, доколкото забелязах.

— Колата била ли е тук, когато църковната деятелка е дошла да търси Кристин и Ев?

Реба заобиколи колата, като с интерес разглеждаше гумите.

— Така казаха — отвърна тя. — Но мога да ви уверя, че със сигурност беше тук, когато пристигнах същия следобед.

— Не би било лошо да проверим транспондера, да видим през кои пропускателни пунктове е минавала и кога. Отваряли ли сте вратите?

— Да. Бяха отключени. Не видях нищо необичайно.

— Значи не е била обработена?

— Не мога да искам от експертите да обработят нещо, когато няма доказателства, че е било извършено престъпление.

— Разбирам проблема.

Реба я наблюдаваше как отново се визира през прозорците. Бяха покрити с тънък слой прах. Скарпета отстъпи назад и обходи колата, като внимателно оглеждаше всеки сантиметър.

— Чия е? — попита тя.

— На църквата.

— А къщата?

— Също.

— Казаха ми, че църквата само е наела къщата.

— Не, църквата определено притежава къщата.

— Познавате ли жена на име Симистър? — попита Скарпета, като усети как едно странно чувство се заражда в стомаха ѝ и продължава нагоре към гърлото, същото чувство, което беше изпитала, когато Реба спомена пред Марино името Крисчън Крисчън.

— Кого? — попита Реба в мига, когато от другата страна на канала се чу приглушен гръм.

Двете жени млъкнаха. Приблжиха до портата и загледаха къщите отвъд канала. Не се виждаше жива душа.

— От някоя кола е било — заключи Реба. — Доста хора тук карат трошки. А повечето изобщо не бива да седат зад волана. Стари като

смъртта и кървави като прилепи.

Скарпета повтори името Симистър.

— Никога не съм чувала за нея — отвърна Реба.

— Но тя твърди, че е говорила няколко пъти с вас. Мисля, че каза три пъти, за да съм точна.

— Никога не съм чувала за нея и тя никога не е разговаряла с мен. Вероятно ме е нахиснала, че не се интересувам от случая.

— Извинете — каза Скарпета и се опита да хване Марино на мобилния му телефон, но се включи гласовата поща.

Остави му съобщение веднага да ѝ се обади.

— Като откриете коя е тази госпожа Симистър — каза Реба, — бих искала да ми съобщите. Има нещо гнило в цялата тази история. Може би няма да е лошо да проверим вътрешността на колата за отпечатъци. Ако не за друго, поне за успокоение, че не сме пропуснали нещо.

— За жалост едва ли ще можем да вземем отпечатъци на момчетата от вътрешността на колата — каза Скарпета. — Не и след четири дни. Вероятно няма да излязат и от вътрешността на къщата. Поне на малкото момче, седемгодишното, със сигурност няма да излязат.

— Не разбирам защо казвате това.

— Отпечатъците на деца в предпубертетна възраст не траят дълго. Часове, най-много няколко дни. Не сме много сигурни защо е така, но вероятно е свързано с мастните вещества, които хората секретират, когато навлязат в пубертета. Дейвид е на дванадесет, нали? Неговите може и да излязат. Подчертавам „може“.

— Е, това не бях го чувала досега.

— Предлагам да закарате комбито в лабораторията, да го обработите за оставени следи и да го опушите с цианоакрилат възможно най-скоро за евентуални пръстови отпечатъци. Можем да направим това и в академията, ако искате. Имаме депо за обработка на превозни средства и можем да се погрижим за колата.

— Няма да е лошо — каза Реба.

— Очаквам да намерим отпечатъци на Ев и Кристин в къщата — сподели Скарпета. — А също тяхната ДНК, както и на момчетата. Четките им за зъби, гребени, обувки, дрехи — продължи тя, а после

каза на Реба за анонимното телефонно обаждане, в което се споменаваха името на Кристин Крисчън.

Госпожа Симистър живееше сама в бяла едноетажна къща тип „ранчо“, която според стандартите на южна Флорида беше съборетина.

Към къщата имаше алуминиев навес за коли, който в момента беше празен, но това не означаваше, че тя не си е вкъщи, защото отдавна вече не притежаваше кола или пък валидна шофьорска книжка. Марино забеляза още, че пердетата на прозорците вдясно от входната врата са дръпнати, а на алеята няма вестници. Ежедневно ѝ носеха „Маями Херълд“, което предполагаше, че вижда достатъчно добре, за да чете, макар и с очила.

Телефонът ѝ даваше заето през последния половин час. Марино изгаси мотора и слезе от него точно когато бял шевролет „Блейзър“ с тъмни стъкла мина покрай него по улицата. Това беше тиха улица. Преобладаващото население на квартала се състоеше от възрастни хора, които живееха тук от доста време и вече едва плащаха данъците върху своите имоти. Марино се ядоса при мисълта, че тези хора най-сетне са успели да изплатят своите къщи, само за да разберат, че не могат да си плащат имотните данъци, защото разни богаташи искат да живеят до водата. Съборетината на госпожа Симистър беше оценена на близо седемстотин и петдесет хиляди долара и щеше да ѝ се наложи да я продаде, вероятно скоро, ако не се озовеше в старчески дом преди това. Спестяванията ѝ възлизаха едва на три хиляди долара.

Марино се беше осведомил подробно за Дагмара Шудрих Симистър. След като разговаря в кабинета на Скарпета с онази, за която вече подозираше, че само се е представила за госпожа Симистър, той пусна едно търсене в НІТ. Всички наричаха госпожа Симистър „Даги“. Беше на осемдесет и седем години, еврейка и член на местната синагога, в която не беше ходила от години. Никога не беше посещавала църквата, към която принадлежаха изчезналите хора отвъд канала, както беше казала жената по телефона, което още повече засили съмненията на Марино, че тази жена не е била Даги Симистър.

Беше родена в Люблин, Полша, оцеляла през холокоста и останала в родината си до почти тридесетгодишна възраст. Това обясняваше силния акцент, когато Марино се беше опитал да говори с

нея по телефона преди малко. Жената, с която разговаря по телефона в кабинета на Скарпета, нямаше никакъв доловим акцент. Просто беше стара. Единственото дете на госпожа Симистър, синът ѝ, живееше във Форт Лодърдейл и имаше два акта за шофиране в нетрезво състояние и три глоби за нарушения по пътя през последните десет години. По ирония на съдбата той беше контрактор и предприемач — един от същите онези хора, които създаваха имотните неприятности на майка му.

За здравословните проблеми на госпожа Симистър се грижеха четирима лекари, по един съответно за артрит, сърцето, проблемите с краката и очите. Тя не пътуваше, поне не с обществените авиолинии. Изглежда си стоеше повечето време вкъщи и най-вероятно знаеше какво става около нея. Често в такива квартали хората, които по една или друга причина си стояха вкъщи, бяха любопитковци, и той се надяваше тя да е точно такава. Надяваше се да е видяла какво се беше случило в онази бледооранжева къща отвъд канала. Надяваше се и да му каже кой би могъл да се обади, представяйки се за нея.

Той натисна звънеца и се приготви да си покаже портфейла със значката, което не беше много честно, защото всъщност се беше оттеглил от полицията, никога не беше работил като полицаи във Флорида и трябваше да предаде документите и пистолета си, когато напускаше последното полицейско управление, в което бе работил, онзи малък участък в Ричмънд, Вирджиния, където винаги се беше чувствал аутсайдер, пренебрегван и подценяван. Отново натисна звънеца, след което пак се опита да се свърже с госпожа Симистър по телефона.

Продължаваше да дава заето.

— Полиция! Има ли някого? — извика той силно и зачука по вратата.

На Скарпета ѝ беше горещо в тъмния костюм, но нямаше какво да направи. Ако съблечеше самото си, трябваше да го метне или закачи някъде, а тя не се разполагаше като у дома си на местопрестъпления, дори ако полицията не смяташе мястото за такова.

Още като влезе в къщата почти беше сигурна, че едната от сестрите страда от obsесивно-компулсивно разстройство. Прозорците, подът и мебелите бяха безупречно чисти и изрядно подредени. Килимчето беше идеално центрирано, а ресните му така добре подредени, сякаш бяха сресани. Тя погледна термостата на стената и си записа в бележника, че климатикът работи, а температурата в хола е двадесет и два градуса.

— Някой нагласявал ли е термостата? — попита тя. — Така ли е бил преди?

— Всичко е оставено както е било — отговори Реба, която беше в кухнята с криминолога от академията Лекс. — С изключение на печката. Жената, която дошла да търси Ев и Кристин, изключила котлона.

Скарпета си отбеляза, че в къщата няма алармена система.

Реба отвори хладилника.

— Мисля да наръся първо вратите на шкафа — каза тя на Лекс. — Така или иначе сме тук, може да наръсим всичко. Тук няма достатъчно храна за две подрастващи момчета — тази забележка беше отправена към Скарпета. — Изобщо няма много за ядене. Мисля, че са били вегетарианци.

Тя затвори вратата на хладилника.

— Прашецът ще съсипе растението — отбеляза Лекс.

— Е, както решиш.

— Знаем ли в колко часа са се прибрали от църква миналия четвъртък? Предполагаме, че са се прибрали — поправи се Скарпета.

— Службата е свършила в седем, Ев и Кристин са останали още малко да разговарят с хората. После са отишли в офиса на Ев за

някаква среща. Офисът е много малък. И църквата е много малка. Помещението, където се провеждат службите, едва ли побира повече от петдесетина души, поне така ми се стори.

Реба излезе от кухнята и отиде в хола.

— Среща с кого и къде са били момчетата през това време? — попита Скарпета, като вдигна една възглавничка от дивана с флорален десен.

— Няколко от църковните деятелки са се събрали. Не знам как точно им се казва. Това са жените, които движат нещата в църквата, и доколкото разбрах, момчетата не са били на тази среща, не знам какво са правили, дивели са наоколо вероятно. После са си тръгнали с Ев и Кристин, към осем вечерта.

— В четвъртък вечерта винаги ли има такива срещи след службата?

— Така мисля. Редовните им служби са в петък вечер, затова се събират предната вечер. Има някаква връзка с разпети петък, когато Бог умрял заради нашите грехове. Те не казват „Исус“, само „Бог“ и вярват в греха и ада. Странна е тази църква, по-скоро е нещо като секта, ако питате мен. Сигурно използват змии^[1] и тем подобни.

Лекс сипа малко черен оксид върху лист хартия. Белият кухненски плот беше захабен, но чист и абсолютно празен. Тя потопи четката в прашеца и започна да го нанася по гладката повърхност с леки кръгови движения, които оставяха грапави саждиви петна там, където прашецът полепваше по мастните вещества или други латентни останки.

— Не открих портфейл или дамска чанта или нещо такова — съобщи Реба на Скарпета. — Което подсилва подозрението ми, че са избягали.

— Може да те отвлекат и да си вземеш чантата — отвърна Скарпета. — Хората ги отвличат с портфейлите им, ключовете, колите, децата им. Преди няколко години работих по едно отвличане, завършило с убийство, където на жертвата ѝ било позволено да си вземе куфар с багаж.

— И аз знам за разни случаи, в които всичко е нагласено да изглежда уж като престъпление, а всъщност хората просто са духнали. Може би онова странно телефонно обаждане, за което ми казахте, е било от някой перко от църквата.

Скарпета влезе в кухнята, за да огледа печката. Върху един от задните котлони имаше захлупен меден тиган, като металът беше тъмносив на цвят и на резки.

— Този котлон ли е бил включен? — попита тя и отхлупи тигана.

Вътрешността от неръждаема стомана сега беше тъмносива на цвят. Лекс шумно откъсна парче тиксо.

— Когато дошла жената от църквата, левият заден котлон бил на едно, а тиганът бил адски нагорещен и празен — отвърна Реба. — Поне така ми казаха.

Скарпета забеляза щипка фин сиво-бял прах в тигана.

— Може би е имало нещо все пак. Най-вероятно олио. Но не храна. На плота не е имало храна, нали? — попита тя.

— Виждате мястото така, както го заварих тогава. А жената от църквата каза, че не е видяла извадена храна.

— Малко от свода на пръст, но повечето са размазани — каза Лекс, като отлепи от плота тиксо с дължина няколко сантиметра. — Не мисля да се занимавам с шкафове. Дървото не е благодатна повърхност. Няма нужда да ги съсипваме излишно.

Скарпета отвори вратата на хладилника и студеният въздух я лъхна в лицето, докато оглеждаше рафтовете един по един. Имаше останки от пуешки гърди, което значеше, че поне един от обитателите не е вегетарианец. Имаше още марули, пресни броколи, спанак, целина и моркови, много моркови, деветнадесет пакета от онези дребни обелени морковчета, които стават за бърза нискокалорийна закуска.

Плъзгащата се врата на верандата на госпожа Симистър беше отключена и Марино стоеше на тревата пред нея и се оглеждаше.

Погледна отвъд канала към бледооранжевата къща, чудейки се дали Скарпета е открила нещо. А може би вече си е тръгнала. Той закъсня, докато качи мотора на ремарке да го закара до хангара и да му сменят гумата. А после се забави още малко да разговаря с останалите хора по поддръжката, както и с някои студенти и преподаватели, чиито коли бяха на паркинга, с надеждата някой да е видял нещо. Никой не беше видял или чул нищо. Поне така казаха.

Той открехна плъзгащата се врата на госпожа Симистър и я повика по име.

Никой не отговори и той силно почука по стъклото.

— Има ли някого? — извика високо. — Ехо?

После пак опита да ѝ се обади, но телефонът продължаваше да дава заето. Видя, че Скарпета го е търсила преди известно време, вероятно докато е карал на път за насам. Обади ѝ се.

— Какво става при теб? — направо попита той.

— Реба твърди, че никога не е чувала за госпожа Симистър.

— Някой се ебава с нас — отвърна той. — И в църквата не членува. Църквата на изчезналите хора. А сега не отваря вратата. Ще вляза вътре.

Като хвърли последен поглед на бледооранжевата къща, Марино широко отвори плъзгащата се врата и стъпи на верандата.

— Госпожо Симистър? — провикна се той. — Има ли някого? Полиция!

Вътрешната плъзгаща се врата също беше отключена и той влезе в трапезарията, огледа се, изчака и пак я извика по име. Някъде в дъното на къщата работеше телевизор, звукът беше силно увеличен, и той се запъти натам с изваден пистолет. Докато вървеше по коридора, чуваше как публиката се смее в някакво токшоу.

— Госпожо Симистър? Има ли някого?

Телевизорът се намиреше в една вътрешна стая, вероятно спалня, чиято врата беше затворена. Той се поколеба за миг и отново я извика по име. После почука, заудря по вратата, накрая влезе вътре и видя кръв, едно малко тяло върху леглото и това, което беше останало от главата.

[1] Използването на змии е религиозен ритуал в някои християнски църкви в САЩ. — Б.пр. ↑

В едно от чекмеджетата на бюрото имаше моливи, химикалки и флумастери. Два от моливите и една химикалка бяха с наръфани краища и докато гледаше отпечатъците от зъби по дървото и пластмасата, Скарпета се питаше кое ли от момчетата има навика нервно да дъвче разни неща.

Тя прибра моливите, химикалките и флумастерите в отделни пликчета. После затвори чекмеджето, огледа се и се замисли какъв ли живот са имали тези осиротели южноафрикански деца. В стаята нямаше никакви играчки, нито плакати по стените, нищо, което да подсказва, че братята харесват момичета, коли, кино, музика или някакъв спорт, че имат идоли или просто се забавляват.

Банята им се намираше през една врата надолу по коридора и беше облицована в невзрачно зелено, с бяла тоалетна и вана. Докато отваряше медицинското шкафче, Скарпета видя отражението на лицето си в огледалото му. По тесните метални полици бяха наредени конци за зъби, аспирин и малки опаковани сапунчета, като тези по мотелите. Тя взе едно пластмасово оранжево шишенце, хващайки го за бялата капачка, прочете етикета и се изненада от името, изписано върху него — доктор Мерилин Селф.

Знаменитата психиатърка беше предписала риталин хидрохлорид на Дейвид Лак. Според указанията той трябваше да взема десет милиграма от лекарството три пъти дневно, а нови сто таблетки са били сложени в шишенцето точно преди три седмици. Скарпета го отвори и изсипа зелените таблетки в ръката си. Бяха четиридесет и девет на брой. Ако Дейвид ги е взимал три седмици според предписаната доза, сега трябваше да са тридесет и седем. Предполага се, че беше изчезнал в четвъртък вечерта. Тоест преди пет дни, което ще рече петнадесет таблетки. Петнадесет плюс тридесет и седем беше петдесет и две. Почти колкото бяха. Ако Дейвид беше изчезнал по своя воля, защо си беше оставил лекарството? И защо котлонът е оставен да работи?

Тя върна таблетките в шишенцето и го запечата в пликче. После стигна до дъното на коридора, където се намираше единствената друга спалня, очевидно тази на сестрите. В нея имаше две легла, и двете застлани с яркозелени покривки. Тапетите и килима бяха зелени. Мебелите лакирани в зелено. Лампите и вентилаторът на тавана бяха зелени, а зелените драперии дръпнати така плътно, че в стаята не проникваше никаква дневна светлина. Лампата на нощното шкафче светеше и само нейната слаба светлина плюс тази от коридора осветяваха стаята.

Нямаше огледало или някакви произведения на изкуството, а върху скрина имаше само две снимки, поставени в рамки. На едната се виждаха две усмихнати момчета, които стояха на плажа по плувки на фона на залязващото слънце над океана, и двамата със сламеноруси коси. Приличаха на братя, единият малко по-голям от другия. А на втората снимка имаше две жени, които се подпираха на бастуни и примижаваха на силното слънце, заобиколени от огромно синьо небе. Зад тях се очертаваше причудливата форма на планина, чийто връх беше забулен в необикновен пласт облаци, които се вдигаха от скалите като плътна бяла пара. Едната от жените беше ниска и пълна, с дълга посивяла коса, прибрана назад, а другата по-висока и слаба, с много дълга чуплива черна коса, която отмахваше от лицето си заради вятъра.

Скарпета извади една лупа от чантата си и заразглежда снимките по-обстойно, като обърна най-голямо внимание на кожата и лицата на момчетата. После внимателно разгледа кожата и лицата и на жените като търсеше белези, татуировки, физически особености, бижута. Докато местеше лупата по чернокосата жена, забеляза, че кожата ѝ има нездрав вид. Вероятно беше от светлината или от някакъв лосион за тен, но кожата ѝ имаше леко жълтеникав оттенък, сякаш беше болна от жълтеница.

Скарпета отвори гардероба. Вътре имаше евтини ежедневни дрехи и обувки и малко по-стилни костюми, осми и дванадесети размер. Тя извади всички дрехи в бяло или мръсно бяло, провери ги за жълтеникави петна от пот и намери по мишниците на няколко блузи осми размер. Отново насочи вниманието си към снимката на жената с дълга тъмна коса и жълтеникава кожа, сети се за суровите зеленчуци в хладилника, за морковите, а после се замисли за доктор Мерил ин Селф.

В стаята нямаше никакви книги с изключение на една Библия върху нощното шкафче. Тя беше стара, с кафява кожена подвързия, отворена на Апокрифи. На слабата светлина от лампата се виждаха тънки страници, покафенели от дълги години употреба. Скарпета си сложи очилата за четене, приближи лупата и си записа, че Библията е отворена на книга Премъдрост Соломонова, а стих 25 от глава 12 е отбелязан с три малки хикса с молив.

Затова като на глупави деца за присмех им прати и наказание.

[1]

Тя опита да се свърже с Марино по мобилния и веднага попадна на гласовата му поща. После дръпна драпериите да види дали плъзгащите се прозорци зад тях са заключени, и отново се опита да се свърже с него, при което му остави още едно съобщение веднага да ѝ се обади. Беше започнало да вали и тежките капки дъжд падаха на плюски по водата в басейна и канала, а от насъбралите се гръмотевични облаци небето беше сиво като олово. Палмите се поклащаха неравномерно, а ниските, отрупани с розови и червени цветове хибискуси от двете страни на прозореца се люлееха на вятъра. Тя забеляза две ясно очертани петна по стъклото, които веднага разпозна, а после отиде при Реба и Лекс в пералното помещение, където двете проверяваха какво има в пералнята и сушилнята.

— В голямата спалня има една Библия — каза Скарпета. — Отворена е на Апокрифи, а една лампа свети на нощното шкафче.

Реба изглеждаше объркана.

— Въпросът ми е точно така ли е изглеждала стаята, когато е дошла жената от църквата? Точно така ли изглеждала, когато сте я видели за пръв път?

— Когато влязох в спалнята, всичко изглеждала наред. Спомням си, че завесите бяха дръпнати. Не видях Библия или нещо подобно и не си спомням да е светела лампа — отвърна Реба.

— Има една снимка на две жени. Това Ев и Кристин ли са?

— Така каза жената от църквата.

— А на другата са Тони и Дейвид?

— Така мисля.

— Известно ли ви е дали някоя от двете страда от някакво хранително разстройство? Дали е болна? Знаем ли дали една от тях

или и двете са под лекарско наблюдение? И знаем ли коя жена коя е на снимката?

Реба нямаше готови отговори. Досега отговорите не бяха от значение. Никой не смяташе, че ще възникнат въпроси като тези, които Скарпета задаваше сега.

— Вие или някой от хората ви да е отварял плъзгащите се прозорци в спалнята им, онази зелената?

— Не.

— Те не са заключени и забелязах петна от външната страна на стъклото. Ушни отпечатыци. Чудя се дали са били там, когато сте оглеждали мястото в петък.

— Ушни отпечатыци ли?

— Да, два отпечатыка, оставени от нечие дясно ухо — каза Скарпета точно когато телефонът ѝ иззвъня.

[1] Всички цитати от Библията са взети от изданието на български език от 1991 г. — Б.пр. ↑

Валеше като из ведро, когато спря до къщата на госпожа Симистър, където вече имаше три полицейски коли и една линейка, паркирани пред входа.

Скарпета слезе от колата и продължи под дъжда без чадър, докато приключваше разговора по телефона с Центъра по съдебна медицина в окръг Броуърд, които имаха правомощия за всички случаи на внезапна, неочаквана или насилствена смърт между Палм Бийч и Маями. — Ще огледам тялото на място, след като така или иначе вече съм тук — каза тя по телефона, — но искам възможно най-бързо да се транспортира до моргата. Най-добре ще е аутопсията да се направи веднага.

— Не смятате ли, че може да почака до сутринта? Разбрах, че има вероятност да е самоубийство, тя често е изпадала в депресия — каза предпазливо администраторът, опасявайки се да не прозвучи сякаш подлага на съмнение преценката на Скарпета.

— Марино каза, че на мястото липсва оръжие — обясни Скарпета, докато бързо се качваше нагоре по стълбите към предната веранда и вече беше вир-вода.

— Добре. Не знаех.

— Не съм чула някой да приема, че е самоубийство.

Замисли се за онзи приглушен гръм, който бяха чули с Реба и решиха, че е от кола. Опита се да си спомни кога го бяха чули.

— Значи ще дойдете?

— Разбира се — отвърна тя. — Извикайте доктор Еймъс и му кажете да подготви всичко.

Марино я чакаше на вратата. Тя стигна до него и отметна от очите си кичур мокра коса.

— Къде е Уогнър? — попита той. — Предполагам, че идва. Уви! Дявол го взел, не ни трябва идиот като нея да се занимава с този случай!

— Тръгна няколко минути след мен. Не знам къде е.

— Сигурно се е изгубила. Не съм виждал човек с по-лошо чувство за ориентация.

Скарпета му разказа за Библията в спалнята на Ев и Кристин и за стиха, отбелязан с хиксчета.

— Същото, което ми каза оня по телефона — възкликна Марино. — Мили боже! Какво, по дяволите, става тук? Проклета идиотка! — възкликна той отново по адрес на Реба. — Ще трябва да намеря начин да я отстраня и да я заменя с някой истински детектив, който няма да осере работата.

Скарпета се наслуша на обидните му коментари.

— Направи ми една услуга — каза тя. — Помогни ѝ с каквото можеш и остави старите вражди за после. Кажи ми какво знаеш.

Тя погледна през откρεхнатата входна врата. Двама санитарии от спешната медицинска помощ носеха оборудването си, приключили със своята задача, която беше само загуба на време.

— Застреляна е с пушка в устата, горната част на главата е отнесена — каза Марино, като се дръпна, за да направи път на санитарите. — На леглото в задната част на къщата, напълно облечена, телевизорът работи. Нищо не говори за взлом, обир или изнасилване. Открихме чифт латексови ръкавици в мивката в банята. Едната е кървава.

— В коя баня?

— До спалнята ѝ.

— Някакви други признаци, че убиецът вероятно се е почистил след това?

— Не. Само ръкавиците в мивката. Няма кървави кърпи или кървава вода.

— Трябва да погледна. Сигурни ли сме коя е?

— Знаем чия е къщата. На Даги Симистър. Не мога да твърдя със сигурност чие е тялото на леглото.

Скарпета извади от чантата си чифт ръкавици и влезе в антрето. Спря и се огледа, докато мислеше за незаключените прозорци в спалнята на къщата отвъд канала, Огледа мраморния под, бледосините стени и малкия хол. Той беше претрупан с мебели, снимки, порцеланови птици и други старинни сувенири. Всичко си изглеждаше на мястото. Марино я поведе през хола покрай кухнята към другата

част на къщата, където тялото лежеше в една вътрешна спалня с изглед към водата.

Тя беше облечена в розов домашен анцуг, обути в розови пантофи и лежеше по гръб върху леглото. Устата ѝ зееше отворена, мъртвите ѝ очи гледаха изцъклено под огромна рана, която беше отворила горната част на главата ѝ подобно яйце в поставка. Мозъкът липсваше, парчета от него и частици от кости се виждаха по една възглавница, прогизнала от кръв, която беше наситеночервена и вече започваше да се съсирва. Частици от мозък и кожа бяха полепнали по опръсканата с кръв табла на леглото и по стената.

Скарпета пхна ръка под кървавото горнище на анцуга и опипа гръдния кош и корема, а после докосна и ръцете. Тялото беше топло и още не беше започнало да се вкочанява. Тя разкопча горнището и пхна химичен термометър в дясната мишница. Докато изчакваше показанията за телесната температура, огледа за други наранявания.

— От колко време е мъртва според теб? — попита Марино.

— Много е топла. Дори не е започнала да се вкочанява.

Тя пак се сети за онзи гръм и реши, че вероятно е било преди около час. Приблужи се до един термостат на стената. Климатикът работеше, в стаята беше двадесет градуса. Тя си записа тази информация и се огледа наоколо, бавно, без да бърза, сякаш сканираше помещението. Спалнята беше малка, с мраморен под, почти половината от който беше закрит от тъмносин килим. Той започваше от леглото, покрито със синя олекотена завивка, и свършваше до прозореца с изглед към водата. Щорите бяха пуснати. На нощното шкафче имаше чаша с прозрачна течност, най-вероятно вода, роман на Дан Браун с огромни букви на корицата, и чифт очила. На пръв поглед нямаше следи от борба.

— Значи вероятно е била убита точно преди да дойда — каза Марино, като се стараеше да не показва колко е нервен. — Сигурно се е случило минути преди да дойда с мотора. Закъснявах. Някой ми беше спукал предната гума.

— Нарочно ли? — попита Скарпета, като се замисли за съвпадението на тези две събития.

Ако беше дошъл тук малко по-рано, тази жена сега вероятно нямаше да е мъртва. Тъкмо му казваше за онзи гръм, за който вече предполагаше, че не е бил от кола, а от пушка, когато един униформен

полицай излезе от банята с една дузина лекарства в шишета, които остави на тоалетката.

— Нарочно, и още как — отвърна Марино.

— По всичко личи, че не е мъртва от дълго време. Кога я намери?

— Петнадесетина минути преди да ти се обадя. Искях да се уверя, че къщата е чиста, преди да предприема нещо. Трябваше да съм сигурен, че убиецът не се крие в някой гардероб или нещо такова.

— Съседите нищо ли не са чули?

Той ѝ отговори, че и в двете къщи в съседство в момента няма никого. Един от униформените полицаи вече беше проверил. Потеше се обилно, лицето му беше огненочервено, очите разширени, приличаше на луд.

— Просто не знам какво става — каза за пореден път, докато дъждът барабанеше по покрива. — Имам чувството, че някой си играе с нас. Вие е Уогнър сте били отвъд канала. Аз закъснях заради спукана гума.

— Имаше един инспектор — каза Скарпета. — От тези, дето проверяват цитрусовите дървета в района. — Тя му разказа за плодобрачката, която инспекторът беше разглобил и пъхнал в голям черен сак. — Това трябва веднага да се провери.

Тя извади термометъра изпод ръката на мъртвата жена и си записа показанията — тридесет и шест градуса и две десети. После влезе в банята и надникна в душ кабината. Погледна в тоалетната чиния и в кошчето за отпадъци. Мивката беше напълно суха, без следи от кръв или каквато и да е друга течност, което някак не се връзваше. Тя погледна въпросително Марино:

— Ръкавиците бяха в мивката?

— Точно така.

— Ако убиецът — или убийцата, може да е била и жена — си е свалил ръкавиците, след като я е убил, и ги е пуснал в мивката, те щяха да оставят кървава следа. Поне от кървавата ръкавица щеше да остане нещо.

— Освен ако кръвта вече не е била изсъхнала по ръкавицата.

— Не би трябвало — отвърна Скарпета, отваряйки медицинското шкафче, където намери обичайните илачи за всякакви старчески

болежки и нередовен стомах. — Освен ако убиецът не ги е държал достатъчно дълго върху ръцете си, за да може кръвта да изсъхне.

— Не е нужно да мине много време.

— Може би не. При теб ли са?

Излязоха от банята и Марино извади голям плик от кафява хартия от едно куфарче за доказателствен материал. После го отвори, за да може тя да погледне вътре, без да докосва ръкавиците. Едната беше чиста, а другата полуобърната и зацапана с тъмнокафява изсъхнала кръв. Ръкавиците нямаха покритие от талк и чистата изглеждаше сякаш никога не е носена.

— Ще трябва да направим ДНК тест и на вътрешността — каза Скарпета. — И да вземем отпечатьци.

— Сигурно не е знаел, че човек оставя отпечатьци и по вътрешната страна на латексови ръкавици — отбеляза Марино.

— Значи не гледа телевизия — изкоментира един от полицаите.

— Не ми говори за глупостите по телевизията. Направо ми съсипват живота — отвърна друг полицай, който се беше заврял наполовина под леглото. А после каза: — Я да видим какво имаме тук.

Той се изправи, в едната ръка — фенерче, а в другата държеше малък револвер от неръждаема стомана с дръжка от палисандрово дърво. После отвори барабана, като се стараеше да пипа метала възможно най-малко.

— Не е зареден. Голяма работа й е свършил. Изглежда не е стреляно с него, откакто е почистван за последно, ако въобще е използван — рече полицаят.

— Въпреки това ще го проверим за отпечатьци — каза Марино. — Странно място да скриеш пистолет. Колко далеч беше под леглото?

— Достатъчно, за да не можеш да го стигнеш, без да се налага да легнеш на пода и да пропълзиш под леглото, както аз току-що направих. Двадесет и втори калибър. Какво, за бога, е „Блек Уидо“?

— Майтапиш ли се? — попита Марино. — Дай да погледна. Производство на „Норт Америкън армс“, единично действащ спусък. Напълно излишен пистолет за старица с артрит на ръцете.

— Сигурно някой й го е дал за самозащита, но тя така и не се е заинтересувала.

— Да сте видели кутия с амуниции някъде?

— Засега не.

Полицаят пусна пистолета в един плик и го остави на тоалетката, където друг полицай тъкмо започваше да описва шишенцата с лекарства.

— „Акюретик“, „Диурези“ и „Ендурон“ — четеше той етикетите. — За какво ли са тези?

— АСЕ-инхибитор и диуретици — отвърна Скарпета. — За хипертония.

— „Верапамил“, стар. От юли.

— Хипертония, ангина, аритмия.

— „Апресолин“ и „Лонитен“. Опитай се да ги произнесеш само. Отпреди повече от година.

— Вазодилататори. Също за хипертония.

— Е, може пък да е умряла от инсулт. „Викодин“, това съм го чувал. И „Ултрам“. Тези са по-скорошни.

— Болкоуспокояващи. Вероятно за артрит.

— И „Азитромицин“. Това е антибиотик, нали? Датата е от декември.

— Това ли е всичко? — попита Скарпета.

— Това е.

— А кой е казал в Центъра по съдебна медицина, че жената често страда от депресии? — попита тя, като многозначително погледна Марино.

Всички се смълчаха.

После Марино рече:

— Аз определено не съм.

— Кой се обади в Центъра? — попита Скарпета.

Тримата мъже се спогледаха.

— По дяволите! — изруга Марино.

Скарпета се обади в Центъра по съдебна медицина и се свърза с администратора.

— Кой ви събщи за смъртния случай с огнестрелна рана от пушка?

— Холивудската полиция.

— Да, но кой полицай?

— Детектив Уогнър.

— Детектив Уогнър ли? — попита Скарпета озадачено. — В колко е отбелязано, че се е обадила?

— Момент да погледна. В два и единайсет.

Скарпета се обърна към Марино и го попита:

— Знаеш ли точно в колко ми се обади?

Той провери в телефона си.

— В два и двадесет и една.

Тя погледна ръчния си часовник. Беше почти три и половина. Нямаше да успее да си хване самолета в шест и половина.

— Проблем ли има? — попита администраторът по телефона.

— Излезе ли ти някаква идентификация, когато предполагаемата детектив Уогнър се е обадила?

— Предполагаемата ли?

— Обади нали?

— Да.

— Забеляза ли нещо необичайно в гласа или тона й?

— Не, абсолютно нищо — отвърна администраторът и след кратка пауза добави: — Съвсем нормална.

— А някакъв акцент?

— Какво става, Кей?

— Нищо добро — отвърна тя.

— Добре, чакай да погледна. Ето, в два и единадесет. Няма идентификация.

— Разбира се, че няма — отвърна Скарпета. — Ще се видим след около час.

Тя се надвесил над леглото и обстойно огледа ръцете на жената, като внимателно ги обръщаше. Винаги се държеше внимателно, макар пациентите й вече да не усещаха нищо. Не забеляза никакви охлузвания, нарязи или наранявания, които да подсказват, че ръцете са били вързани или че се е отбранявала. После ги огледа с лупата и забеляза влакна и разни дребни боклучета, полепнали по дланите и на двете ръце.

— В някакъв момент може би е била на пода — отбеляза Скарпета точно когато Реба влезе в стаята, бледа и мокра от дъжда и очевидно потресена.

— Тук улиците са като лабиринт — каза Реба.

— Ей — обърна се Марино към нея, — в колко се обади в Центъра?

— За какво?

— За цената на яйцата в Китай.

— Моля? — рече тя, като не откъсваше поглед от грозната гледка върху леглото.

— За този случай, естествено — каза Марино грубо. — Какво друго мислиш, че съм имал предвид? И вземи си сложи един джипиес, по дяволите!

— Не съм се обаждала в Центъра. За какво да го правя, след като тя стоеше до мен? — отвърна Реба, като посочи с поглед Скарпета.

— Хайде да сложим пликове на ръцете и краката й — каза Скарпета. — Искам да я вземете със завивката и да я увиете в чист пластмасов чаршаф. Трябва да вземем и чаршафите от леглото.

След като даде тези указания, тя се приближи до прозореца с изглед към задния двор и канала. Гледаше как дъждът шиба цитрусовите дървета и си мислеше за инспектора, когото беше видяла по-рано. Той беше в този двор, със сигурност, и тя се помъчи да си спомни кога точно го беше видяла. Знаеше, че не беше много преди да чуе онзи гръм, за който вече силно подозираше, че е бил изстрел от пушка. Отново огледа стаята и забеляза две тъмни петна на килима до прозореца с изглед към дърветата и водата.

Петната почти не личаха на тъмносиния фон на килима и тя извади от чантата си комплект за тестване на кръвни проби, необходимите реактиви и пипети. Двете петна бяха на няколко сантиметра едно от друго, овална форма и с големина на двадесет и пет центова монета. Тя попи с тампон едното, капна върху тампона изопропанол, после фенолфталеин и накрая водороден пероксид, при което той се оцвети в яркорозово. Това още не означаваше, че петната са от човешка кръв, но имаше голяма вероятност да е така.

— Ако това е нейната кръв, какво търси чак тук — разсъждаваше Скарпета на глас.

— Може би е пръснало — обади се Реба.

— Не е възможно.

— Това са капки, и то с неправилна кръгла форма — намеси се Марино. — Изглежда онзи, който е кървял, е стоял тук прав, почти прав.

Той се огледа за други подобни петна.

— Странно е, че са само тук. Ако някой е кървял обилно, би трябвало да има повече капки.

— Трудно се забелязват върху тъмна текстилна повърхност като тази — рече Скарпета. — Но и аз не виждам други.

— Може би трябва да се върнем тук с малко луминол — предложи Марино, като продължаваше да говори, сякаш Реба не съществува, и в очите ѝ започнаха да проблясват гневни пламъчета.

— Когато дойдат експертите, да вземат проби от влакната на килима — обърна се Скарпета към всички.

— А също да се изсмуче килимът и да се провери за улики — добави Марино, като избягваше погледа на Реба.

— Ще трябва да взема вашите показания, след като вие сте човекът, който я е намерил — обърна се Реба към него. — Не съм много наясно как така просто сте се озовал, в къщата точно в този момент.

Той не ѝ отговори. За него тя не съществуваше.

— Какво ще кажете да излезем за малко навън да видим какво имате да ми съобщите — продължи Реба. — Марк! — обърна се тя към един от полицаите. — Хайде да провериш следовател Марино за останки от барут.

— Я се разкарай! — каза Марино.

Скарпета разпозна тътена в гласа му, който обикновено предвещаваше вулканично изригване.

— Това е само проформа — отвърна Реба. — Знам, че не понасяте някой да ви обвини в нещо.

— Виж, Реба — обърна се към нея полицаят на име Марк, — не носим комплектите за останки от барут. Това е работа на експертите.

— А те къде са, по дяволите? — попита Реба с раздразнение заради неловкото положение, в което беше изпаднала. Все още беше толкова неопитна в тази работа!

— Марино — рече Скарпета, — защо не провериш какво става с носачите. Къде са, идват ли и така нататък.

— Любопитен съм — каза Марино, като се приближи толкова близо до Реба, че тя отстъпи крачка назад — на колко местопрестъпления, където има и труп, си била единственият детектив?

— Ще ви помоля да напуснете — отвърна тя. — Доктор Скарпета също. За да започнем работа по местопрестъплението.

— Отговорът е „нито едно“ — продължи мисълта си Марино. — Не си била на нито едно шибано местопрестъпление. — Гласът му ставаше все по-силен. — Виж сега, ако хвърлиш един поглед на настолната си книжка „Наръчник на начинаещия детектив“, ще забележиш, че трупът е в правомощията на Центъра по съдебна медицина, което означава, че в този момент докторката командва парада, а не ти. И тъй като по една случайност аз съм и пълноправен експерт следовател, освен всичките ми други квалификации, за които сигурно не си и чувала, и понеже понастоящем помагам на докторката, не можеш да се разпореждаш и е моя задник, ясно ли е?

Униформените полицаи полагаха неимоверни усилия да не се разсмеят.

— Всичко това се свежда до един много важен факт — продължи Марино. — Аз и докторката сме главните тук за момента, а ти не стига че си пълна невежа, ами и пречиш.

— Не може да ми говорите така! — извика Реба, почти разплакала.

— Бихте ли ми довели някой истински детектив, моля? — обърна се Марино към униформените полицаи. — Защото иначе няма да си тръгна оттук.

Бентън седеше в своя кабинет на приземния етаж в Лабораторията за мозъчни изследвания, една от няколкото съвременни сгради, разположени върху двеста тридесет и седем акра земя, където имаше още красиви едновековни постройки от тухла и аспид, плодни дръвчета и изкуствени езера. За разлика от повечето кабинети в „Маклийн“, неговият нямаше хубава гледка — точно под прозореца му се намираше паркингът за инвалиди, следваше шосе, а отвъд него поле, пренаселено с канадски гъски.

Кабинетът му беше малък, претрупан с документи и книги, и се намираше в средата на Н-образната лаборатория. Във всеки от ъглите ѝ беше разположен по един скенер за магнитен резонанс, а общото им електромагнитно поле беше достатъчно силно, за да извади влак от релсите. Бентън беше единственият съдебен психолог, чийто кабинет се намираше в лабораторията, защото трябваше да е винаги на разположение на учените, работещи по проекта „Хищник“.

Звънна на координатора.

— Обади ли се вече най-новият ни нормален обект? — попита той, като гледаше през прозореца как две гъски се клатят по шосето. — Кени Джампър?

— Изчакайте, може би е той. — И после: — Доктор Уесли? На линията е.

— Ало — каза Бентън. — Здравей, Кени. Доктор Уесли е. Как си днес?

— Долу-горе.

— Май си настинал.

— Може би е от алергията. Погалих една котка.

— Ще ти задам още няколко въпроса, Кени — каза Бентън, като гледаше един формуляр за вторично телефонно проучване.

— Нали вече отговорих на въпросите ви.

— Тези са други. Рутинни въпроси, които задаваме на всички участници в изследването.

— Добре.

— Първо, откъде се обаждаш? — попита Бентън.

— От автомат. Не можете вие да ми звъните, трябва аз да ви се обадя.

— Нямах ли телефон там където си отседнал?

— Както вече ви казах, при един приятел съм, тук в Уолтъм, а той няма телефон.

— Добре. Искам сега да уточним някои неща, които ми каза вчера, Кени. Не си женен?

— Да.

— На двадесет и четири години?

— Да.

— Бял?

— Да.

— Кени, левичар ли си или десничар?

— Десничар. Нямам шофьорска книжка, ако ви трябва документ за самоличност.

— Няма проблем — отвърна Бентън. — Не е задължителен.

Не само не беше задължителен, а напротив — ако поискаше документ за самоличност или снимаше пациентите, или пък се опиташе да докаже самоличността им по какъвто и да е начин, нарушаваше разпоредбите за конфиденциалност на здравната информация. Бентън продължи с въпросите от формуляра — дали носи чене или скоби на зъбите, дали има имплантирани органи, метални протези или скоби и как се издържа. След това се заинтересува дали има други алергии, освен към котки, някакви дихателни или други здравословни проблеми, дали някога е претърпявал травми по главата, дали страда от пристъпи на агресивност към себе си или околните и дали в момента ходи на терапия, или е пуснат под гаранция. Естествено, отговорът на всички тези въпроси беше отрицателен. Над една трета от хората, които кандидатстваха за нормални контролни обекти по проекта, биваха елиминирани, защото бяха всичко друго, но не и нормални. Но поне засега Кени даваше надежди.

— Как ще опишете своята консумация на алкохол през последния месец? — продължи Бентън по въпросника, като мразеше всяка минута от тази дейност.

Телефонните проучвания бяха досадно и отегчително занимание. Но ако не ги правеше сам, накрая пак щеше да се озове на телефона, защото не се доверяваше на информацията, събрана от асистентите или друг неквалифициран персонал. Нямаше голяма полза да вземеш някой случаен потенциален обект и след безброй часове ценно време на персонала, прекарано в сканиране, диагностични интервюта, неврокогнитивни тестове, магнитно-резонансна томография и лабораторна работа, да откриеш, че е неподходящ, неуравновесен или направо опасен.

— Ами от време на време по някоя бира — отговори Кени. — Аз не пия много. Не пуша. Кога мога да започна? В обявата пише, че давате по осемстотин долара и плащате таксито. Нямам кола, така че няма как да се придвижа, а и парите няма да са ми излишни.

— Какво ще кажеш да дойдеш този петък? В два следобед. Удобно ли ти е?

— За онова с магнита ли?

— Да. За скенера.

— Не, не мога. В четвъртък в пет. Тогава ми е удобно.

— Така да бъде. Четвъртък в пет — каза Бентън и го записа.

— И да ми пратите такси.

Бентън потвърди, че ще изпратят такси, и попита за адреса, след което много се учуди от отговора на Кени. Той му каза да изпратят таксито до погребално бюро „Алфа и Омега“ в Еверет — за такова погребално бюро Бентън никога не беше чувал, и то в не особено приятен квартал в предградията на Бостън.

— Защо до погребално бюро? — попита Бентън, като почукваше с молива върху формуляра.

— Близо е до мястото, където съм отседнал. И има телефонен автомат.

— Кени, искам да ми се обадиш утре, за да потвърдиш, че ще дойдеш на другия ден, четвъртък в пет. Става ли?

— Става. Ще ви се обадя от този същия автомат.

Уесли затвори телефона и се обади на „Справки“, за да провери има ли наистина погребално бюро в Еверет, наречено „Алфа и Омега“. Оказа се, че има. Обади се там и му казаха да изчака, като го оставиха да слуша песента „Причината“ на рок групата „Хубастанк“.

„Причината за какво? — помисли си той нервно. — Да умреш?“

— Бентън?

Той вдигна поглед и видя доктор Лейн, застанала на вратата с папка в ръка.

— Здравей — каза той и затвори телефона.

— Имам новини за приятелчето ти Базил Дженрет. — Лейн го наблюдаваше внимателно. — Изглеждаш напрегнат.

— А кога не съм бил? Готов ли е вече анализът?

— Иди си вкъщи, Бентън. Изглеждаш преуморен.

— По-скоро претоварен. Стоя до късно. Кажи ми как работи умът на нашето приятелче Базил. Тръпна да узнае — рече Бентън.

Тя му подаде неговото копие от структурния и функционален анализ и започна да обяснява:

— Повишена активност на амигдалата като реакция на афективни стимули. Особено лица, ясни или замаскирани, които изразяват страх или въобще някаква негативна емоция.

— Това с лицата продължава да е интересен въпрос — отбеляза Бентън. — Може в крайна сметка да ни каже нещо за това как подбират жертвите си. Изражението на нечие лице, което ние приемаме като изненада или любопитство, те може би приемат като гняв или страх. И това ги отприщва.

— Доста обезпокоително, като се замислиш.

— Трябва да задълбая по-усилено в тази част, когато разговарям с тях. Ще започна с него.

После отвори едно чекмедже и извади шишенце аспирин.

— Дай да видим — каза доктор Лейн, като разгръщаше доклада. — По време на задачата с ефекта на Струп е имал намалена активност в предната част на ядрото в задната и в подвидовата област, съпътствана от повишена дорзолатерална активност на предния челен дял на главния мозък.

— Дай по същество, Сюзън. Имам ужасно главоболие.

След което изсипа три аспирина в ръката си и ги глътна без вода.

— Как го правиш това, за бога?

— Свикнал съм.

— Казано най-общо, резултатите показват аномалия при връзките във фронтално-лимбичните структури, което предполага аномално потискане на реакциите, дължащо се най-вероятно на нарушение в множество фронтално-обработвани процеси.

— Което означава, че има проблем с осъзнаването и контрола на своето поведение — заключи Бентън. — Това често се наблюдава при нашите многоуважаеми гости от „Бътлър“. Може ли да е признак за биполярно разстройство?

— Определено. Както и за редица други психични разстройства.

— Извинявай за момент — каза Бентън, вдигна телефона и набра номера на координатора.

— Можеш ли да погледнеш справката и да ми кажеш от кой номер се е обадил Кени Джампър?

— Няма идентификация.

— Хм — рече Бентън — мислех, че като се обаждаш от автомат, номерът се изписва.

— Всъщност току-що говорих по телефона с „Бътлър“ — каза доктор Лейн. — Изглежда Базил не е много добре. Искал да те види.

Беше пет и половина следобед и паркингът на лабораторията към Центъра по съдебна медицина в окръг Броуърд беше почти празен. Служителите, особено не медиците, рядко оставаха в моргата след работно време.

Сградата се намираше на Тридесет и първо авеню, насред сравнително неразработена земя, гъсто осеяна с палми, дъбови и иглолистни дървета, като тук-там имаше и подвижни къщи. Едноетажната постройка беше в типичния за южна Флорида архитектурен стил от гипсова мазилка и коралов камък. Зад нея минаваше тесен канал с леко солена вода, където комарите бяха истинска напаст, а понякога се разхождаха и алигатори. До моргата се намираше местната „Пожарна и спасителна служба“, чиито служители нямаха шанс да забравят къде се озоваваха пациентите им, които не са извадили късмет.

Дъждът беше почти спрял и навсякъде имаше локви, докато Скарпета и Джо вървяха към един сребрист „Хамър Н2“, който не беше неин избор, но вършеше добра работа при местопрестъпления на неравен терен, а също така побираше и обемистото оборудване. Луси обичаше хамърите, а Скарпета винаги се притесняваше къде ще ги паркира.

— Не мога да разбера как някой ще ти влезе в къщата с пушка в ръка посред бял ден — каза Джо, който не беше спрял да го повтаря през последния един час. — Трябва да има начин да разберем дали е била рязана.

— Ако цевта не е заглаждана след рязането, може да останат следи по капачката — отвърна Скарпета.

— Но ако няма следи, това не означава, че не е рязана.

— Така е.

— Защото може да е загладил рязаната цев. Ако случаят е такъв, няма начин да разберем, без да намерим оръжието. Дванадесети калибър. Поне това знаем.

Знаеха го от четириделната пластмасова капачка „Пауър Пистън“ за пушка „Ремингтън“, която Скарпета беше извадила от разбитата глава на Даги Симистър. Освен този факт, имаше още само няколко, които можеше да заяви със сигурност, като например естеството на нападението над госпожа Симистър, което се оказа различно от общоприетото. И да не беше застреляна, имаше голяма вероятност пак да умре. Скарпета беше почти убедена, че госпожа Симистър е била в безсъзнание, когато убиецът е пхнал цевта в устата ѝ и е натиснал спусъка. Но не ѝ беше лесно да стигне до това заключение.

Масивните отворени рани по главата понякога скриваха по-малки наранявания, получени преди фаталната травма, поради което нерядко в съдебната патология се налагаше да се използва пластична хирургия. Скарпета беше направила всичко по силите си, за да възстанови възможно най-пълно главата на госпожа Симистър, като нагласи парчетата кости и скалп, както вероятно са били, и обръсна косата. Това, което откри, беше разкъсване в задната част на главата и фрактура на черепа. Мястото на удара обясняваше субдуралния хематом в един пласт под твърдата мозъчна обвивка, който беше останал сравнително незасегнат от изстрела.

Ако се оказеше, че петната по килима до прозореца в спалнята на госпожа Симистър са от нейната кръв, тогава най-вероятно това беше мястото, където е била нападната първоначално, което би обяснило боклучетата и синкавите нишки по дланите ѝ. Била е ударена силно изотзад, с тъп предмет, и е паднала на колене. Тогава нападателят я е вдигнал, с всичките ѝ четиридесет килограма, и я е сложил на леглото.

— Искам да кажа, че не е трудно да пренесеш рязана пушка в раница например — рече Джо.

Скарпета насочи дистанционното към хамъра, отключи вратите и уморено отвърна:

— Не е точно така.

Джо я изморяваше. С всеки изминал ден ставаше все по-досаден.

— Дори ако отрежеш тридесет или даже четиридесет и пет сантиметра от цевта и петнадесет от приклада — отбеляза тя, — пак ще ти остане цев с дължина поне четиридесет и пет сантиметра. При положение че говорим за автоматично оръжие.

Замисли се за големия черен сак, който носеше инспекторът по цитрусите.

— А ако говорим за пушка тип „помпа“, най-вероятно ще е още по-дълга.

— Широка чанта, тогава.

Тя отново се замисли за инспектора и за дългата плодоберачка, която беше разглобил и прибрал в черния сак. Беше виждала инспектори по цитрусите и преди, но досега не беше забелязвала да ползват плодоберачки. Обикновено се задоволяваха да огледат тези плодове, които можеха да достигнат.

— Обзалагам се, че е имал чанта — каза Джо.

— Не знам — отвърна тя, като едва се сдържаше да не му кресне да млъкне.

По време на цялата аутопсия той не престана да разсъждава на глас, да изказва предположения или направо компетентно мнение и тя едва успяваше да се съсредоточи. Сякаш чувстваше необходимост да обявява на всеослушание всяко действие, което извършва, и всяка бележка, която записва в протокола. Изглежда за него беше важно да й съобщи колко тежи всеки от органите на госпожа Симистър, както и да я осведоми за своето заключение кога за последен път е яла госпожа Симистър, базирано на частично смлените месо и зеленчуци в стомаха ѝ. Погрижи се Скарпета да чуе хрущящия звук на натрупания калций, когато срязва със скалпела частично запушените коронарни артерии, и обяви, че може би атеросклерозата я е убила.

Ха-ха! Много смешно.

Е, какво пък, на госпожа Симистър и без друго не ѝ е оставал много живот. Имала е проблеми със сърцето, срастване на белите

дробове, вероятно от прекарана пневмония, а мозъкът ѝ беше частично атрофирал, така че сигурно страдаше и от Алцхаймер.

„Ако ще те убиват — бе казал Джо, — защо пък да не си в лошо здраве.“

— Мисля, че я е ударил с приклада на пушката — продължаваше да разсъждава той. — Нали се сещаш, ето така.

И той замахна с приклада на въображаема пушка към въображаема глава.

— Била е малко над метър и петдесет — развиваше Джо своя сценарий. — Така че, за да я удари по главата с приклада на пушка, която тежи близо три килограма, ако приемем, че не е била рязана, е трябвало да е доста силен и значително по-висок от нея.

— Изобщо не можем да твърдим това — отвърна Скарпета, като потегли от паркинга. — Много зависи от неговото положение спрямо нейното. Много зависи от доста неща. А и не знаем дали е била ударена с пушката. Нито пък дали убиецът е бил мъж. Трябва да си внимателен, Джо.

— За кое?

— В ентусиазма си да пресъздадеш точно как и защо е умряла рискуваш да смесиш предположенията с истината и да превърнеш фактите в измислица. Това не ти е никаква възстановка. Това е истински човек, който наистина е мъртъв.

— Няма нищо лошо в творческото мислене — каза Джо, загледан право напред, а тънката му уста и острата брадичка придобиха вида, който винаги показваше, че се чувства несправедливо унижен.

— Творческото мислене е положително качество — отвърна тя. — То би трябвало да ни насочва къде и какво да търсим, а не да ни подтиква да хореографираме пресъздаването на престъпления, каквито гледаме по филмите и телевизията.

Малката къща за гости беше скътана сред плодни дървета и цъфтящи храсти, зад облицования с испански плочки плувен басейн. Това не беше обичайно място за приемане на пациенти, да не говорим, че не беше и най-доброто, но пък беше романтично и пълно със символи. Когато валеше дъжд, доктор Мерилин Селф се чувстваше така благодатна, както топлата влажна земя.

Тя имаше навика да приема времето като проява на душевното състояние на пациентите, които прекрочваха прага ѝ. Подтиснати емоции, някои от тях с ураганна сила, се отприщваха в уютната и безопасна атмосфера на нейния терапевтичен кабинет. Приемаше капризите на времето като удивителни и уникални, предназначени лично за нея. Те бяха пълни със смисъл и указания.

Добре дошли в моята буря! А сега да поговорим за вашата.

Това беше хубава реплика и тя често я ползваше в своята практика и в радиошоуто, което водеше, а сега и в новото телевизионно шоу. Човешките емоции са като вътрешни метеорологични системи, обясняваше тя на своите пациенти и на хилядите си слушатели. Всяка буря е породена от нещо. Нищо не се появява без причина. Да се говори за времето не беше нито безсмислено, нито рутинно занимание.

— Виждам изражението на лицето ти — каза тя, седнала в своя кожен стол в уютната всекидневна. — Отново същото изражение, когато дъждът спря.

— Казах ви няколко пъти, нямам никакво изражение на лицето.

— Интересното е, че това изражение се появява, когато дъждът спира. Не когато започва или вали най-силно, а точно когато изведнъж спира, както стана току-що — отбеляза тя.

— Нямам никакво изражение.

— Дъждът току-що спря и веднага на лицето ти се изписа това изражение — повтори доктор Селф. — Същото изражение, което имаш и когато времето ни изтече.

— Не е същото.

— Напротив.

— Не плащам по триста долара на час, за да говоря за проклетите бури. Нямам изражение.

— Пит, само ти казвам какво виждам.

— Нямам изражение — отвърна Пит Марино, настанен на стола тип „шезлонг“ срещу нейния. — Това са пълни глупости. Какво ми пука на мен за бурята? Цял живот гледам бури. Не съм израсъл в пустинята.

Тя изучаваше лицето му. Беше доста привлекателен с тези груби, мъжествени черти. Спря се на тъмносивите очи, скрити зад очилата с телени рамки. Голата му глава й напомняше на бебешко дупе, бяло и гладко на меката светлина от лампата. Кръглото му месесто теме беше нежно дупенце, подканващо да бъде напляскано.

— Мисля, че имаме проблем с доверието — каза тя.

Той я гледаше кръвнишки от стола.

— Не искаш ли да ми кажеш защо те вълнуват бурите с дъжд, Пит, особено краят им. Знам, че те вълнуват. А онова изражение все още е на лицето ти, дори сега. Кълна се. Все още е там — каза му тя.

Той докосна лицето си, като че ли беше маска, нещо чуждо.

— Лицето ми е нормално. Няма нищо особено в него. Нищо.

После потърка масивната си челюст. А след това и високото си чело.

— Ако имах някакво по-особено изражение, щях да знам. Нямам.

През последните няколко минути се движеха в мълчание на път за паркинга на холивудското полицейско управление, където Джо щеше да си вземе червения корвет и да я освободи от присъствието си за остатъка от деня.

А после изведнъж той рече:

— Казах ли ти, че си взех разрешителното за леководолаз?

— Честито — отвърна Скарпета, като не си направи труда да се престори, че това я интересува.

— Ще си купувам жилище на Каймановите острови. Е, не точно. Всъщност аз и приятелката ми. Тя изкарва повече пари от мен. Какво

ще кажеш за това? Аз съм лекар, а тя е само асистент правист, дори не е пълноправен адвокат, а печели повече от мен.

— Никога не съм се заблуждавала, че си избрал съдебната патология заради парите.

— Но не съм възнамерявал и да съм беден.

— В такъв случай, Джо, може би не е лошо да се замислиш за някакво друго поприще.

— Не ми изглежда на теб да ти липсва нещо.

Спряха на червен светофар и той се обърна към нея. Тя усещаше погледа му.

— Май не пречи да имаш племенница, богата като Бил Гейтс — допълни той. — И гадже от богато семейство.

— Какво точно искаш да ми кажеш? — рече тя, като мислеше за Марино.

Мислеше си за неговите възстановки.

— Това, че е лесно да не ти дреме за парите, ако имаш много. И че може би не си ги спечелила сама.

— Не че финансовото ми състояние е твоя работа, но ако си работил толкова дълго колкото мен и си достатъчно умен, ще се справиш.

— Зависи на какво казваш „справяне“.

Тя се замисли колко впечатляващ беше Джо на хартия. Когато разглеждаха документите му за аспирантура към академията, тя си беше помислила, че това навярно е най-обещаващият аспирант, когото някога е имала. Не разбираше как е могла така да се заблуди.

— Никой от твоя лагер не е на ниво просто „справяне“ — каза той, като гласът му беше станал по-ехиден. — Дори Марино изкарва повече от мен.

— Откъде знаеш колко изкарва Марино?

Холивудското полицейско управление беше точно пред тях вляво, една четириетажна бетонна сграда, толкова близо до голф игрище, че нерядко полицейските коли биваха бомбардирани от заблудени топки, прехвърлили оградата. Тя забеляза безценния червен корвет на Джо, грижливо паркиран на безопасно място, далеч от пътя на всякакви предмети, които биха могли дори само да го одраскат.

— Всички знаят колко изкарват другите — отвърна той. — Това е обществена тайна.

— Не е.

— Не можеш да пазиш тайни на едно толкова малко място.

— Академията не е чак толкова малка, а и голяма част от информацията е поверителна. Като заплатите например.

— Трябва да получавам повече. Марино дори не е лекар. Едва е изкарал гимназия, а печели повече от мен. Луси само се прави на таен агент с нейните ферарита, хеликоптери, джетове и мотори. Ще ми се да знам какво толкова прави, че има всичко това. Голяма клечка, женски супермен, ама че наглост! Що за отношение е това? Нищо чудно че студентите толкова я мразят.

Скарпета спря зад корвета и се обърна към него с лице, по-сериозно от всякога.

— Джо! — каза тя. — Остава ти още един месец. Нека се понесем взаимно.

Според професионалното мнение на доктор Селф най-големите трудности в живота на Марино произтичаха точно от изражението на лицето му, което имаше в момента.

Всъщност не самото негативно изражение, а скритото зад него, беше това, което влошаваше нещата, сякаш другите проблеми му бяха малко. Само ако не криеше така старателно своите тайни страхове, омразата, самотата си, своята сексуална несигурност и другите потиснати негативни емоции! Докато тя, като професионалист, разпознаваше напрежението, изписано на лицето му и стаено в очите му, другите хора вероятно не го долавяха, поне не съзнателно. Но подсъзнателно те го усещаха и реагираха.

Марино често ставаше жертва на словесни нападки, грубо поведение, нечестност, отхвърляне и предателство. Съвсем не рядко участваше и в побои. Твърдеше, че е убил няколко души по време на своята отговорна и опасна кариера. Очевидно който проявеше неблагодарумието да се захване с него, получаваше много повече, отколкото е очаквал, но Марино не приемаше нещата така. Той смяташе, че хората се заяждат с него без никаква основателна причина. Част от враждебността му беше свързана с работата, според него. Повечето от проблемите му бяха породени от предразсъдъци, защото

беше израснал в бедно семейство в Ню Джърси. И както често казваше, не разбираше защо цял живот хората се държаха гадно с него.

Последните няколко седмици се чувстваше много по-зле. А този следобед още повече.

— Нека поговорим за Ню Джърси през оставащите няколко минути — предложи доктор Селф, напомняйки му нарочно, че времето им изтича. — Миналата седмица на няколко пъти спомена Ню Джърси. Защо мислиш, че това все още има значение?

— Ако бяхте израснали в Ню Джърси, щяхте да знаете защо — отвърна той и изражението на лицето му стана още по-ясно.

— Това не е отговор, Пит.

— Баща ми беше пияница. Живеехме в бедния квартал на града. И досега хората ме гледат сякаш съм от Ню Джърси, и с това се почва.

— Може би причината е в изражението на лицето ти, Пит, не в тях — повтори тя. — Може би ти си този, който започва.

Телефонният секретар на масата до кожения стол на доктор Селф се включи и Марино отново придоби онова изражение, много ясно този път. Не обичаше телефонни обаждания да прекъсват сеансите им, дори ако тя не вдигаше телефона. Не разбираше защо продължава да използва стари технологии, вместо гласова поща, която беше безшумна, не издаваше звук, когато някой оставя съобщение, не дразнеше и не прекъсваше важни моменти. Той често ѝ напомняше за това. Тя дискретно погледна своя огромен златен ръчен часовник с римски цифри, които можеше да види без очила.

След дванадесет минути сеансът свършваше. Пит Марино имаше проблем с финалите, с кодите^[1], с всичко, което беше приключило, свършило, изразходвано или мъртво. Не случайно доктор Селф насрочваше срещите им за късния следобед, най-често около пет часа, когато започваше да се смрачава или пък следобедните гръмотевични бури спираха. Той беше интригуващ случай. Иначе нямаше да се занимава с него. Беше само въпрос на време да го примамва да гостува като пациент в нейното национално радиошоу, а защо не и в новото телевизионно шоу. Щеше да изглежда впечатляващо пред камерите, много по-добре от онзи невзрачен и глупав доктор Еймъс.

Все още не беше канила ченге. Когато беше гостуващ лектор в Националната академия по криминология миналото лято и седна до него на официалната вечеря в нейна чест, ѝ хрумна, че той би могъл да

бъде интересен гост в нейното шоу, а защо не и чест гост. Определено имаше нужда от терапия. Пиеше много. Само пред нея изпи четири бърбъна. Пушеше. Усещаше се по дъха му. Ядеше ненаситно, изяде три десерта. Когато се запозна, с него, той беше преизпълнен от чувство за саморазрушение и самоомраза.

„Мога да ти помогна“ — му беше казала тя.

„За какво?“ — бе попитал той така стреснато, сякаш му беше пуснала ръка под масата.

„За твоите бури, Пит. За твоите вътрешни бури. Разкажи ми за тях. Ще ти кажа същото, което казвам и на всички тези интелигентни млади хора. Можеш да овладееш своето лично време. Можеш да го направиш такова, каквото го искаш. Можеш да живееш в буря или в слънчев ден. Можеш да се приютиш и да се скриеш, или да излезеш на открито.“

„В моята работа излизането на открито може да се окаже опасно“ — бе казал той.

„Не искам да умреш, Пит. Ти си голям, умен и привлекателен мъж. Искам да си с нас още дълго време.“

„Дори не ме познавате.“

„Познавам те по-добре, отколкото мислиш.“

И той започна да идва на сеанси при нея. След един месец вече беше намалил пиенето и цигарите и отслабна с пет килограма.

— Нямам никакво изражение в момента. Дори не знам за какво говорите — каза Марино, опипвайки лицето си с ръце като сляп човек.

— Напротив. В мига, в който дъждът спря, и то се появи. Каквото и да чувстваш, Пит, то се изписва на лицето ти — рече тя с разбиране. — Чудя се дали не носиш това изражение още от детството си в Ню Джърси. Ти какво мислиш?

— Мисля, че всичко това са глупости. Започнах да идвам тук, защото не можех да откажа цигарите и ядях и пиех малко повече от необходимото. Не съм дошъл на сеанс, защото имам някакво тъпо изражение на лицето. Никой не се е оплаквал, че имам тъпо изражение. Е, жена ми Дорис се оплакваше, че съм дебел и прекалявам малко с пиенето и пушенето, но никога не се е оплаквала за някакво тъпо изражение на лицето ми. Не ме напусна заради изражението ми. Никоя от жените, с които съм бил, не ме е изоставила заради изражението ми.

— А доктор Скарпета?

Той се стегна, една част от него винаги се връщаше в черупката си, когато станеше въпрос за Скарпета. Не случайно доктор Селф беше изчакала почти края на сеанса, за да повдигне тази тема.

— Сега трябваше да съм в моргата — каза той.

— Но не си — подхвърли ведро тя.

— Днес не ми е до шеги. Работя по един случай, а ме изхвърлиха от него. Често ми се случва напоследък.

— Скарпета ли те отстрани?

— Нямаше тази възможност. Не исках конфликт на интереси, затова не отидох на аутопсията, за да не ме обвини някой в нещо. Освен това е ясно какво е убило жената.

— Да те обвини в какво?

— Хората все ме обвиняват в нещо.

— Другата седмица ще поговорим за твоята параноя. Всичко тръгва от онова изражение на лицето ти, наистина. Смяташ ли, че Скарпета не го е забелязала? Обзалагам се, че е. Питай я.

— Това са пълни, шибани глупости!

— Помниш ли какво говорихме за ругатните? Какво се споразумяхме? Ругаенето е изява на чувствата. Аз искам да ми разказваш за своите чувства, не да ги изявяваш.

— Чувствам, че това са шибани глупости.

Доктор Селф му се усмихна, сякаш беше непослушно дете, което имаше нужда от един хубав пердах.

— Не съм дошъл на сеанс заради някакво изражение на лицето си, което вие твърдите, че имам, а аз знам, че нямам.

— Защо не попиташ Скарпета за това?

— Чувствам, че едно огромно шибано „НЕ“ ми идва на езика.

— Нека да поговорим за това, а не да го изявяваме.

Доставяше ѝ удоволствие да се чува, че го казва. Напомняше ѝ за рекламите на нейното радиошоу: „Да поговорим“ с доктор Селф.

— Какво точно стана днес? — обърна се тя към Марино.

— И питате! Натъкнах се на една жена с взривена глава. И познайте кой е детективът по случая?

— Мисля, че си ти, Пит.

— Не съвсем — троснато отвърна той. — Ако беше в доброто старо време, със сигурност щях да съм аз. Казах ви и преди. Мога да съм следовател и да помагам на докторката. Но не мога да водя цялото

разследване, освен ако правоимащата институция не ми прехвърли случая, а Реба никога няма да го направи. Тя си няма ни най-малка представа за нещата, но ме мрази.

— Доколкото си спомням, и ти не храниш добри чувства към нея, поради което тя се държала непочтително, искала да те унижи и други такива според това, което си ми казал.

— Не бива да е детектив — възкликна той, като цялото му лице почервения.

— Разкажи ми за това.

— Не мога да говоря за работата си. Дори с вас.

— Не питам за подробности по случаите или разследването, макар че можеш да ми кажеш всичко, което пожелаеш. Казаното в тази стая си остава тук.

— Освен ако не сте в ефир или в онова ново телевизионно шоу, което водите.

— Сега не сме в ефир или по телевизията — каза тя с поредната усмивка — но ако искаш да участваш в някое от предаванията, мога да го уредя. Ще бъдеш много по-интересен от доктор Еймъс.

— Кучи син! Гъзолизец!

— Пит! — предупреди го тя, мило, разбира се. — Знам, че и него не харесваш и мислиш, че и той ти има зъб. Но тук няма микрофони, няма камери, тук сме само ти и аз.

Той се огледа, сякаш да се увери, че казва истината, и рече:

— Не ми хареса, че тя разговаря с него пред мен.

— Приемаме, че „тя“ е Скарпета, а „него“ е Бентън, нали?

— Вика ме на среща, а после вдига телефона и разговаря с него пред мен.

— Долу-горе същото, което изпитваш и когато се включи моят телефонен секретар.

— Можеше да му се обади, когато ме няма. Нарочно го направи.

— Товай е навик, нали — каза доктор Селф. — Да намесва любовника си в нещата, и то пред теб, при положение че сигурно знае как се чувстваш от това, че ревнуваш.

— Да ревнувам ли? От този шибаняк? Той е едно богаташко копеле, бивш кариерист профайлър във ФБР.

— И двамата знаем, че това не е истина. Той е съдебен психолог към Харвардския университет и е от изтъкнато семейство от Нова

Англия. Звучи ми доста впечатляващо.

Тя не познаваше Бентън лично. Но би искала да се запознае с него, да го покани в своето шоу.

— Той е отживелица. Хората, на които им е минало времето, преподават.

— Мисля, че не само преподава.

— Казвам ви, отживелица е.

— Изглежда повечето хора, които познаваш, са отживелици. Включително Скарпета. И за нея каза същото.

— Казвам това, което виждам.

— Питам се, дали и ти не се чувстваш като отживелица.

— Кой? Аз ли? Майтапите ли се? Аз мога да вдигна от лежанка два пъти собственото си тегло, а онзи ден бягах и на пътеката. За пръв път от двадесет години насам.

— Времето ни почти изтече — напомни му тя отново. — Да поговорим за твоя гняв към Скарпета. Става въпрос за доверие, нали?

— Става въпрос за уважение. За това, че се отнася с мен като с боклук и лъже.

— Чувстваш, че е престанала да ти вярва, откакто стана онзи инцидент в Ноксвил, на онова място, където изследват труповете. Как се казваше? Лаборатория за изследване на разложението или нещо такова.

— Ферма за труповете.

— А, да.

Каква интересна тема за дискусия в шоуто: Фермата за труповете не е санаториум. Какво е смъртта? „Да поговорим“ с доктор Селф.

Вече виждаше как тече рекламата.

Марино погледна ръчния си часовник, като бавно и целенасочено вдигна дебелата си китка, за да види как са с времето, сякаш въобще не се притесняваше, че то почти е свършило, и дори искаше да е така.

Доктор Селф не се заблуди.

— Страх — започна тя своето финално резюме. — Екзистенциален страх, че не важиш, че нямаш значение, че ще останеш напълно сам. В края на деня, в края на бурята. Когато всичко свърши. Страшно е, когато нещата свършват, нали? Парите свършват. Здравето ни напуска. Младостта си отива. Любовта ни изоставя. Може би и твоите отношения с доктор Скарпета ще приключат? Може би, в крайна сметка, и тя ще те отхвърли?

— Няма какво да приключва, освен работата, а тя няма да свърши, защото хората са кретени, които ще продължат да се избиват и много след като аз вече съм с ангелски крилца. Вече няма да идвам тук и да слушам тези глупости. Постоянно ми говорите за докторката. Смятам за очевидно, че проблемът ми не е в нея.

— Времето ни изтече — каза Селф, като стана от стола и му се усмихна.

— Спрях да взимам лекарството, което ми предписахте. Преди няколко седмици. Забравих да ви кажа.

Пит стана от стола и огромното му туловище изпълни стаята.

— Не свърши никаква работа, така че защо да го пия — допълни той.

Когато беше прав, тя винаги малко се сепваше какъв огромен мъж е. Загорелите му ръце ѝ напомняха на бейзбол ни ръкавици, на печен бут. Представяше си как смачкваше с тях нечий череп или врат, как трошеше нечий кости като картофен чипс.

— Ще поговорим за ефексора другата седмица. Ще се видим...
— Тя взе бележника си от масата. — Другия вторник в пет.

През отворената врата Марино гледаше остъклената веранда, където имаше малка маса, два стола и множество саксии, в някои от които имаше палми, високи почти до тавана. Нямаше други пациенти да чакат. Никога нямаше други пациенти по това време на деня.

— Хм, добре, че побързахме и свършихме навреме — каза той.
— Не искам заради мен да карате някого да чака.

— Ако искаш, може да ми платиш при следващата ни среща.

Това беше тактичен начин да му напомни, че ѝ дължи триста долара.

— Да, да, добре. Днес съм си забравил чековата книжка.

Разбира се, че я беше забравил. Но не за да я завлече с пари. Просто щеше пак да дойде.

[1] Код — финалната част на музикално произведение. — Б.пр.

Бентън паркира своето порше на мястото за посетители извън високата метална ограда, извита като падаща вълна, на гребена на която имаше навита бодлива тел. Наблюдателните кули в четирите ъгъла на затвора се очертаваха ясно на фона на студеното облачно небе. Малко по встрани бяха паркирани няколко немаркирани бели камионетки с метални прегради, без прозорци и вътрешни ключалки, които изпълняваха ролята на подвижни килии за транспортиране на затворници като Базил извън затвора.

Щатската болница „Бътлър“ представляваше осеметажна бетонна сграда със стоманени решетки на прозорците, разположена в гориста местност от двадесет хектара, осяяна с изкуствени езера, която се намираше на по-малко от час път с кола югозападно от Бостън. В „Бътлър“ отиваха престъпниците, признати за невменяеми, като институцията се смяташе за образцова по отношение на превъзпитаването им и цивилизованото отношение към тях. Тя разполагаше с няколко самостоятелни сгради, наречени „вили“, във всяка от които се подвизаваха пациенти, изискващи различни нива на сигурност и внимание. Вила D стоеше малко настрана от останалите, недалеч от административната сграда, и приютяваше около стотина опасни пациенти с хищнически наклонности.

Отделени от останалите пациенти на болницата, тези хора прекарваха по-голямата част от деня, в зависимост от своя статус, в самостоятелни килии със собствен душ, който можеше да се използва по десет минути на ден. Водата в тоалетните можеше да се пуска два пъти на час. Екип от съдебни психиатри се грижеше за пациентите във вила D, които биваха редовно посещавани и от външни специалисти в областта на психичното здраве или правото, такива като Бентън. Като замисъл болницата „Бътлър“ трябваше да бъде една хуманна и конструктивна институция, място, където да се оправиш. Но за Бентън тя не беше нищо друго, освен красив затвор с максимално строг режим за хора, които никога нямаше да се оправят. Той нямаше илюзии.

Хората като Базил нямаха свой живот и никога не са имали. Те само съсипваха чуждите и винаги щяха да го правят, ако им се удадеше възможност.

Бентън влезе в боядисаното в бежово фоайе, доближи се до бронираното гише и заговори по интеркома:

— Как си, Джордж?

— Не по-добре от последния път, когато попита.

— Съжалявам да го чуя — отвърна Бентън едновременно със силното металическо щракване, което го пропусна през първата от няколко херметически врати. — Значи още не си успял да отидеш на лекар, а?

Вратата се затвори след него и той постави куфарчето си на една метална маса. Джордж беше надхвърлил шейсетте и никога не се чувстваше добре. Мразеше работата си. Мразеше жена си. Мразеше времето. Мразеше политиците и когато имаше възможност, сваляше портрета на губернатора от стената във фоайето. Последната година той се бореше с непрестанна умора, проблеми със стомаха и болки по цялото тяло. Мразеше също и лекарите.

— Не искам да пия лекарства, така че какъв е смисълът?

Лекарите само това знаят, да те тъпчат с лекарства — каза Джордж, като претърси куфарчето на Бентън и му го върна. — Твоят човек е на обичайното място. Приятно изкарване.

Още едно щракване и Бентън мина през втора метална врата, където един пазач в бежово-кафява униформа, Джеф, го пое и го поведе по лъскав коридор, в края на който имаше още една херметическа врата, а зад нея се намираше отделението с най-високо ниво на сигурност, където адвокатите и медицинските лица се срещаха със затворниците в малки стаички без прозорци, направени от бетонни строителни блокове.

— Базил твърди, че не си получава пощата — каза Бентън.

— Той твърди много неща — отвърна Джеф без усмивка. — Друго не прави, само дрънка.

Отвори сивата метална врата и я задържа.

— Благодаря — каза Бентън.

— Ще бъда отвън, ако ти потрябвам — рече Джеф, като стрелна Базил с поглед и затвори вратата.

Базил седеше до малка дървена маса и не стана. Не беше окован и носеше обичайните си затворнически дрехи — син панталон, бяла тениска и джапанки с чорапи. Очите му бяха кръвясали и нефокусирани, а тялото му вонеше.

— Как си, Базил? — попита Бентън, като седна на един стол срещу него.

— Имах лош ден.

— И аз така чух. Разкажи ми.

— Чувствам се неспокоен.

— А как спиш?

— Не съм спал почти цяла нощ. Все си мислех за нашия разговор.

— Изглеждаш ми напрегнат — отбеляза Бентън.

— Не ме свърта на едно място. Заради онова, което ви казах. Имам нужда, доктор Уесли. Дайте ми нещо, ативан или друго подобно. Видяхте ли вече снимките?

— Какви снимки?

— Онези на мозъка ми. Сигурно сте ги видели. Знам, че сте любопитен. Всички там сте любопитни, нали? — каза той с нервна усмивка.

— Затова ли искаше да ме видиш?

— Долу-горе. И си искам пощата. Не ми я дават, а аз не мога нито да спя, нито да ям, толкова съм разстроен и стресиран. Може би и малки ативан. Надявам се, че сте мислили по онзи въпрос.

— Кой въпрос?

— За онази убита жена, дето ви казах.

— Жената в коледния магазин ли?

— Десет-четири.

— Да, Базил, доста мислих върху онова, което ми каза — отвърна Бентън, сякаш приемаше казаното от Базил за истина.

Никога не се издаваше, когато смяташе, че някой пациент го лъже. А в този случай изобщо не беше сигурен, че е така, изобщо.

— Нека да се върнем към онзи юлски ден преди две години и половина — предложи Бентън.

Марино малко се притесни от факта, че доктор Селф затвори вратата след него и веднага пусна резето, сякаш го заключваше от външната страна.

Обиди се от тази постъпка и нейния подтекст. Винаги се чувстваше така. На нея не ѝ пукаше за него. Той беше просто един пациент. Тя се радваше, че се е отървала от него и цяла седмица нямаше да ѝ се налага да търпи неговата компания, а после щеше да е само за петдесет минути, петдесет минути и нито секунда повече, даже ако е спрял да си взема лекарството.

Това лекарство беше голяма шибания. Заради него не можеше да прави секс. За какво ти е антидепресант, от който не можеш да правиш секс? Ако искаш да се депресиращ, взимай антидепресант, който ти съсипва секса.

Той стоеше на верандата пред заключената врата и гледаше малко замаяно двата бледозелени стола с мека тапицерия и зелената стъклена маса, върху която имаше куп списания. Беше ги прочел всичките, защото винаги подраняваше за своите сеанси. Това също го притесняваше. По-скоро би искал да закъснява, да влезе бавно и спокойно, защото имаше да върши по-важни неща от това да ходи на психиатър, но ако закъснееше, губеше от онези минути, а не можеше да си позволи да загуби дори една минута, защото всяка от тях беше така важна и така скъпа.

По шест долара минутата, за да сме по-точни. Петдесет минути, и нито минута повече, нито секунда повече. Тя никога не отпускате минута-две за баланс или от добра воля, или по каквато и да е друга причина. Той можеше да заплаши, че ще се самоубие на прага ѝ, а тя само щеше да погледне своя часовник и да каже „Времето ни изтече“. Можеше да ѝ разказва как е убил някого, да е на най-напрегнатото място, тъкмо преди да натисне спусъка, и тя пак щеше да каже: „Времето ни изтече.“

„Не сте ли любопитна какво става после? — беше я попитал той при един подобен случай в миналото. — Как може да искате да спрем точно сега, когато най-интересното тепърва предстои?“

„Ще ми разкажеш остатъка от историята следващия път, Пит.“ И винаги се усмихваше.

„А може би няма. Имате голям късмет, че въобще ви я разказвам. Много хора биха платили, за да чуят цялата история, истинската

версия.“

„Следващия път.“

„Забрави. Няма да има следващ път.“

Тя не спореше с него, когато станеше време за приключване. Независимо какво правеше той, за да открадне още някоя и друга минута, тя ставаше от стола, отваряше вратата и го чакаше да излезе, за да може да заключи след него. Нямаше никакво място за преговори, когато беше време да приключват. Шест долара на минута за какво? Да те обиждат. Не знаеше защо всеки път се връщаше.

Загледа се в плувния басейн с бъбрековидна форма и цветен ръб от испански плочки. После отмести поглед към натежалите от плод портокалови и грейпфрутови дървета, чиито стволоче бяха маркирани с червени линии.

Хиляда и двеста долара всеки месец. Защо го правеше? Можеше да си купи един от онези пикапи „Додж“ с двигател вайпър V-10. Можеше да си купи много неща с хиляда и двеста долара на месец.

Чу гласа ѝ зад затворената врата. Говореше по телефона. Той се престори, че разглежда едно от списанията и нададе ухо.

— Извинете, кой се обажда? — казваше доктор Селф.

Тя имаше мощен глас на радиоводещ, глас, който вдъхваше толкова респект, колкото един пистолет или значка. Той харесваше нейния глас и всеки път попадаше в обаянието му. Гласът ѝ наистина му влияеше. А тя изглеждаше добре, толкова добре, че му беше трудно да седи срещу нея и да си представя как други мъже седят в същия този стол и виждат това, което виждаше той. Нейната тъмна коса и фини черти, искрящите ѝ очи и идеално бели зъби. Той не беше доволен от факта, че тя започна да води телевизионно шоу, не искаше другите мъже да виждат как изглежда тя и колко е секси.

— Кой се обажда и откъде имате този номер? — долетя гласът ѝ иззад заключената врата. — Не, не е и не приема такива обаждания директно. Кой е на телефона?

Марино слушаше и ставаше все по-неспокоен, беше му горещо, застанал на верандата пред заключената ѝ врата. В ранната привечер беше задушно, от дърветата се стичаха дъждовни капки и оставаха като роса по тревата. Доктор Селф явно не беше доволен. Изглежда разговаряше с някой непознат.

— Разбирам загрижеността ви за вашата лична безопасност, но се надявам и вие да ме разберете, че не можем да проверим истинността на вашето твърдение, ако не кажете кой сте. Такива неща трябва да се проверят и да се потвърдят, в противен случай доктор Селф не би се занимавала с тях. Добре, но това е прякор, не е истинското ви име. А, истинското е, разбирам. Добре, тогава.

Марино осъзна, че доктор Селф се преструва на друг човек. Не знаеше с кого разговаря и това я безпокоеше.

— Да, добре — каза тя в ролята на другия човек. — Може да го направите. Разбира се, че може да говорите с продуцента. Признавам, че е доста интересно, ако е вярно, но трябва да говорите с продуцента. Предлагам ви да го направите веднага, защото шоуто в четвъртък е точно по тази тема. Не, не по радиото. Новото ми телевизионно шоу — каза тя със същия завладяващ глас, който лесно проникваше през вратата и изпълваше верандата.

По телефона говореше доста по-високо, отколкото по време на сеансите. И добре че беше така. Нямаше да е хубаво, ако някой пациент, чакащ на верандата, чуваше всяка дума, която доктор Селф казваше на Марино по време на техните кратки, но скъпи петдесет минути заедно. Не говореше така високо, когато бяха заедно зад тази затворена врата. Разбира се, никога нямаше чакащи пациенти на верандата по време на неговите сеанси. Той винаги беше последният за деня — още една причина да се разпусне малко и да му даде няколко минути гратис. Не че щеше да накара някого да чака, защото нямаше други. След него никога нямаше други пациенти. Съвсем скоро той щеше да ѝ каже нещо толкова вълнуващо и важно, че тя нямаше да има друг избор, освен да му отпусне няколко допълнителни минути. Можеше да е за пръв път в живота ѝ, но щеше да го направи заради него. Щеше да иска да го направи. И може би тогава той нямаше да има време за нея.

„Трябва да тръгвам“ — представяше си как казва той.

„Моля те, довърши. Искам да чуя какво става по-нататък.“

„Не мога. Трябва да тръгвам — щеше да каже той, ставайки от стола. — Следващия път. Обещавам, че ще ви разкажа останалото, когато... чакай да видим... Следващата седмица по някое време. Само ми напомнете, става ли?“

Марино осъзна, че доктор Селф е приключила разговора, при което безшумно, като сянка, прекоси верандата и излезе през стъклената врата. Затвори я без ни най-малък звук и тръгна по пътеката, която заобикаляше басейна, прекосяваше градината с цитрусовите дървета с червени линии по стволите, и минаваше покрай стената на малката бяла къща, където живееше доктор Селф, но не биваше да живее там, в никакъв случай. Всеки можеше да стигне досами входната ѝ врата. И всеки можеше да отиде до кабинета ѝ отзад, до засенчения от палми басейн. Не беше безопасно. Милиони хора я слушаха всяка седмица, а тя живееше така. Не беше безопасно. Би трябвало да се върне, да почука на вратата и да ѝ го каже.

Тунингованият мотор беше паркиран на улицата и той го обиколи веднъж, за да е сигурен, че никой не го е пипал, докато е бил на сеанс. Отново се замисли за спуканата гума. Замисли се как ще пипне копелето, което му беше причинило това. По синия резервоар с изрисуваните пламъци имаше тънък слой прах и той се подразни. Рано тази сутрин беше прегледал мотора основно, беше излъскал до блясък всяка част, и какво — спуканата гума, а сега и прах. Доктор Селф трябваше да има закрит паркинг. Трябваше да има един проклет гараж, по дяволите! Нейният шикозен бял мерцедес кабριο беше паркиран на алеята и пациентите трябваше да паркират на улицата. Не беше безопасно.

Той отключи мотора и се метна на седалката, мислейки си колко много му харесва това, че не живее като някой беден полицаи, както беше прекарал по-голямата част от живота си. Академията му предоставяше „Хамър Н2“, черен, с турбодизелов двигател V8, 250 конски сили, четиристепенна овърдрайв трансмисия, външен багажник, крик и оборудване за каране по неравен терен. Той си купи харлея, модифицира го по свой вкус, а можеше да си позволи и психиатър.

Освободи мотора от скорост и натисна копчето на стартера, докато гледаше красивата бяла къща, където живееше доктор Селф, а не биваше. Стисна съединителя и подаде малко газ, при което ауспусите „Тъндърхед“ загърмяха. В далечината просветнаха светкавици и цяла армия от отстъпващи облаци изхаби своята мощ над морето.

Базил отново се усмихна.

— Не открих нищо за убийство — му казваше Бентън, — но преди две години и половина една жена и дъщеря ѝ са изчезнали от магазин за коледни играчки.

— Не ви ли казах? — рече Базил с усмивка.

— Не ми спомена за изчезнали хора или за нечия дъщеря.

— Не ми дават пощата.

— Проверявам въпроса, Базил.

— Нали щяхте да го проверите преди седмица. Искам си пощата. Искам я днес. Престанаха да ми я дават веднага след онова скарване.

— Когато се ядоса на Джеф и го нарече „чичо Рем“ ли?

— И заради това не си получавам пощата. Мисля, че плюе в храната ми. Искам си цялата поща, всичко старо, което се е насъбрало вече цял месец. А после може да ме преместите в друга килия.

— Това не мога да го направя, Базил. За твое добро е.

— Май не ви интересува — рече Базил.

— А ако ти обещава, че ще си получиш цялата поща до края на деня?

— Най-добре удръжете обещанието си, защото в противен случай това ще е краят на нашия приятен разговор за коледния магазин. Нещо взе да ми писва този ваш научен проект.

— Единственият коледен магазин, който можах да открия, беше в Лае Олас, на плажа — продължи Бентън. — На четиринадесети юли Флори Куинси и нейната седемнадесетгодишна дъщеря Хелън изчезнали. Това говори ли ти нещо, Базил?

— Не помня имена.

— Опиши ми какво си спомняш за коледния магазин.

— Елхи с лампички, влачета и украшения навсякъде — отвърна Базил, като вече не се усмихваше. — Вече ви разказах всичко това. Искам да знам какво намерихте вътре в мозъка ми. Видяхте ли образите им? — попита той, като посочи главата си. — Тук можете да

видите всичко, което искате да знаете. А сега ми губите времето. Искам си пощата, по дяволите!

— Нали ти обещах.

— Имаше и един голям куфар отзад. Беше много тъпо. Накарах я да го отвори, а вътре имаше от онези сувенири, дето колекционерите ги събират, направени в Германия, в изрисувани дървени кутийки. Хензел и Гретел, кученцето Снупи, Червената шапчица. Тя ги държеше заключени, защото бяха много скъпи, а аз я попитах: „За какво, по дяволите? Който иска да ги вземе, просто трябва да открадне куфара. Наистина ли мислиш, че като си ги заключила там, който е решил няма да ги открадне?“

Той млъкна и се загледа в бетонната стена.

— За какво още разговаря с нея, преди да я убиеш?

— Казах й „Свършено е с теб, кучко“.

— В кой момент разговаря с нея за куфара в склада?

— Не съм разговарял.

— Но нали току-що каза, че...

— Не съм казал, че съм разговарял с нея за куфара — избухна Базил. — Трябва да ми назначите лечение. Защо не ми дадете нещо? Не мога да спя. Не ме свърта на едно място.

Искам да изчукам всичко наоколо, а после се депресирам и не мога да стана от леглото. Искам си пощата.

— Колко пъти на ден мастурбираш? — попита Бентън.

— Шест или седем. Понякога десет.

— Повече от обикновено.

— А после ние с вас си поговорихме онази нощ и друго не съм правил. Станах от леглото само за да се изпикая, почти не съм ял, не съм се къпал даже. Знам къде е тя — каза ни в клин, ни в ръкав той. — Донесете ми пощата.

— Госпожа Куинси ли?

— Нали ме виждате, тук съм — рече той, като се отпусна на стола. — Какво имам да губя? Кое би ме мотивирало да постъпя правилно? Някоя и друга услуга, малко специално отношение, може би съдействие. Искам си шибаната поща.

Бентън стана и отвори вратата. После каза на Джеф да отиде в пощенското отделение и да види какво става с пощата на Базил. По изражението му разбра, че той прекрасно знаеше какво става с пощата

на Базил и въобще не беше доволен, че ще трябва да свърши нещо, от което животът на Базил можеше да стане по-приятен. Значи сигурно беше вярно. Не му даваха пощата.

— Моля те, направи го — обърна се Бентън към Джеф. — Важно е.

Джеф кимна и тръгна. Бентън затвори вратата и седна обратно на масата.

Петнадесет минути по-късно Бентън и Базил привършваха своя разговор, който представляваше една голяма каша от дезинформация и заплетени игрички. Бентън беше раздразнен. Но не го показваше и почувства облекчение, когато видя Джеф.

— Пощата ти ще те чака на леглото, когато се прибереш — каза Джеф от вратата, като гледаше Базил със строг и студен поглед.

— Имай късмет да си ми откраднал списанията.

— Никой не се интересува от тъпите ти риболовни списания. Извинете, доктор Уесли. — А на Базил каза: — Има четири такива на леглото ти.

Базил хвърли въображаема въдица.

— Ех, изпуснах я — каза той. — Винаги е най-голямата. Като дете баща ми ме водеше за риба. Когато не беше зает да бие майка ми.

— Предупреждавам те — рече Джеф. — Казвам го и пред доктор Уесли. Заядеш ли се още веднъж с мен, Дженрет, пощата и риболовните списания няма да са единственият ти проблем.

— Виждате ли — обърна се Базил към Бентън. — За това говоря. Вижте как се отнасят тук с мен.

В склада Скарпета отвори куфарчето за обработка на местопрестъпления, което беше донесла от хамъра. Извади няколко флакона натриев перборат, натриев карбонат и луминол, смеси ги с дестилирана вода, разтръска контейнера и пресиipa разтвора в черна бутилка с пулверизатор.

— Не е точно както си се надявала да прекараш почивната си седмица — отбеляза Луси, докато закачваше на статива фотоапарат с тридесет и пет милиметров обектив.

— Няма нищо по-ценно от малко качествено прекарано време — отвърна Скарпета. — Поне успяхме да се видим.

И двете бяха в бели защитни облекла, с калцуни на краката, предпазни очила, маски на лицата и шапки. Вратата на склада беше затворена. Беше почти осем вечерта и „Бийч Бамс“ отново беше затворен преди края на работното време.

— Дай ми само минута да заснема обстановката — каза Луси, докато завиваше кабелния дистанционен спусък към фотоапарата. — Спомняш ли си как едно време се налагаше да ползваш чорап?

Беше важно пулверизаторът да остане извън снимката, а това можеше да стане само ако беше черен или покрит с нещо черно. Ако нямаше нищо друго подръка, и черен чорап вършеше работа.

— Хубаво е да имаш по-голям бюджет, нали — добави Луси, като натискаше дистанционния спусък. — Отдавна не сме правили заедно нещо такова. Във всеки случай не е много забавно да имаш финансови проблеми.

Тя хвана в обектива една част от рафтовете и пода.

— Не знам — рече Скарпета. — Винаги сме се справяли. И в някои отношения беше по-добре, защото адвокатите на защитата не ни засипваха с безброй въпроси, на които да отговаряме все отрицателно. Използвахте ли ултравиолетова лампа? Използвахте ли лазер за траекторията? Използвахте ли ампули със стерилна вода? Какво? Използвали сте бутилирана дестилирана вода и сте я купили къде? В

„Севън-Илевън“^[1]? Купили сте материали за събиране на улики в хранителен магазин?

Луси направи още една снимка.

— Тества ли дърветата, птиците и катеричките в двора за ДНК?
— продължи Скарпета, като надяна черна гумена ръкавица върху бялата памучна ръкавица на лявата си ръка. — А какво ще кажеш да изсмучем целия квартал за евентуално оставени следи?

— Мисля, че наистина си в лошо настроение.

— А аз мисля, че ми писна да ме избягваш. Обаждаш се само в случаи като този.

— Няма по-добра от теб.

— Само това ли съм аз за теб? Член на екипа ти?

— Не мога да повярвам, че дори го казваш. Готова ли си да изгася осветлението?

— Давай.

Луси дръпна една връв и голата крушка изгасна, потапяйки ги в пълен мрак. Скарпета напръска с луминол контролна кръвна проба, една-единствена капка засъхнала кръв върху парче картон, при което тя се оцвети в зеленикавосиньо, а после избледня. Скарпета започна да пръска пода с полукръгови движения, при което той засвети ярко, като че ли целият под беше в пламъци, зеленикавосини пламъци.

— Мили боже! — промълви Луси, като щракна още веднъж, а Скарпета продължи да пръска. — Никога не бях виждала подобно нещо.

Яркото луминесцентно зеленикавосиньо засияваше и избледняваше в ритъм с бавните полукръгови движения на Скарпета, а когато тя спря да пръска, сиянието се стопи в мрака и Луси светна крушката. Двете със Скарпета се загледаха внимателно в бетонния под.

— Не виждам друго, освен мръсотия — каза Луси, малко обезсърчена.

— Хайде да я сметем сега, преди да сме огазили пода още повече.

— По дяволите! — изруга Луси. — Трябваше да опитаме първо с ултравиолетовата лампа.

— Сега не, но по-късно можем — рече Скарпета.

С чиста четка за рисуване Луси започна да смила боклуците от пода в найлоново пликче за доказателства, след което премести статива

с фотоапарата. Направи още няколко снимки на обстановката, този път на дървените рафтове, изгаси светлината и сега луминолът реагира по различен начин. Петна с формата на пръски се оцветяваха в електриково синьо и искряха като бенгалски огън, фотоапаратът щракаше, Скарпета пръскаше, а синьото пулсираше бързо, ту светваше, ту угасваше, много по-бързо, отколкото беше характерно за кръвта или другите подобни вещества, които луминесцираха при третиране с химически реактиви.

— Белина — каза Луси, тъй като имаше много вещества, които даваха фалшиви положителни проби, а белината беше едно от най-често срещаните, при това имаше характерен вид.

— Нещо с различен спектър, определено напоящо на белина — отвърна Скарпета. — Може да е всеки почистващ препарат, който съдържа белина на основата на хипохлорит. „Клоръкс“, „Драно“, „Фантастик“, „Бабо Клензър“ и кой ли още не. Няма да се учудя, ако намерим някои от тях тук.

— Готова ли си.

— Давай.

Крушката светна и двете замижаха от яркия ѝ блясък.

— Базил казал на Бентън, че е почистил с белина — рече Луси. — Но луминолът няма да реагира на белината след две години и половина, нали?

— Може би ако е попила в дървото и никой не я е пипал. Казвам „може би“, защото не мога да го твърдя със сигурност, не съм чувала някой да е правил такива тестове досега — каза Скарпета, като бръкна в чантата си за лупата с лампа.

Тя огледа с нея краищата на шперплатовите рафтове, заредени с шнорхели и тениски.

— Ако се вгледаш внимателно — добави тя, — ето тук и тук има едно леко избеляване на дървото. Може да е от пръски.

Луси се приближи и взе лупата.

— Мисля, че го виждам — каза тя.

Този ден той няколко пъти влиза и излиза и съвсем я беше пренебрегнал, ако не се брои това, че ѝ бе донесъл сандвич със сирене

и малко вода. Той не живееше тук. Никога не прекарваше тук нощта, или ако оставаше, беше тих като мъртвец.

Беше късно, но тя не знаеше колко късно, през счупения прозорец в другия край виждаше само луната, скрита зад облаците. Чуваше го как ходи из къщата. Пулсът ѝ се учести, когато стъпките тръгнаха към нея, и тя скри малката розова маратонка зад гърба си, защото той щеше да ѝ я отнеме, ако знаеше, че означава нещо за нея, а после пак да се превърне в тъмна сянка с дълъг сноп светлина. Носеше и паяка. Той покриваше ръката му. Това беше най-големият паяк, който някога бе виждала.

Тя се ослушваше за Кристин и момчетата, докато светлината обхождаше разранените ѝ подути глезени и китки. После снопът се плъзна по мръсния матрак и изцапаната яркозелена роба, която покриваше прасците ѝ. Тя сви колене и ръце в опит да се предпази, докато светлината обхождаше интимните ѝ части. Сгуши се още повече, усещайки погледа му върху себе си. Не можеше да види лицето му. Нямаше ни най-малка представа как изглежда. Винаги беше облечен в черно. През деня покриваше лицето си с качулката и носеше черни дрехи, всичко беше черно, а нощем въобще не можеше да го види, ставаше просто една сянка. Той беше взел очилата ѝ.

Това беше първото, което направи, когато нахлу в къщата.

„Дай си очилата — бе казал. — Веднага.“

Тя остана като парализирана в кухнята. Беше онемяла от ужас, не вярваше на очите си. Не можеше да мисли, чувстваше се сякаш кръвта от тялото ѝ напълно се е оттекла, а после олиото в тигана на котлона запуши, момчетата се разплакаха и той насочи пушката си към тях. Насочи я и към Кристин. Беше с качулката на главата и черните дрехи, когато Тони отвори задната врата, и в следващия миг той беше вътре и всичко стана много бързо.

„Дай си очилата.“

„Дай му ги — каза Кристин. — Моля ви, не ни наранявайте. Вземете каквото искате.“

„Млъкни или още сега ще ви избия всичките.“

Той заповяда на момчетата да легнат на пода в хола и ги удари силно по тила с приклада на пушката, за да не се опитат да избягат. После изгаси всички лампи и нареди на Ев и Кристин да завлекат безжизнените тела на момчетата надолу по коридора и да ги изнесат

през плъзгащия се прозорец на голямата спалня. Те се подчиниха и понесоха телата, като през целия път кръвта на децата капеше и се размазваше по пода, и сега тя непрестанно си мислеше, че все някой трябва да е видял кръвта. Досега все някой трябва да е отишъл в къщата да ги търси, чудейки се какво ли се е случило с тях, и да види кръвта. Къде е полицията?

Момчетата лежаха на тревата до басейна и не помръдваха, а той ги върза с телефонни кабели и им запуши устите с кухненски кърпи, макар те да не даваха никакви признаци на живот. После накара Ев и Кристин да отидат в тъмното до комбито.

Ев шофираше.

Кристин седеше на предната седалка, а той беше отзад, с опряно дуло на пушката в главата ѝ.

Със студен и тих глас казваше на Ев накъде да кара.

„Ще ви отведе на едно място, а после ще се върна за тях“ — каза той с тихия си студен глас, докато Ев караше.

„Само се обадете на някого — примоли се Кристин. — Трябва да се откарат в болница. Моля ви, не ги оставяйте там да умрат. Та те са деца.“

„Казах, че ще се върна за тях.“

„Някой трябва да се погрижи за тях. Те са просто момченца. Сирачета. И двамата им родители са мъртви.“

„Хубаво. Значи няма на кого да липсват.“

Гласът му беше студен, монотонен и нечовешки, глас, лишен от всякакво чувство или емоция.

Спомняше си, че по пътя имаше табели за Неапол. Значи пътуваха на запад, към Евърглейдс.

„Не мога да карам без очила“, каза Ев, а сърцето ѝ биеше така учестено, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Едва си поемаше дъх. И когато на няколко пъти навлезе в банкета, той най-сетне ѝ даде очилата, но после отново ги взе, когато пристигнаха на това тъмно прокълнато място, където беше и до днес.

Скарпета напръска стените на банята и по тях засияха следи от полукръгови движения, бръски и пръски, които не се виждаха при светната лампа.

— Някой е почистил — обади се Луси в мрака.

— Ще спра, за да не съсипем кръвта, ако е това. Засне ли всичко?

— Да — отвърна Луси и светна.

Скарпета извади един комплект за тестване на кръвни проби и попи местата по стената, където луминолът реагираше. Завираше памучното връхче в порите на бетона, където кръвта може да се е задържала дори след измиване. С медицинска пипета капна от химическия разтвор върху тампона и той се оцвети в яркорозово, потвърждавайки, че това, което засияваше по стената, може да е кръв, човешка кръв. Но трябваше да се провери и в лаборатория.

Ако се окажеше кръв, тя не би се учудила да е стара кръв, на две години и половина. Луминолът реагираше на хемоглобина в червените кръвни телца и колкото по-стара беше кръвта, толкова повече се окисляваше и толкова по-силна беше реакцията. Тя продължи да попива със стерилна вода, като събираше пробите, прибираше ги в отделни пликове, запечатваше ги и ги надписваше.

Това продължаваше вече час и на двете с Луси им беше горещо в защитното облекло. Чуваха Лари от другата страна на вратата как ходи насам-натам из магазина. Няколко пъти и телефонът му звънна.

Върнаха се в склада и Луси отвори едно масивно черно куфарче, откъдето извади ултравиолетовата лампа за обработка на местопрестъпления. Това беше портативен правоъгълен метален уред със странични входове, високоинтензитетна халогенна лампа с подвижно рамо, което приличаше на лъскав метален маркуч, снабдено с потенциометър, чрез който можеше да се променя дължината на вълната. Тя включи уреда, пусна го от копчето и вентилаторът забръмча. Нагласи интензитета, като избра дължина на вълната 455 нанометра. И двете си сложиха оранжеви очила, които подобряваха контраста и предпазваха очите им.

Изгасиха светлината и Скарпета понесе уреда за дръжката, като бавно движеше синята светлина в полукръг над стените, рафтовете и пода. Не винаги кръвта и другите подобни вещества, които реагираха на луминол, реагираха и на променлив светлинен източник и сега местата, които неотдавна луминесцираха, бяха тъмни. Но няколко малки петънца на пода заискриха в яркочервено. Отново на светната лампа Луси намести статива и сложи на фотоапарата оранжев филтър. Изгасиха и тя засне флуоресциращите червени петна. Отново светнаха

и петната едва се виждаха. С просто око не бяха нищо повече от мръсотия по мръсния под, но през лупата Скарпета забеляза съвсем лек нюанс на червено. Каквото и да беше това вещество, то не се разтваряше в дестилирана вода, а тя не искаше да ползва разтворител, за да не го повреди.

— Трябва ни проба — каза Скарпета.

— Веднага се връщам.

Луси отвори вратата и извика Лари. Той беше зад щанда и говореше по телефона и когато вдигна поглед към нея и я видя цялата в белите защитни дрехи, видимо се сепна.

— Да не би току-що да са ме телепортирали на орбитална станция „Мир“?

— Имате ли някакви инструменти тук, за да не се налага да ходя до колата?

— Има една кутия с инструменти отзад. На рафта до стената. — И показва коя точно стена. — Малка червена кутия.

— Може да се наложи да изчегъртам малко от пода. Съвсем малко.

Той понечи да каже нещо, но се отказа, сви рамене и тя затвори вратата. После взе един чук и отвертка от кутията с инструменти и с няколко удара откърти малки парченца от червените петна по пода и ги запечата в пликчета.

След това двете със Скарпета съблякоха защитните облекла и ги изхвърлиха в един кош за боклук. После си събраха оборудването и напуснаха.

— Защо го правиш? — зададе Ев въпроса, който винаги му задаваше, когато той идваше при нея. Гласът ѝ беше дрезгав, а очите ѝ пареха от ярката светлина на прожектора. — Моля те, махни тази светлина от лицето ми.

— Ти си най-гнусната дебела свиня, която някога съм виждал — каза той. — Нищо чудно, че никой не те харесва.

— Думите не могат да ме наранят. Ти не можеш да ме нараниш. Аз принадлежа на Бог.

— Виж се само. Кой би те пожелал? Благодарна си ми, че ти обръщам внимание, нали?

— Къде са другите?

— Кажи, че съжаляваш. Знаеш какво си сторила. Грешниците трябва да се наказват.

— Какво си им направил? — попита тя, както всеки път. — Пусни ме. Бог ще ти прости.

— Кажи, че съжаляваш.

Той срита глезените ѝ с ботуша си и болката беше ужасна.

— Мили Боже, прости му — започна да се моли тя на глас. — Не искаш да отидеш в ада, нали? — обърна се тя към това vyplъщение на злото. — Още не е късно.

[1] Една от най-големите световни вериги за хранителни стоки.
— Б.пр. ↑

Беше много тъмно, луната приличаше на размазана рентгенова снимка, неясен образ, скрит зад облаците. На светлината на уличните лампи кръжаха рояк насекоми. Движението никога не спираше по А1А и нощта беше изпълнена е шумове.

— Какво те тревожи? — попита Скарпета, докато Луси караше. — За пръв път имаме време да сме насаме от... не си спомням кога. Моля те, говори с мен.

— Можех да се обадя на Лекс. Не исках да ти провалям плановете.

— А аз можех да ти кажа да ѝ се обадиш. Не се налагаше точно аз да ти партнирам.

И двете бяха изморени и не им беше до шеги.

— Но ето че сме заедно — каза Луси. — Може би съм използвала тази възможност, за да наваксаме. А можех да се обадя на Лекс — повтори тя, като караше и гледаше право напред.

— Не мога да позная дали ми се подиграваш.

— Не ти се подигравам — отвърна Луси, като ѝ хвърли бегъл поглед. — Съжалявам, че нещата стоят така.

— И би трябвало.

— Много бързо се съгласяваш. А може би не винаги знаеш какъв е животът ми.

— Проблемът е, че искам да знам. А ти постоянно ме отблъскваш.

— Лельо Кей, повярвай ми, едва ли наистина искаш да знаеш. Хрумвало ли ти е някога, че може би ти правя услуга? Че може би е по-добре да ми се радваш такава, каквато ме познаваш, и да оставиш другата част от мен настрана?

— А каква е тази друга част?

— Аз не съм като теб.

— В това, което има значение, си като мен, Луси. И двете сме умни, почтени и трудолюбиви жени. Опитваме се да направим света

по-добро място за живеене. Поемаме рисковете. Честни сме. Не се предаваме, наистина се опитваме да променим нещата.

— Не съм толкова почтена, колкото си мислиш. Единственото, което правя, е да наранявам хората. Много ме бива в това и ставам все по-добра. И всеки път, когато се случи, ми пука все по-малко. Може би ставам като Базил Дженрет. Може би не е зле Бентън да ме включи като обект в проекта си. Обзалагам се, че мозъкът ми изглежда като този на Базил и на всички останали проклети психопати.

— Не разбирам какво те прихваща — каза Скарпета тихо.

— Мисля, че е кръв — рече Луси, сменяйки темата така внезапно, че чак беше стряскащо. — Смятам, че Базил казва истината. Мисля, че я е убил в склада. Имам усещането, че това, което открийме, ще се окаже кръв.

— Нека изчакаме резултатите от лабораторията.

— Целият под светна. Беше много странно.

— Но защо Базил ще казва това? Защо сега? Защо на Бентън? — рече Скарпета. — Това ме притеснява. Или по-точно, тревожи ме.

— При тези хора винаги има причина. Манипулация.

— Тревожи ме.

— Сигурно се е разприказвал, за да получи нещо в замяна, малко секс например. Как би могъл да си го измисли?

— Може да е знаел за изчезналите хора от коледния магазин. Случаят е описал във вестниците, той е бил полицаи в Маями. А може да е чул за него от други полицаи — рече Скарпета.

Колкото повече разговаряха за този случай, толкова по-сериозно се тревожеше, че Базил действително има нещо общо със случая с Флори и Хелън Куинси. Но не можеше да си представи как би могъл да изнасили и да убие майката в склада на магазина. Как е изнесъл окървавения ѝ труп, или и двата окървавени трупа, ако приемем, че е убил и Хелън.

— Знам — каза Луси. — И аз не мога да си го представя. И ако наистина ги е убил, защо просто не ги е оставил там? Може би не е искал да се знае, че са убити, може би е искал хората да ги смятат за изчезнали, че са заминали по своя воля.

— Това предполага някакъв мотив — отвърна Скарпета. — А не компулсивно сексуално убийство.

— Извинявай, забравих да те питам — рече Луси. — Да те карам у вас, нали?

— По това време — да.

— А какво ще правиш с Бостън?

— Трябва да се заемем със случая Симистър, но не мога сега. Стига ми за тази нощ. Вероятно и Реба се чувства така.

— Тя се съгласи ние да поемем случая, нали?

— Ако и тя е с нас. Ще продължим сутринта. Мислех изобщо да не ходя в Бостън, но няма да е честно спрямо Бентън. И спрямо мен също — добави тя, като не успяваше да сдържи своето разочарование и яд от провалените им планове. — Винаги все същото. Изведнъж на мен ми изникват спешни случаи. Или пък на него му изниква спешен случай. Единственото, което правим, е да работим.

— Какъв е неговият случай?

— Тяло на жена, захвърлено до Уолдън Понд, гола, със странни временни татуировки по тялото, които май са правени след като е убита. Червени отпечатьци на ръце.

Луси стисна здраво волана.

— Какво имаш предвид под „временни татуировки“?

— Нарисувани. Бентън каза, че приличат на боди арт. Качулка на главата, гилзата от пушката пхната в ректума ѝ, нагласена, унижена, с всички екстри. Не знам много, но съм сигурна, че ще науча.

— Знаят ли коя е?

— Знаят много малко.

— А имало ли е подобни случаи в района? Подобни убийства? Други хора с червени отпечатьци на ръце?

— Можеш да увърташ разговора колкото си искаш, Луси, но няма да се получи. Ти не си същата. Напълняла си, а за да позволиш това да се случи, значи нещо не е наред, изобщо не е наред. Не че изглеждаш зле, съвсем не, но аз те познавам. Имаш уморен и нездрав вид. Чувах за това. Нищо не съм казала, но знам, че нещо не е наред. И го знам от известно време. Искаш ли да ми кажеш какво е?

— Трябва да разбере повече за отпечатьците на ръце.

— Казах ти каквото знам. Защо? — Скарпета не сваляше очи от напрегнатото лице на Луси. — Какво става с теб?

Тя гледаше право напред и като че ли се бореше със себе си как да формулира правилния отговор. Биваше я в това, толкова умна, с

такава бърза мисъл, тя можеше да пренарежда информацията до такава степен, че накрая нейната версия да звучи по-правдоподобно от истината, и рядко някой се усъмняваше или задаваше въпроси. Това, което винаги я спасяваше, беше, че нито за миг не забравяше фактите, не вярваше в своите измислици и манипулации, така че да падне в собствения си капан. Луси винаги имаше рационална причина за постъпките си и понякога тя биваше основателна.

— Сигурно си гладна — каза Скарпета тихо и нежно, както говореше навремето, когато Луси беше едно невъзможно дете, което живееше в свой измислен свят, защото реалният ѝ причиняваше толкова много болка.

— Винаги ме храниш, когато си безсилна да направиш нещо друго с мен — каза Луси примирено.

— Навремето вършеше работа. Когато беше малка, можех да те накарам да направиш всичко срещу парче от моята пица.

Луси мълчеше, а лицето ѝ изглеждаше мрачно и непознато на светлината на червения светофар.

— Луси? Ще се усмихнеш ли поне веднъж тази вечер? Или поне ме погледни.

— Върша глупости. Спя със случайни хора. Наранявам чувствата им. Онзи ден в Провинстаун пак го направих. Не искам да се сближавам с никого. Искам да ме оставят на мира. Мисля, че е по-силно от мен. Но този път може би наистина извърших голяма глупост. Защото не внимавах. А може би не ми пука.

— Дори не знаех, че си в Провинстаун — отбеляза Скарпета, без това да прозвучи като упрек.

Тревогата ѝ не беше сексуалната ориентация на Луси.

— Ти беше толкова внимателна — каза Скарпета. — Повнимателна от всеки друг, когото познавам.

— Лельо Кей, болна съм.

Черният паяк върху opakото на ръката му се носеше към нея, минавайки през лъча светлина, на сантиметри от лицето ѝ. Досега не беше приближавал паяка толкова близо до нея. Беше оставил една ножица на матрака и сега я освети с прожектора.

— Кажи, че съжаляващ — рече той. — Всичко това е по твоя вина.

— Откажи се от злото, преди да е станало твърде късно — каза Ев и забеляза, че може да достигне ножицата.

Може би той я изкушаваше да я грабне. Едва я виждаше, дори на светлината на прожектора. Ослушваше се за Кристин и момчетата, а паякът беше едно черно петно пред лицето ѝ.

— Нищо от това нямаше да се случи. Сама си го изпроси. А сега настана време за възмездие.

— Може да се поправи злото — рече тя.

— Време е за възмездие. Кажи, че съжаляваш.

Сърцето ѝ биеше учестено и изпитваше такова напрежение, че за малко да повърне. Не беше извършила никакъв грях. Ако кажеше, че съжалява, той щеше да я убие. Някакси знаеше, че е така.

— Кажи, че съжаляваш!

Тя отказваше.

Той непрестанно ѝ заповядваше да каже, че съжалява, и тя все отказваше. Тя проповядваше. Проповядваше онези глупави безсмислени тъпотии за своя мижав бог. Ако нейният бог беше толкова могъщ, сега тя нямаше да е на матрака.

— Можем да се престорим, че никога не се е случвало — каза тя със своя дрезгав властен глас.

Той усещаше страха ѝ. Отново ѝ нареди да каже, че съжалява. Независимо колко го поучаваше, тя беше уплашена. Паякът я караше да трепери, краката ѝ се тресяха върху матрака.

— Ще ти бъде простено. Ще ти бъде простено, ако се покаеш и ни освободиш. Никога няма да кажа на полицията.

— Не, няма. Няма да им кажеш. Издайниците ги наказват по начини, които дори не можеш да си представиш. Зъбите му могат да пробият човешки пръст, дори през нокътя — каза той по адрес на паяка. — А някои тарантули хапят многократно.

Паякът почти докосваше лицето ѝ. Тя дръпна главата си назад и затаи дъх.

— Хапят и хапят. И не спират, докато не ги откъснеш от себе си. А ако те ухапят на главна артерия, умираш. Могат да изстрелят своите косъмчета в очите ти и да ослепееш. Много е болезнено. Кажи, че съжаляваш.

Видя как вратата се затваря, стара дървена врата с излющена боя, а матракът лежеше върху мръсния стар под. А после шумът от копаеща лопата, защото той ѝ каза да не го издава, след като беше извършил онова лошо нещо, и още, че издайниците Бог ги наказва, наказва ги по неописуеми начини, докато не си научат урока.

— Поискай прошка. Бог ще ти прости.

— Кажи, че съжаляваш!

Той насочи прожектора към очите ѝ и тя ги стисна и извърна лице от светлината, но той отново я насочи към лицето ѝ.

Тя нямаше да се разплаче.

Когато той извърши онова лошо нещо, тя се разплака. Той ѝ каза, че може да плаче, ако не го издаде. А накрая тя го издаде. Издаде го и Бор нямаше друг избор, освен да си признае, защото това беше истината, той беше извършил онова лошо нещо, а майка му не повярва на нито една дума, каза, че той не го е извършил, че не е възможно да го е извършил, че очевидно е болен и халюцинира.

Беше студено и валеше сняг. Не знаеше, че може да има такова време, беше го виждал по телевизията, но не беше го изпитвал върху собствения си гръб. Спомняше си стари тухлени сгради, които видя от прозореца на колата, докато го караха натам; спомняше си малкото фоайе, където изчака заедно с майка си да дойде лекарят — ярко осветено помещение, в което някакъв човек седеше на един стол, мърдаше устни, въртеше очи и разговаряше с някого, когото само той виждаше.

Майка му влезе да разговаря с лекаря и го остави сам във фоайето. Тя разказа на лекаря за лошото нещо, което Бор твърдеше, че е извършил, каза му, че това не е истина, че той е много болен и това е личен въпрос, каза му, че само иска Бор да се оправи и да спре да разправя тези ужасни неща, съсипвайки доброто име на семейството със своите лъжи.

Не вярваше, че той е извършил онова лошо нещо.

Съобщи на Бор какво мисли да каже на лекаря. „Ти не си добре — каза му тя. — Вината не е твоя. Ти си въобразяваш разни неща и лъжеш и лесно се влияеш от околните. Ще се моля за теб. А най-добре и ти се моли за себе си, помоли Бог за прошка, кажи, че съжаляваш, че си наранил хората, които са ти сторили само добро. Знам, че си болен, но е срам и позор.“

— Ще го сложа върху теб — каза Бор, като приближи светлината към нея. — Ако го нараниш, както тя направи — той побутна челото ѝ с цевта на пушката, — ще видиш какво означава истинско наказание.

— Срам и позор.

— Казах ти да не споменаващ тази фраза.

Той я удари, цевта на пушката попадна на кокал, и тя изпищя. После освети с прожектора нейното грозно, мръсно и подпухнало лице. Кървеше. Кръвта се стичаше по лицето ѝ. Когато онази, другата, хвърли паяка на пода, коремчето му се цепна и оттам потече жълтата му кръв. Наложиха се Бор да го залепи.

— Кажи, че съжаляваш. Тя каза, че съжалява. Знаеш ли колко пъти го повтори?

Той си представяше как тя усеща косматите крачка върху голото си дясно рамо, представяше си как усеща паяка да се движи по кожата ѝ, а после спира и я захапва. Тя седеше с гръб към стената и силно трепереше, като от време на време поглеждаше към ножицата върху матрака.

— Чак до Бостън. Това беше дълго пътуване, отзад беше студено, а тя гола и вързана. Отзад няма седалка, само метален под. Беше ѝ студено. Дадох им нещо, върху което да си поблъскат главите там.

Той си спомняше старите тухлени сгради със сиви покриви. Спомняше си как майка му го закара там, след като беше извършил онова лошо нещо, а после, години по-късно, как се върна сам и живя

сред старите тухли и не изтрая дълго. Заради онова лошо нещо, не изтрая дълго.

— Какво направи с момчетата? — попита тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи силен, сякаш не се страхува. — Пусни ги.

Той буташе с пушката интимните ѝ части и тя се свиваше, а той се смееше и я наричаше грозна, дебела ѝ глупава, казваше ѝ, че никой няма да я пожелае, същите неща, които каза и когато извърши онова лошо нещо.

— Нищо чудно — продължаваше той, като гледаше увисналите ѝ гърди и дебелото отпуснато тяло. — Имаш късмет, че постъпвам така с теб. Никой друг не би ти обърнал внимание. Защото си твърде отвратителна и тъпа.

— Няма да кажа на никого. Само ме пусни. Къде са Кристин и децата?

— Върнах се и ги взех, горките сирачета. Точно както обещах. Дори върнах колата ви. Аз съм такава чиста душа, не грешник като теб. Не се притеснявай. Доведох ги тук, точно както обещах.

— Не ги чувам.

— Кажи, че съжаляваш.

— И тях ли закара до Бостън?

— Не.

— Нали не си взел Кристин...

— Дадох им нещо да си поблъскат главите. Сигурен съм, че се е впечатлил. Надявам се, че знае. Ако не, скоро ще узнае, по един или друг начин. Не остава много време.

— Кой? Сподели с мен. Аз не те мразя — каза тя и в гласа ѝ прозвуча дори нотка на съчувствие.

Той прозираше номерата ѝ. Тя си мислеше, че могат да бъдат приятели. Че ако му говореше достатъчно дълго и се преструваше, че не се страхува, дори се държи, сякаш го харесва, щяха да се сприятелят и той нямаше да я накаже.

— Няма да стане — каза Бор. — Всичките опитаха този номер, но не мина. Това беше специалната ми доставка. Щеше да се впечатли, ако знаеше. Онези там ще имат доста работа. Не остава много време. Най-добре го използвай ползотворно. Кажи, че съжаляваш!

— Не знам за какво говориш — каза тя със същия лицемерен глас.

Тарантулата се размърда на рамото ѝ, той протегна ръката си в тъмното и паякът изпълзя обратно върху нея. После прекоси стаята, като остави ножицата върху матрака.

— Отрежи си мръсната коса — каза той. — Отрежи я цялата. Ако не си го направила, докато се върна, лошо ти се пише. Не се опитвай да прережеш въжетата. Няма къде да избягаш.

Бентън седеше в своя кабинет на горния етаж, откъдето през прозореца се виждаше как снегът сияе на светлината на пълната луна. Беше изгасил лампите. Седеше пред своя компютър и прехвърляше разни снимки, докато намери тези, които търсеше.

Имаше сто деветдесет и седем такива ужасни и гротескни снимки и за него беше цяло мъчение да открие точно тези, които търсеше, защото беше потресен от това, което виждаше. Усещаше, че се е случило и се случва нещо отвъд очевидното, и беше лично разстроен от този случай, а при неговия огромен опит това беше трудно за вярване. И понеже не можеше да се концентрира, не си беше записал поредните номера, поради което му отне почти половин час да намери въпросните снимки — от номер 62 до номер 74. Беше впечатлен от детектив Тръш и Масачузетската щатска полиция. При случай на убийство, особено като това, никога не можеш да направиш достатъчно.

При случаите на насилствена смърт нищо не се подобряваше с времето. Местопрестъплението изчезваше или се замърсяваше и не можеш да се върнеш там за подробности. Тялото се променяше след смъртта, особено след аутопсията, и при него не можеш да се върнеш за още информация. Затова следователите от щатската полиция се бяха хванали здраво на работа и бяха използвали своите фотоапарати доста настървено, благодарение на което сега Бентън беше затрупан от снимки и видеоклипове, с които се занимаваше, откакто се беше върнал от посещението си при Базил Дженрет. Бентън беше работил към ФБР в продължение на повече от двадесет години и си мислеше, че е видял всичко. Като съдебен психолог смяташе, че е видял едва ли не всяка разновидност на ненормалността. Но досега никога не беше виждал нещо подобно.

Снимките от номер 62 до 74 не бяха толкова ясни, както повечето други, защото не показваха каквото беше останало от разбитата глава на неидентифицираната жена. Те не показваха целия ужас на

окървавеното липсващо лице. Главата ѝ му напомняше на супена лъжица, на черупка от яйце, забита на тънкия ѝ врат, а тъмната ѝ разчорлена коса беше примесена с частици от мозък, тъкан и засъхнала кръв. Снимките от номер 62 до 74 представляваха едър план на тялото ѝ, от шията до коленете, и докато ги разглеждаше, го обзе едно чувство, което не можеше да опише точно, едно усещане, както когато нещо му напомняше на нещо обезпокоително, което не можеше да си спомни. Снимките се опитваха да му кажат нещо, което той вече знаеше, но за момента му убягваше. Какво? Какво беше то?

На снимка номер 62 торсът беше по гръб на аутопсионната маса. На снимка номер 74 беше по очи и Бентън отваряше ту едната, ту другата снимка, изучаваше голото ѝ тяло и се опитваше да разбере какво означават тези червени отпечатьци на ръце и възпалената ожулена кожа между лопатките, едно охлузване с размери 15 на 20 сантиметра, наситено с нещо като „дървоподобни частици и мръсотия“, както пишеше в доклада от аутопсията.

Беше разсъждавал над възможността червените отпечатьци да са направени преди жената да е умряла и въобще да не са свързани със смъртта ѝ. Може би по някаква причина тя вече е била изрисувана, когато се е натъкнала на своя нападател. Беше длъжен да обмисли и тази възможност, но не вярваше в нея. По-вероятно беше именно убиецът да е превърнал тялото ѝ в произведение на изкуството, едно унижително творение, което да навява мисли за сексуално насилие, за ръце, които сграбчват гърдите ѝ и разтварят краката ѝ, символи, които е нарисувал по тялото ѝ, докато я е държал в плен и най-вероятно е била в безсъзнание или мъртва. Бентън не знаеше. Не можеше и да познае. Искаше му се случаят да беше на Скарпета, тя да беше отишла на местопрестъплението и да беше извършила аутопсията. Искаше му се тя да е тук. Но, както обикновено, беше изникнало нещо.

Той прегледа още снимки и доклади. Предполагаше се, че жертвата е 35-40-годишна, а резултатите от аутопсията потвърждаваха мнението на доктор Лонсдейл, че не е била мъртва от дълго време, когато са я намерили на една пътека в Уолдън Уудс, недалеч от Уолдън Понд, в заможното градче Линкълн. Пробите за семенна течност се оказаха отрицателни и предварителната оценка на Бентън беше, че уви, който я е убил и е нагласил тялото ѝ в гората, е бил под

въздействието на садистични сексуални фантазии, които превръщат жертвата в предмет.

Която и да беше тя, за него не е означавала нищо. Не е била човек, а просто един символ, един предмет, с който да се забавлява, както пожелае, а неговите желания са били да унижава и тероризира, да наказва, да я накара да страда, да я принуди да преживее собствената си неминуема, насилствена и унижителна смърт, да усети вкуса на цевта в устата си и да го гледа как натиска спусъка. Може да я е познавал, а може да е била и напълно непозната за него. Може да я е причакал някъде и да я е отвлякъл. Макар че според доклада на Масачузетската щатска полиция нямаше жена с такова описание, обявена за изчезнала в Нова Англия. Или където и да било другаде.

Отвъд басейна се намираше дигата. Тя беше достатъчно голяма, за да побере осемнадесетметрова яхта, Скарпета никога не беше искала или притежавала каквато и да е яхта.

Тя наблюдаваше корабчетата, особено нощем, когато светлините на носа и кърмата се плъзгаха като самолети по тъмната повърхност на водата, а единственият звук беше шумът от двигателите им. Ако каютите светеха, тя виждаше как хората се движат насам-натам или седят на масите и вдигат чаши, смеят се или пък са сериозни, или просто са там, и не искаше да е на тяхно място, или като тях или пък с тях.

Тя никога не е била като тях. Никога не беше искала да има нещо общо с тях. Докато растеше, бедна и изолирана, не беше като тях и не можеше да бъде с тях, и това беше техен избор. А сега изборът беше неин. Вече знаеше много, беше от външната страна и се ровеше в съдби, които бяха обезсмислени, депресиращи, празни и страшни. Винаги се беше страхувала, че нещо трагично ще се случи с племенницата ѝ. Беше ѝ присъщо да храни мрачни опасения за всички хора, които обичаше, но тази ѝ склонност винаги беше най-силно изразена по отношение на Луси. Скарпета винаги се беше страхувала, че Луси ще умре от насилствена смърт. Никога не ѝ беше хрумвало, че може да се разболе, че тялото ѝ може да се обърне против нея.

— Започнах да усещам странни симптоми — каза Луси в тъмното, седнала на стола от тиково дърво.

На масата пред тях имаше питиета, сирене и чипс. И двете не бяха докоснали сиренето и чипса. Пиеха второто си питие.

— Понякога ми се ще да пуших — сподели Луси, като се пресегна към своята текила.

— Странно е, че го казваш.

— Не ти беше странно, когато пушеше през всички онези години. Още ти се иска.

— Няма значение на мен какво ми се иска.

— Казваш го, сякаш не си подвластна на същите чувства като останалите хора — рече Луси в тъмното, с лице към водата. — Разбира се, че има. Има значение какво искаш. Особено ако не можеш да го получиш.

— А ти искаш ли я?

— Коя?

— Онази, с която си била последно — напомни ѝ Скарпета. — Най-новото ти завоевание. В Провинстаун.

— Не гледам на тях като на завоевания. По-скоро като на кратки бягства. Като да пушиш трева. Това май е най-разочароващото. Тези преживявания не означават нищо. Само дето този път може и да означава нещо. Може да съм се забъркала в нещо. Да съм била наистина сляпа и глупава.

Тя разказа на Скарпета за Стиви и нейните татуировки с форма на червени отпечатащи на ръце. Беше ѝ трудно да говори за това, но се опита да го описва дистанцирано, сякаш разказваше за някой друг, сякаш обсъждаше случай.

Скарпета я изслуша мълчаливо. После взе своето питие и се опита да осмисли току-що казаното.

— Може да не означава нищо — продължи Луси. — Просто съвпадение. Доста хора си падат по странно рисуване на тела, има какви ли не изчанчени акрилни и латексови рисунки, които си слагат по телата, а после ги изтриват.

— Взе да ми писва от Съвпадения — отвърна Скарпета. — Станаха малко много напоследък.

— Тази текила е много хубава. Не бих отказала и един джойнт^[1] сега.

— Да ме шокираш ли се опитваш?

— Тревата не е чак толкова вредна, колкото си мислиш.

— Защото ти си лекарят, нали?

— Наистина. Така е.

— Защо толкова се мразиш, Луси?

— Знаеш ли какво, лелю Кей? — Луси се обърна към нея, а лицето ѝ беше строго и сурово на меката светлина от лампите покрай дигата. — Нямах ни най-малка представа какво правя или какво съм направила, затова не се дръж така; сякаш имаш.

— Прозвуча ми като присъда. Повечето от това, което каза тази вечер, ми звучи като присъда. Ако по някакъв начин не съм оправдала твоите очаквания, съжалявам. Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Аз не съм ти.

— Разбира се, че не си. И все го повтаряш.

— Аз не търся нещо постоянно, нещо значимо, някой, без когото да не мога да живея. Не искам мой Бентън. Искам хора, които мога да забравя. Случайни, за по една нощ. Искаш ли да знаеш колко такива съм имала? Защото аз не искам.

— Миналата година почти не си общувала с мен. Това ли е причината?

— Така ми е по-лесно.

— Страхуваш се, че ще те съдя ли?

— А може би трябва.

— Не ме тревожи с кого спиш. Тревожи ме всичко останало. Почти не идваш в академията, а ако случайно си там, не общуваш с никого, дори със студентите, трепеш се във фитнес залата или си в някой хеликоптер, или на стрелбището, или тестваш нещо, обикновено машина, и най-често опасна.

— Може пък машините да са единственото нещо, с което се спогаждам.

— Ако ти се провалиш в нещо, и то започва да се проваля, Луси. Просто да знаеш.

— Дори тялото ми.

— А какво ще кажеш за сърцето и душата си? Да започнем с тях.

— Там всичко е наред. Толкова за здравето ми.

— Мисля, че е всичко друго, но не и наред. Твоето здраве е по-важно за мен от моето собствено.

— Мисля, че тя ме изигра, знаеше, че съм в бара, беше си наумила нещо.

Говореше отново за онази жена с червените отпечатъци, като онези върху тялото на жената в случая на Бентън.

— Трябва да кажеш на Бентън за Стиви — рече Скарпета.

— Как е фамилното ѝ име? Какво знаеш за нея?

— Много малко. Сигурна съм, че няма връзка, но е странно, нали? Била е там по същото време, когато онази жена е била убита и изхвърлена. Била е в района.

Скарпета не каза нищо.

— Може да има някаква секта в този район — добави Луси.

— Може би доста хора там имат червени отпечатъци на ръце по телата си. Не ме съди. Нямам нужда да чуя колко глупаво и безразсъдно съм постъпила.

Скарпета само я погледна и не каза нищо.

Луси избърса очи.

— Не те съдя. Опитвам се да разбера защо обърна гръб на всичко, което обичаш. Академията е твоя. Тя беше твоята мечта. Не понасяше йерархичните структури, в частност ФБР.

Затова основа своя собствена организация, своя структура. И сега твойт кон без ездач се лута по трасето. А ти къде си? И всички ние, хората, които застанахме зад теб и те подкрепихме в тази твоя кауза, се чувстваме изоставени. Повечето от миналогодишните студенти въобще не са те виждали, а някои от преподавателите дори не те познават.

Луси наблюдаваше как една платноходка се плъзгаше по водата със свити платна. Избърса очите си.

— Имам тумор — каза тя. — В мозъка.

[1] Цигара с марихуана. — Б.пр. ↑

Бентън увеличи още една снимка, този път направена на мястото, където е бил намерен трупът.

Жертвата изглеждаше като ужасно произведение на садистична порнография, лежеше по гръб, с разперени ръце и крака, около ханша ѝ бяха увити като памперс чифт бели окървавени панталони, а вместо липсващото лице бяха поставени като маска чифт изцапани с фекалии бели бикини, леко окървавени, с две изрязани дупки за очите. Той се облегна назад в стола и се замисли. Щеше да е прекалено опростенческо да приеме, че убиецът го е направил само за да шокира. Имаше и друго.

Този случай му напомняше нещо.

Замисли се за нагънатите като памперс панталони. Бяха обърнати с opakото навън, което предполагаше няколко възможности. В някакъв момент може би е била накарана да ги, свали, а после ги е обула отново. Убиецът може да ги е свалил, след като е умряла. Бяха ленени. Малко хора в Нова Англия биха обули бели ленени панталони по това време на годината. На една от снимките, където панталоните бяха сложени на покрита с хартия аутопсионна маса, видът на кървавите петна беше показателен. Панталоните бяха целите в тъмнокафява кръв отпред, от коляното нагоре. Под коляното имаше само няколко петна. Бентън си представи как е стояла на колене, когато е била застреляна. Опита да се обади на Скарпета. Тя не вдигаше телефона.

Унижение. Контрол. Пълно сриване, превръщане на жертвата в напълно незащитно същество, незащитно като бебе. С качулка на главата като за екзекуция. С качулка като военнопленник, жертва на мъчения, на терор може би. Убиецът вероятно пресъздаваше нещо от своя собствен живот. От своето детство, най-вероятно. Сексуален тормоз вероятно. Садизъм може би. Много често случаят беше такъв. Прави на другите това, което е правено с теб. Отново опита да се свърже със Скарпета и отново не успя.

Мисълта за Базил се промъкна в съзнанието му. Той беше нагласявал някои от своите жертви, подпирал ги на нещо, в един случай на стената в дамската тоалетна на магистрална отбивка. Бентън си припомни мислено снимките от местопрестъпленията и аутопсиите на жертвите на Базил, онези, за които се знаеше, и видя в съзнанието си окървавените лица с избодени очи. Може би това беше приликата. Дупките за очи в бикините напомняха за избодените очи на жертвите на Базил.

Но може би това, което не му даваше мира, беше качулката. Да поставиш качулка на някого означаваше, че си в пълно надмощие над този човек, че го лишаваш от всякаква възможност за самозащита или бягство, че можеш да го тормозиш, да го измъчваш, да го наказваш. Никоя от жертвите на Базил не беше е качулка, поне тези, за които се знаеше, но при подобни случаи винаги имаше много неизвестни за действията при едно садистично убийство. Жертвите не можеха да разкажат.

Бентън се притесняваше, че може би прекарваше твърде много време в съзнанието на Базил.

Отново набра Скарпета.

— Аз съм — каза той, когато тя вдигна.

— Тъкмо се канех да ти се обадя — каза тя направо, със студен и леко треперещ глас.

— Разстроена си.

— Ти започни, Бентън — каза тя със същия глас, който почти не приличаше на нейния.

— Плакала ли си? — попита той, като не разбираше защо тя се държи така. — Искан да поговорим за случая, който имаме тук.

Тя беше единственият човек, който можеше да го накара да се почувства така. Уплашен.

— Надявах се да поговорим за този случай. Тъкмо в момента го разглеждам.

— Радвам се, че има нещо, за което искаш да поговориш с мен — отвърна Скарпета, като натърти думата „нещо“.

— Какво става, Кей?

— Луси — каза тя. — Това е, което става. Знаел си за състоянието ѝ от година. Как може да постъпиш така с мен?

— Значи ти е казала — рече той, като потърка челюстта си.

— Сканирали са я в твоята проклета болница, а ти не си ми казал и дума за това. Но знаеш ли какво? Тя е моя племенница, не твоя. И нямаш никакво право...

— Тя ме накара да обеща.

— Нямала е никакво право.

— Разбира се, че имаше, Кей. Никой не можеше да разговаря с теб без нейно съгласие. Дори лекарите й.

— Но на теб е казала.

— Защото е имала основателна причина...

— Това е много сериозно. Трябва да се справим някак. Не знам дали мога да ти вярвам вече.

Той въздъхна, а стомахът му беше свит на топка. Рядко се караха, но когато се случеше, беше ужасно.

— Ще затварям — каза тя. И повтори: — Трябва да се справим с това.

Затвори, без да се сбогува, и за момент Бентън остана като вцепенен на стола. Гледаше замаяно поредната ужасяваща снимка на екрана пред себе си, а после започна разсеяно да цъка с мишката из файловете по случая, прочете няколко доклада, прегледа рапорта, който Тръш му беше написал и въобще правеше всичко възможно да разсее мислите си от разговора.

Имаше следи от влачене, които започваха от един паркинг и водеха към мястото, където е било намерено тялото. Нямахше отпечатащи от обувки, които биха могли да са на жертвата, само от тези на убиеца й. Вероятно девети номер, може би десети, едър грайфер, някакъв вид туристически обувки.

Скарпета не беше права да го обвинява. Той нямаше избор. Луси го помоли да се закълне, че ще пази тайна, каза му, че никога няма да му прости, ако каже на някого, особено на нея или на Марино.

По следата нямаше капки или петна кръв, което предполагаше, че убиецът е увил тялото в нещо и го е влачил увито. Полицията беше открила разни влакна по следата.

Скарпета пренасочваше, нападнаше него, защото не можеше да нападне Луси. Не можеше да нападне тумора на Луси. Не можеше да се ядоса на болен човек.

Веществените доказателства, намерени върху тялото, включваха нишки и дребни боклучета, влезли под ноктите или полепнали по

кръвта, ожулената кожа и косата. Според предварителния лабораторен анализ намерените влакна можеше да са от килим или някаква памучна тъкан, а имаше също и минерали, останки от насекоми, растения и полени, които обикновено се срещаха в почвата, или онова, което съдебният лекар много дискретно беше нарекъл „пръстта“.

Когато телефонът на бюрото звънна, нямаше идентификация и Бентън реши, че е Скарпета.

— Ало — каза той.

— Обажда се операторът на болница „Маклийн“.

Той се поколеба, дълбоко разочарован и обиден. Все пак Скарпета можеше да му се обади. Не си спомняше откога не му беше затваряла телефона.

— Търся доктор Уесли — каза операторът.

Още му звучеше странно, когато хората го наричаха така. Беше завършил медицинското си образование преди много години, докато работеше за ФБР, но никога не беше държал хората да го наричат „доктор“.

— На телефона.

Луси седеше на тъмно в леглото в стаята за гости на леля си. Беше пила твърде много текила, за да шофира. Погледна номера на светещия дисплей на своя „Трео“, онзи, който започваше с 617. Чувстваше се малко замаяна, малко пияна.

Спомни си как Стиви набързо напусна къщата и изглеждаше разстроена и несигурна. После си спомни как я беше проследила до хамъра на паркинга и отново беше онази съблазнителна, загадъчна и самоуверена млада жена, с която Луси се беше запознала в „Лорейнс“, и когато се сети за това запознанство, почувства същата тръпка като тогава. Тя не искаше да усеща каквото и да било, но тръпката беше там, независимо от всичко, и това я безпокоеше.

Мисълта за Стиви я безпокоеше. Може би тя знаеше нещо. Била е в Нова Англия по същото време, когато онази жена е била убита и захвърлена в Уолдън Понд. И двете имаха червени отпечатыци на ръце по телата си. Стиви беше казала, че не си ги е правила сама.

Тогава кой?

Луси натисна бутона, малко замаяна, малко уплашена. Трябваше първо да провери този номер с 617, който Стиви ѝ беше дала, да види дали действително е нейният и дали наистина името ѝ беше Стиви.

— Ало?

— Стиви? — Значи номерът все пак беше неин. — Помниш ли ме?

— Как мога да те забравя? Никой не би могъл.

Говореше със съблазнителен глас, галъовен и плътен, и Луси отново почувства тръпката от „Лорейнс“. Напомни си за какво всъщност се обаждаше.

Отпечатъците. Откъде ги имаше? Кой ги беше правил?

— Бях сигурна, че няма да ми се обадиш — каза съблазнителният глас.

— Ето че се обадох — каза Луси.

— Защо говориш толкова тихо?

— Не съм вкъщи.

— Сигурно не бива да питам какво означава това. Но аз и без това върша доста неща, които не бива да правя. При кого си?

— Няма значение — отвърна Луси. — Ти още ли си в Провинстаун?

— Тръгнах веднага след теб. Въобще не спирах по пътя. Сега съм си вкъщи.

— В Гейнсвил ли?

— А ти къде си?

— Така и не ми каза фамилията си — отбеляза Луси.

— При кого си, ако не си вкъщи? В къща ли живееш? Предполагам.

— Някога идваш ли на юг?

— Ходя където пожелае. На юг от какво? В Бостън ли си?

— Във Флорида съм — каза Луси. — Искам да те видя. Трябва да поговорим. Защо не ми кажеш и фамилията си, така сякаш сме непознати.

— За какво искаш да говорим?

Нямаше да каже на Луси цялото си име. Безсмислено беше да я пита отново. Вероятно нямаше да ѝ каже нищо, или поне не по телефона.

— Хайде да поговорим лично — предложи Луси.

— Така е най-добре.

Тя помоли Стиви да се срещнат в Саут Бийч на другата вечер в десет.

— Да си чувала за едно място, наречено „Дюс“?

— Знам го — каза съблазнителният глас на Стиви. — Много е известно.

Кръглата месингова глава светеше като луна на екрана.

В оръжейната лаборатория на Масачузетската щатска полиция оръжейният експерт Том седеше сред компютри и сравнителни микроскопи в слабо осветена стая, където Националната интегрирана балистична информационна система — NIBIN — най-сетне отговори на неговото запитване.

Пред погледа му стояха увеличените образи на фини нарязи и бразди, направени от металните части на пушка по месинговите глави на две гилзи. Двата образа бяха насложени един върху друг, двете половини бяха свързани, микроскопичните подписи, както Том ги наричаше, пасваха идеално.

— Разбира се, за протокола, наричам това „възможно“ съвпадение, докато не го потвърдя със сравнителния микроскоп — обясняваше Том по телефона на доктор Уесли, легендарния Бентън Уесли. — Което означава, че съдебният лекар от окръг Броуърд трябва да ми изпрати неговите доказателства, а за щастие това не е проблем. Засега само ще ви кажа, че съм почти сигурен, че това ще даде съвпадение в базата данни. По мое мнение, отново предварително, разбира се, двете гилзи са изстреляни от една и съща пушка.

Той изчакаше реакция от другата страна на линията и се чувстваше зареден, екзалтиран, сякаш беше ударил две уискита на екс. Да кажеш такава новина беше все едно да съобщиш на следователя, че е ударил джакпота.

— Какво знаете за случая в Холивуд? — попита доктор Уесли, без дори следа от благодарност в гласа.

— Първото, което знам е, че е решен — отговори Том оскърбен.

— Не мисля, че ви разбирам — каза доктор Уесли със същия неблагоприятен тон.

Той беше високомерен и не оценяваше заслугите на хората, съвсем естествено. Том не го познаваше лично, никога не беше разговарял с него и не знаеше какво да очаква. Но беше чувал за него и

за кариерата му във ФБР, а всеки знаеше как федералните агенти се правеха на много важни, експлоатираха местните следователи и се отнасяха с тях като с нисшестоящи, а накрая обираха лаврите, ако случаят приключеше успешно. Той беше един арогантен негодник. Естествено. Нищо чудно, че Тръш го накара да говори директно с легендарния доктор Бентън Уесли. Тръш не искаше да се занимава нито с него, нито с всеки друг, който е бил във ФБР или сега е там или дори работи с Бюрото.

— Преди две години — поясни Том, като вече нямаше и следа от дружелюбие в гласа.

Прозвуча вяло и тъпо. Така казваше и жена му, когато егото му беше наранено, и той справедливо реагираше. Имаше право да реагира, но не искаше да звучи вяло и тъпо, сякаш някой го е ударил с дъска по главата, както казваше жена му.

— В Холивуд имаше обир в хранителен магазин — продължи той, като се опитваше да не звучи вяло и тъпо. — Един тип влязъл с гумена маска на главата и насочил пушка. Прострелял хлапето, което метяло пода, а после управителят го застрелял в главата с пистолет, който държал под щанда.

— И са пуснали гилзата в NIBIN?

— Изглежда, за да проверят дали този с маската не е свързан и с други неразкрити случаи.

— Не разбирам — каза отново доктор Уесли и беше явно, че търпението му се изчерпва. — Какво е станало с оръжието, след като маскираният е бил застрелян? Би трябвало полицията да го е прибрала. А сега изведнъж отново е използвано при убийство в Масачузетс?

— И аз това попитах експерта в окръг Броуърд — отвърна Том, като полагаше всички усилия да не звучи вяло и тъпо. — Той каза, че след като е провел тестова стрелба с пушката, я е върнал на холивудската полиция.

— Е, мога да ви уверя, че сега не е там — каза доктор Уесли, като че ли говореше на малоумен.

Том гризеше една кожица в дъното на нокътя си, докато закърви — стар навик, който влудяваше жена му.

— Благодаря! — и доктор Уесли затвори телефона, един вид освободи се от услугите му.

Том пренасочи вниманието си към микроскопа, където беше поставена въпросната гилза, червена пластмасова гилза от дванадесеткалибров пушка с месингова глава, по която личеше необичайна следа, направена от ударника. Беше превърнал този случай в свой приоритет. Беше прекарал целия ден на този стол, а сега и вечерта, като използва пряка и косвена светлина, въртя образа на 90 и 180 градуса, запази всяка снимка като отделен файл, при това го прави многократно със следите от цевните нарезки, от ударника и от изхвърлянето, преди да ползва базата данни на NIBIN.

А после трябваше да чака резултатите часове наред, докато в същото време семейството му излизаше на кино без него. Тръш пък беше на официална вечеря и го помоли да се обади на доктор Уесли, но забрави да му даде номера на прекия му телефон, поради което се наложи Том да звъни в болница „Маклийн“, да стои и да чака, а след това да се отнасят с него в началото като с пациент. Смяташе, че му дължат поне малко признание за усилията. Но доктор Уесли не можа да си направи труда да каже „Браво, свършихте добра работа“ или „Не мога да повярвам, че сте получили резултати толкова бързо или че въобще имате някакви резултати.“ Имаше ли той дори бегла представа колко трудно беше да се прекара една гилза през NIBIN? Повечето експерти дори нямаше и да опитат.

Гледаше гилзата. Досега не беше имал гилза, взета от задника на мъртвец.

Погледна часовника си и набра домашния телефон на Тръш.

— Отговори ми само на един въпрос — каза той, когато Тръш вдигна телефона. — Защо ме накара да говоря с доктор Шибано ФБР? Едно „благодаря“ дори не ми каза.

— Бентън ли имаш предвид?

— Не, имам предвид Бонд. Джеймс Бонд.

— Той е приятен тип. Не знам защо си се наежил — просто имаш особено отношение към федералните, един вид непоносимост. И знаеш ли още какво, Том? — Тръш май беше пийнал. — Нека ти кажа нещо. NIBIN е собственост на Федералните, значи ти също. Откъде мислиш е дошло цялото това оборудване, на което толкова се радваш, и твоето обучение, което ти позволява да си седиш по цял ден на стола и да си вършиш работата? Е, познай? От федералните.

— В момента нямам нужда да чуя точно това — отвърна Том, който беше подпрял слушалката с брадичка, докато шареше по клавиатурата, за да затвори всички файлове и да се прибере в празния си дом, защото семейството му беше на кино без него.

— Освен това, само за информация, Бентън напусна Бюрото много отдавна и вече няма нищо общо с тях.

— Искях само да прояви малко благодарност. Това е. За пръв път имаме такова съвпадение в NIBIN за гилза от пушка.

— Благодарност ли? За какво да е благодарен? За това, че гилзата от задника на мъртвата му дама съвпада с пушка на мъртвец, която трябва да е под надзора на шибаната холивудска полиция или да е предадена вече за скрап? — каза Тръш с висок глас, като не изневери на склонността си да ругае, когато е пил. — Нека ти кажа, изобщо не е благодарен. Сигурно в този момент му иде единствено да се напие до козирката, както и на мен...

В порутената къща беше горещо, а въздухът застоял и тежък. Миришеше на плесен и гранясала храна и вонеше като отходно място.

Бор се движеше уверено в мрака от стая в стая, като по усет и по мириса знаеше къде точно се намира. Когато луната светеше ясно, както тази вечер, очите му задържаха лунната светлина и той виждаше така добре, сякаш беше ден. Виждаше отвъд сенките, сякаш те не съществуваха. Виждаше червените резки по лицето и шията на жената, потта, която блестеше по мръсната ѝ бяла кожа, виждаше страха в очите ѝ, отрязаната ѝ коса, посипана по матрака и пода, а тя не можеше да го види.

Той тръгна към нея, към вмирисания мръсен матрак върху разпадащия се дървен под, където тя седеше, облежната на стената, с опънати напред крака, върху които беше метната яркозелената роба. Останките от косата ѝ стърчаха нагоре, сякаш беше бръкнала в контакт или видяла призрак. Беше проявила достатъчно благоразумие да остави ножицата върху матрака. Той я взе и с върха на ботуша си понамести яркозелената роба, чуваше нейното дишане и усещаше погледа ѝ като две мокри петна върху себе си.

Беше взел нейната красива зелена роба, метната на дивана. Тя тъкмо я бе донесла от колата, от църквата, където беше облечена с нея преди няколко часа. Взе робата, защото я хареса. Сега тя беше овехтяла и намачкана и му напомняше на убит дракон, свлечен на земята. Той беше пленил дракона. Чудовището беше негово и разочарованието му от това, в което се беше превърнало, го правеше нервен и агресивен. Драконът не беше оправдал неговите надежди. Беше го предал. Когато яркото му зелено тяло се носеше волно и красиво по въздуха и хората го слушаха и не можеха да откъснат очи от него, тогава той копнееше за него. Искаше го. Почти го обичаше. А сега виж на какво приличаше!

Той приближи още към нея и скрита глезените ѝ, омотани със закачалката и покрити със зелената роба. Тя почти не помръдна. Преди малко беше нащрек, но като че ли паякът я беше изтощил. Не започна

да му бръщолеви обичайните библейски глупости. Нищо не каза. Беше пикала, откакто я бе видял за последно, преди по-малко от час. Ясно усещаше в ноздрите си задушливата миризма.

— Защо си толкова отвратителна? — каза Бор, като гледаше надолу към нея.

— Момчетата спят ли? Не ги чувам — промълви тя, сякаш бълнуваше.

— Стига дрънка за тях!

— Знам, че не искаш да ги нараниш. Знам, че си добър човек.

— Няма полза — каза той. — Просто млъкни и не говори за тях. Нищо не знаеш и никога няма да разбереш. Толкова си глупава и грозна! Отвратителна си. Никой няма да ти повярва. Кажи, че съжаляваш. Всичко е по твоя вина.

Той отново я срита в глезените, този път по-силно, и тя изпищя от болка.

— Каква нелепост! Виж се само. Кой е малката ми красавица сега, а? Ти си един боклук. Разглезена малка пачавра, неблагодарница. Ще те науча аз теб какво е унижение. Кажи, че съжаляваш.

Срита глезените ѝ още по-силно и тя извика от болка, а очите ѝ се напълниха със сълзи и заблестяха като стъкло на лунната светлина.

— Вече не си толкова велика и могъща, а? Мислиш си, че си много по-добра и много по-умна от останалите? Виж се сега. Очевидно ще трябва да намеря по-ефективен начин да те накажа. Обуй си обувките.

В очите ѝ се промъкна сянка на объркване.

— Ще излезем навън. Ти само от това разбираш. Кажи, че съжаляваш.

Тя го погледна с разширените си от ужас насълзени очи.

— Искаш ли пак шнорхела? Кажи, че съжаляваш.

Той я сръга с пушката и краката ѝ конвулсивно мръднаха.

— Ще ми кажеш колко много го искаш, нали? Ще ми благодариш, защото си толкова грозна, че никой няма да иска да те докосне дори. За теб е чест, нали? — каза той като снижи гласа си, знаеше как да го направи да звучи още по-страшно.

Отново я сръга, този път по гърдите.

— Глупава и грозна. Да ти вземем обувките. Не ми остави никакъв избор.

Тя нищо не казваше. Той я срита в глезените силно и сълзи се стекоха по засъхналата кръв по лицето ѝ. Вероятно и носът ѝ беше счупен.

Тя счупи носа на Бор, удари го така силно, че от носа му тече кръв часове наред и той знаеше, че е счупен. Усещаше подутината на носа си. Тя го удари, когато той направи онова лошо нещо, а тя се опитваше да се бори в началото, лошото нещо, което се случи в стаята зад вратата с олющена боя. А после майка му го отведе на онова място, където сградите бяха стари и валеше сняг. Дотогава не беше виждал сняг и никога не беше усещал такъв студ. Заведе го там, защото излъга.

— Боли, нали? — рече той. — Ужасно боли, когато увитите закачалки се забиват в костите на глезените ти и някой ги срита. Това ти е, задето не ми се подчиняваш. За това, че лъжеш. Чакай да видим къде е шнорхелът.

Той отново я срита и тя простена. Краката ѝ трепереха под овехтялата зелена роба, под мъртвия зелен дракон, проснат върху нея.

— Не чувам момчетата — каза тя с все по-отслабващ глас, жартата в нея изтляваше.

— Кажи, че съжаляваш.

— Прощавам ти — промълви с широки бляскави очи.

Той вдигна пушката и я насочи към главата ѝ. Тя гледаше право в дулото, сякаш вече не ѝ пукаше, и той вътрешно закипя.

— Можеш да прощаваш колкото си искаш, но Бог е на моя страна — каза той. — Ти заслужаваш Неговото наказание. Затова си тук. Разбираш ли? Твоя е вината. Ти натрупа тези горящи въглини върху собствената си глава. Прави каквото ти казвам! Кажи ми, че съжаляваш!

Огромните му ботуши почти не скърцаха, докато минаваше през тежкия горещ въздух. Застана на вратата и обърна поглед към стаята. Поваленият зелен дракон се размърда, а през счупения прозорец влезе топъл въздух. Стаята гледаше на запад и в късен следобед ниското слънце се процеждаше през прозореца, светлината докосваше лъскавия зелен дракон и той проблясваше като смарагдовозелен огън. Но сега не помръдваше. Сега беше едно нищо. Беше прекършен и грозен и вината беше нейна.

Той погледна бледата ѝ подпухнала кожа, покрита с обриви и следи от ухапвания. Усещаше вонята ѝ на половината път по коридора.

Мъртвият зелен дракон помръдваше, когато тя мърдаше, и той се вбесяваше при мисълта, че беше пленил дракона, а после видя какво има под него. Тя беше под него. Изиграха го. Тя беше виновна. Тя искаше така да се случи, да го изиграе. Нейна беше вината.

— Кажи, че съжаляваш!

— Прощавам ти — рече тя и огромните ѝ блестящи очи гледаха право в него.

— Мисля, че знаеш какво те чака сега.

Тя едва помръдна устни, но не излезе никакъв звук.

— А може би не знаеш.

Той я гледаше как седи на мръсния матрак, съсипана и отвратителна, и почувства хлад в гърдите си, тих и безразличен като смъртта, сякаш всичко, което някога бе чувствал, беше мъртво като дракона.

— Май наистина не знаеш.

Щракането от затвора на пушката отекна в празната къща.

— Бягай — каза той.

— Прощавам ти — изрекоха само устните ѝ, а огромните ѝ насълзени очи бяха фиксирани върху него.

Той пристъпи в коридора, изненадан, че чува входната врата да се затваря.

— Ти ли си?

После свали пушката и тръгна към предната част на къщата, а пулсът му се ускоряваше. Не я очакваше, още не.

— Казах ти да не правиш така — посрещна го гласът на Бог, но той още не я виждаше. — Ще правиш само това, което ти кажа.

После тя се появи от мрака и черният ѝ ефирен силует тръгна към него. Беше толкова красива и могъща, той я обичаше и не можеше без нея.

— Какво точно правиш?

— Още не се разкайва. Не иска да каже, че съжалява — понечи да обясни той.

— Не е сега времето. Донесе ли боята?

— Не е тук. В колата е. Където я ползвах за последната.

— Донеси я. И първо се подготви. Винаги се подготвяй. Ще загубиш контрол и после какво? Знаеш какво да правиш. Не ме разочаровай.

Бог се плъзна по-близо до него. Тя имаше коефициент на интелигентност сто и петдесет.

— Почти нямаме време — каза Бор.

— Ти си нищо без мен — рече Бог. — Не ме разочаровай.

Доктор Селф седеше на своето бюро, гледаше басейна и се притесняваше, че ще закъснее. Всяка сряда сутрин трябваше да е в студиото най-късно до десет часа, за да се подготви за своето радиошоу на живо.

— Изобщо не мога да потвърдя това — каза тя по телефона и ако не бързаше толкова, щеше да се наслаждава на този разговор по съвсем не благородни причини.

— Няма съмнение, че вие сте предписала риталин хидрохлорид на Дейвид Лак — отвърна доктор Кей Скарпета.

Доктор Селф неволно се сети за Марино и всичко, което той беше казал за Скарпета, но не се притесняваше от нейния авторитет. В момента имаше превес над тази жена, която беше срещала само веднъж и за която непрестанно слушаше всяка божя седмица.

— Десет милиграма три пъти дневно — каза властният глас на Скарпета по телефона.

Беше уморена, може би потисната. Доктор Селф можеше да ѝ помогне. Беше ѝ го казала миналия юни, когато се запознаха в академията на официалната вечеря в чест на доктор Селф.

„Амбициозните жени с успешна професионална кариера като нас трябва да внимават да не пренебрегват своите емоционални пейзажи“ — бе казала тя на Скарпета, когато по случайност се оказаха заедно в дамската тоалетна.

„Благодаря за лекциите. Знам, че на студентите много им харесват“ — отвърна тогава Скарпета и доктор Селф веднага я прозря.

Хората като Скарпета бяха виртуози да избягват личностния анализ или всяко друго нещо, което би разкрило тяхната скрита уязвимост.

„Сигурна съм, че вдъхновявате студентите — продължи Скарпета, докато си миеше ръцете така старателно, сякаш се подготвяше за операция. — Всички оценяваме жеста, че, намерихте време във вашата натоварена програма да дойдете тук.“

„Знам, че не го мислите наистина“ — отвърна доктор Селф искрено. — „Повечето колеги в медицината гледат с неодобрение на такива като мен, които изнасят своята практика извън затворените врати на кабинета си и навлизат в широко отворената арена на радиото и телевизията. Разбира се, най-често го правят от завист. Подозирам, че половината от тези, които ме критикуват, биха продали душата си, за да са на мое място в ефир.“

„Вероятно сте права“ — отвърна Скарпета, докато сушеше ръцете си.

Тази реплика съдържаеше няколко много различни интерпретации: доктор Селф е права, че повечето колеги в медицината гледаха на нея с неодобрение; половината от тези, които я критикуваха, ѝ завиждаха; наистина подозираше, че половината от хората, които я критикуват, ѝ завиждат, което означаваше, че може би въобще не ѝ завиждаха. И независимо колко пъти беше преповтаряла този разговор в съзнанието си и беше анализирала точно тази реплика, доктор Селф и досега не беше сигурна какво точно бе имала предвид Скарпета и дали пък не беше я обидила по един фин и интелигентен начин.

— Май нещо ви притеснява — попита сега тя по телефона.

— Така е. Интересува ме какво е станало с вашия пациент Дейвид — отвърна Скарпета, като не обърна внимание на личната забележка. — Преди малко повече от три седмици сте му предписала още сто хапчета.

— Не мога да потвърдя това.

— Не ми е нужно да го потвърждавате. Взех шишенцето с лекарството от дома му. Знам, че риталин хидрохлоридът е предписан от вас и знам точно кога и къде са взети хапчетата. Аптеката е до църквата на Ев и Кристин.

Доктор Селф не го потвърди, но беше вярно. Каза само:

— Вие поне би трябвало да сте наясно с поверителността на лекарската информация.

— А аз се надявам вие да сте наясно, че сме много загрижени за благополучието на Дейвид и брат му, както и на двете жени, е които са живели.

— Някой от вас замисли ли се над възможността на момчетата да им е било мъчно за южна Африка? Не казвам, че е така. Просто хипотетично.

— Родителите им са починали миналата година в Кейптаун — обясни Скарпета. — Говорих със съдебния лекар, който...

— Да, да — прекъсна я доктор Селф. — Ужасна трагедия.

— И двете момчета ли бяха ваши пациенти?

— Можете ли да си представите колко травмиращо е било това? Както чух извън сеансите, които може и да съм имала с някое от тях, приемният им дом е бил временен. На всички е било ясно, че рано или късно те ще се върнат в Кейптаун и ще заживеят с техни роднини, които първо трябвало да си намерят по-голяма къща или нещо такова преди да вземат момчетата.

Може би не беше много разумно да продължи да дава подробности, но така се наслаждаваше на този разговор, че просто не можеше да го прекрати.

— Как се озоваха те при вас? — попита Скарпета.

— Ев Крисчън се свърза с мен, познаваше ме, разбира се, от предаванията, които водя.

— Сигурно често ви се случва. Хората ви слушат, а после искат да станат ваши пациенти.

— Така е, определено.

— Което означава, че отказвате на много хора, нали?

— Нямам друг избор.

— Тогава какво ви накара да приемете Дейвид, а вероятно и брат му?

Доктор Селф забеляза край басейна двама мъже с бели ризи, черни бейзболни шапки и слънчеви очила, които оглеждаха нейните цитрусови дървета и червените линии по стволите им.

— Май имам неканени гости — каза тя с раздражение.

— Моля?

— Онези проклети инспектори. Шоуто ми утре е точно по тази тема, новото ми шоу по телевизията. Е, сега вече наистина ще съм въоръжена и опасна в ефир. Вижте ги само как се разхождат из имота ми! Наистина трябва да затварям.

— Много е важно, доктор Селф. Не бих ви безпокоила, ако не се налагаше да...

— Страшно бързам, а сега и това. Тези идиоти пак са тук, вероятно за да убият хубавите ми дървета. Е, ще видим тази работа! Проклетата да съм, ако позволя на банда дървосекачи да влязат в имота

ми с триони и резачки. Ще видим — повтори тя заплашително. — Ако ви трябва още информация от мен, вземете си първо съдебна заповед или разрешение от пациента.

— Няма да е лесно да взема разрешение от изчезнал човек.

Доктор Селф затвори телефона и излезе навън в ясната гореща утрин, като решително се запъти към двамата мъже в бели ризи, на които сега видя фирмено лого — същото като на шапките им. На гърба на ризите с черни печатни букви пишеше: Отдел за услуги на гражданите към Министерство на земеделието, Флорида. Единият от инспекторите държеше органайзер в ръка и работеше нещо с него, докато другият говореше по мобилния си телефон.

— Извинете — каза доктор Селф войнствено, — с какво мога да ви услужа?

— Добро утро. Ние сме инспектори по цитрусите към Министерството на земеделието — отвърна мъжът с органайзера.

— Виждам кои сте — рече доктор Селф враждебно.

Всеки от тях носеше зелена служебна карта със снимка, но доктор Селф не си беше взела очилата и не можеше да прочете имената им.

— Позвънихме, но след като никой не отговори, решихме, че ви няма.

— И просто си влязохте и се разхождате из имота ми?

— Имаме право да влизаме в открити дворове и както казах, мислехме, че няма никой въкъщи. Натиснахме звънеца няколко пъти.

— Не мога да чуя звънеца от кабинета си — каза тя, като че ли те бяха виновни за това.

— Извинете ни. Но трябваше да проверим вашите дървета, а не знаехме, че колегите вече са били тук...

— Значи признавате, че и друг път сте влизали в имота ми неканени?

— Не точно ние. Искам да кажа, че ние не сме проверявали вашите дървета досега, но явно някой го е направил. Макар че не е отбелязано — рече инспекторът с органайзера.

— Госпожо, вие ли боядисахте тези дървета?

Доктор Селф погледна озадачено линиите по стволите на дърветата.

— Защо да го правя? Реших, че вие сте ги боядисали.

— Не, госпожо. Така си бяха. Не сте ли ги забелязала досега?

— Разбира се, че съм ги забелязала.

— Извинете за въпроса, но кога ги забелязахте?

— Преди няколко дни. Не мога да кажа точно.

— Тези линии означават, че вашите дървета са заразени с цитрусова мана и трябва да се унищожат. Заразени са от години.

— Години ли?

— Би трябвало отдавна да са унищожени — обясни другият инспектор.

— Не разбирам за какво говорите.

— Спряхме да маркираме дърветата с червена боя преди няколко години. Сега използваме оранжева лента. Някой е маркирал вашите дървета за изкореняване, но май после са ги пропуснали. Не разбирам как е възможно, но тези дървета имат симптоми на заразени.

— Не и със стара мана, не. Нищо не разбирам.

— Госпожо, не получихте ли едно писмо, зелено писмо, с което ви уведомяваме, че вашите дървета имат симптоми на цитрусова мана и трябва да се обадите на съответния телефон? Никой ли не ви е показал протокол от пробите?

— Нямам ни най-малка представа за какво говорите — отвърна доктор Селф и се сети за анонимното телефонно обаждане предната вечер, веднага след като Марино си тръгна. — Наистина ли дърветата ми имат симптоми на заразени?

Тя приближи до едно грейпфрутово дърво. То беше натежало от плод и й изглеждаше съвсем здраво. После се вгледа по-внимателно в едни листа, които инспекторът ѝ посочи — имаха бледи петънца, дребни, едва забележими, с форма на ветрило.

— Виждате ли тези петна? — започна да обяснява той. — Те показват скорошно заразяване. Може би само от няколко седмици. Но са странни.

— Нещо не се връзва — намеси се другият инспектор. — Ако се вярва на червените маркери, досега тези дървета трябваше да са умрели, плодът да е изпадал, а ние да преброим кръговете и да видим кога. Нали разбирате, тези дървета листят четири или пет пъти в годината, така че като се преброят кръговете...

— Честно да ви кажа, пет пари не давам за кръговете или изпадалите плодове! За какво всъщност говорите? — избухна тя.

— И аз това си мислех. Ако тези маркери са направени преди няколко години...

— Ей богу, нищо не разбирам.

— На забавни ли ми се правите? — изкрещя му доктор Селф. — Защото според мен нищо от това не е забавно. — Тя погледна бледите ветрилообразни петна и отново се сети за вчерашното анонимно обаждане. — Защо дойдохте днес тук?

— Точно това е странното — отвърна инспекторът с органайзера. — При нас няма данни, че вашите дървета вече са били инспектирани, поставени под карантина и насрочени за изкореняване. Не разбирам. По принцип всичко се регистрира в компютъра. Петната по тези листа са особени. Ето, вижте — каза той и ѝ показа едно листо с ветрилообразни петна.

— Обикновено не изглеждат така — продължи инспекторът. — Трябва да извикаме патолог да ги погледне.

— Защо точно моят двор днес? — настоя да узнае тя.

— Обадиха ни се по телефона, че вашите дървета може да са заразени, но...

— Обадиха ви се? Кой?

— Някакъв градинар от района.

— Това е нелепо. Аз имам градинар. Той никога не е споменавал, че на дърветата им има нещо. Тук има някаква огромна грешка. Нищо чудно, че обществото се е наежило срещу вас. Вие изобщо не знаете какво вършите, нахлувате в частните имоти на хората и дори не можете да си оправите сметките кои проклети дървета да отсечете.

— Госпожо, разбирам как се чувствате. Но цитрусовата мана не е шега работа. Ако не я овладеем навреме, скоро няма да остане и едно цитрусово дърво...

— Искам да знам кой ви се е обадил.

— Не знам, госпожо. Ще изясним въпроса и още веднъж се извиняваме за причиненото неудобство. Бихме искали да ви обясним какъв избор имате. Кога ще е удобно отново да ви посетим? Ще бъдете ли тук по-късно днес? Ще доведем и патолог да погледне листата.

— Можете да кажете на вашия проклет патолог и на шефовете си и на който още е замесен в това, че не знаят с кого си имат работа. Вие знаете ли коя съм аз?

— Не, госпожо.

— Пуснете си радиото днес на обяд и слушайте „Да поговорим“ с доктор Селф.

— Сериозно ли? Това сте вие? — възкликна инспекторът с органайзера, изумен и впечатлен, както и трябваше да бъде. — Слушам шоуто ви всеки път.

— Имам и ново, телевизионно шоу. По Ей Би Си утре в един и половина. Излъчва се всеки четвъртък — каза тя, довольна, че е попаднала на почитател, и малко по-благоразположена към тях.

Стържещият звук, който се чуваше отвъд счупения прозорец, приличаше на копаене. Ев дишаше кратко и учестено, с вдигнати над главата ръце, и се заслушваше.

Струваше й се, че беше чула същия шум преди няколко дни. Не си спомняше точно кога. Може да е било и през нощта. Чуваше как някой забива лопатата в пръстта зад къщата. Тя смени своята поза върху матрака и глезените и китките й запулсираха, сякаш някой ги биеше, а раменете й горяха. Беше й горещо и жадно. Едва успяваше да мисли и вероятно имаше треска. Инфекциите по тялото й бяха много зле и всяка нежна част пареше непоносимо, не можеше да си свали ръцете, освен ако не се изправи.

Щеше да умре. И да не я убиеше, пак щеше да умре. В къщата беше тихо и тя знаеше, че останалите вече ги няма.

Каквото и да беше направил с тях, вече не бяха тук.

Сега го знаеше.

— Вода — опита се да извика тя.

Думите набъбваха в нея и се пукаха като балончета във въздуха. Тя говореше с балончета. Те политаха нагоре и изчезваха, без да издадат ни най-малък звук в горещия застоял въздух.

— Моля те, моля те... — Думите й не стигаха до никъде и тя се разплака.

Ридаеше и сълзите й падаха по съсипаната зелена роба в скута й. Ридаеше, сякаш нещо се беше случило, нещо окончателно, съдба, за която никога не си беше представляла, че ще я сполети, и тя гледаше тъмните петна, които сълзите й оставяха върху съсипаната роба — същата прелестна дреха, с която беше облечена, когато проповядваше. Под нея беше скрита малката розова маратонка. Тя усещаше обувката

на малкото момиченце до бедрото си, но ръцете ѝ бяха вдигнати и не можеше да я гушне или да я скрие по-добре, а от това мъката ѝ стана още по-голяма.

Слушаше копаенето до прозореца и в един момент започна да усеща зловонието.

Колкото по-дълго продължаваше копането, толкова по-осезателна ставаше миризмата, която нахлуваше в стаята, но това беше друга воня, ужасна гнилоствна воня на нещо мъртво.

„Отведи ме у дома — молеше се тя на Господ. — Моля те, отведи ме у дома. Покажи ми пътя.“

Успя да се подпре на колене, да коленичи, и копането спря, после пак започна и пак спря. Тя залитна, почти падна, насили волята си да се задържи изправена, после отново се свлече и отново се помъчи да се изправи, а сълзите се стичаха от очите ѝ, и когато най-накрая успя, болката беше толкова силна, че ѝ причерня. Тя пое дълбоко въздух и малко ѝ просветна.

„Покажи ми пътя“ — помоли се пак.

Въжетата бяха от тънък найлон. Едното беше вързано за закачалката, огъната и омотана около възпалените ѝ подути китки. Като стоеше изправена, въжето беше отпуснато. Когато седнеше, ръцете ѝ се вдигаха над главата. Вече не можеше да легне. Това беше последната му жестокост, да скъси въжето, така че тя беше принудена да стои права, опряна на дървената стена, докато я държаха краката, а после сядаше и ръцете ѝ автоматично се вдигаха нагоре. Това беше най-новата му жестокост, накара я да си отреже косата, а после скъси въжето.

Тя вдигна поглед към гредата на тавана — въжетата бяха прехвърлени през нея, едното беше вързано за закачалката, омотана около китките ѝ, а другото — за закачалката, увита около глезените ѝ.

„Покажи ми пътя. Моля те, Господи.“

Копането престана и зловонието изпълни стаята и залюта в очите ѝ, вече знаеше какво означаваше то.

Тях ги нямаше. Тя беше единствената останала.

Вдигна поглед към въжето, завързано за закачалката около китките ѝ. Ако застанеше права, въжето беше достатъчно свободно, за да се омотае веднъж около шията ѝ. Тя вдиша от вонята, съзнавайки

откъде идва, помоли се още веднъж, уви въжето около шията си и увисна на него с цялата си тежест.

Въздухът беше гъст и на талази, като вода, и брулеше здраво, но моторът не се олюля, нито залитна, когато Луси стисна кожената седалка между бедрата си и увеличи скоростта на сто и деветдесет километра в час. Тя караше с ниско приведена глава и прибрани лакти като жокей, докато тестваше по трасето своята най-нова придобивка.

Утрото беше ясно и необичайно горещо, без ни най-малка следа от вчерашната буря. Тя намали оборотите до хиляда и триста, доволна, че със своите по-големи цилиндри, бутала и задна верига и електронен тунинг контрол на двигателя, нейният „Харли“ можеше да подпали настилката при нужда. Но Луси не искаше да си играе с късмета твърде дълго. Дори при скорост сто седемдесет и пет километра в час тя летеше, без да вижда нищо, а това не беше добър навик. Извън пределите на нейното изрядно поддържано трасе имаше обществени шосета, а при такива високи скорости и най-малката неравност по пътя или боклук можеха да се окажат фатални.

— Как е? — гласът на Марино изпълни шлема.

— Както и трябва да бъде — отвърна тя, като свали скоростта на сто и трийсет километра в час, хвана леко дръжките и започна плавно да минава на зигзаг между малките яркооранжеви конуси.

— Мамка му, колко е тих. Почти не го чувах тук — каза Марино от контролната кула.

„Очаква се да е тих“ — помисли си Луси. Моделът „V-Rod“ беше тих „Харли“, състезателен мотор, който приличаше на шосеен и не биеше на очи. Тя се отпусна назад на седалката, намали скоростта на сто километра в час и с палец включи на автопилот. Взе един завой и извади от кобура на дясното си бедро пистолет „Глок“ четиридесети калибър.

— Чисто ли е? — попита тя.

— Да.

— Окей. Вдигай мишените.

От контролната кула Марино наблюдаваше как Луси взима острия завой в северния край на трасето, дълго километър и половина.

Той обходи с поглед високите бабуни от пръст, синьото небе, затревените стрелбища, шосето отвъд трасето, а после хангара и пистата на около километър оттам. Негова грижа беше в околността да няма никакви хора от персонала, превозни средства или летателни апарати. Когато се правеха тестове по трасето, присъствието на всякакви обекти беше забранено в диаметър километър и половина. Дори въздушното пространство трябваше да е чисто.

Докато наблюдаваше Луси, Марино изпитваше смесени чувства. Нейното безстрашие и невероятни умения го впечатляваха. Едновременно я обичаше и мразеше, а част от него би предпочела да му беше съвсем безразлична. В един важен за него аспект тя много приличаше на леля си, караше го да се чувства неподходящ за жените, които тайно харесваше, но нямаше смелостта да ухажда. Наблюдаваше как Луси обикаля трасето, яхнала майсторски своя нов мотор, като че ли беше част от нея, и си мислеше за Скарпета, която в този момент навярно беше на път за летището, на път към Бентън.

— Пускам ги след пет — каза той на микрофона.

Зад стъклото черната фигура на Луси върху лъскавия черен мотор летеше плавно, почти безшумно. Марино забеляза приготвения пистолет в дясната ѝ ръка, която тя държеше свита в лакътя към тялото, за да не го изтръгне силният вятър. Отброи секундите заедно с дигиталния часовник, монтиран на командния пулт, и на петата натисна бутона за Втора зона. От източната страна на трасето заизскачаха малки кръгли метални мишени и бързо лягаха обратно със силен металически звук, когато куршумите от четиридесеткалибровия пистолет се забиваха в тях. Луси никога не пропускаше. Когато я гледаше човек, изглеждаше толкова лесно.

— Пускай за далекобойна — чу той ясно гласа ѝ в слушалката.

— По посока на вятъра ли?

— Да.

Стъпките му отекваха ясно по коридора, докато вървеше бързо и развълнувано към стаята. Шумът от ботушите му по стария дървен под

сякаш отразяваше какво чувства в момента и той стисна по-здраво пушката. Носеше и кутията за обувки, в която бяха аерографът, червената боя и шаблонът.

Беше подготвен.

— Сега вече ще кажеш, че съжаляваш — рече на глас, докато вървеше към отворената врата в дъното на коридора. — Сега ще си получиш заслуженото.

Влезе в стаята, изпълнена със зловоние. То беше като стена, в която се блъсна, щом мина през вратата, беше по-силно, отколкото при ямата. В затвореното помещение въздухът не се движеше и зловонието нямаше как да се разнесе. Той пристъпи прага и спря като ударен от гръм.

Не, това не можеше да е истина.

Как е възможно Бог да допусне това да се случи!

Той чу Бог по коридора, а после тя се плъзна през вратата и поклати глава.

— Подготвих се! — изкрещя той.

Бог погледна към висящото тяло, към онази, която си отиде ненаказана, и поклати глава. Бор беше виновен, не беше го предвидил, трябваше да се погрижи това да не може да се случи.

Тя не каза, че съжалява, а всички останали го правеха в крайна сметка, когато цевта беше в устата им, говореха около нея, опитваха се с всички сили да кажат „Съжалявам. Моля ви. Съжалявам.“

Бог изчезна от вратата, оставяйки го сам с неговата грешка и розовата маратонка на момиченцето върху мръсния матрак. Той усети как гневът се надига в него, започна да се тресе от ярост, толкова силна, че не знаеше какво да прави с нея.

Накрая зарева като ранено животно и тръгна към нея по мръсния под, лепкав и хлъзгав от пикнята и лайната ѝ, а като стигна до нейното безжизнено отвратително голо тяло, започна да го рита с все сила. Тя помръдваше при всеки ритник. Полюляваше се на въжето, с глава, клюмнала към лявото ухо, с изплезен език, сякаш му се подиграваше, и посиняло лице, сякаш му викаше. Тялото беше отпуснато върху коленете на матрака, главата наведена, сякаш се молеше на своя Бог, вързаните ѝ ръце бяха опнати нагоре, а дланите хванати една в друга, сякаш празнуваше победа.

„Да! Да!“ — крещеше тя от въжето и се полюляваше победоносно, а малката розова обувка лежеше на матрака до нея.

— Млъкни! — изрева той.

Риташе и риташе, и риташе с огромните си ботуши, докато краката го заболяха и повече не можеше да рита.

После я удряше и удряше и удряше с приклада на пушката, докато ръцете го заболяха и повече не можеше да удря.

Марино чакаше да активира поредица от мишени с човешка форма, които щяха да изскочат иззад храсти, една ограда и едно дърво по главната крива, или „Кривата на мъртвеца“, както Луси я наричаше.

Той погледна оранжевия ветропоказател на централното поле, за да се увери, че вятърът все още е от изток и духа със скорост около пет възела. Видя как Луси прибра с дясната си ръка пистолета в кобура и се пресегна назад към доста голямата кожена дисага, докато взимаше плавно, с постоянна скорост от сто километра в час, завоя за насрещен вятър и навлезе в правата по посока на вятъра.

С едно плавно движение извади деветмилиметрова карабина „Берета Сх4 Стром“.

— Пускам ги след пет — каза той.

Изработена от матиран черен полимер, със същия телескопичен приклад като на картечния пистолет „Узи“, карабината „Стом“ беше страстта на Луси. Тя тежеше по-малко от три килограма, имаше ръкохватка като на пистолет, което я правеше лесна за боравене, и беше пригодена за стрелба от ляво или дясно рамо. С една дума, това оръжие не беше за аматьори и когато Марино активира Трета зона, Луси влезе в стихията си, месинговите гилзи проблясваха на слънцето и се сипеха зад нея. Тя уби всички по „Кривата на мъртвеца“ повече от веднъж. Марино преброи петнадесет изстреляни патрона. Всички мишени бяха повалени, а ѝ оставаше още един патрон.

Той се замисли за жената на име Стиви. Замисли се за срещата на Луси с тази жена вечерта. Номерът с 617, който Стиви беше дала на Луси, принадлежеше на някакъв тип от Конкорд, Масачузетс, някой си Дъг. Той твърдеше, че преди няколко дни си загубил телефона в един бар в Провинстаун. Каза също, че още не бил спрял номера, защото явно някаква жена го е намерила, обадила се на един от номерата в него, попаднала на приятел на Дъг, който ѝ дал домашния му телефон. Тя се обадила на Дъг вкъщи и му казала, че ще му изпрати телефона по пощата.

Досега не беше го направила.

Хитър номер, помисли си Марино. Ако намериш или откраднеш нечий телефон и се обадиш на собственика, че ще му го върнеш, може би той няма да деактивира веднага номера и можеш да ползваш телефона известно време, докато потърпевшият се усети. Това, което озадачаваше Марино, беше защо тая Стиви си беше направила целия този труд. Ако не е искала да има сметка при някой от мобилните оператори, защо просто не си е купила предплатена карта?

Която и да е тази Стиви, не ѝ беше чиста работата. Напоследък Луси живееше твърде близо до ръба и това продължаваше вече около година. Промени се. Беше станала невнимателна и безразлична и на моменти Марино се питаше дали пък не се опитва да се нарани, да се нарани жестоко.

— Зад теб излиза още една кола — съобщи ѝ той. — Свършено е с теб.

— Презаредих.

— Не е възможно — отвърна той, като не вярваше на ушите си.

Беше успяла да извади празния магазин и да сложи нов, без той да забележи.

Луси спря мотора под контролната кула. Марино остави слушалките на пулта и докато слезе по дървените стълби, тя си беше свалила шлема и ръкавиците и тъкмо разкопчаваше якето.

— Как го направи?

— С измама.

— Знаех си.

Той примижаше на слънцето и се питаше къде, по дяволите, си беше оставил слънчевите очила. Напоследък доста неща му се губеха.

— Имах допълнителен магазин тук — каза тя, като потупа един от джобовите си.

— Аха. Но в реалния живот сигурно няма да имаш, така че, вярно, измамила си.

— Оцелелият пише правилата.

— Какво реши за „Z-Rod“, да ги направим всичките „Z-Rod“? — попита той, като знаеше нейното мнение по въпроса, но се надяваше да е размислила.

Нямаше смисъл да се увеличава обемът на двигателя с около тринадесет процента, който и без това вече беше увеличен от 1150 cc

на 1318 сс, а конските сили от 120 на 170, така че мотоциклетът да вдига над 220 километра в час за 9,4 секунди. Колкото по-лек беше моторът, толкова по-добри щяха да са параметрите му, но това би означавало да заменят кожената седалка и задния калник с лят стъклопласт и да се лишат от дисагите, а това не беше много уместно. Надяваше се Луси да се е отказала да осакати новата им флота от мотори за специални операции. Надяваше се, че поне веднъж ще се задоволи с това, което има.

— Непрактично и ненужно — каза тя и той искрено се изненада. — Един Z-Rod двигател издържа петнайсетина хиляди километра, така че представи си какви проблеми ще имаме с поддръжката, а и като ги оголим толкова, ще бият много на очи. Да не говорим колко по-шумни ще станат заради по-големия приток на въздух.

— Сега пък какво! — изропта той с въздишка, когато телефонът му звънна. — Да — каза рязко.

Слуша известно време и затвори телефона с коментара „Мамка му!“, а после се обърна към Луси:

— Започват обработката на комбито. Можеш ли да почнеш в къщата на Симистър без мен?

— Не се безпокой. Ще кажа на Лекс да ме посрещне.

Луси откопча от колана си една двупосочна радиостанция и я включи:

— Нула–нула–едно до конюшната.

— Какво мога да направя за вас, нула–нула–едно?

— Подгответе коня ми. Ще я извеждам на разходка.

— Трябва ли й по-голям запас под седлото?

— Няма нужда, и така си е добре.

— Радвам се да го чуя. Отивам.

— Ще тръгнем за Саут Бийч към девет — каза тя на Марино. — Ще се видим там.

— Може би е по-добре да тръгнем заедно. — Той я гледаше и се опитваше да отгатне какво става в ума й.

Никога не можеше, не и в нейния ум. Ако беше съвсем малко по-сложна, щеше да му трябва преводач.

— Не можем да рискуваме тя да ни види в една и съща кола — каза Луси, като събличаше якето и се оплакваше, че ръкавите са като китайски белезници.

— Може да е някаква секта — рече Марино. — Секта от вещици, които рисуват по телата си червени отпечатащи на ръце. Салем е близо. Там ги има всякакви вещици.

— Вещиците са на сборища, не на секти — каза Луси и го удари леко по рамото.

— Може и тя да е такава — отвърна Марино. — Вещица, която краде мобилни телефони.

— Може пък направо да я попитам.

— Трябва да внимаваш с хората, Луси. Само това ми е забележката към теб, нехаеш с кого се забъркваш. Ще ми се да си побдителна.

— Може би с теб имаме общ недостатък. Твоята преценка за хората май не е много по-добра от моята. Леля Кей каза, че Реба е много мила, а ти си се държал с нея идиотски в къщата на Симистър.

— Докторката не е трябвало да говори така. Не е трябвало да казва каквото и да било.

— Не беше само това. Каза също, че Реба е умна, нова в тази работа, но умна. А не „тъпа като галош“ и всички други клишета, които толкова обичаш.

— Глупости!

— Сигурно тя е жената, с която преди време излизаше — каза Луси.

— Откъде знаеш? — изтърва се Марино.

— Ти току-що ми каза.

Луси имаше макроаденом. Нейната хипофизна жлеза, която висеше на една нишкоподобна структура от хипоталамуса в основата на мозъка, имаше тумор.

Нормалната хипофиза е колкото грахово зърно. Наричат я още „главна жлеза“, защото предава сигнали на щитовидната жлеза, надбъбречните жлези, яйчниците или тестисите и контролира производството на хормони в тези жлези, които влияят драстично на метаболизма в организма, кръвното налягане, репродуктивните и други жизненоважни функции. Туморът на Луси беше приблизително дванадесет милиметра в диаметър. Беше доброкачествен, но нямаше да изчезне от само себе си. Симптомите при нея бяха главоболие и свръхпроизводство на пролактин, което водеше до неприятни усещания, наподобяващи тези в първите месеци на бременността. За момента тя контролираше своето състояние чрез лекарства, които би трябвало да намалят нивото на пролактина и размерите на тумора. Реакцията на нейния организъм не беше от най-добрите.

Тя мразеше тези лекарства и не ги взимаше редовно. В крайна сметка може би щеше да ѝ се наложи да се подложи на операция.

Скарпета паркира на „Сигничър“ — летищния комплекс на Форт Лодърдейл, където Луси държеше своя джет на хангар. Влезе в хангара при пилотите, като не спираше да мисли за Бентън и дали някога щеше да му прости, чувстваше се така наранена и ядосана, че сърцето ѝ препускаше, а ръцете ѝ трепереха.

— Там все още превалява сняг — каза главният пилот Брус. — Ще летим около два часа и двадесет минути. Има доста силен насрещен вятър.

— Знам, че не искахте кетъринг, но предлагаме плато сирене — намеси се вторият пилот. — Имате ли багаж?

— Не — отвърна тя.

Пилотите на Луси не носеха униформи. Те бяха специално обучени агенти, които тя лично подбираше, не пушеха, не пиеха, не

взимаха никакви наркотици, бяха много атлетични и тренирани в самоотбрана. Те придружиха Скарпета до пистата, където чесната ги чакаше като огромна бяла птица с издут корем. Тази гледка ѝ напомни за корема на Луси, за онова, което ѝ се беше случило.

В самолета тя се настани удобно на широката кожена седалка и докато пилотите бяха заети в пилотската кабина, се обади на Бентън.

— Ще съм там до един, един и петнадесет.

— Моля те, Кей, опитай се да разбереш. Знам как се чувстваш.

— Ще поговорим като дойда.

— Но ние никога не оставяме висящи такива неща.

Такова беше правилото, те спазваха старата мъдрост. Никога не оставяй слънцето да залезе с гнева ти, никога не се качвай ядосан в кола или самолет и не излизай от къщи, ако си гневен. Двамата знаеха по-добре от всеки друг колко бързо и непредвидено можеше да се стовари нещастieto.

— Успешен полет — каза ѝ Бентън. — Обичам те.

Лекс и Реба обикаляха къщата отвън, като че ли търсеха нещо. Прекратиха заниманието си, когато Луси спря с гръм и трясък мотора на алеята на Даги Симистър.

Изгаси двигателя, свали черния шлем и разкопча черното яке.

— Изглеждаш като Дарт Вейдър — посрещна я весело Лекс.

Луси не познаваше друг човек, който беше така хронично щастлив. Лекс беше находка и академията не мислеше да я пусне да си иде, когато се дипломира. Тя беше умна, внимателна и знаеше кога да не се натрапва.

— Какво търсим тук? — попита Луси, като обходи е поглед малкия двор.

— Виж онези дървета — отвърна Лекс. — Не че съм детектив, но когато бяхме в онази къща с изчезналите хора — и тя посочи бледооранжевата къща отвъд канала, — доктор Скарпета спомена, че е видяла инспектор по цитрусите тук. Оглеждал дърветата в района, може би в съседния двор. Оттук не се вижда, но някои от онези дървета имат същите червени линии по стволите — и тя отново посочи бледооранжевата къща от другата страна на водата.

— Нищо чудно, маната се разпространява като чума. Ако тук има заразени дървета, вероятно много от дърветата в района също са заразени. Аз съм Реба Уогнър, между другото. Сигурно сте чувала за мен от Пит Марино.

Луси я погледна право в очите и каза:

— И какво мислите, че съм чула, ако е говорил за вас?

— Колко са слаби интелектуалните ми способности.

— Слаби интелектуални способности е фраза, която би развалила речника му. Най-вероятно е казал „тъпа“.

— Ето, вече знаете.

— Хайде да влезем вътре. — И Луси ги поведе към входната врата. — Да видим какво сте пропуснали първия път — обърна се тя към Реба, — след като сте с толкова слаби интелектуални способности.

— Майтапи се — каза Лекс на Реба, като вдигна от земята черното куфарче, което беше оставила до вратата. — Преди да направим каквото и да било, искам да потвърдиш, че къщата е била запечатана, след като сте приключили тук.

— Разбира се. Лично се погрижих. Всички врати и прозорци.

— А алармената система?

— Ще се изненадате да узнаете колко много хора тук нямат аларма.

Луси забеляза по прозорците стикери на една охранителна фирма и каза:

— Но се е притеснявала. Вероятно не е можела да си позволи истинска охранителна система, но е искала да сплаши евентуалните злосторници.

— Проблемът е, че злосторниците знаят този номер — отвърна Реба. — Стикери по прозорците и табели в цветните лехи. И най-обикновеният крадец е един поглед ще разбере, че тази къща няма алармена система. Че който живее в нея или не може да си я позволи, или е твърде стар, за да си прави труда.

— Много от възрастните хора наистина не си правят труда — рече Луси. — Но най-честата причина е, че си забравят кодовете. Говоря сериозно.

Реба отвори вратата и застоялият въздух ги лъхна в лицата, сякаш животът от тази къща отдавна си беше отишъл. Тя се пресегна и запали осветлението.

— Какво е обработено досега? — попита Лекс, като гледаше мраморния под.

— Нищо, освен в спалнята.

— Добре, нека останем тук за момент и да видим е какво разполагаме — каза Луси. — Знаем две неща. Първо, убиецът е успял да влезе без взлом. И второ, след като я е застрелял, е успял да излезе. Дали отново през вратата? — обърна се тя към Реба.

— Така мисля. Всичките прозорци са с жалузи. Не можеш да се покатериш през тях, освен ако не си Гамби^[1].

— Тогава да започнем да пръскаме от тази врата и да вървим към спалнята, където е била убита — каза Луси. — А после ще направим същото и с останалите врати. На триъгълник.

— Което ще рече тази врата, вратата на кухнята и плъзгащите се врати, през които се излиза от трапезарията на верандата, а и плъзгащата се врата на самата веранда — уточни Реба. — И двете плъзгащи врати са били отключени, когато Пит е дошъл, поне така каза.

Тя влезе в антрето, последвана от Луси и Лекс. Затвориха вратата.

— Има ли някаква друга информация за инспектора, който сте забелязали с доктор Скарпета по времето на убийството? — попита Луси, която на работното място никога не наричаше Скарпета своя леля.

— Открих няколко неща. Първо, те работят по двойки. А този, когото видяхме, беше сам.

— Откъде знаете, че партньорът му просто не се е виждал, може да е бил в предния двор например.

— Не знаем. Но ние видяхме само един човек. Освен това, според справката този ден изобщо не са били насрочени инспекции в района. Още нещо, той използваше плодобрачка, нали се сещате, един дълъг прът с кошничка или нещо подобно накрая, за бране на високи плодове. Доколкото разбрах, инспекторите изобщо не използват такива неща.

— Че за какво им е? — попита Луси реторично.

— Той я разглоби и я прибра в голям черен сак.

— Питам се, какво ли още е имало в сака — обади се Лекс.

— Например пушка — изказа предположение Реба.

— Да не прибързваме със заключенията — отвърна Луси.

— Ако питате мен, някой просто ни се подиграва — добави Реба.
— Аз ясно се виждам от другата страна на водата. Полицай. Заедно с мен е доктор Скарпета и очевидно ние търсим нещо, разследваме, а той ни гледа отсреща, преструвайки се, че инспектира дърветата.

— Възможно е, но не може да сме сигурни — отвърна Луси. — Да не прибързваме със заключенията.

Лекс клекна над хладния мраморен под и отвори куфарчето. Спуснаха всички щори в къщата и си сложиха защитните облекла, а после Луси нагласи статива с апарата и кабелния дистанционен спусък, докато Лекс забърка луминола и го преля в черна бутилка с пулверизатор. Заснеха площта точно до входната врата, след което изгасиха светлината и късметът им се усмихна още първия път.

— Пресвета Дево! — чу се гласът на Реба в тъмнината.

Ясни очертания на отпечатыци от обувки засияха в синьо-зеленикаво, докато Лекс пръскаше пода, а Луси го заснемаше на лента.

— Сигурно е имал адски много кръв по обувките, за да остави такива отпечатыци, след като е минал през цялата къща — изкоментира Реба.

— С изключение на едно нещо — отвърна Луси в мрака. — Не са в правилната посока. Те влизат в къщата, вместо да излизат.

[1] Популярен герой от анимационен филм. — Б.пр. ↑

Той беше мрачен, но изглеждаше прекрасно в дългото черно велурено палто и бейзболна шапка на „Ред Сокс“, под която надничаше посребрилата му коса. Всеки път, когато не беше виждала Бентън по-дълго време, Скарпета се стъписваше от неговата изискана красота, от неговото изящество и елегантност. Не искаше да му се сърди. Не понасяше това състояние. Направо ѝ се повдигаше.

— Както винаги, за нас беше удоволствие да летим с вас. Само ни се обадете, когато знаете точно кога ще си тръгвате — каза Брус и топло стисна ръката ѝ. — Обадете се, ако имате нужда от нещо. Имате всичките ми телефонни номера, нали?

— Благодаря, Брус.

— Съжалявам, че се наложи да чакате — обърна се той към Бентън. — Имаше лош насрещен вятър.

Бентън съвсем не беше дружелюбен. Изобщо не удостои пилота с отговор. Само го изчака да се отдалечи.

— Нека отгатна — обърна се той към Скарпета. — Още един триатлонист, който е решил да се прави на екшън герой. Единственото, което мразя, като летя с нейния самолет. Надутите ѝ пилоти.

— Аз се чувствам много сигурна с тях.

— Аз пък не.

Тя закопча вълненото си палто, докато напускаха летищния комплекс.

— Надявам се, че не се е опитвал да разговаря с теб твърде много, да те притеснява — каза Бентън. — Има вид на такъв.

— И аз се радвам да те видя, Бентън — рече тя, като вървеше една крачка пред него.

— Мисля, че не си много искрена.

Той избърза пред нея, отвори стъклената врата и я задържа, за да мине. Вятърът, който нахлу отвън, беше студен и снежен. Денят беше сив и мрачен, толкова мрачен, че осветлението на паркинга се беше включило.

— Тя наема тези типове, кой от кой по-красиви и пристрастени към фитнеса, и те си мислят, че са екшън герои — продължи Бентън.

— Разбрах ти мисълта. Какво се опитваш да направиш, да ме нападнеш пръв ли?

— Важно е да забелязваш разни неща, а не да приемаш за даденост, че хората са просто любезни. Притеснявам се, че не разпознаваш важни сигнали.

— Това е нелепо! — отвърна тя с гняв в гласа. — Ако питах мен, разпознавам твърде много сигнали. Макар че очевидно съм пропуснала някои важни сигнали миналата година. Искаше да се скараме, ето, караме се.

Вървяха по заснежения паркинг, а светлините по пистата мержелееха от снега и шумът беше приглушен. Обикновено се държаха за ръце. Тя се питаше как беше могъл да постъпи така. Очите ѝ се насълзиха. Може би от вятъра.

— Безпокоя се какви типове се разхождат навън — каза той с несвойствен глас, докато отключваше поршето, този път всъдеход 4x4.

Бентън обичаше своите коли. Двамата с Луси си падаха по високите мощности. Разликата беше, че Бентън знаеше, че е силен. А Луси не се чувстваше силна.

— Безпокоиш се по принцип ли? — попита Скарпета, като прие, че той все още говори за сигналите, които според него тя пропускаше.

— Говоря за онзи, който е убил жената тук. От базата данни излезе съвпадение на гилзата, която изглежда е изстреляна от същата пушка, използвана при едно убийство в Холивуд преди две години. Обир в хранителен магазин. Крадецът е носел маска, убил едно хлапе, след което управителят го застрелял. Звучи ли ти познато?

— Чувала съм за това. На седемнадесет години и въоръжен само с парцала за под. А някой има ли представа защо тази пушка отново е в употреба? — попита тя е нарастващо негодувание.

— Още не.

— Доста смъртни случаи с пушки напоследък — каза тя с хладен професионален тон.

Щом той искаше да говорят само за работа, добре, и тя щеше да се държи така.

— Питам се какво ли означава това — допълни малко отнесено. — Пушката при случая Джони Суифт изчезва, а после се появява една

в случая Даги Симистър.

Наложи се да му обясни за случая Даги Симистър. Той още не знаеше за него.

— Пушка, която би трябвало да е в полицията или вече унищожена, е била използвана тук — продължи Скарпета. — А после ние откриваме библия в къщата на онези изчезнали хора.

— Каква библия и какви изчезнали хора?

Наложи се и това да му обясни, да му каже за анонимното обаждане от човека, представил се като Бор. Да му разкаже за старата библия в къщата на двете жени и момчетата, които бяха изчезнали, и как беше отворена на Премъдрост Соломонова, а стихът беше същият, който Бор бе казал на Марино по телефона.

Затова като на глупави деца за присмех им прати и наказание.

— Беше отбелязан с хиксчета с молив — каза тя. — А изданието е от 1756 година.

— Не е обичайно да имат толкова стара библия.

— Нямало други толкова стари книги в къщата. Според детектив Уогнър. Ти не я познаваш. Хората, които са работили с тях в църквата, твърдят, че никога не са виждали тази библия преди.

— Проверихте ли я за отпечатьци, за ДНК?

— Няма отпечатьци, няма ДНК.

— А някакви предположения какво може да им се е случило? — попита той, като че ли беше долетяла тук с частен самолет само за да си говорят за работата.

— Нищо добро — отвърна тя с нарастващо недоволство.

Бентън не знаеше почти нищо за живота ѝ напоследък.

— Някакви следи от насилие?

— Имаме още много работа в лабораториите. Работят на пълни обороти. Открих отпечатък от ухо от външната страна на прозореца в спалнята. Някой е допрял ухото си до стъклото.

— Може би някое от момчетата.

— Не е — каза тя още по-ядосана. — Взехме техните ДНК, или поне предполагахме, че са техните, от дрехи, четките за зъби, шишенце с лекарство.

— Да ти кажа честно, не уважавам много ушните отпечатьци като добро доказателство в криминологията. Има множество случаи на несправедливо осъдени хора заради ушни отпечатьци.

— Като полиграфа, това е просто средство — почти му се сопна тя.

— Не искам да се карам с теб, Кей.

— Вземаме ДНК от ушен отпечатък по същия начин, както и от пръстов — каза тя. — Вече го проверихме и е непознат, не принадлежи на никого от къщата. Нямаше нищо в CODIS^[1]. Помолих колегите от специализираната лаборатория в Сарасота да проверят за пол, възрастова или расова принадлежност. Но това ще отнеме дни. А и всъщност все ми е едно дали нечие ухо ще пасне на отпечатъка.

Бентън нищо не каза.

— Имаш ли нещо за ядене в къщата? И имам нужда от едно питие. Не ми пука, че е обедно време. Освен това искам да поговорим за нещо, което не е свързано с работата. Не съм долетяла дотук посред снежна буря, за да обсъждаме работата.

— Бурята все още не е започнала — каза Бентън трезво. — Но скоро и това ще стане.

Тя се загледа през прозореца, докато той караше към Кеймбридж.

— Имам много храна. И каквото ти се пие — допълни той тихо.

Каза и още нещо. Но тя не беше сигурна, че го е чула правилно. Не можеше да е това, което чу.

— Извинявай. Какво каза току-що? — попита изумена.

— Ако искаш да ме напуснеш, по-добре ми го кажи сега.

— Ако искам да те напусна ли? — Тя го погледна сякаш не вярваше на ушите си. — Това ли ще оправи нещата? Имаме неразрешен проблем и веднага трябва да говорим за скъсване?

— Просто ти давам възможност.

— Не искам да ми даваш каквото и да било.

— Нямах предвид, че ти трябва разрешението ми. Просто не виждам как можем да продължим напред, ако вече не ми вярваш.

— Може би си прав — каза тя, като гълташе сълзите си и отново извърна лице към прозореца, към снега.

— Значи ми казваш, че вече не ми вярваш?

— Ти как би се почувствал, ако аз бях постъпила така с теб?

— Щях да съм много разстроен — отвърна той. — Но бих се опитал да разбера причината. Луси има право да пази в тайна личния си живот, законно право. Аз знам за тумора само защото тя ми каза, че има проблем и ме помоли да й уредя скенер в „Маклийн“ без никой да

разбере за това, държеше всичко да е в пълна тайна. Не искаше да отиде на преглед в някоя случайна болница. Знаеш каква е. Особено напоследък.

— Навремето знаех.

— Кей — обърна се той нежно към нея, — тя не искаше да, има данни за това. Нищо вече не е лично, особено след въвеждането на Патриотичния закон^[2].

— С това съм съгласна.

— Трябва да знаеш, че цялата ти медицинска информация, рецептите за лекарства, банковите ти сметки, пазарните ти навици, всичко лично в твоя живот може да стане достояние на федералните в името на борбата е тероризма. Тя с право се притеснява заради противоречивата ѝ кариера във ФБР и БАЦО. Смята, че ако имат възможност, те ще изровят всичко каквото им трябва и накрая ще ѝ назначат проверка от данъчните, ще ѝ сложат заповед да лети, ще я обвинят в злоупотреба с вътрешна информация, ще я изложат в новините и бог знае още какво.

— Ами ти и твоето не толкова приятно минало във ФБР?

Той сви рамене. Навън се сипеше лек снежец, който едва докосваше стъклото.

— На мен няма какво повече да ми направят — каза той. — Само ще си загубят времето. Много повече ме притеснява кой обикаля наоколо с пушка, която би трябвало да е в полицията или унищожена.

— А как си купува лекарствата? — попита Скарпета. — Щом е толкова загрижена да не оставя никакви хартиени или електронни следи.

— С право е загрижена. Това не е параноя. Те могат да се доберат до буквално всичко, и го правят. Дори ако им трябва съдебна заповед. Според теб как ФБР се снабдява със съдебна заповед от съдия, който по една случайност е бил назначен от същата тази администрация? И който се притеснява за последиците, ако не им сътрудничи? Да ти опиша ли поне петдесет възможни сценария?

— А някога Америка беше приятно място за живеене.

— Направихме всичко възможно цялата информация за Луси да остане вътрешна — каза той.

После продължи да ѝ обяснява за „Маклийн“, да я уверява, че това е най-доброто място, където Луси би могла да отиде, че тази

болница разполага с най-добрите специалисти и учени в страната, а и в света. Нищо от това, което каза, не я накара да се почувства по-добре.

Вече бяха в Кеймбридж и минаваха покрай разкошните стари имения на Братъл Стрийт.

— Не е минала по каналния ред за нищо, включително лекарствата. Никъде няма данни за нея, освен ако някой не направи грешка или не прояви недискретност — каза той.

— Нищо не е безпогрешно. Луси не може да прекара остатъка от живота си в параноя хората да не разберат, че има тумор в мозъка и взима някакъв допаминов антагонист, за да контролира състоянието си. Или че е претърпяла операция, ако се стигне дотам.

Беше ѝ трудно да го каже. Независимо че според статистиката хирургическото отстраняване на хипофизен тумор беше почти винаги успешно, винаги можеше нещо да се обърка.

— Това не е рак — каза Бентън. — Ако беше, навярно щях да ти кажа веднага въпреки нейното желание.

— Тя е моя племенница. Отглеждах я като собствена дъщеря. Не си ти този, който решава кое е заплаха за здравето ѝ.

— Знаеш по-добре от всеки друг, че хипофизният тумор не е рядко явление. Проучванията показват, че в около двадесет процента от населението са открити хипофизни тумори.

— Зависи кой ги прави. Двадесет процента. Десет процента. Не ми пука за статистиката.

— Сигурен съм, че си ги виждала при аутопсиите. Хората дори не са знаели, че ги имат. Не хипофизният тумор ги води при теб в моргата.

— Луси знае, че го има. А и твоята статистика се отнася за хора с микро-, а не макроаденом, при това без симптоми. При последния скенер на Луси туморът е бил дванадесет милиметра и тя има симптоми. Трябва да взема лекарства, за да потиска ненормално високите нива на пролактин, а може да се наложи да ги взема и до края на живота си, ако туморът не бъде отстранен. Знам, че си запознат с рисковете, най-малкият от които е, че операцията може да е неуспешна и туморът да си остане там.

Бентън навлезе в алеята за паркиране, насочи дистанционното и отвори вратите на гаража, който представляваше самостоятелна постройка, приютявала навремето каляски и карети. И двамата

мълчаха, докато той паркира всъдехода до другото си мощно порше и затвори вратата. Стигнаха пеша до страничния вход на старата викторианска къща от тъмночервени тухли, която се намиреше досами Харвард Скуеър.

— Кой е лекуващият лекар на Луси? — попита Скарпета, влизайки в кухнята.

— В момента никой — отговори той, свали палтото си и прилежно го метна на облегалката на един стол.

— Няма лекар? Шегуваш ли се? Какво, за бога, правите всички вие тук? — избухна Скарпета, като се опитваше да се освободи от своето палто, най-сетне успя и гневно го хвърли върху един стол.

Бентън отвори дъбов бар за напитки, откъдето извади една бутилка малцово уиски и две чаши. Напълни ги с лед.

— Ще ти обясня, но няма да се почувстваш по-добре — каза той. — Лекарят ѝ е мъртъв.

Депото за обработка на превозни средства към академията представляваше хангар с три гаражни врати, от които се излизаше на локално шосе, което водеше до втори хангар, където Луси държеше своите хеликоптери, мотоциклети, армейски всъдеходи, моторници и един балон с горещ въздух.

Реба знаеше, че Луси разполага с хеликоптери и мотори. Това всички го знаеха. Но не беше толкова сигурна дали Марино не я занася, когато ѝ казваше какво още има в хангара. Подозираше, че си прави шега с нея, една шега, която нямаше да е толкова смешна, защото щеше да изглежда доста глупаво, ако му повярваше и започнеше да разправя наляво и надясно каквото ѝ беше казал. Той я беше лъгал много пъти. Беше ѝ казал, че я харесва. Беше ѝ казал, че сексът с нея е най-добрият, който имал. Беше ѝ казал, че независимо от всичко ще си останат приятели. Нищо от това не беше истина.

Запознаха се преди няколко месеца, когато тя още работеше като моторизиран полицаи, а той се появи един ден на софтейла, който караше преди да си купи тунингования „Дюс“. Реба тъкмо беше паркирала своя „Роуд Кинг“ до задния вход на полицейското управление, когато чу грохота от неговия мотор, а след миг се появи и самият той.

„Да направим трампа“ — бе казал Марино и праметна крак през седалката на мотора, както каубой слиза от коня си.

После опъна дънките си и дойде да разгледа нейния мотор, докато тя го заключваше и вадеше разни неща от дисагите.

„Ще ти се!“

„Колко пъти си изпускала този звяр?“

„Николко.“

„Е, има само два типа мотористи — едните са изпускали моторите си, другите тепърва ще го направят.“

„Има и трети вид — бе казала тя, чувствайки се добре в своята униформа и високи черни кожени ботуши. — Тези, които са ги изпуснали, но лъжат, че не са.“

„А, това определено не съм аз.“

„Слуховете, твърдят друго — каза тя закачливо, флиртувайки с него. — Чух, че си забравил да пуснеш стъпенката на една бензиностанция.“

„Глупости!“

„Разправят още, че като си обикалял баровете да играеш покер, си забравил да отключиш предната вилка, преди да отпрашиш към поредния бар.“

„Не съм чувал по-голяма измишльотина.“

„А какво ще кажеш за онзи път, когато си изгасил мотора, вместо да дадеш десен мигач?“

Той се разсмя и я покани да отидат с моторите до Маями на обяд в „Монти Трейнърс“. След това често ходеха на разходка с моторите, а веднъж отидоха и до Кий Уест, летяха като птици по магистралата, пресякоха водата, сякаш вървяха по нея, по онези стари железопътни мостове на Флаглър^[3], дето стояха като обрулен от бурите паметник, за да напомнят за едно романтично минало, когато южна Флорида е била тропичен рай от хотели в стил арт деко, Джаки Глийсън^[4] и Хемингуей, не по едно и също време, разбира се.

Всичко вървеше добре допреди по-малко от месец, когато я повишиха в детектив. Той започна да избягва секса. Държеше се странно, станеше ли въпрос за това. Тя се притесняваше, че навярно е заради нейното повишение, че може би вече не я намира привлекателна. Нямаше да е за първи път някой мъж да се умори от нея. Връзката им окончателно се разпадна, когато вечеряха в „Хутърс“,

който не беше сред любимите ѝ ресторанти, и разговорът някакси се насочи към Кей Скарпета.

„Половината от момчетата в полицията са ѝ много навити“ — каза тогава Реба.

„Хм“ — отвърна той, а изражението на лицето му веднага се промени.

И ей така изведнъж стана друг човек.

„Не съм чувал“ — каза той различно от онзи Марино, когото тя толкова много харесваше.

„Познаваш ли Боби?“ — Тя вече съжаляваше, че изобщо си е отворила устата.

Марино разбъркваше захарта в кафето си. За пръв път го виждаше да прави това. Беше ѝ казал, че вече не докосва захар.

„При първото убийство, по което работихме заедно, доктор Скарпета беше там и докато се приготвяше да откарат трупа в моргата, Боби ми прошепна, че би умрял само и само тя да го пипа така по цялото тяло. А аз му казах: хубаво, ти умри, а аз ще се погрижа тя да ти отвори черепа, за да види дали въобще има някакъв мозък там.“

Марино пиеше своето подсладено кафе и зяпаше големите цици на сервитьорката, която се беше навела до него да отнесе празната салатена купа.

„Боби имаше предвид Скарпета“ — поясни Реба, защото по вида му не личеше да е схванал смешката. Надяваше се той да се разсмее или да реагира по някакъв начин, какъвто и да е, само не с този отнесен поглед, зазяпан в циците и дупетата, които минаваха наоколо. „Тогава я видях за пръв път — продължи Реба притеснено — и си спомням, че си помислих, че може би вие двамата сте двойка. Страшно се зарадвах, като разбрах по-късно, че не сте.“

„Би било добре да работиш всичките си случаи с Боби — каза тогава Марино без каквато и да е връзка с нейните думи. — Докато се научиш какво да правиш, не бива да се занимаваш сама с който и да е случай. Всъщност най-добре ще е да напуснеш детективския отдел. Не мисля, че съзнаваш в какво се забъркваш. Не е като по телевизията.“

Реба се огледа в депото за обработка на превозни средства и се почувства безполезна и не на място. Криминологите работеха вече часове наред, комбито беше вдигнато на хидравлична платформа, прозорците му бяха замъглени от цианоакрилатните пари, а

подложките от купето вече бяха обработени и изсмукани. Нещо светна върху подложката под шофьорското място. Може би кръв.

Криминолозите събираха веществени доказателства от гумите, като използваха четки, за да изронят кал и боклуци от междуграйферното пространство върху бял лист хартия, който после сгъваха и запечатваха с яркожълто тиксо. Красива млада криминоложка обясни на Реба, че не използват метални кутии за доказателствата, защото като ги прекарат през СЕМ...

„През какво?“

„Сканиращ електронен микроскоп със система за рьонтгенова енергийно дисперсионна спектроскопия.“

После красивата криминоложка ѝ дообясни, че ако изследваш улики, които са били в метална кутия, и пробите се окажат положителни за желязо или алуминий, няма начин да разбереш дали тези частици не са от самата кутия.

Това беше добър довод, за който Реба никога не би се сетила сама. Както не би се сетила и за повечето от нещата, които правеха тук. Беше неопитна и се чувстваше глупаво. Тя се оттегли на една страна и се замисли за думите на Марино, че не бива да работи нищо сама, спомни си изражението на лицето му и гласа му, когато го каза. Реба огледа обстановката около себе си: ремаркетото, другите хидравлични платформи и маси с фотографско оборудване, куфарчетата с ултравиолетови лампи, кутиите с дактилоскопичен прашец и четките, апаратите за изсмукване на улики, защитните облекла, тубите с цианоакрилат и огромните черни куфарчета с комплекти за обработка на местопрестъпления. В далечната страна на хангара имаше дори изпитателна стойка и човешки макети за тестване на удар. Тя отново чу гласа на Марино, чу го ясно, сякаш беше до нея.

„Не е като по телевизията.“

Нямаше право да ѝ говори така.

„Най-добре ще е да напуснеш детективския отдел.“

Отново чу гласа му, този път наистина, стресна се и се обърна.

Марино вървеше към комбито с чаша кафе в ръка и мина покрай нея, сякаш не съществувахе.

— Нещо ново? — обърна се той към красивата криминоложка, която тъкмо залепваше един сгънат лист хартия.

После започна да оглежда колата върху платформата, сякаш Реба беше просто една сянка на стената.

— Може да се окаже, че има кръв вътре — отговори му криминоложката. — Нещо, което реагира на луминол.

— Отидох за едно кафе и виж какво съм пропуснал. А отпечатыци?

— Още не сме я отваряли. Тъкмо се канех да го направя.

Красивата криминоложка имаше дълга и лъскава тъмноkestенява коса, която напомняше на Реба за грива на кестеняв кон. Имаше и хубава идеално гладка кожа. Реба би дала всичко за такава кожа, гладка и бяла, а не загоряла като нейната от годините, прекарани под слънцето на Флорида. Но вече нямаше връщане назад, а сбръчканата кожа изглеждаше още по-зле, ако е светла, затова тя продължаваше да се пече. Отново погледна хубавата бяла кожа на красивата криминоложка и младото и тяло и едва не заплака.

Холът беше с под от чамово дюшеме, махагонови врати и мраморна камина, готова за запалване. Бентън клекна пред нея, драсна клечка кибрит и струйки дим се вдигнаха към комина.

— Джони Суифт завърши Харвардското медицинско училище, специализира в „Мас Дженерал“ и изкара аспирантура към факултета по неврология към „Маклийн“ — каза той, стана и се върна на дивана. — Преди няколко години започна практика в Станфорд, но имаше кабинет и в Маями. Насочихме Луси към Джони, защото той беше добре известен в „Маклийн“, беше превъзходен специалист и можеше да я поеме. Той беше нейният лекар, а мисля, че станаха и добри приятели.

— Трябвало е да ми каже — рече Скарпета, като все още не разбираше. — Разследваме неговия случай, а тя премълчава всичко това? — Беше започнала да се повтаря. — Може да е бил убит, а тя мълчи?

— Той беше потенциален самоубиец, Кей. Не казвам, че не е бил убит, но докато учеше в Харвард, започна да страда от промени в настроението, посещаваше „Маклийн“ за консултации, поставиха му диагноза биполарно разстройство и му назначиха литий, за да

контролира състоянието си. Както казах, беше добре известен в „Маклийн“.

— Не е нужно да ми повтаряш колко добър и състрадателен лекар е бил той, а не просто случаен избор.

— Той беше много повече от добър и със сигурност не беше случаен избор.

— В момента разследваме неговия случай, доста съмнителен случай — повтори тя. — А Луси не можа да бъде честна с мен и да ми каже истината. При това положение как би могла да бъде обективна?

Бентън отпиваше от своето уиски и гледаше огъня, а отблясъците от пламъка играеха по лицето му.

— Не мисля, че това е от значение. Неговата смърт няма нищо общо с нея, Кей.

— Не съм сигурна — отвърна тя.

[1] Обединена система за ДНК данни от съдебни експертизи. — Б.пр. ↑

[2] Закон за борба с тероризма, приет от Конгреса на 26 октомври 2001 г. — Б.пр. ↑

[3] Хенри Морисън Флаглър (1830–1913), американски предприемач, построил курорти и железопътни линии във Флорида, за да развие туризма в района. — Б.пр. ↑

[4] Джаки Глийсън (1916–1987), популярен американски комедиен актьор, сценарист, продуцент и композитор. — Б.пр. ↑

Реба наблюдаваше как Марино не сваля очи от красивата криминологка, която остави своята четка на чист бял лист хартия и отвори шофьорската врата на колата.

Той стоеше много близо до нея, докато тя изваждаше пликите с цианоакрилат от купето и ги хвърляше в оранжевия контейнер за опасни биологични отпадъци. Стояха приведени, рамо до рамо, оглеждаха вътрешността на колата, първо отпред, после отзад, след това отстрани и си говореха нещо, което Реба не можеше да чуе. Красивата криминологка се разсмя на нещо, което той беше казал, и Реба се почувства ужасно.

— Не виждам нищо по стъклото — каза Марино на висок глас и се изправи.

— Нито пък аз.

После той клекна и започна да оглежда вътрешността на вратата зад шофьора. Оглеждаше бавно, сякаш беше забелязал нещо.

— Ела тук — каза той на красивата криминологка, сякаш Реба изобщо не беше там.

Стояха толкова близо, че помежду им не можеше да се пъхне дори лист от бялата хартия, която използваша за уликите.

— Бинго! — каза Марино. — По металната част, която влиза в дръжката.

— Частичен — потвърди красивата криминологка, като хвърли един поглед. — Виждам част от свод.

Не намериха никакви други отпечатъци, нито цели, нито частични, и Марино изрази гласно съмненията си, че може би вътрешността на колата е била почистена.

Той не се отмести, когато Реба опита да се приближи. Това беше неин случай, тя имаше право да знае за какво говореха. Неин беше случаят, не негов. Независимо какво мислеше или казваше той за нея, тя беше детективът и това беше неин случай, по дяволите!

— Извинете — каза тя с авторитет, който не чувстваше. — Може ли да ми направите малко място? — След което се обърна към красивата криминологка: — Какво намерихте върху подложките?

— Относително чисти са, със съвсем малко мръсотия по тях, както става, когато ги тръснеш или ги изчистиш с прахосмукачка, която не смуче добре. Може да има и кръв, но за това ще почакаме.

— В такъв случай може би колата е била използвана, а после върната в къщата — каза Реба с висок и уверен глас и по лицето на Марино отново се появи онова сурово изражение, което беше видяла в „Хутърс“. — Освен това, не е минавала през никакви електронни пропускателни пунктове, откакто хората са изчезнали.

— За какво говориш? — възкликна Марино и най-сетне я погледна.

— Проверихме транспондера, но това не означава много — продължи Реба. И тя разполагаше с информация. — По много пътища няма пропускателни пунктове. Може би колата е карана по такива.

— Това е едно голямо предположение — каза той и пак не гледаше към нея.

— Няма нищо лошо в предположенията.

— Ще ми се да те видя как ще прокараш това в съда. — Той упорито отказваше да я погледне. — Веднъж изкажи предположение и адвокатът ще те схруска за закуска.

— Понякога предположенията помагат — продължи тя. — Примерно, да предположим, че някой е отвлякъл тези хора, като е използвал колата им, а после я е върнал и я е паркирал пред къщата, отключена и частично върху тревата. Би било умен ход, нали? Ако някой е видял колата да заминава нанякъде, не би го сметнал за странно. Не би го сметнал за странно и ако види, че се връща, нали така? Освен това, обзалагам се, че никой нищо не е видял, защото е било тъмно.

— Искам уликите да се анализират веднага и отпечатъкът да се пусне в AFIS^[1] — намеси се Марино, опитвайки се да възвърне своята доминираща позиция, като се правеше на по-голям грубиян, отколкото беше.

— Разбира се — отвърна саркастично красивата криминологка. — Сега се връщам с моята вълшебна кутийка.

— Любопитна съм — обърна се Реба към нея — Луси наистина ли има армейски всъдеходи, моторници и балон с горещ въздух в онзи хангар?

Криминологката се разсмя, свали ръкавиците си, хвърли ги в контейнера и рече:

— Кой ви каза това?

— Чух го от един кретен.

В седем и половина същата вечер всички светлини в къщата на Даги Симистър бяха загасени, както и лампата на входната веранда.

Луси беше готова за действие с дистанционния спусък в ръка.

— Давай — каза тя и Лекс започна да пръска входната веранда с луминол.

Не можеха да го направят по-рано. Трябваше да изчакат да мръкне. Отново засияха стъпки от обувки, този път поясни. Луси направи няколко снимки, после се отказа.

— Какво има? — попита Лекс.

— Имам странно усещане — каза Луси. — Дай ми за малко бутилката.

Лекс ѝ я подаде.

— От кое вещество най-често получаваме фалшиви положителни проби с луминол? — попита Луси.

— Белина.

— Опитай пак.

— Мед.

Луси започна да пръска двора с широки полукръгови движения и тревата засия в зеленикавосиньо, засилваше и избледняваше като някакъв извънземен луминесциращ океан, навсякъде където падаха пръските луминол. Луси никога не беше виждала подобно нещо.

— Някакъв фунгицид е единственото обяснение, за което се сещам — каза тя. — Препарат с мед. От онези, е които пръскат цитрусовите дървета, за да не хващат мана. Но явно не е свършил много работа, като гледам тези червени линии по дърветата.

— Някой е минал през двора и го е нанесъл в къщата — отбеляза Лекс. — Някой инспектор по цитрусите например.

— Трябва да открием кой е бил този инспектор.

[\[1\]](#) Дактилоскопска автоматизирана идентификационна система.
— Б.пр. [↑](#)

Марино мразеше шикозните ресторанти в Саут Бийч и никога не паркираше своя „Харли“ близо до по-долнопробните мотори, най-често японски спортни мотоциклети, които винаги бяха наредени покрай бордюра в този час на деня. Той мина бавно и шумно по Оушън Драйв, доволен, че грохотът от неговите ауспуси дразни бароците, които спокойно пиеха своите коктейли на открито, насядали по малките уютни масички със запалени свещи.

Спря на сантиметри от задната броня на едно червено ламборджини, като шумно даде газ, за да обяви на всички, че е там. Ламборджинито мръдна малко напред и Марино мръдна напред, почти се залепи до задната броня и отново даде газ, ламборджинито пак мина леко напред и Марино направи същото. И докато неговият „Харли“ ревеше като механичен лъв, от отворения прозорец на ламборджинито се показва гола ръка с изправен среден пръст с дълъг червен маникюр.

Той се усмихна и отново даде газ, след което се промуши между колите и спря до ламборджинито. Зад волана седеше млада смугла девойка на около двадесет, облечена само с дънкови къси панталонки и елек. Жената до нея беше невзрачна, но компенсираше това с черно ластично бюстие и къси панталонки, които едва покриваха значимите части.

— Как пишеш на компютър или миеш чинии с този маникюр? — обърна се Марино към младата шофьорка, като надвика грохота на мощните двигатели и разпери огромните си пръсти като котешки нокти.

Без да откъсва красивото си лице от светофара, изгаряща от нетърпение да светне зелено, за да даде газ и да се отърве от негодника в черно, тя каза:

— Разкарай се от колата ми, шибаняко.

Имаше силен латиноамерикански акцент.

— Е, може ли една дама да говори така! — отвърна Марино. — Обиждаш ме.

— Разкарай се.

— Какво ще кажете да ви черпя двечките по едно питие, а? А после ще отидем да потанцуваме.

— Остави ни на мира, мамка му! — каза шофьорката.

— Ще извикам полиция! — заплаши другата, с черното бюстие.

Той ги поздрави с докосване на шлема, онзи с имитациите на дупки от куршуми, и отпраши напред при зеления сигнал на светофара. Докато ламборджинито превключи от първа, той вече беше на ъгъла на 14-а улица и паркираше до един паркинг-автомат пред „Тату Бай Лу“ и „Скутър Сити“, след което изгаси двигателя и слезе от седалката. Заклучи мотора и прекоси улицата, за да влезе в най-стария бар в Саут Бийч — единствения, който посещаваше често в този район, „Мас’s Club Дюс“, или, както го наричаха редовните местни клиенти, просто „Дюс“, но не биваше да се бърка с неговия харли „Дюс“. Двоен „Дюс“ той наричаше нощите, когато отиваше със своя Харли „Дюс“ в „Дюс“ — една тъмна дупка с под на бели и черни карета й неонova гола мацка над бара.

Роузи веднага хвана ръчката за наливна „Будвайзер“. Нямаше нужда да казва какво ще пие.

— Очакваш ли компания? — попита тя, като плъзна високата разпенена чаша по стария дъбов плот.

— Не я познаваш. Тази вечер не познаваш никого — осведоми я той за сценария.

— Дооообре — съгласи се тя, докато сипваше измерената водка във водна чаша за един старец, който седеше сам на съседен стол. — Не познавам никого тук, или поне вас двамата. Няма проблем. А може и да не искам да ви познавам.

— Не разбивай сърцето ми — каза Марино. — Я сложи и едно лимонче — добави той, като бутна бирата обратно към нея.

— Ех, какви сме изискани тази вечер! — рече тя и пусна няколко резенчета в чашата. — Така ли я обичаш?

— Става чудна.

— Не те питам дали става чудна. Питам, така ли я обичаш.

Както обикновено, редовните местни посетители не им обръщаха внимание. Те седяха по столовете в другия край на бара, заляпани в огромния екран на телевизора, където течеше бейзболен мач, който не следяха. Той не знаеше имената им, но те нямаха и нужда

от имена. Там беше шишкото с козята брадичка, там беше и вечно недоволната дебелана с приятеля си, който беше една трета от нейния размер и изглеждаше като хамстер с пожълтели зъби. Марино се чудеше как ли се чукат тия двамата и си представи дребен като жокей каубой, който се мятат като риба върху разярен бик. Всичките пушеха. В нощите на двоен „Дюс“ Марино обикновено запалваше по някоя и друга цигара, макар това да беше в разрез с терапията на доктор Селф. Каквото се случваше в бара, си оставаше тук.

Той си взе бирата с лимон, отнесе я до билиардната маса и грабна една щека от няколкото различни, подпрени в ъгъла на стената. Разби топките и започна бавно да обикаля масата с цигара в уста, докато натриваше с креда върха на щеката. С периферното си зрение забеляза, че хамстерът стана, взе своята бира и я понесе към мъжката тоалетна. Винаги правеше така, страхуваше се, че някой ще му гепи питието. Марино попиваше с очи всекиго и всичко.

Той видя как в бара влезе слаб и кокалест мъж с вид на бездомник, раздърпана брада и вързана на опашка коса, който носеше тъмни, не по мярка дрехи, мръсна шапка на „Маями Долфинс“ и странни розови очила. Мъжът седна на един стол близо до вратата и пхна някаква кърпа за лице в задния джоб на тъмните си торбести панталони. Отвън на тротоара едно хлапе блъскаше развален паркинг-автомат, който току-що му беше глътнал парите.

Марино прати две топки с един удар в страничните джобове, примижавайки от цигарения дим.

— Точно така. Продължавай да блъскаш топките в дупката — провикна се Роузи към него, докато наливаше още една бира. — Къде се загуби толкова време?

Тя беше секси, но не със сладникав сексапил, една малка мъжкарана, с която никой не се ебаваше, ако беше наред с акъла, без значение колко е пиан. Марино я беше видял веднъж да разбива с бирена бутилка китката на сто и петдесет килограмов здравеняк, който не се отказваше да я обарва по задника.

— Зарежи клиентите и ела тук — каза Марино, удрайки осмата топка.

Тя се изтърколи до средата на зеленото поле и спря.

— Мамка му — измърмори той, подпря щеката си на масата и се запъти към джубокса, докато Роузи отваряше две бутилки, които сложи

пред дебеланата и хамстера.

Роузи не спираше нито за миг, като чистачка на кола, включена на постоянен режим. Тя избърса ръцете си в задницата на дънките, докато Марино избираше няколко любими песни от седемдесетте.

— Какво си ме зяпнал? — попита той мъжа с вид на бездомник, който седеше до вратата.

— Какво ще кажеш за една игра?

— Зает съм — отвърна Марино, без да се обръща, и продължи да се занимава с джубокса.

— Нищо няма да играеш, преди да си купиш питие — каза Роузи на бездомника до вратата. — И не искам да се мотаеш тук просто така. Колко пъти да ти го казвам?

— Помислих, че може да се съгласи да изиграем една игра — каза мъжът, като извади кърпата от задния си джоб и започна нервно да я мачка.

— Ще ти кажа същото, което ти казах и последния път, когато дойде тук, без да консумираш нищо и само използваш кенефа — махай се! — Роузи беше застанала пред него с ръце на ханша. — Ако искаш да останеш, плащай.

Той бавно се надигна от стола, като продължаваше да мачка кърпата и да гледа към Марино, в очите му се четеше поражение и тъга, но имаше и още нещо.

— Помислих, че може да се съгласиш да изиграем една игра — каза той на Марино.

— Вън! — изкрещя Роузи.

— Аз ще се погрижа — каза Марино и отиде при непознатия. — Хайде, мой човек, ще те изведе оттук, преди да е станало късно, знаеш я каква е.

Човекът не се противи. Не миришеше дори наполовина толкова гадно, колкото Марино беше очаквал, и го последва навън, където онова идиотче продължаваше да блъска паркинг-автомата.

— Това да не ти е ябълково дърво — каза Марино на момчето.

— Разкарай се.

Марино отиде до него, извиси се в цял ръст и очите на момчето се разшириха.

— Какво каза? — Марино прихлупи ръка на ухото си и се наведе към него. — Правилно ли чух какво каза?

— Сложих седемдесет и пет цента.

— Колко жалко. Виж сега, качвай се в шибаната си кола и си омитай задника отгук, преди да съм те арестувал за рушене на обществена собственост — каза Марино, макар че всъщност вече никого не можеше да арестува.

Бездомникът от бара вървеше бавно по тротоара като от време на време поглеждаше назад, сякаш очакваше Марино да го последва. Промърмори нещо, когато хлапето се качи в своя „Мустанг“ и отпраши нанякъде.

— На мен ли говориш? — попита го Марино и тръгна към него.

— Все така прави — каза бездомникът тихо. — Същото хлапе. Не пуска никакви монети в машините, а после ги блъска, докато се потрошат.

— Какво искаш от мен?

— Джони дойде тук вечерта преди да се случи — каза човекът, застанал на тротоара в своите раздърпани дрехи и с отрязани токове на обувките.

— За кого говориш?

— Ти знаеш за кого. Освен това не се е самоубил. Знам кой го е направил.

Марино изпита странно усещане, същото усещане, което беше изпитал и в къщата на госпожа Симистър. Той мерна Луси, която вървеше бавно по тротоара на една пряка разстояние, и не беше облечена в обичайните черни торбести дрехи.

— Двамата с него играхме билиард вечерта преди да се случи. Беше с шини. Но те изглежда не му пречеха. Справяше се чудесно с щеката.

Марино незабелязано наблюдаваше Луси. Тази вечер тя пасваше на обстановката. Можеше да мине за поредната лесбийка, която се навърта наоколо, с момчешки вид, но секси в скъпите избелели дънки, целите на дупки, и меко черно кожено яке, под което носеше бяла, плътно прилепнала блуза, добре очертаваща гърдите ѝ, а той винаги беше харесвал гърдите на Луси, макар да не се очакваше да ги забелязва.

— Видях го само онзи път, когато беше довел онова момиче тук — продължи бездомния, като застана с гръб към бара и непрестанно се

оглеждаше, сякаш нещо го притесняваше. — Мисля, че е важно да я намериш. Това имах да ти кажа.

— Какво момиче и защо трябва да ми пука? — каза Марино, като наблюдаваше как Луси приближава и не преставаше да държи под око периметъра, да не би някой кретен да си въобрази нещо за нея.

— Красиво — каза бездомникът. — От онзи тип, дето и мъжете, и жените се обръщат да ги гледат, облечена секси. Никой не я искаше тук.

— Май и теб никой не те иска тук. Току-що те изритаха навън.

Луси влезе в „Дюс“, без да ги погледне, сякаш бяха невидими.

— Онази вечер не ме изритаха само защото Джони ме черпи едно питие. Двамата играхме билиард, докато момичето седеше до джубокса и се оглеждаше сякаш никога през живота си не беше попадала в такава дупка. Ходи до тоалетната няколко пъти, а след това там миришеше на трева.

— Имаш навика да ходиш в женската тоалетна ли?

— Чух една жена да го казва на бара. Това момиче... не й беше чиста работата.

— Имаш ли представа как се казва?

— Никаква.

Марино запали цигара.

— Защо мислиш, че тя има нещо общо със случилото се с Джони? — попита той.

— Не ми хареса. Никой не я хареса. Само това знам.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Не казвай на никой друг за това, ясно ли е?

— Няма за какво.

— Има или няма, дръж си устата затворена. А сега ми кажи откъде знаеше, че ще съм тук тази вечер и защо си мислеше, че ще можеш да говориш с мен?

— Имаш много хубав мотор — отвърна бездомникът, като хвърли поглед през улицата. — Трудно е човек да го пропусне. Много хора тук знаят, че преди си бил детектив в отдел „Убийства“, а сега се занимаваш с някакви частни разследвания към полицейски лагер или нещо такова на север оттук.

— Толкова съм известен? Да не съм кмет?

— Редовен посетител си. Виждал съм те с някои от другите рокери, чакам те от седмици да се появиш да поговоря с теб. Мотая се наоколо, гледам да оцелявам. Не е най-върховата точка в живота ми, но се надявам нещата да се подобрят.

Марино извади портфейла си и му подаде петдесетдоларова банкнота.

— Ако откриеш още нещо за онова момиче, което си видял тук, ще се погрижа да не съжаляваш — каза той. — Къде мога да те открия?

— На друго място и по друго време. Както казах, гледам да оцелявам.

Марино му даде номера на мобилния си телефон.

— Искаш ли още една? — обърна се Роузи към Марино, когато той се върна на бара.

— По-добре ми налей една светла. Спомняш ли си точно преди Деня на благодарността един рус хубавец, доктор, да е бил тук с някакво момиче? Двамата с онзи тип, когото току-що изхвърли навън, играли бiliarд?

Тя се замисли, без да спре да бърше плота, и накрая поклати глава:

— Тук идват много хора. Денят на благодарността беше много отдавна. Колко преди него?

Марино наблюдаваше вратата. Оставаха няколко минути до десет.

— Може би предната нощ — каза той.

— Не, не съм била аз. Знам, че не е за вярване, но и аз имам свой живот, не работя всяка божа вечер тук. По туй време не съм била тук. Ходихме в Атланта със сина ми.

— Разправят, че имало тук някакво момиче, което не вещаело нищо добро, и било с онзи доктор, за когото ти казах. Било с него в нощта преди да умре.

— Нищо не знам.

— Може би е дошла тук с доктора вечерта, когато ти си била извън града?

Роузи продължаваше да лъска бара.

— Не искам неприятности тук — каза тя.

Луси седеше на една маса до прозореца, близо до джубокса, а Марино на друга, на отсрещната страна на бара, слушалката беше закачена на ухото му и включена към приемника, който приличаше на мобилен телефон. Той пиеше безалкохолна бира и пушеше.

Местните не им обръщаха никакво внимание. Нищо не се беше променило. Всеки път, когато Луси беше идвала тук с Марино, едни и същи хора седяха на едни и същи места, пушеха ментолови цигари и пиеха светла бира. Единственият човек, с когото разговаряха извън своя затворен кръг, беше Роузи, която веднъж разказа на Луси, че дебеланата и нейният приятел с вид на хамстер някога живеели в хубав квартал в Маями, в голяма къща с охранителна будка и така нататък, докато не го пратили в затвора, защото го хванали да продава дрога на полицаи под прикритие. И сега дебеланата го издържала с приходите си като банков служител, работещ на гише. Шишкото с козята брадичка пък бил готвач в една закусвалня, която Луси никога нямаше да посети. Идвал тук всяка вечер, напивал се и някакси успявал да се прибере с колата си вкъщи.

Луси и Марино се правеха, че не се познават. Независимо колко пъти бяха вършили това по време на различни операции, винаги се чувстваха неловко и неестествено. Тя не обичаше да я шпионират, дори когато беше нейна идея, и независимо колко логично беше той да е тук тази вечер, мразеше неговото присъствие в момента.

Провери безжичния микрофон, закачен от вътрешната страна на коженото ѝ яке. Наведе се напред, сякаш да си завърже обувките, така че никой от присъстващите да не види, че говори, и предаде на Марино:

— Засега нищо.

Беше десет и три минути.

Чакаше. Отпиваше от безалкохолната бира, с гръб към Марино, и чакаше.

Погледна часовника си. Беше десет и осем минути.

Вратата се отвори и двама мъже влязоха в бара.

Минаха още две минути и тя предаде на Марино:

— Нещо не е наред. Ще изляза да проверя. Ти стой тук.

Луси вървеше сред сградите в стил арт деко по Оушън Драйв и се оглеждаше за Стиви в тълпата.

Колкото по-късно ставаше, толкова по-шумни и пияни биваха редовните посетители на Саут Бийч и улицата беше така претъпкана с хора, които обикаляха, за да намерят къде да паркират, че движението почти не мърдаше. Нямаше смисъл да търси Стиви. Тя просто не дойде. Сигурно сега беше на хиляди мили разстояние оттук. Но Луси продължи да я търси.

Замисли се за твърденията на Стиви, че е проследила нейните стъпки по снега до хамъра, паркиран зад „Анкор Ин“. Зачуди се как е могла да приеме на доверие това, въобще да не се усъмни. Следите от стъпките ѝ пред къщата може би са личали ясно, но после, по тротоара, са се смесили със стъпките на други хора. Едва ли Луси е била единственият човек по улиците на Провинстаун в онази сутрин. Замисли се и за телефона, който принадлежеше на някой си Дъг, за червените отпечатъци на ръце, за Джони, и ѝ причерня от мисълта колко небрежна е била, късогледа и непредпазлива.

Стиви сигурно изобщо не беше възнамерявала да се среща с Луси в „Дюс“, само я подразни, поигра си с нея, както онази нощ в „Лорейнс“. Нищо не ѝ беше за пръв път на Стиви. Напротив, беше майстор в своите игрички, странни, извратени игрички.

— Виждаш ли я някъде? — чу Луси гласа на Марино в ухото си.

— Връщам се — отвърна тя. — Остани там.

Тя мина напърно по 11-а улица и тръгна на север по Вашингтон Авеню. Тъкмо подминаваше сградата на съда, когато един бял шевролет „Блейзър“ с тъмни стъкла мина покрай нея. Изведнъж тя се почувства неспокойна и уязвима, беше ѝ трудно да диша, ускори крачка и започна да усеща пистолета в кобура на глезена си.

Над Кеймбридж вилнееше поредната снежна буря и Бентън едва виждаше къщите на отсрещната страна на улицата. Снегът се сипеше косо, на едри парцали, и той наблюдаваше как светът около него бързо потъва в белота.

— Мога да направя още кафе, ако искаш — каза Скарпета, влизайки в хола.

— Пих достатъчно — отвърна той с гръб към нея.

— И аз — каза тя.

Той я чу, че сяда на плота на камината и слага чаша кафе.

Усети погледа ѝ върху себе си и се обърна към нея, без да знае какво да ѝ каже. Тя беше с мокра коса и черен копринен халат, под който нямаше нищо. Лъскавата материя галеше нежно тялото ѝ и разкриваше дълбокия прорез между гърдите ѝ, защото беше седнала странично на плота, леко приведена напред, обгърнала колене със своите силни ръце, кожата ѝ беше гладка и стегната за нейната възраст. Отблясъците от огъня докосваха късата ѝ руса коса и изключително красивото лице, а светлината от огъня и лъчите на слънцето обичаха косата и лицето ѝ така, както той ги обичаше. Обичаше я цялата, всяка частица от нея, но точно в този момент не знаеше какво да каже. Не знаеше как да поправи нещата.

Снощи беше казала, че го напуска. И щеше да си опакова куфара, ако имаше, но тя никога не идваше с куфар. Тук имаше свои вещи. Тази къща беше и неин дом и той цяла сутрин се заслушваше за шума от отварящи и затварящи се чекмеджета и врати на гардероби, за шума, който показва, че някой си тръгва и никога няма да се върне.

— Не можеш да летиш в това време — каза той. — Май ще трябва да останеш тук.

Голите дървета стояха като нарисувани на фона на цялата тази сияйна белота и никъде не се виждаше никаква движеща се кола.

— Знам как се чувстваш и какво искаш — продължи Бентън, — но днес няма да стигнеш до никъде. И не само ти. Някои от улиците

тук не ги чистят веднага. Тази е една от тях.

— Твоята кола е 4x4 — каза тя, като гледаше към ръцете си в скута.

— Очаква се над половин метър сняг. Дори да успея да те закарам до летището, самолетът ти няма да излети. Не и днес.

— Хапни нещо.

— Не съм гладен.

— Какво ще кажеш за един омлет със сирене? Трябва да се храниш. Ще се почувстваш по-добре.

Наблюдаваше го от камината с подпряна на ръцете брадичка. Халатът беше стегнат здраво около талията и тя приличаше на лъскава черна скулптура, която той желаше така силно, както винаги досега. Пожела я още при първата им среща преди повече от петнадесет години. И двамата бяха шефове. Той на Отдела за изследване на поведението към ФБР, а тя на Центъра по съдебна медицина във Вирджиния. Работеха по едно особено ужасяващо престъпление, когато тя влезе в конферентната зала. Още си спомняше как изглеждаше тогава: с дълга бяла престилка над светлосив раиран костюм и куп папки в ръцете. Тези ръце го заинтригуваха, силни и вещи, но изящни.

Той се отърси от спомените, осъзнавайки, че тя го гледа и попита:

— С кого говори по телефона преди малко? Чух, че говориш с някого.

Вероятно се е обадила на адвоката си, помисли си той. Или на Луси. Или на някой друг, за да им каже, че го напуска и този път е окончателно.

— Обадох се на доктор Селф — отвърна тя. — По-скоро, опитах се. Оставих й съобщение.

Той се озадачи и това му личеше.

— Сигурна съм, че я помниш — каза тя — или може би я слушаш по радиото.

— Моля те!

— Милиони хора го правят.

— Защо й се обаждаш? — попита той.

Тя му разказа за Дейвид Лак и рецептата. Каза му също, че доктор Селф се беше държала доста хладно и неотзивчиво, когато й се

беше обадила за съдействие първия път.

— Не се учудвам. Тя е въздухарка, надута егоцентричка. Напълно оправдава името си^[1].

— Всъщност тя беше в правото си. Нямах правомощия. Няма труп, поне доколкото знаем. На този етап не е длъжна да отговаря на въпросите на който и да е съдебен лекар, а и не съм сигурна дали бих я нарекла „въздухарка“.

— А какво ще кажеш за „психиатрична курва“? Слушала ли си я какви ги дрънка напоследък?

— Значи все пак слушаш нейните предавания.

— Следващия път покани някой истински психиатър да изнася лекции в академията, не някаква радионекадърница.

— Идеята не беше моя и дадох ясно да се разбере, че съм против. Но крайното решение е на Луси.

— Това е нелепо. Луси не може да търпи такива хора.

— Мисля, че Джо е дал предложението доктор Селф да бъде поканена като гостуващ лектор, неговото първо голямо постижение като аспирант. Да ангажира знаменитост за летния семестър. А след това да се появи и в нейното шоу, при това многократно. Всъщност те говориха за академията в ефир, от което никак не съм доволна.

— Идиот. Лика прилика са си.

— Луси нехаеше. Не отиде на нито една от лекциите, разбира се. Не я интересуваше какво прави Джо. Напоследък много малко неща я интересуват. Какво ще правим?

Този въпрос не беше по темата за Луси.

— Не знам.

— Ти си психологът. Би трябвало да знаеш. Всеки ден се срещаш с човешката болка и нещастие.

— Тази сутрин съм много нещастен — каза той. — За това си права. Ако бях твойт психолог, бих ти казал, че изсипваш своята болка и гняв върху мен, защото не можеш да ги стовариш върху Луси. Не можеш да се ядосаш на някого с тумор в мозъка.

Скарпета сложи още дърва в камината.

— Тя не е спирала да ме ядосва през целия си живот — призна Скарпета. — Никой друг не подлага на изпитание търпението ми така, както тя.

— Луси е единствено дете, отгледано от човек с гранично разстройство на личността — каза Бентън. — Един хиперсексуален нарцисист. Сестра ти. Освен това, Луси е необикновено надарена. Тя не разсъждава като останалите хора. Лесбийка е. И като събереш всичко това, получаваш един човек, който отдавна се е научил да живее в собственото си затворено пространство.

— Един изключителен егоист, значи.

— Ако психиката ни е наранявана често, може да се превърнем в егоисти. Тя се опасяваше, че ако разбереш за тумора, ще започнеш да се отнасяш с нея по различен начин, а това само би подсилило вътрешните ѝ страхове. Ако ти знаеш, тогава всичко придобива реални измерения.

Тя се загледа през прозореца зад него, сякаш омагьосана от снега. Вече беше натрупало поне двадесет сантиметра и колите, паркирани по улицата, изглеждаха като снежни преспи. Дори нямаше деца, които да играят в снега.

— Слава богу, че напазарувах — каза Бентън.

— В тази връзка да видим какво мога да приготвя за обяд. Трябва да си направим един хубав обяд. И да се опитаме да прекараме един хубав ден.

— Случвало ли ти се е да имаш изрисувано тяло? — попита той.

— Моето или чуждо?

Той леко се усмихна:

— Определено не твоето. В твоето тяло няма нищо мъртво. Имам предвид нашия случай тук. Червените отпечатащи на ръце по тялото ѝ. Чудя се дали са били направени, докато е била жива, или след като е била убита. Ще ми се да имаше начин да разбере.

Тя го изгледа продължително, огънат прачеше зад гърба ѝ и напомняше шума на вятъра.

— Ако ги е направил, докато е жива, значи имаме работа с един съвсем различен тип хищник. Колко ужасяващо и унижително би било това? — продължи той. — Да те завържат...

— Знаем ли, че е била завързана?

— Има едни белези по китките и глезените ѝ. Зачервени области, които съдебният лекар отбеляза като възможни контузии.

— Възможни ли?

— За да се различават от постсмъртните находки — отвърна Бентън. — Особено след като тялото е било изложено на студа. Така каза тя.

— Тя ли?

— Шефката тук.

— Една останка от не толкова славното минало на Центъра по съдебна медицина в Бостън — отбеляза Скарпета. — Много жалко. Тази жена сама успя почти да срине това място.

— Ще съм ти задължен, ако погледнеш доклада. Имам го на диск. Искам да чуя твоето мнение за рисунките, а и за всичко останало. Наистина е важно за мен да знам дали ги е направил, докато е била жива, или след като я е убил. Много жалко, че не можем просто да сканираме мозъка ѝ и да видим какво се е случило.

Тя прие това като сериозен коментар.

— Това е кошмар, който едва ли искаш да видиш. Дори ти не би искал да го видиш. Ако беше възможно де.

— Базил иска да го видя.

— Да, нашето приятелче Базил — въздъхна тя, като въобще не беше доволна, че Базил Дженрет се беше намесил в живота на Бентън.

— Хипотетично — каза той — би ли искала да го видиш? Би ли искала да видиш пресъздаването, ако беше възможно?

— Дори ако имаше начин да се пресъздадат последните мигове на един човек — отвърна тя от камината, — не съм сигурна колко надеждна би била тази информация. Подозирам, че мозъкът има удивителната способност да обработва информацията по такъв начин, че да осигури най-малката доза стрес и болка.

— Някои хора мислено се откъсват, предполагам — каза той в мига когато мобилният ѝ телефон звънна.

Беше Марино.

— Обади се на вътрешен 243 — каза той. — Веднага.

[1] От англ. Self — его, вътрешно „аз“. — Б.пр. ↑

Вътрешен 243 беше номерът на лабораторията за пръстови отпечатащи. Освен лаборатория, това беше и любимо място за работни съвещания на персонала на академията, където те се събираха, за да обсъдят уликите, при които се налагаше повече от един анализ.

Пръстовите отпечатащи вече не бяха само пръстови отпечатащи. От тях можеше да се извлече ДНК, не само на този, който ги е оставил, но и на жертвата, която е докоснал. От тях можеха да се вземат проби за останки от наркотици или някакво друго вещество, което е било по ръцете на човека, като например мастило или боя, което налагаше използването на такива сложни уреди като газов хроматограф, или инфрачервен спектрофотометър, или инфрачервен микроскоп с Фурие трансформации. В миналото една улика обикновено излизаше на сцената сама. Днес, при употребата на такива високотехнологични и свръхчувствителни уреди, соло партията ставаше квартет или дори симфония. Проблемът беше кое да се анализира първо. Защото тестовете за едно нещо можеха да заличат следите от друго. Затова експертите се събираха на работни съвещания, обикновено в лабораторията на Матю. Спореха и обсъждаха на кое трябва да се даде приоритет.

Когато Матю получи латексовите ръкавици от къщата на Даги Симистър, той беше изправен пред плеяда от възможности, всяка от които криеше рискове. Можеше да си сложи памучни ръкавици и върху тях да нахлузи обърнатите наопаки латексови ръкавици. Използвайки собствените си ръце, за да изпълни иначе меките ръкавици, той улесняваше снемането и фотографирането на латентните отпечатащи. Но от друга страна, рискуваше да провали възможността тези отпечатащи да се опушат с цианоакрилат или да се обработят с луминесциращ прах или други химикали, например нинхидрин или диазофлуорен. Един процес на обработка можеше да попречи на друг и ако това станеше, нямаше връщане назад.

Беше осем и половина сутринта и малката лаборатория приличаше на конферентна зала, където Матю, Марино, Джо Еймъс и още трима експерти се бяха събрали около голяма прозрачна пластмасова кутия, която представляваше съда за опушване. В кутията имаше две латексови ръкавици, обърнати наопаки, като тази с кръвта висеше на щипки. По нея бяха изрязани малки дупчици. Останалата част от латекса, и от двете страни, беше обработена за ДНК по такъв начин, че да не се повредят евентуалните отпечатащи. След това Матю трябваше да реши каква ще е последователността на стъпките при обработката, за което се изискваха колкото научни знания и опит, толкова и късмет и интуиция. Той реши да постави ръкавиците, пакет с цианоакрилат и съд с топла вода вътре в кутията.

Резултатът от всичко това беше един видим отпечатък на ляв палец, който Матю сне посредством черна дактилоскопска паста, а после фотографира.

— Всички са тук — каза той на Скарпета по микрофона на високоговорителя. — Кой иска да започне? — обърна се към насъбралите се около масата. — Ранди?

Експертът по ДНК анализи Ранди беше странно дребно човече с голям нос и бавен поглед. Матю никога не го беше харесвал и си припомни причината щом Ранди заговори.

— Ще започна с това, че ми бяха предоставени три потенциални източника на ДНК — каза Ранди със своя характерен педантичен тон. — Две ръкавици и два ушни отпечатаща.

— Това прави четири — гласът на Скарпета изпълни залата.

— Да, исках да кажа четири. Надеждата, разбира се, беше да се вземе ДНК от външната страна на едната ръкавица, което предимно означаваше от засъхналата кръв, и може би ДНК от вътрешността и на двете ръкавици. Вече взех ДНК от ушните отпечатащи — припомни той на всички — като успях да се справя, без да повредя уликата, избягвайки това, което може да се нарече индивидуални особености или потенциално характерни черти, като например вътрешното удължение на завития край на ушната мида. Както знаете, пуснахме този профил в CODIS и не получихме никакви резултати, но току-що открихме, че ДНК-то от ушния отпечатък съвпада с ДНК-то от вътрешността на едната ръкавица.

— Само едната ли? — попита Скарпета от високоговорителя.

— Кървавата. От другата не получих нищо. Не съм сигурен дали въобще е носена.

— Доста странно — прозвуча гласът на Скарпета.

— Разбира се, Матю ми помогна, защото аз не съм експерт по анатомия на ухото, и отпечатъците от всякакъв вид са по-скоро в неговата област, отколкото в моята — добави Ранди, сякаш имаше значение. — Както току-що посочих, имаме ДНК-то от ушния отпечатък и той определено е на същия човек, който е носил едната ръкавица, поради което смятам, че можем да заключим: който е допрял ухото си до прозореца на онази къща с изчезналите хора, той е човекът, убил Даги Симистър. Или поне е носил едната от латексовите ръкавици на мястото, където е била убита.

— Колко пъти си подостри молива, докато правеше всичко това? — попита Марино шепнешком.

— Моля?

— Не пропускаш и най-малката любопитна подробност, нали — каза Марино тихо, за да не го чуе Скарпета. — Обзалагам се, че броиш пукнатините, докато вървиш по тротоара, и си слагаш хронометър, като правиш секс.

— Ранди, продължи, моля те — каза Скарпета. — Нищо в CODIS. Колко жалко!

И той продължи да обяснява по същия многословен и подробен начин, като по същество потвърди, че търсенето в базата данни на Комбинираната ДНК индексна система, позната като CODIS, е било безрезултатно. Човекът, оставил тази ДНК, не фигурираше в базата данни, което по всяка вероятност означаваше, че никога не е бил арестуван.

— Нямахме резултати и за ДНК-то от кръвта, намерена в онзи магазин на плажа в Лас Олас. Но някои от онези проби не са кръв — каза Ранди на черния телефон върху плота в лабораторията. — Не знам какво е. Някакво вещество, което дава фалшив положителен резултат. Луси спомена, че може да е мед. Тя смята, че това, което реагира на луминола, вероятно е фунгицидът, който използват там срещу цитрусовата мана. От онези, на медна основа.

— На какво се базира мнението й? — попита Джо, още един член на екипа, когото Матю не понасяше.

— Имало е много мед при случая Симистър, около и вътре в къщата.

— Точно кои проби от магазина „Бийч Бамс“ са от човешка кръв? — попита Скарпета.

— От банята. Пробите от пода в склада не са от кръв. Може би са мед. А също уликите от комбито. Подложката на шофьорското място, където е имало реакция на луминола. Също не е кръв. Още една фалшива положителна проба. Може да е мед.

— Фил? Там ли си?

— Тук съм — обади се експертът по веществени доказателства.

— Наистина съжалявам за всичко това — каза Скарпета искрено. — Искам лабораториите да работят с пълна пара.

— Мисля, че вече го правим. Даже сме на път да изпушим — не успя да се въздържи Джо, който не би си затворил устата дори да се давеше.

— Искам да анализирате възможно най-бързо всички биологични проби, които все още не са минали на анализ — каза Скарпета много решително. — Включително всички потенциални източници на ДНК, взети от къщата в Холивуд, онази, на изчезналите хора. Пуснете всичко в CODIS. Ще процедираме сякаш всички са мъртви.

Експертите, Джо и Марино, се спогледаха. Никога не бяха чували Скарпета да казва подобно нещо.

— Това се казва оптимизъм! — изкоментира Джо.

— Фил, пусни боклуците от килима, другите улики по случая Симистър и уликите от комбито, тоест всички налични улики през СЕМ/ЕДС — прозвуча гласът на Скарпета. — Да видим дали действително това е мед.

— Сигурно там я има навсякъде.

— Не е задължително — каза Скарпета. — Не всички я използват. Не всеки отглеждат цитрусови дървета. Но засега, в случаите, с които се занимаваме, това е общият знаменател.

— А магазинът на плажа? Не мисля, че там има цитрусови дървета.

— Прав си. Уместна забележка.

— Добре, да приемем тогава, че някои от уликите дадат положителен резултат за мед...

— Това ще е много важно — каза Скарпета. — Ще трябва да се запитаме защо. Кой я е нанесъл в склада? Кой я е нанесъл в комбито? А сега трябва да се върнем в онази къща с изчезналите хора и да потърсим мед и там. Нещо интересно за червеното вещество, което открихме на пода, по онези парченца бетон, които донесохме?

— Вид къна, на алкохолна основа, определено не от най-добро качество — отговори Фил.

— А не може ли да е някаква боя за временни татуировки или боди арт?

— Възможно е, но щом е на алкохолна основа, нямаше да я установим. Етанолът или изопропанолът досега щяха да са изветрели.

— Странно, че е там, и то от известно време. Някой държи ли Луси в течение? Къде е тя?

— Не знам — каза Марино.

— Трябва ни ДНК от Флори Куинси и дъщеря ѝ Хелън — продължи Скарпета. — Да видим дали е тяхна кръвта в магазина на плажа. „Бийч Бамс“.

— Кръвта в банята е на едно лице — каза Ранди. — Определено не е от двама души, а ако беше, можехме със сигурност да кажем дали имат роднинска връзка, например дали са майка и дъщеря.

— Ще се заема с това — рече Фил. — Имам предвид СЕМ анализа.

— А с колко случая работим всъщност? — намеси се Джо. — И ако правилно разбирам, приемате, че всички те са свързани? Затова ли процедираме сякаш имаме само трупове?

— Не приемам, че всичко е свързано — отвърна гласът на Скарпета по високоговорителя. — Но се опасявам, че може да е така.

— Както бях започнал да обяснявам за случая Симистър — възобнови Ранди своята тирада, — не получихме никакъв резултат от CODIS, но ДНК-то от вътрешността на кървавата латексова ръкавица не съвпада с ДНК-то от външната ѝ страна. Кое не е учудващо. Във вътрешността на ръкавицата попадат клетки от кожата на този, който я е носил, докато кръвта от външната страна е на някой друг, или поне това е разумното предположение — обясни той и Матю за пореден път се зачуди как е възможно този човек да е женен.

Кой би живял с него? Кой би го понасял?

— Кръвта на Даги Симистър ли е? — попита Скарпета направо.

И тя, както всички останали, логично предполагаше, че кръвта по латексовата ръкавица, намерена при убийството на Даги Симистър, без съмнение ще е нейна.

— От килима — да.

— Има предвид килима до прозореца, където смятаме, че може би е била ударена по главата — поясни Джо.

— А аз имах предвид кръвта по ръкавицата. За нея питам, на Даги Симистър ли е? — прозвуча гласът на Скарпета, вече леко напрегнат.

— Не, сър.

Ранди отговаряше на всички с „Не, сър“ независимо от пола на събеседника си.

— Кръвта по ръкавицата определено не е нейна, което е любопитно — продължи той досадните обяснения. — Разбира се, всеки би очаквал това да е нейната кръв.

„О, не, не започвай пак“ — помисли си Матю.

— Намираме две ръкавици на местопрестъплението и по едната има кръв от външната страна, но не и от вътрешната.

— И защо да има кръв от вътрешната страна? — озъби му се Марино.

— Няма.

— Аз знам, че няма, питам те, защо да има?

— Ами например, ако извършителят се е наранил по някакъв начин, прокървил е в ръкавицата, да речем, ако се е порязал, докато е бил е ръкавиците. Виждал съм такива случаи. Извършителят носи ръкавици, но се порязва и кръвта му остава в ръкавицата, което явно не е станало в нашия случай. Това ме довежда до важния въпрос. Ако кръвта при случая Симистър е на убиеца, защо е само от външната страна на ръкавицата? И защо ДНК от тази кръв е различна от ДНК, която взех от вътрешната страна на същата ръкавица?

— Мисля, че всички знаем отговора на този въпрос — каза Матю, който едва изтрайваше надутите многословни монолози на Ранди.

Ако трябваше да ги търпи още дори минута, щеше да се наложи да излезе от лабораторията, под претекст че отива до тоалетната, и да свърши нещо времеемко или да изпие чаша отрова.

— Външната страна на ръкавицата е мястото, където се очаква да има кръв, ако извършителят е докоснал кръвав предмет или човек — продължи Ранди.

Те всички знаеха отговора, но не и Скарпета. Ранди се приближаваше към сублимния момент стъпка по стъпка, наслаждаваше му се и никой не можеше да му отнеме това върховно удоволствие. ДНК анализите бяха по неговата част.

— Ранди? — прозвуча гласът на Скарпета.

Това беше гласът, с който говореше, когато Ранди успяваше да обърка и изкара от нерви всички, включително и нея.

— Знаем ли чия е кръвта по ръкавицата? — попита го тя.

— Да, сър, знаем. Е, почти. Тя е или на Джони Суифт, или на брат му Лоръл. Те са еднолични близнаци — рече най-сетне той. — Така че тяхната ДНК е еднаква.

— Там ли си още? — обърна се Матю към Скарпета след продължително мълчание.

Марино се намеси:

— Не виждам как може да е на Лоръл. Не неговата кръв е била из цялата стая, когато главата на брат му е била пръсната с пушка.

— За вас не знам, но аз съм напълно объркана — присъедини се към разговора токсиколожката Мери. — Джони Суифт беше застрелян през ноември, как така, десет седмици по-късно кръвта му изведнъж се появява в един случай, който няма нищо общо с неговия?

— Как въобще неговата кръв се е озовала в къщата при убийството на Даги Симистър? — изпълни стаята гласът на Скарпета.

— Не бива да изключваме възможността ръкавиците да са били подхвърлени — каза Джо.

— Защо направо не посочиш очевидното? — тросна му се Марино. — А именно, че който е пръснал главата на онази нещастна жена, просто ни казва, че има нещо общо и със смъртта на Джони Суифт. Някой се ебава с нас.

— Наскоро е претърпял операция...

— Глупости! — отсече Марино. — Няма начин шибаните ръкавици да са от някаква си операция на китките. Господи! Търсите еднорози, когато навсякъде е пълно с обикновени коне.

— Моля?

— Шибаното послание е пределно ясно — повтори високо Марино, като крачеше из лабораторията с почервеният лице. — Който я е убил, ни казва, че е убил и Джони Суифт. А с ръкавиците се ебава с нас.

— Не можем напълно да отхвърлим възможността кръвта да е на Лоръл — каза Скарпета.

— Ако е така, това би обяснило някои неща — рече Ранди.

— Нищо не обяснява. Ако Лоръл е убил госпожа Симистър, защо, по дяволите, ще си оставя ДНК-то в мивката? — възрази Марино.

— В такъв случай може би кръвта е на Джони Суифт.

— Стига, Ранди. Настръхва ми косата от теб.

— Ти нямаш коса, Пит — отбеляза Ранди сериозно.

— Ще ми кажеш ли как, по дяволите, ще разберем дали кръвта е на Лоръл или на Джони, щом, както твърдиш, тяхната ДНК е еднаква? — избухна Марино. — Всичко е толкова преебано, че дори не е смешно.

После хвърли по един обвинителен поглед първо на Ранди, след това на Матю и отново на Ранди, и попита:

— Сигурни ли сте, че не сте объркали нещо при тестовете?

Марино никога не се притесняваше дали не подлага на съмнение способностите и професионалната квалификация на някого, или просто се държи гадно.

— Примерно единият от вас, или и двамата, да сте разменили някои проби или нещо такова? — каза той.

— Не, сър. Категорично не — отвърна Ранди. — Матю получи пробите, а аз направих анализите и проверките в CODIS. Нямаше нарушения в процедурата, а ДНК-то на Джони Суифт е в базата данни, защото всеки аутопсиран се завежда там, което значи, че информацията за ДНК на Джони Суифт е била въведена в CODIS през ноември. Нали така, доктор Скарпета? Там ли сте още?

— Тук съм...

— От миналата година насам, политиката е да се въвеждат всички случаи, независимо дали става въпрос за самоубийство, злополука, убийство или дори естествена смърт — намеси се Джо с обичайната си компетентност, прекъсвайки я, както обикновено. — Ако някой се е оказал жертва или смъртта му не е свързана с конкретно

престъпление, това не означава, че в някакъв момент от живота си този човек не е бил въввлечен в криминална дейност. Приемам за сигурно, че братята Суифт са еднояйчни близнаци.

— Изглеждат еднакво, говорят еднакво, обличат се еднакво и чукат еднакво — изсъска му Марино.

— Марино? — гласът на Скарпета отново изпълни стаята. — Полицията взела ли е проба за ДНК на Лоръл Суифт при смъртта на брат му?

— Не. Нямало е причина.

— Дори и само за да го изключат? — попита Джо.

— От какво да го изключат? ДНК-то на Лоръл не върши никаква работа — обърна се към него Марино. — Неговата ДНК е из цялата къща. Той живее там.

— Би било добре, ако можем да тестваме ДНК-то на Лоръл — каза Скарпета. — Матю? Използвахте ли някакви химикали при обработката на кървавата ръкавица от къщата на Даги Симистър? Нещо, което би попречило на евентуални по-нататъшни тестове?

— Цианоакрилат — отвърна Матю. — И проверих единствения отпечатък, който получихме. Нищо. Нищо в AFIS. Не мога да кажа дали съвпада с частичния отпечатък от комбито, няма достатъчно повърхност.

— Мери? Искам да вземеш проби от кръвта по тази ръкавица.

— Цианоакрилатът няма да попречи на резултатите, тъй като той реагира на аминокиселините в мастния секрет на кожата и потта, а не на кръвта — не устоя Джо на порива да обясни. — Не би трябвало да имаме проблем.

— С удоволствие ще й дам проба — каза Матю, обърнат към черния телефон. — Има достатъчно от кървавия латекс.

— Марино? — прозвуча гласът на Скарпета. — Искам да отидеш в Центъра по съдебна медицина и да вземеш папката с документите по случая на Джони Суифт.

— Мога и аз да го направя — бързо се отзова Джо.

— Марино? — повтори тя. — Вътре в папката трябва да са и неговите ДНК-карти. Винаги правим повече от една.

— Ако само с пръст докоснеш тази папка, ще си събираш зъбите по земята — изсъска Марино на Джо.

— Сложи една от картите в плик за улики и го предай на Мери — продължаваше Скарпета. — Мери? Вземи проба от кръвта в тази карта и от кръвта по ръкавицата.

— Не съм сигурна дали те разбирам добре — каза Мери и Матю не я обвиняваше.

И той не виждаше какво ще прави един токсиколог с капка изсъхнала кръв от ДНК-карта и същото минимално количество изсъхнала кръв от ръкавица.

— Да не би да имаш предвид Ранди — каза Мери. — Още ДНК тестове ли искаш?

— Не — отвърна Скарпета. — Искам да провериш пробите за литий.

Скарпета миеше едно цяло пиле в мивката. Нейният „Трео“ беше в джоба ѝ, а слушалката на ухото.

— Защото тогава не са тествали кръвта му за това — обясняваше тя на Марино по телефона. — Ако все още е взимал литий, брат му, както изглежда, въобще не е казал на полицията.

— Щяха да намерят лекарството на местопрестъплението — отвърна Марино. — Какъв е този шум?

— Отварям кутии с пилешки бульон. Жалко, че не си тук. Не знам защо не са открили никакъв литий — каза тя, докато изсипваше съдържанието на кутиите в меден тиган. — Но е възможно брат му да е прибрал лекарствата, за да не ги намери полицията.

— Защо? Това да не е кокаин или нещо подобно.

— Джони Суифт е бил известен невролог. Може би брат му не е искал хората да знаят, че страда от психично разстройство.

— Аз определено не бих искал някой с променливо настроение да се рови в мозъка ми.

Тя започна да реже лука.

— Всъщност, неговото биполарно разстройство едва ли е оказвало някакво влияние върху способностите му като лекар, но по света има доста невежи хора. Пак повтарям, че може би Лоръл не е искал полицията или някой друг да знае, че брат му има проблем.

— Нещо не се връзва. Ако казаното от него е вярно, той е избягал навън веднага щом е открил трупа на брат си. Едва ли е обикалял

къщата, за да събира шишенца с лекарства.

— Май ще трябва да го попиташ.

— Веднага щом излязат резултатите за лития. По-добре да имам информация, когато разговарям с него. А сега имаме по-голям проблем — каза той.

— Не съм сигурна дали това е възможно — рече Скарпета, докато разрязваше пилето.

— Става въпрос за гилзата от пушката — продължи Марино. — Онази, за която е излязло съвпадение в NIBIN за случая при Уолдън Понд.

— Не исках да говоря за това пред всички — започна да обяснява Марино по телефона. — Прилича ми на вътрешна работа. Няма друго обяснение.

Той седеше на бюрото в своя кабинет, при затворена и заключена врата.

— Ето как стоят нещата. Не исках да говоря пред всички, но порано тази сутрин се свързах с един мой човек от холивудската полиция, който отговаря за склада за доказателства. Той провери в компютъра. За по-малко от пет минути получи цялата информация относно онзи обир в хранителния магазин преди две години. И сега познай къде би трябвало да се съхранява пушката? Седнала ли си?

— Това никога не е помагало — каза тя. — Слушам те.

— В нашата собствена оръжейна колекция.

— В академията ли? Справочната оръжейна колекция в академията?

— Холивудската полиция я е дарила на академията преди около година заедно с още няколко оръжия, от които вече нямали нужда. Спомняш ли си?

— А ти ходи ли в оръжейната лаборатория, за да се увериш лично, че не е там?

— Няма да е. Знаем, че е използвана неотдавна при убийството на някаква жена там, където си ти сега.

— Веднага иди да провериш — каза тя. — И после ми се обади.

Бор чакаше на опашката. Беше застанал зад една дебела облечена в крещящо розово. В едната си ръка държеше ботушите, а в другата чантата, шофьорската книжка и бордовата карта. Придвижи се напред и сложи ботушите и якето си в пластмасова табла.

После сложи таблата и чантата си на черната лента и те се скриха от погледа му. Той застана върху белите обозначения за краката и един от летищната охрана му кимна да мине през рентгеновия скенер. Бор последва указанията, мина безпроблемно през скенера, показва бордовата си карта, взе ботушите и якето от таблата, а после и чантата. Отправи се към изход двадесет и едно. Никой не му обръщаше внимание.

Още усещаше миризмата на разлагащите се тела. Не можеше да се отърве от тази миризма. Може би това беше някаква обонятелна халюцинация. Не му беше за първи път. Понякога усещаше аромата на „Олд Спайс“, същия аромат, който бе усетил и когато направи онова лошо нещо върху матрака, а после го изпратиха на онова място, където имаше стари тухлени къщи, сняг и студ, и където отиваше сега. Пак валеше сняг, но не много. Той провери времето, преди да вземе такси до летището. Не искаше да оставя своя „Блейзър“ на дългосрочен паркинг. Беше скъпо, а и нямаше да е добре, ако някой надникне отзад в колата. Не беше я изчистил много старателно.

В чантата нямаше много багаж, само най-необходимото. Чисти дрехи, тоалетни принадлежности и чифт по-удобни ботуши. Старите нямаше да му трябват още дълго. Те представляваха биологична опасност и тази мисъл го забавляваше. Той продължаваше да ѝ се наслаждава, докато ботушите му напредваха към изход двадесет и едно, и реши, че може би нямаше да е лошо да ги запази за вечността. В края на краищата, те имаха доста богата история: с тях се беше разхождал по разни места, като че ли ги притежаваше; с тях беше отвличал хора, като че ли ги притежаваше; с тях се беше връщал на разни места, за да наблюдава; с тях беше влизал смело на разни места

и те го бяха носили от стая в стая, от място на място, за да изпълнява повелята на Бог. Да наказва. Да ги обърка. Пушката. Ръкавицата. Да им покаже.

Бог имаше коефициент на интелигентност сто и петдесет.

Със същите тези ботуши влезе право в къщата и си беше сложил качулката още преди да се усетят какво става. Глупави религиозни фанатички! Тъпи сирачета! За какво му беше на момченцето да ходи в аптеката, с Мама номер едно за ръка, и да си пълни тъпото шишенце с лекарства. Ненормалник! Бор мразеше ненормалниците, шибаните религиозни фанатици, мразеше момченцата, момиченцата, мразеше „Олд Спайс“. Марино използваше „Олд Спайс“, огромното тъпо ченге. Бор мразеше доктор Селф, трябваше да я сложи на матрака и да се позабавлява с въжетата, щеше да ѝ се отрази добре след всичко, което направи.

Времето на Бор изтичаше. Бог не беше доволна.

Нямаше да остане време да накаже най-големия виновник.

„Ще трябва да се върнеш — бе казала Бог. — Този път с Базил.“

Ботушите на Бор вървяха към изхода, водеха го към Базил. Отново щяха да си живеят чудесно, както навремето, когато Бор направи онова лошо нещо и го изпратиха надалеч, а после го върнаха обратно и той срещна Базил в един бар.

Той никога не се беше страхувал от Базил, не се уплаши нито за миг дори първия път, когато с Базил се озоваха един до друг в бара, където пиеха текила. Изпиха няколко питиета заедно и Бор вече знаеше, че в него има нещо.

„Ти си различен“ — бе казал той.

„Аз съм ченге“, отвърна Базил.

Това беше в Саут Бийч, където Бор често се размотаваше в търсене на секс и наркотици.

„Не си само ченге. Личи ти.“

„Нима?“

„За мен личи. Аз познавам хората.“

„Какво ще кажеш да те заведа на едно място — предложи Базил и Бор имаше усещането, че и той го е прозрял. — Има едно нещо, което можеш да направиш за мен.“

„Защо да правя нещо за теб?“

„Защото ще ти хареса.“

По-късно същата вечер Бор се качи в колата на Базил, не полицейската, а личната му кола, която беше бял „Форд ЛТД“ и много приличаше на немаркирана полицейска кола, но всъщност не беше. Не бяха в Маями и нямаше как да кара кола с полицейските означения на окръг Дейд. Някой можеше да я запомни. Бор беше малко разочарован. Той обичаше полицейските коли, обичаше сирените и светлините. Бляскавите им цветни светлини му напомняха за коледния магазин.

„Дори не се замислят, ако ги заговориш“ — бе казал Базил онази първа нощ, когато се запознаха, след като бяха пообикаляли малко по улиците, пушейки трева.

„Защо аз?“ — попита Бор, без да изпитва ни най-малък страх.

Логично би било да се страхува. Базил убиваше когото си пожелае, винаги го беше правил. Можеше да убие и Бор. С лекота.

Бог казваше на Бор какво да прави. Затова винаги оцеляваше.

Базил набеляза момичето. По-късно се оказа, че е била само на осемнадесет. Теглеше пари от банкомат, оставила колата си наблизко със запален двигател. Глупачка! Не се теглят пари по тъмно, особено ако си млада и красива жена, при това съвсем сама, по къси панталонки и опната тениска. Ако си млада жена, при това красива, лоши неща се случват.

„Дай ми ножа и пистолета си“ — каза Бор.

Втъкна пистолета в колана си и поряза с ножа единия си палец. Размаза малко кръв по лицето си, след което се прехвърли през седалката и легна отзад на колата. Базил спря до банкомата и слезе от колата. Отвори задната врата, за да провери как е Бор, и си придаде правдоподобно разтревожен вид.

„Всичко ще е наред“ — каза на Бор и се обърна към младата жена с думите: „Моля ви, помогнете ми. Приятелят ми е ранен. Къде е най-близката болница?“

„Мили Боже, трябва да се обадим на полицията.“ — Тя трескаво зарови в чантата си за мобилен телефон, при което Базил я блъсна на задната седалка, а Бор опря пистолета в лицето ѝ.

Потеглиха.

„Мамка му! — каза Базил. — Добър си. — Беше надрусан и се смееше. — По-добре да решим къде да отидем.“

„Моля ви, не ме наранявайте“ — плачеше момичето и Бор усети някакво желание, докато седеше отзад до нея с опрян в лицето ѝ

пистолет, а тя плачеше и се молеше. Прииска му се да прави секс.

„Млъкни — каза й Базил. — Няма да ти помогне. Трябва да намерим някое местенце. Може в парка. Не, там минават патрулки.“

„Аз знам едно място — каза Бор. — Там никой няма да ни намери. Идеално е. Можем да разполагаме с времето си, ще имаме цялото време на света“.

Беше възбуден. Искаше да прави секс, адски му се искаше.

Той упъти Базил до къщата, същата къща, която сега се разпадаше, без вода и електричество, където имаше само един матрак и порно списания в задната стая. Бор измисли гениалната идея как да ги връзват така, че да не могат да седнат, без ръцете им да се вдигат нагоре.

„Горе ръцете!“

Като в анимационните филмчета.

„Горе ръцете!“

Като в каубойските филми.

Базил каза, че Бор е страхотен, най-страхотният човек, когото някога е срещал, и след няколко подобни случая, когато отвлечаха жени и ги държах там, докато замиришат непоносимо или телата им се инфектират безобразно или просто им омръзнат, Бор каза на Базил за коледния магазин.

„Виждал ли си го?“

„Не.“

„Не можеш да го пропуснеш. Точно на плажа по A1A. Дамата е богата.“

Бор му обясни, че в събота винаги са само тя и дъщеря й в магазина. И почти нямаше клиенти. Кой си купува коледни боклуци на плажа през юли?

„А стига бе!“

По план не биваше да го прави в магазина.

Но преди Бор да разбере какво става, Базил вече я беше отвел отзад и я изнасилваше, блъскаше, режеше, оплесквайки всичко в кръв, докато Бор гледаше и пресмяташе как ще се измъкнат оттук.

Дърварят до вратата беше висок над метър и петдесет, ръчна изработка. Той държеше истинска стара брадва с дървена дръжка и лъскаво метално острие, наполовина боядисано в кървавочервено. Бор се сети как да я използва.

„Извадихме късмет — каза Бор на Базил, когато двамата бяха вече на сигурно място в своето убежище, старата къща, и копаеха яма. — Никога вече не прави така.“

Месец по-късно той отново направил глупост — опитал се да отвлече две жени едновременно. Бор не бил с него. Базил успял да ги натика в колата, но после проклетата машина се счупила. Базил никому не беше казал и дума за Бор, Пазеше го. Сега беше негов ред.

„Има един научен проект — беше му написал Бор. — Набират доброволци от затвора. За теб ще е добре. Можеш да направиш нещо конструктивно.“

Това беше мило и безобидно писмо. Дадох му го без никакви резерви. Базил уведоми надзирателя, че иска да участва като доброволец в научния проект в Масачузетс, че иска да направи нещо, за да изкупи своите грехове, и че с радост ще помогне на лекарите да научат нещо повече за това какво не е наред с хората като него, за да има шанс светът да стане по-добро място за живеене. Дали надзирателят се беше хванал на манипулациите на Базил, можеше само да се гадае. Но през декември Базил беше преместен в щатската болница „Бътлър“.

И всичко това благодарение на Бор. Божията ръка.

Оттогава насам се налагаше да общуват по-прикрито. Бог показва на Бор как да предава на Базил желаната информация. Бог имаше коефициент на интелигентност сто и петдесет.

Бор си намери място до изход двадесет и едно. Седна възможно най-далеч от всички и зачака полета в девет сутринта. Нямахше закъснение. Щеше да се приземи по обяд. Бор отвори чантата и извади оттам едно писмо, което Базил му беше написал преди повече от месец.

„Получих риболовните списания. Благодаря. Винаги има какво да науча от статиите.

Базил Дженрет.

P. S. Пак ще ме слагат в онази проклета тръба — в четвъртък, 17 февруари. Но обещават да е за малко. Ще вляза в пет и ще изляза в пет и петнадесет следобед, така ми казаха. Обещания, обещания...”

Снегът беше спрял, а пилешкият бульон къкреше. Скарпета премери две чаши италиански ориз и отвори бутилка сухо бяло вино.

— Можеш ли да слезеш? — провикна се тя към Бентън, като приближи стълбите.

— Можеш ли да се качиш? — отекна неговият глас от кабинета му в края на задното стълбище.

Тя разтопи бучка масло в меден тиган и започна да запържва пилето. Изсипа ориза в бульона. Мобилният ѝ иззвъня. Беше Бентън.

— Това е нелепо! — каза тя, като гледаше нагоре по стълбите, които водеха към неговия кабинет на втория етаж. — Не можеш ли да слезеш за малко, моля те. Готвя. Във Флорида нещата са зле. Искам да поговорим.

Поля пилето с малко бульон.

— И аз искам да хвърлиш един поглед на това — отвърна той.

Колко странно беше да чува гласа му едновременно от горния етаж и по телефона.

— Това е нелепо! — повтори тя.

— Искам да те попитам нещо — чу тя гласа му в телефона и от горния етаж, сякаш двама души говореха едновременно. — Защо ще има трески между лопатките?

— Дървени трески ли?

— Има едно охлузване на кожата с тресчици по него. На гърба, между лопатките. И се чудя дали можем да познаем дали се е получило преди или след смъртта.

— Ако е била влачена по дървен под или е бита с нещо дървено. Може да има много причини всъщност.

Тя разбърка пилето с вилица.

— Ако е била влачена и така се е сдобила с тресчиците, не би ли трябвало да ги има и по други места на тялото? Ако приемем, че е била гола, когато са я влачили по някакъв стар разнебитен под.

— Не е задължително.

— Много ми се иска да дойдеш горе.

— Има ли наранявания при самозащита?

— Защо не се качиш?

— Веднага щом мога да оставя обяда. А сексуално насилие?

— Няма улики, но определено е по сексуални подбуди. Не съм гладен сега.

Тя разбърка ориза и остави лъжицата върху сгънатата хартиена кърпа.

— Някакъв друг възможен източник на ДНК?

— Като например?

— Не знам. Може да му е отхапала носа например, или пръста, или нещо друго, и да са го намерили в стомаха ѝ.

— Сериозно ли говориш?

— Слюнка, коса, кръвта му — каза тя. — Надявам се, че са попили тялото отвсякъде и са тествали всичко възможно.

— Защо не се качиш да поговорим за това?

Скарпета свали престилката и тръгна към стълбите, като продължаваше да говори по телефона и си мислеше колко е глупаво да си в една и съща къща с някого и да общуваш с него по телефона.

— Затварям — каза тя като изкачи стълбите и застана пред него.

Той седеше в своя черен кожен стол и очите им се срещнаха.

— Слава богу, че не влезе секунда по-рано — каза той. — Тъкмо говорех по телефона с една изключително красива.

— Слава богу, че и ти не беше в кухнята да чуеш аз с кого говорех.

Тя изтъркаля един стол до него и погледна снимката на монитора, където мъртвото тяло на жената лежеше по очи върху аутопсионната маса, а по гърба ѝ ясно личаха червените отпечатыци на ръце.

— Вероятно са направени с шаблон, сигурно с аерограф каза тя.

Бентън увеличи охлузеното място между лопатките и тя се загледа в разранената кожа.

— В отговор на един от въпросите ти — каза тя — да, може да се познае дали едно охлузване с тресчици по него е получено преди или след смъртта. Зависи дали има тъканна реакция. Вероятно не разполагаме с хистологичен анализ?

— И да има нещо по въпроса, не съм запознат — отвърна Бентън.

— Тръш има ли достъп до СЕМ/ЕДС?

— В лабораторията на щатската полиция има всичко.

— Тогава му предложи да вземе проби от тези тресчици и да ги увеличи от сто до петстотин пъти, за да видим как изглеждат. И няма да е лошо да се направят тестове за мед.

Бентън я погледна, сви рамене и попита:

— Защо?

— Изглежда е навсякъде. Дори в склада на някогашния коледен магазин. Най-вероятно от спрейове на медна основа.

— Семейство Куинси са се занимавали с озеленяване. Вероятно много хора в този бизнес използват медни спрейове. Може би семейството го е нанесло в склада на магазина.

— А може би там правят и татуировките, в склада, където намерихме кръв.

Бентън се умълча, нещо друго проблясна в съзнанието му.

— Това е общият знаменател при убийствата на Базил — каза той. — Или поне тези, за които знаем. По всички намерени тела е имало мед. Оставените улики съдържат мед и цитрусови полени, което не означава много. Цяла Флорида е пълна с цитрусови полени. Никой не се е сетил за медни спрейове. Може би ги е отвеждал някъде, където се използват медни спрейове, някъде, където се отглеждат цитрусови дървета.

Той погледна сивото небе през прозореца, докато един снегорин минаваше шумно по улицата.

— В колко трябва да тръгваш? — попита Скарпета, като кликна с мишката върху една снимка на охлузеното място на гърба на мъртвата жена.

— Чак късно следобед. Базил ще дойде в пет.

— Чудесно. Погледни това възпаление тук. — Тя посочи едно зачервено петънце върху охлузеното място. — Тук повърхностният слой на кожата е премахнат посредством триене в нещо грапаво. И ако го увеличиш още малко, ето така — каза тя и го направи, — ще видиш, че преди да са я почистили, по повърхността на охлузването има телесна течност. Виждаш ли я?

— Да. Прилича на засъхнала коричка. Но не е по цялото място.

— Ако охлузването е достатъчно дълбоко, от съдовете изтича телесна течност. Но ти си прав, коричката не е по цялото място, което ме навежда на мисълта, че това охлузване са всъщност няколко охлузвания едно върху друго, получени по различно време, наранявания, причинени от многократен контакт с грапава повърхност.

— Звучи ми странно. Опитвам се да си го представя.

— Ще ми се да имахме хистологичния анализ. Полиморфонуклеарните левкоцити вероятно биха показали, че нараняването е на възраст от четири до шест часа. А що се отнася до кафеникавочервените корички, обикновено те започват да се появяват след минимум осем часа. Била е жива, поне малко след като е получила тези наранявания.

Скарпета внимателно прегледа още снимки и си записа някои неща в бележника.

А после каза:

— Ако погледнеш снимките от номер 13 до 18, ще видиш едва забележими зачервявания по задната страна на краката и бузите на дупето, нещо като локални възпаления. На мен ми приличат на ухапвания от инсекти, които са започнали да заздравяват. А ако се върнеш на снимката с охлузването, ще видиш подобни локални възпаления и едва забележими петехиални кръвоизливи, които могат да се свържат с ухапвания от паяк. Ако съм права — продължи тя, — под микроскоп ще видиш увеличение на кръвоносните съдове и приток на левкоцити, предимно еозинофили, в зависимост от нейната реакция. Това не е много точно, но бихме могли да проверим и нивото на триптазата, в случай че е получила анафилактична реакция. Но това би ме учудило. Определено не е умряла от анафилактичен шок при ухапване от инсект. Ще ми се да имам проклетия хистологичен анализ. Може да има нещо повече от тресчици. Уртикарийни косъмчета например. Паяците, особено някои тарантули, ги изстрелват като вид самозащита. Църквата на Ев и Кристин се намира до магазин за екзотични животни, където се продават тарантули.

— Сърби ли? — попита Бентън.

— Ако косъмчетата са попаднали върху кожата ѝ, сърбежът е ужасен — отвърна Скарпета. — Може да се е търкала в нещо грапаво, за да го облекчи донякъде.

Страдала е.

— Където и да я е държал, тя е страдала от ухапванията, които са били болезнени, сърбящи и ужасни — каза Скарпета.

— Комари? — изрази предположение Бентън.

— Само един? Само едно ужасно ухапване между лопатките? Никъде другаде по тялото ѝ няма подобни охлузвания с локални възпаления, освен по лактите и коленете — продължи тя. — Леки ожулвания, каквито можеш да очакваш, ако някой коленичи или се подпира на лакти по грапава повърхност. Но онези охлузвания са нещо съвсем различно.

И тя отново посочи възпаленото място между лопатките.

— Била е на колене, когато я е застрелял — каза Бентън. — Съдя по кръвта върху панталона. Можеш ли да получиш ожулвания по коленете, ако си с панталон, докато коленичиш?

— Възможно е.

— Което означава, че първо я е убил, а после Я е разсъблякъл. Но това вече е друга история, нали? Ако наистина е искал да я унижи сексуално и да я тормози, тогава щеше да я накара да се съблече, да коленичи гола, да налага цевта на пушката, а той да натисне спусъка.

— А гилзата в ректума ѝ?

— Вероятно гняв. А може би е искал да я намерим, за да я свържем със случая във Флорида.

— Казваш, че може да е била убита импулсивно, вероятно от гняв? Но твърдиш също, че има и голяма доза предумисъл, игра, като че ли е искал да свържем този случай с онзи обир? — изрази гласно мислите си Скарпета и го погледна многозначително.

— Всичко това означава нещо, поне за него. Добре дошла в света на агресивните социопати!

— Е, едно нещо е ясно — каза тя. — Известно време е била държана на място, където има активна дейност на инсекти. Може би

червени мравки, или паяци, а нормалните хотели или къщи не гъмжат от тях, не и тук. Не и по това време на годината.

— Освен тарантулите. Те обикновено са домашни любимци и не зависят от времето — каза Бентън.

— Била е отвлечена на друго място. Къде точно е намерено тялото? — попита тя. — Точно при Уолдън Понд ли?

— На около петнадесет метра от една пътека, която не се използва много по това време на годината, но все пак минават хора. Едно семейство, излязло на излет до езерото, я намерило. Кучето им влязло в гората и започнало да лае.

— На какво може да се натъкне човек при една невинна разходка до езерото — каза Скарпета, докато преглеждаше на екрана доклада от аутопсията.

— Не е стояла там дълго, тялото ѝ е било изхвърлено след смрачаване — каза тя. — Ако това, което чета тук, е вярно. Има смисъл да е било след смрачаване. А вероятно я е оставил там, встрани от пътеката, за да не рискува някой да го види. Ако по някаква случайност се появи някой, макар да е малко вероятно след здрач, човекът не би могъл да го види, защото той е бил в гората с нея. А това тук — и тя посочи закритото лице и увитите като памперс панталони — може да се направи за минути, ако си го обмислил предварително, тоест вече си изрязал дупките за очи, тялото е било голо и така нататък. Всичко това ме кара да мисля, че извършителят познава района.

— Звучи правдоподобно.

— Огладня ли или мислиш да стоиш тук цял ден?

— Кажете ми какво си направила и ще реша.

— Risotto alia Sbirraglia. Познато също като ризото с пиле.

— Sbirraglia? — и той хвана ръката ѝ. — Това някакво екзотично венецианско пиле ли е?

— Доколкото знам, идва от sbirri, една от обидните думи за „полиция“. Малко хумор в един ден, който не е много забавен.

— Не разбирам какво общо може да има полицията с едно пилешко ястие?

— Ако може да се вярва на кулинарните ми източници, когато австрийците окупирали Венеция, това било любимото ястие на местната полиция. Мислех си и за бутилка „Soave“ или за по-плътното

„Piave Pinot Bianco“. Имаш и ги двете в избата, а както казват венецианците: „Който пие добре, спи добре, а който спи добре, не мисли зло, не върши зло и отива в рая“ или нещо подобно.

— Опасявам се, че никое вино на света не може да ме откъсне от мислите ми за злото — каза Бентън. — А и не вярвам в рая. Само в ада.

Пред оръжейната лаборатория на приземния етаж в академията червената лампичка, светеше и докато вървеше по коридора, Марино чуваше приглушените удари на стрелба. Влезе вътре, без да го е грижа, че на стрелбището има човек, стига той да беше Винс.

Винс извади малък пистолет от портала на поставения хоризонтално воден куршумоуловител от неръждаема стомана, който тежеше пет тона, когато беше пълен с вода.

— Кога успя и да летиш? — попита Марино, като се изкачи по стъпалата до стрелбищната платформа.

Винс беше облечен в черен пилотски костюм и носеше високи до глезените черни кожени боти. Когато не беше потънал в своя свят от балистични експертизи и оръжия, той беше един от хеликоптерните пилоти на Луси. И както при повечето от нейните служители, външният му вид не подсказваше е какво се занимава. Винс беше на шестдесет и пет години, беше летял на „Блек Хоук“ във Виетнам, а после започнал работа към АЦО. Беше с къси крака и широк гръден кош, а посивялата му коса беше вързана на опашка, която, както твърдеше, не беше подстригвал от десет години.

— Каза ли нещо? — попита Винс, като свали антифоните и предпазните очила.

— Чудно е как изобщо чуваш още.

— Е, не толкова добре, колкото навремето. Когато се прибера вкъщи, съм напълно глух, ако може да се вярва на жена ми.

Марино позна пистолета, който Винс тестваше — дамският револвер с дръжка от палисандрово дърво, който бе намерен под леглото на Даги Симистър.

— Една малка играчка 22-ри калибър — каза Винс. — Сметнах, че няма да е излишно да я прибавя към базата данни.

— Не ми изглежда да е бил ползван някога.

— Не бих се учудил. Няма да повярваш колко хора имат пистолети за самозащита и забравят, че ги имат, или не помнят къде са

ги сложили или дори не знаят, че са изчезнали.

— И ние имаме проблем с нещо изчезнало — каза Марино.

Винс отвори една кутия с амуниции и започна да зарежда пистолета с 22-калиброви патрони.

— Искаш ли да го пробваш? — каза той. — Малко странен избор за старица. Обзалагам се, че някой ѝ го е дал. Обикновено препоръчвам нещо по-лесно за боравене, например „Лейди Смит“ 38-и калибър или един питбул. Разбрах, че бил под леглото, трудно го стигнали.

— Кой ти каза? — попита Марино, усещайки онова познато чувство, което напоследък често изпитваше.

— Доктор Еймъс.

— Той не беше там. Какво знае това гадно копеле?

— Не и половината от това, което си мисли. Постоянно виси тук, лази ми по нервите. Надявам се доктор Скарпета да не възнамерява да го назначи, след като му свърши аспирантурата. Ако това стане, направо ще отида да работя в някой супермаркет. Ето.

И той подаде пистолета на Марино.

— Не, благодаря. Сега искам да застрелям единствено него.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещо е изчезнало?

— Липсва една пушка от справочната колекция, Винс.

— Не е възможно — каза Винс, като поклати глава.

Слязоха от платформата и Винс остави пистолета върху една маса, отрупана с други етикирани огнестрелни оръжия, кутии с амуниции, набор от мишени с тестово покритие за определяне на разстоянието и едно счупено стъкло на автомобил, който някой се опитал да открадне.

— „Мосберг 835 Ултимат“, тип „помпа“ — продължи Марино. — Използвана преди две години при обир на магазин, когато онзи зад щанда пръснал мозъка на обирджията.

— Странно, че го споменава — каза Винс, видимо озадачен. — Доктор Еймъс ми се обади преди няма и пет минути и ме попита дали може да слезе тук да провери нещо в компютъра.

Винс отиде до един плот, върху който имаше сравнителни микроскопи, цифров динамометър и компютър. Той натисна няколко клавиша и от едно меню избра справочната колекция. Въведе въпросната пушка.

— Казах му, че провеждам тестова стрелба и че не може да дойде сега. Попитах го какво иска да провери и той каза, че нямало значение.

— Не знам как се е добрал до това — каза Марино. — Как би могъл да знае? Говорих с един мой човек в холивудската полиция, но той не би обелил и дума. Другите, на които съм казал, са докторката и сега ти.

— Камуфлажен приклад, 24-инчова цев, тритиеви мерни прибори — зачете Винс. — Прав си. Използвана е при убийство. Заподозреният е мъртъв. Дарение от холивудската полиция през март миналата година. — Той вдигна поглед към Марино. — Доколкото си спомням, това беше една пратка от десетина-дванадесет огнестрелни оръжия, които разчистваха от инвентара си, каквито са си щедри. Дариха ги на академията срещу безплатно обучение и консултации. Чакай да видим — каза той и продължи да скролира надолу по екрана. — Според данните тук, откакто сме я взели, само два пъти е напускала колекцията. Веднъж съм я взел аз, на осми април миналата година, за тестова стрелба на далекобойната платформа.

— Мръсен кучи син! — каза Марино, четейки през рамото на Винс.

— А вторият път я е взел доктор Еймъс, на двацет и осми юни в три и петнайсет следобед.

— За какво?

— Може би за тестова стрелба по желатинови блокове. Нали миналото лято доктор Скарпета започна да му дава онези готварски уроци. Но той все се мотае тук, влиза, излиза, трудно ми е да си спомня. Тук пише, че я е ползвал на двадесет и осми и я е върнал същия ден в пет и петнайсет. И ако проверим датата в компютъра, ето го записа. Което означава, че аз съм я извадил от трезора, а после съм я върнал на мястото й.

— Тогава как се е озовала отново на улицата и убива хора?

— Не виждам друго обяснение, освен в тези данни да има някаква грешка — каза Винс замислено и смръщи лице.

— Може би затова е искал да провери в компютъра. Кучи син! Кой борави с дневника? Ти или който ползва оръжието? Някой друг, освен теб, работи ли с компютъра?

— Електронно аз вкарвам данните. Подаваш писмена заявка в онази тетрадка — и той посочи един дневник със спирала, оставен до

телефона, — след което се разписваш при вземане на оръжието и после пак, като го върнеш, със собствения си почерк и подпис. След това аз въвеждам данните в компютъра, че съответното оръжие е било използвано и върнато в трезора. Май никога не си идвал да си поиграеш с тези играчки.

— Аз не съм оръжеен експерт. Тази част съм я оставил на теб. Проклет кучи син!

— В заявката вписващ още какъв тип оръжие искаш и за кога искаш да резервираш стрелбището и водния куршумоуловител. Мога да ти покажа.

Той взе дневника и го отвори на последната страница с данни.

— Ето го пак доктор Еймъс — каза той. — Тестова стрелба по желатинови блокове с „Таурус РТ–145“ преди две седмици. Поне този път си е направил труда да го впише. Онзи ден пак беше тук, без да се е записал.

— Как е влязъл в трезора?

— Донесе си свой пистолет. Той колекционира оръжия, истински дивак.

— Можеш ли да ми кажеш кога е въведена информацията за мосберга? — попита Марино. — Нали се сещаш, дето можеш да видиш кога файлът е бил променян и запазен за последно? Имам предвид дали е възможно Джо някак да е променил данните, така че да изглежда, че си му дал пушката, а после си я върнал в трезора.

— Това е просто един текстов файл, наречен „Log“. Затова сега ще го затворя, без да го запазвам, и ще видим кога за последно е пипано в него — каза Винс и го направи, след което се втренчи в екрана и по лицето му се изписа истински шок. — Тук пише, че за последно е запазен преди двадесет и три минути! Не мога да повярвам!

— Това нещо няма ли никакви пароли за достъп?

— Разбира се; че има. Аз съм единственият, който може да влиза в системата, освен Луси, естествено. Чудя се защо доктор Еймъс ми се обади и поиска да дойде да провери нещо в компютъра. Ако е променил данните, защо ще ми се обажда?

— Отговорът е ясен. Ако заради него си отворил файла и после си го запазил при затварянето, това ще обясни новата дата и час.

— Много хитро.

— Ще видим колко е хитър.

— Всичко това е много обезпокоително. Ако го е направил, значи има моята парола.

— Тя записана ли е някъде?

— Не. Аз съм много внимателен.

— Освен теб, кой знае комбинацията за трезора? Ще го пипна този път. По един или друг начин.

— Луси. Тя има достъп до всичко. Ела да погледнем.

Трезорът беше едно защитено от пожар помещение с метална врата, която се отключваше с код. Вътре в офис чекмеджета се пазеха хиляди образци на познати патрони, а по рафтовете и закачени на стените имаше стотици пушки, карабини и пистолети, всички със закачени номера за достъп.

— Сякаш си в склада на Дядо Коледа — каза Марино, като се огледа наоколо.

— Никога ли не си идвал тук?

— Не си падам по оръжията. Преживял съм лоши моменти с тях.

— Например?

— Например да ми се налага да ги ползвам.

Винс започна да преравя рафтовете с оръжия, като вземаше всяка пушка и проверяваше какво пише на табелката. Двамата с Марино минаваха от рафт на рафт, търсейки мосберга. Претърсиха трезора два пъти. Пушката не беше там.

Скарпета посочи трупните петна, моравочервеникаво оцветяване, причинено от утаяването на нециркулиращата кръв. Бледи места или обезцветяване по дясната буза на мъртвата жена, гърдите, корема, бедрата и вътрешната страна на предната част на ръцете, причинени от допира на тези места до някаква твърда повърхност, вероятно под.

— Известно време е лежала по очи — каза Скарпета. — Поне няколко часа, с главата наляво, затова по дясната ѝ буза има обезцветяване, тъй като именно тя е била опряна на пода или на каквато гладка повърхност е лежала.

После извади друга снимка на екрана, на която измитата мъртва жена лежеше по очи на аутопсионната маса, тялото и косата ѝ бяха

мокри, а червените отпечатьци на ръце — ярки и непокътнати, очевидно водоустойчиви. Скарпета се върна на снимката, която току-що беше разглеждала, после пак на тази, и така няколко пъти превърташе снимките напред-назад, опитвайки се да сглоби фактите около смъртта на тази жена.

— Значи след като я е убил — каза Бентън, — той я е обърнал по очи, за да нарисува червените отпечатьци по гърба ѝ, работил е върху нея с часове. Кръвта ѝ се е утаила и затова наблюдаваме тези трупни петна.

— Аз мисля, че сценарият е малко по-различен — каза Скарпета. — Първо е нарисувал гърдите ѝ, а после я е обърнал по очи, за да нарисува и гърба, и така я е оставил. Разбира се, не е направил всичко това вън на студа, и то в тъмното. Било е на някое сигурно място, където е нямало опасност някой да чуе изстрела или да го види, докато напъхва тялото в колата. Дори всъщност може би е направил всичко това в колата, с която я е пренесъл, някой ван, всъдеход или бус. Застрелва я, изрисува я, пренася я.

— С един куршум три заека.

— Намалява риска, нали? Отвлича я, закарва я на отдалечено място и я убива в колата, стига в нея да има достатъчно място отзад, а после изхвърля тялото — каза Скарпета, като продължаваше да преглежда снимките и спря на една, която вече беше видяла.

Но този път я погледна по друг начин. На снимката се виждаше мозъкът на жената, или поне това, което беше останало от него, върху секционна дъска. Жилавата фиброзна мембрана от вътрешната страна на черепа, тоест твърдата мозъчна обвивка, би трябвало да е кремаво-бяла, а тази на снимката беше оцветена в жълтеникавооранжево. Скарпета си спомни двете сестри Ев и Кристин, застанали една до друга, примижали на слънцето, както ги беше видяла на снимката върху скрина в тяхната спалня. Спомни си и жълтеникавата кожа на едната от сестрите и отново кликна на доклада от аутопсията, където провери какво пише за склерата^[1] на мъртвата жена. Беше нормална.

Спомни си суровите зеленчуци, деветнадесетте пакета с моркови в хладилника в къщата на Ев и Кристин, белите ленени панталони, увити като памперс по тялото на мъртвата жена, облекло, характерно за топъл климат.

Бентън я наблюдаваше с любопитство.

— Ксантохромия на кожата — каза тя. — Жълто оцветяване, което не засяга склерата. Вероятно в резултат на каротенемия. Може и да знаем коя е жертвата.

[1] Външната обвивка на окото. — Б.пр. [↑](#)

Доктор Бронсън беше в своя кабинет и наместваше едно предметно стъкло на микроскопа, когато Марино почука на отворената врата.

Доктор Бронсън беше умен и компетентен, винаги изряден в колосана бяла лабораторна престилка. Той беше свестен шеф. Но не можеше да се откъсне от миналото. Продължаваше да прави всичко така, както се е правело в миналото, което важеше и за подхода му към хората. Марино се съмняваше, че доктор Бронсън си прави труда да се занимава с двойни проверки или верификация на информацията, което би трябвало да е стандартна практика в днешния свят.

Той отново почука, този път по-силно, и доктор Бронсън вдигна поглед от микроскопа.

— Заповядай, заповядай — каза той с усмивка. — На какво дължа тази чест?

Той беше човек от стария свят, приветлив и любезен, с абсолютно плешива глава и воднисти сиви очи. В пепелника на изрядно подреденото му бюро седеше изстинала лула от корен на изтравниче и в кабинета винаги се усещаше лекото ухание на ароматен тютюн.

— Поне тук, на юг, ви позволяват да пушите вътре — каза Марино, като придърпа един стол.

— А знам, че не бива — отвърна доктор Бронсън. — Жена ми постоянно ми повтаря, че ще хвана рак на гърлото или езика. Казвам ѝ, че ако това стане, поне няма да се оплаквам много, като си отивам.

Марино си спомни, че не е затворил вратата, стана, затвори я и седна отново на стола.

— Ако ми отрежат езика или гласните струни, няма да мога много да мрънкам — каза доктор Бронсън, като че ли Марино не беше схванал шегата.

— Дошъл съм за няколко неща — започна Марино. — Първо, искаме да пуснем една проба от ДНК-то на Джони Суифт. Доктор

Скарпета каза, че в папката по неговия случай трябва да има няколко ДНК-карти.

— Тя трябва да заеме моето място, знаеш ли. Не бих имал нищо против, ако тя е човекът, който седне на моя стол — каза доктор Бронсън и по тона му Марино осъзна, че най-вероятно докторът е съвсем наясно какво мислят хората.

Всички искаха той да се пенсионира. Искаха да се пенсионира още преди години.

— Аз построих това място — продължи той. — Не мога да позволя някой случаен човек да дойде и да съсипе всичко. Няма да е честно към обществото. И със сигурност няма да е честно към служителите ми — каза той, като вдигна телефона и натисна един бутон. — Поли? Донеси ми, ако обичаш, папката по случая Джони Суифт. Ще ни трябват всички съответни документи. — Слуша известно време и после каза: — Защото трябва да дадем една ДНК-карта на Пит. Нужна им е за нещо в лабораторията.

Той затвори телефона, свали си очилата и ги избърса с носна кърпичка.

— Да разбирам ли, че има някакво развитие по случая? — попита той.

— Така мисля — отвърна Марино. — Когато знаем със сигурност, вие пръв ще научите. Но за момента мога да кажа, че се появиха разни неща, по които съдим, че е много вероятно Джони Суифт да е бил убит.

— С удоволствие ще променя начина на смърт, ако го докажете. И без това не бях много доволен от този случай. Но аз трябва да се придържам към доказателствата, а при разследването не излезе нищо значимо, което да доведе към нещо сигурно. Самоубийство е по-скоро подозрение, отколкото заключение.

— Нищо значимо, с изключение на това, че пушката не е била намерена на местопрестъплението — не се сдържа да му напомни Марино.

— Знаеш ли, Пит, стават доста странни неща. Не мога да ти опиша колко пъти ми се е случвало да се появя на местопрестъпление и да видя, че семейството е съсипало цялата сцена, само за да запазят достойнството на техния близък. Особено при случаи на автоеротична асфиксия. Когато пристигна, в цялата къща няма нито едно

порнографско списание или аксесоар. Същото е при самоубийствата. Семействата не искат това да се разчува или някой друг да прибере парите от застраховката, затова скриват пистолета или ножа. Способни са на какво ли не.

— Трябва да поговорим за Джо Еймъс — каза Марино.

— Огромно разочарование — отвърна доктор Бронсън, като обичайното му любезно изражение се помрачи. — Истината е, че съжалявам, че го препоръчах на вашата изключителна институция. Но най-вече съжалявам за Кей, защото тя заслужава много повече от този арогантен кучи син.

— Това щях да ви питам и аз. Защо го препоръчахте? Въз основа на какво?

— Неговото впечатляващо образование и препоръките му. Има доста солиден гръб.

— Къде са документите му? При вас ли са? Оригиналите?

— Разбира се. Запазих оригиналите. Изпратих по едно копие на Кей.

— Когато преглеждахте тези натруфени дипломи и препоръки, проверихте ли ги, за да се уверите, че са истински? — попита Марино, макар да му беше крайно неприятно. — В наше време много неща могат да се изфабрикуват. Особено като разполагаме с компютърна графика, интернет и какво ли още не. Затова и кражбите на идентичност се превърнаха в такъв проблем.

Доктор Бронсън изтъркаля своя стол до офис шкафа ѝ отвори едно чекмедже. Зарови с пръсти прилежно подредените по азбучен ред папки и извади тази с името на Джо Еймъс. Подаде я на Марино.

— Заповядай — каза той.

— Имате ли нещо против да остана тук още малко?

— Не знам защо Поли се забави толкова — каза доктор Бронсън и изтъркаля стола си обратно до микроскопа. — Върши си работата спокойно, Пит. Аз ще се заема отново с микроскопа. Тъжна история. Намерили горката жена в плувния басейн. — Той нагласи фокуса и се надвеси над окуляра. — Намерила я десетгодишната ѝ дъщеричка. Въпросът е дали се е удавила, или е претърпяла някакво друго фатално събитие, например инфаркт на миокарда. Страдала е от булимия.

Марино започна да преглежда препоръките, които деканите на различни медицински факултети и други патолози бяха написали за

Джо Еймъс. Видя и автобиографията му, беше дълга пет страници.

— Доктор Бронсън? Обаждали ли сте се на някой от тези хора?
— попита Марино.

— За какво? — каза доктор Бронсън, без да вдига поглед от микроскопа. — Няма стари белези по сърцето. Разбира се, ако е получила инфаркт и е живяла няколко часа, нищо няма да видя. Питам ги дали има вероятност да се е прочиствала по-рано. Това наистина може да ти съсипе електролитите.

— За Джо — отвърна Марино. — За да проверите дали тези големи клечки наистина го познават.

— Разбира се, че го познават. Нали са му написали всички тези препоръки.

Марино вдигна една от препоръките към светлината. Забеляза воден знак, който приличаше на корона, прободена с меч. Вдигна към светлината една по една и останалите препоръки. Всичките имаха същия воден знак. Служебните щампи изглеждаха убедителни, но понеже не бяха с вдлъбнати или изпъкнали букви, можеше просто да са сканирани или възпроизведени посредством някакъв графичен софтуер. Той взе една от препоръките, подписана от главен патолог Джон Хопкинс, и набра номера. Обади му се рецепционистка.

— Не е в града — информира го тя.

— Обаждам се относно доктор Джо Еймъс — каза Марино.

— Кой?

Той обясни и я помоли да провери.

— Написал е препоръка за Джо Еймъс преди малко повече от година — каза ѝ Марино. — На седми декември. В края на листа пише, че напечаталият писмото е с инициали ЛФЦ.

— Тук не работи никой с такива инициали. Обикновено аз пиша този род документи, но това определено не са моите инициали. За какво става въпрос?

— Просто елементарен случай на измама — отвърна Марино.

Луси караше един от своите мощни мотори „V-Rod“ на север по A1A, минавайки на червено на всеки светофар по пътя към къщата на Фред Куинси.

Той ръководеше своя уеб дизайнерски бизнес от дома си в Холивуд. Нямахте уговорена среща с него, но знаеше, че си е вкъщи, или поне беше преди половин час, когато му се обади по телефона, за да му продаде абонамент за „Маями Хералд“. Държа се учтиво, много по-учтиво, отколкото би се държала, ако някой амбулантен търговец й губеше времето по телефона. Домът му се намираше на две преки от плажа и говореше за човек с пари. Фред живееше в солидна двуетажна къща, боядисана в бледозелено, с ограда от ковано желязо и портал. Луси спря до интеркома й натисна бутона.

— Какво желаете? — попита мъжки глас.

— Полиция — каза Луси.

— Не съм викал полиция.

— Тук съм, за да говоря с вас за майка ви и сестра ви.

— От кой отдел на полицията сте? — попита леко подозрително гласът.

— Шерифството на окръг Броуърд — каза тя, като извади портфейла с фалшивите документи и значката и ги показва срещу охранителната видеокамера. Чу се специфичен звук и плъзгащата се желязна врата започна да се отваря. Тя даде газ по гранитните павета и спря пред една черна врата, която се отвори веднага щом изгаси двигателя.

— Страхотен мотор! — каза мъжът, за който тя прие, че е Фред.

Беше среден на ръст, с тесни рамене и елегантно тяло. Имаше тъмноруса коса и синьо-сиви очи. Беше доста красив, с нюанс на изтънченост.

— Не мисля, че съм виждал друг такъв „Харли“ — каза той, като заобиколи мотора.

— Карате ли? — попита тя.

— Не. Не си падам по опасни занимания.

— Вие сигурно сте Фред. — Луси стисна ръката му. — Може ли да вляза?

Тя го последва по мраморния под на фоайето до хола, който гледаше към тесен мътен канал.

— Искате да говорим за мама и Хелън? Да не би да сте открили нещо?

Каза го с тон, който човек би очаквал да чуе в такъв момент. Не беше просто любопитен или изплашен. В очите му се четеше болка и очакване, един слаб лъч надежда.

— Фред — каза тя, — аз не съм от шерифския отдел на окръг Броуърд. Имам институция с частни следователи и лаборатории и ни помолиха за помощ.

— Значи сте се представили с фалшиви документи на портала — каза той, като очите му вече гледаха недружелюбно. — Това не е много хубаво. Обзалагам се, че вие ми се обадохте по телефона да ми продадете абонамент за „Хералд“. За да проверите дали съм вкъщи.

— Прав сте и в двата случая.

— И очаквате да говоря с вас?

— Съжалявам — каза Луси. — Но е твърде дълго за обяснение по интеркома.

— Какво се е случило, че отново проявявате интерес? Защо сега?

— Опасявам се, че аз трябва да задавам въпросите.

— Чичо Сам те сочи с пръст и казва „Искам твоите цитруси!“.

Доктор Селф направи драматична пауза. Тя изглеждаше уверена и спокойна в своя кожен стол в студиото на „Да поговорим“. В тази част от шоуто нямаше гости. Не й бяха нужни. Върху масата до стола й имаше телефон и камерата я улавяше под различен ъгъл, докато натискаше бутоните и казваше: „Аз съм доктор Селф. В ефир сте.“

— Какво ще кажете? — продължи тя. — Погазва ли американското Министерство на земеделието правата ни по четвъртата поправка?

Това беше лесна примамка и тя с нетърпение очакваше да се нахвърли върху първия наивник, който позвънеше. Погледна бегло

монитора и остана доволна, че ъгълът и светлината я улавяха много добре.

— Точно така е — чу се в ефир гласът на обадилия се наивник.

— Как се казвахте? Санди?

— Да, аз...

— Спри, преди да сечеш, Санди?

— А, какво...

— Чичо Сам с брадва? Не е ли това битуваният образ в обществото?

— Мамят ни. Това е конспирация.

— Така мислите, значи? Добрият стар чичо Сам поваля всичките ви дървета. Едно след друго.

Тя погледна право в обектива, а продуцентът ѝ се усмихваше.

— Тия копелета нахлуха в двора ми без позволение и докато се усетя, всичките ми дървета...

— Къде живеете, Санди?

— Купър Сити. Не виня хората, които искат да ги застрелят или насъскват своите кучета срещу тях...

— Ето какво ще ви кажа, Санди — и тя се наведе напред, а камерата я даде в едър план. — Вие, обикновените хора, не обръщате внимание на фактите. Направихте ли събрание? Писахте ли на своя конгресмен? Направихте ли си труда да зададете пряко въпросите, които ви вълнуват, и да се замислите, че може би, повтарям, може би, обясненията, дадени от Министерството на земеделието, имат смисъл?

Това беше нейният стил, да заема противоположната на събеседника позиция. Запазената ѝ марка.

— Вижте сега, това за ураганите е... нали се сещате — изропта наивникът и доктор Селф подозираше, че не остава дълго до псувните.

— Не, не се сещам — изимитира го тя. — Няма за какво да се сещам. Истината е — и тя се обърна с лице към камерата, — че миналата есен имяхме четири големи урагана, а факт е, че цитрусовата мана е бактериално заболяване, което се пренася по вятъра. След рекламите ще се занимаем с реалностите на тази страшна болест и ще поговорим за това с един специален гост. Останете с мен.

— Край — каза един от операторите.

Доктор Селф се пресегна за бутилката с вода. Отпи със сламка, за да не си размаже червилото, и зачака гримьорът да се появи, за да

напудри челото и носа ѝ, а когато това стана, нямаше търпение да го отпрати.

— Добре, достатъчно — каза тя и вдигна ръка, за да разкара гримьора. — Върви добре — обърна се към продуцента.

— Мисля, че в следващата част трябва да се фокусираме върху психологичната страна на проблема. Затова хората те слушат, Мерилин. Не заради политиката, а заради проблемите, които имат с гаджетата си, с шефовете, с родителите.

— Нямам нужда от поучения.

— Не исках да...

— Виж какво, това, което прави моите предавания уникални, е преплитането на актуалните събития с нашите емоционални реакции.

— Абсолютно.

— Три, две, едно!

— Ето ни отново — блесна усмивката на доктор Селф към камерата.

Марино стоеше под една палма до академията и наблюдаваше как Реба се запътва към своя немаркиран форд „Краун Виктория“. Забеляза, че върви доста уверено, и се помъчи да определи дали това самочувствие беше истинско, или тя разиграваше театър. Не знаеше дали го е видяла, че стои под дървото с цигара в ръка.

Беше го нарекла „кретен“. Не за пръв път чуваше това определение за себе си, но не очакваше да го чуе от нейната уста.

Тя отключи колата, но после сякаш се подвоуми дали да се качи. Не гледаше към него, но той имаше усещането, че знае за неговото присъствие там под палмата, с телефона в ръка, слушалката в ухото и запалена цигара. Не биваше да казва онези неща. Нямаше никакво право да говори за Скарпета. Ефексорът провали всичко. Ако не беше депресиран преди него, със сигурност се депресираще, след като започна да го взема, а после и това за Скарпета, че всички ченгета й се точели.

Ефексорът беше напад. Доктор Селф нямаше никакво право да му предписва лекарство, което ще съсипе половия му живот. Нямаше никакво право да говори постоянно за Скарпета, сякаш тя е най-важният човек в живота му. Реба не може да не му напомни. Тя каза онези неща, за да му напомни, че не може да прави секс, да му напомни, че другите мъже могат и го искат със Скарпета. Марино не беше взимал лекарството от няколко седмици и проблемът с либидото му беше на път да изчезне, но се чувстваше депресиран.

Реба отключи багажника, отиде зад колата и го отвори.

Марино се зачуди какво ли прави. Реши, че няма да е зле да разбере, а така също и да прояви необходимата почтеност, за да й каже, че не може да арестува когото и да било и може би ще се нуждае от помощта й. Можеше да заплашва хората колкото си иска, но законно не можеше да арестува никого. Това беше единственото, което му липсваше от полицейския живот. Реба извади от багажника нещо като торба с мръсно пране и я хвърли на задната седалка, сякаш беше ядосана.

— Труп ли криеш там? — попита Марино, като вървеше небрежно към нея и хвърли фасата в тревата.

— Не си ли чувал, че има кошчета за боклук?

Тя тресна вратата, без дори да го погледне.

— Какво има в торбата?

— Трябва да отида до химическото. Не ми остана време цяла седмица, не че е твоя работа — каза тя, скрита зад слънчеви очила. — Не се дръж с мен като с боклук, или поне не пред други хора. Като искаш да си кретен, поне го прави дискретно.

Той погледна към палмата, сякаш това беше любимото му място, после към сградата на академията, очертана ясно на синьото небе, като през цялото време мислеше как да се изрази.

— Е, ти се държа непочтително — каза накрая той.

Тя го погледна шокирана:

— Аз ли? Какви ги приказваш? Да не си луд? Последното, което си спомням, е как си карахме моторите с кеф и ти ме замъкна в „Хутърс“, без въобще да ме попиташ дали ми се ходи там, между другото. Защо ти е да водиш жена на място с разголени сервитьорки и досега не мога да разбера. И ми говориш за непочтителност? Майтап ли си правиш с мен? Да седя на масата срещу теб, докато ти изтичаха очите по онези гологъзи сладкишчета, които минаваха покрай нас?

— Не съм ги зяпал.

— И още как!

— Разбира се, че не съм — каза той и извади пакета с цигарите.

— Много пушиш.

— Никого не съм зяпал. Стоях си кротко на масата, пиех си кафето и изведнъж ти започна с онези приказки за докторката, и проклет да съм, ако ще стоя и ще слушам такива непочтени глупости.

„Тя ревнува“ — помисли си той със задоволство. Беше казала онези неща, защото си мисли, че е зяпал сервитьорките в „Хутърс“, а може и така да е било. За да ѝ покаже кой командва парада.

— Работя с тази жена от много време и никога не съм позволявал някой да говори така за нея, и не мисля да го позволявам — продължи той, като запали цигара и примижа на слънцето.

В този момент от академията излязоха група студенти, облечени в полеви униформи, които се запътиха към въсходите на паркинга,

отивайки най-вероятно към тренировъчната база на холивудската полиция да наблюдават демонстрация на обезвреждане на бомби.

Изглежда това им беше днес по програма, да си поиграят с Еди, робота с дистанционно управление, да го гледат как се движи на своите тракторни вериги, подобно на рак, който пълзи по алуминиевата рампа, закачен за фиброоптичен кабел, а също и е Банки, кучето на бомбения отряд, което винаги се гордееше със своите постижения. Щяха да видят и огнеборците с техните огромни камиони, както и момчетата от бомбения отряд с техните специални костюми и детектори, които може би щяха да гръмнат една кола, за да е по-автентично упражнението.

Липсваше му всичко това. Беше му писнало да живее в изолация.

— Съжалявам — каза Реба. — Не съм искала да говоря непочтително за нея. Казах само, че някои от момчетата в управлението...

— Искам да арестуващ един човек — прекъсна я Марино, като погледна часовника си, защото нямаше нужда отново да чува онова, което му беше казала в „Хутърс“, нямаше нужда да се изправя пред факта, че част от вината беше негова.

По-голямата част.

Антидепресантът. Нямаше да мине много време, преди Реба да разбере. Проклетото лекарство го провали.

— След около половин час — продължи той. — Ако можеш да отложиш за малко ходенето до пералнята.

— Химическото, кретен такъв — поправи го тя с враждебност в гласа, която изобщо не звучеше убедително.

Тя все още го харесваше.

— Имам собствена пералня и сушилня — каза Реба. — Не живея във фургон.

Марино се опита да се свърже с Луси по мобилния, докато казваше на Реба:

— Имам една идея. Не знам дали ще стане, но си струва да опитаме.

Луси вдигна телефона и му каза, че в момента не може да говори.

— Важно е — рече Марино, като гледаше към Реба и си спомняше уикенда, който прекараха заедно в Кий Уест, когато той не беше на ефексор. — Дай ми само две минути.

Чу как Луси каза на някого, че се налага да говори по телефона и веднага се връща. Мъжки глас отвърна, че няма проблем. Марино чу стъпките на Луси. Погледна Реба и си спомни как се бяха напили с ром във фоайето на хотел „Холидей Ин“ и наблюдаваха залеза, а после останаха до късно през нощта в горещата вана, когато не беше на ефексор.

— Там ли си? — попита Луси.

— Възможно ли е да се осъществи тристранен конферентен разговор с два мобилни телефона, една наземна линия и само двама души? — попита той.

— Това някакъв тест за Менса ли е?

— Искам да направя така, че да изглежда сякаш говоря с теб от телефона в кабинета си, а всъщност да говоря с теб по мобилния. Ало? Чуваш ли ме?

— Да не искаш да кажеш, че някой подслушва разговорите ти чрез многоканален телефон, свързан към телефонната централа?

— Чрез шибания ми телефон на бюрото — каза той, като погледна Реба, която го наблюдаваше, и се опита да познае дали е впечатлена.

— Това имах предвид. Кой? — попита Луси.

— Смятам да разбера, но съм сигурен, че знам.

— Никой не може да направи това без администраторската парола. А само аз я имам.

— Мисля, че и още някой я има. Това би обяснило много неща. Възможно ли е да стане това, за което те попитах? — повтори той. — Да ти се обадя от телефона в кабинета, после да прехвърля разговора по мобилния, като оставя наземната линия отворена, така че да изглежда, че съм там и говоря, а аз да не съм там?

— Да, може да стане — отвърна Луси. — Но не веднага.

Доктор Селф натисна един мигащ бутон на телефона.

— Нашият следващ зрител, който чака на телефона от няколко минути и има много странен псевдоним. Бор? Извинете, че трябваше да чакате. Още ли сте с нас?

— Да, госпожо — чу се тих глас в студиото.

— В ефир сте — каза тя. — Бор? Защо не ни разкажете първо за своя псевдоним. Убедена съм, че ще е интересно за зрителите.

— Това ми е името.

Последва тишина, която доктор Селф веднага запълни. Не беше позволено мъртво време в ефир.

— Е, нека е Бор тогава. Вие ни се обадохте с една изумителна история. Занимавате се с озеленяване, нали? И сте били в един двор, където сте забелязали цитрусова мана...

— Не, не беше точно така.

Доктор Селф усети тръпка на раздразнение. Бор не следваше сценария. Когато ѝ се беше обадил във вторник късно следобед, а тя се престори на друг човек, той ясно заяви, че е открил мана в двора на една старица в Холивуд, само на едно портокалово дърво, а сега всичките ѝ дървета, както и тези на съседите ѝ, трябвало да се унищожат. Каза също, че когато споменал за това на собственичката, тоест на въпросната старица, тя заплашила да се самоубие, ако Бор съобщи за болестта в Министерството на земеделието. Заплашила да се застреля с пушката на покойния си съпруг.

Съпругът на старицата засадил дърветата, когато двамата се оженили. Той починал и сега те били единственото, което ѝ останало, единственото живо нещо около нея. Да се унищожат дърветата ѝ било все едно да се заличи една скъпоценна част от миналото ѝ, която никой нямал право да докосва.

— Изкореняването на дърветата ще принуди жената най-сетне да приеме своята загуба — започна да обяснява доктор Селф на зрителите. — А като го направи, няма да ѝ остане за какво да живее. Ще поиска да умре. Това е доста трудна дилема, нали, Бор? Да се правиш на Бог — каза тя на микрофона.

— Аз не се правя на Бог. Аз правя, каквото Бог ми каже. Това не е театър.

Доктор Селф беше объркана, но продължи:

— Какъв избор само! Как постъпихте, Бор, изпълнихте ли разпоредбите на правителството, или послушахте сърцето си?

— Боядисах с червено дърветата ѝ — каза той. — Сега тя е мъртва. Ти беше следващата. Но не остана време.

Седяха на масата в кухнята до един прозорец, който гледаше към тесния мътен канал.

— Когато се намеси полицията — разказваше Фред Куинси, — поискаха някои техни неща, от които може да се вземе ДНК. Четки за коса, четки за зъби, забравих какво още. Така и не разбрах за какво са ги използвали.

— Вероятно въобще не са ги изследвали — каза Луси, като мислеше за току-що проведения разговор с Марино. — Сигурно още са в склада за доказателства. Можем да ги попитаме, но предпочитам да не чакам.

Идеята, че някой може да разполага с нейната администраторска парола, беше абсурдна. Прилошаваше ѝ само при мисълта за това. Сигурно Марино нещо се е объркал. Не можеше да спре да мисли за чутото.

— Очевидно този случай не е приоритет за тях. Винаги са смятали, че те просто са заминали. Нямало следи от насилие — продължи Фред. — Казаха, че трябвало да има следи от борба или някой да е видял нещо. Било е късно сутринта и наоколо е имало хора. А и всъдехода на мама го е нямало.

— Казаха ми, че колата ѝ е била там. Ауди.

— Определено не беше. А и тя никога не е карала ауди. Аз имам ауди. Сигурно някой е видял моята кола, когато отидох по-късно през деня да ги търся. Колата на мама беше шевролет „Блейзър“. С нея превозваше разни стоки. Знаете ли, хората доста объркват нещата. Отидох до магазина, след като не успях да се свържа по телефона цял ден. Чантата на мама и колата ѝ бяха изчезнали, а от нея и сестра ми нямаше следа.

— А по нещо личеше ли, че въобще са били в магазина?

— Нямаше нищо включено. Табелата „Затворено“ висеше на вратата.

— Липсваше ли нещо?

— Не бих могъл да кажа. Поне на пръв поглед всичко си беше наред. Касата беше празна, но това не беше необичайно. Понякога мама оставяше малко пари през нощта, а понякога — не. Сигурно има някакво развитие по случая, щом изведнъж ви трябва тяхната ДНК.

— Ще ви уведомя — каза Луси. — Може да сме напипали нещо.

— Не можете ли да ми кажете?

— Обещавам да ви уведомя. Каква беше първата ви мисъл, когато отивахте да ги търсите, на път за магазина?

— Истината ли? Помислих си, че сигурно изобщо не са отишли в магазина, а просто са отпрашили нанякъде.

— Защо се изразявате така?

— Имаше много проблеми. Финансова нестабилност. Лични неприятности. Татко се занимаваше с озеленяване и бизнесът му вървеше изключително добре.

— В Палм Бийч.

— Там беше централният офис. Но имаше оранжерии и разсадници и на други места, включително в района. Но после, в средата на осемдесетте, бизнесът му пропадна заради цитрусова мана. Наложих се да унищожи всичките си дървета и да освободи почти всички работници, беше на прага на фалита. Мама го понесе трудно. После той се съвзе и бизнесът тръгна дори още по-успешно, и мама пак трудно го понесе. Всъщност не знам защо ви разказвам всичко това.

— Фред, опитвам се да помогна. Но не мога да го сторя, ако не ми разкажете всичко.

— Да започна тогава от времето, когато Хелън беше на дванадесет години — каза той. — Започвах първата си година в колежа, по-голям съм от нея. Хелън отиде да живее при брата на баща ми и жена му за около шест месеца.

— Защо?

— Беше тъжно, толкова красиво и талантливо момиче. Влезе в Харвард още на шестнадесет, но не изкара и един семестър, изпадна в криза и се прибра вкъщи.

— Кога?

— Есента преди двете с мама да изчезнат. Изкара само до ноември в Харвард.

— Осем месеца преди двете с майка ви да изчезнат?

— Да. Хелън наистина не извади късмет с гените.

Той замълча, сякаш се колебаеше дали да продължи, а после каза:

— Добре тогава. Майка ми не беше много уравновесен човек. Сигурно вече сте го разбрали, с тази нейна коледна мания. Изпаднаше в пристъпи на лудост, които ту зачестяваха, ту се разреждаха, и така беше откакто се помня. Но положението стана доста лошо, когато Хелън беше на дванадесет години. Мама започна да се държи неадекватно.

— Посещаваше ли някой местен психиатър?

— Най-добрата. Онази знаменитост. Тогава тя живееше в Палм Бийч. Доктор Селф. Тя предписа хоспитализация. Затова всъщност Хелън отиде да живее при леля и чичо. Мама постъпи в болница, а татко беше много зает и не можеше да се грижи сам за едно дванадесетгодишно дете. После мама се върна, а също и Хелън, и нито една от двете не беше... как да го кажа... нормална.

— Хелън ходеше ли на психиатър?

— Тогава не — отвърна Фред. — Тя просто се държеше странно. Не беше неуравновесена като мама, просто странна. Справяше се добре в училище, дори много добре, а после постъпи в Харвард и се срина изведнъж, намерили я във фоайето на някакво погребално бюро, не знаела коя е. И за капак на всичко, татко умря. Мама стана наистина непредсказуема, изчезваше някъде през уикендите, без да ми каже къде отива, побърквах се от тревога и притеснение. Беше ужасно.

— Значи полицията е разбрала, че е неуравновесена и чезне от време на време, и са решили, че просто е заминала някъде с Хелън?

— И аз си го помислих. И досега не съм сигурен дали двете не са заминали някъде.

— Как почина баща ви?

— Паднал от стълба, докато търсел една книга в библиотека. Къщата в Палм Бийч беше на три етажа, цялата облицована с мрамор.

— Сам ли е бил вкъщи, когато това се е случило?

— Хелън го намерила на площадката на първия етаж.

— Сама ли е била в къщата по това време?

— С един приятел, може би гадже. Не знам кой е.

— Кога беше това?

— Няколко месеца преди двете с мама да изчезнат. Хелън беше на седемнадесет по това време, много развита за годините си. Истината е, че след като се върна от Харвард, тя беше абсолютно неконтролируема. Винаги съм се питал дали това не беше някаква реакция срещу баща ми, чичо ми, роднините ми по бащина линия. Те бяха изключително религиозни и сериозни хора, Христос това, Христос онова, големи клечки в своите църкви. Църковни настоятели, преподаватели в неделните училища, все се опитваха да поучават останалите.

— Познавате ли някой от приятелите на Хелън?

— Не. Тя странеше от мен, изчезваше с дни. Създаваше само проблеми. Не се прибирах вкъщи, ако не ми се налагаше. Тази коледна мания на мама е такава смешка! Вкъщи никога не е имало Коледа. Винаги беше толкова ужасно.

Той стана от масата:

— Имате ли нещо против да си взема една бира?

— Моля.

Взе една бутилка и я отвори. После отново седна до масата.

— Сестра ви някога била ли е хоспитализирана? — попита Луси.

— В същата болница като мама. За един месец, веднага щом отпадна от Харвард. Клуб „Маклийн“, така я наричам аз. Добрите стари семейни гени.

— „Маклийн“ в Масачузетс ли?

— Да. Никога ли не си водите бележки? Не знам как запомняте всичко това?

Луси погледна химикалката, която държеше, спокойна, че малкият диктофон в джоба ѝ е включен и невидим.

— Ще ни трябва ДНК на майка ви и сестра ви — каза тя.

— Не знам как можем да ги вземете сега. Освен ако в полицията още пазят онези неща.

— И вашата ще свърши работа. Приемете го като ДНК от родословно дърво — каза Луси.

Скарпета погледна през прозореца към студената побеляла от сняг улица. Беше почти три часа, а тя бе прекарала по-голямата част от деня на телефона.

— Как подбирате зрителите? Не може да нямате някакъв метод на подбор кого ще пуснете в ефир — каза тя.

— Разбира се, че имаме. Един от продуцентите разговаря с човека, за да се увери, че не е някоя откачалка.

Странни думи от устата на психиатър.

— В конкретния случай аз вече бях разговаряла с този човек, с този озеленител. Това е дълга история — каза доктор Селф.

Говореше бързо.

— С името Бор ли се представи първия път, когато разговаряхте? — попита Скарпета.

— Да, но тогава не обърнах голямо внимание. Много хора имат странни имена. Искам само да знам. Някоя възрастна жена да се е самоубила наскоро? Ако има такъв случай, вие ще знаете, нали? Той заплаши да ме убие.

— Опасявам се, че много възрастни хора в наши дни имат подобна съдба — отговори Скарпета уклончиво. — Можете ли да ми дадете още малко подробности? Какво точно ви каза?

Доктор Селф преразказа историята за озеленителя, открил цитрусова мана в двора на една старица, която скърбяла за своя починал съпруг и заплашила, че ще се самоубие е неговата пушка, ако той, Бор, стане причина дърветата ѝ да бъдат унищожени. Бентън влезе в хола с две кафета и Скарпета включи доктор Селф на високоговорител.

— А после заплаши да ме убие. Или по-скоро щял да ме убие, но размислил.

— При мен има един човек, който трябва да чуе това — каза Скарпета и представи Бентън. — Разкажете му същото.

Бентън седна на дивана, докато доктор Селф отговаряше, че не вижда защо един съдебен психолог в Масачузетс ще се интересува от някакво евентуално самоубийство във Флорида. Но допълни, че ще се радва да чуе неговото професионално мнение относно отправената заплаха към живота ѝ, както и да ѝ гостува някой път в шоуто. Що за човек би я заплашил така? Дали е в опасност?

— Пази ли се информацията за обадиците се в предаването? — попита Бентън. — Съхраняват ли се номерата, дори временно?

— Така мисля.

— Ще ви помоля веднага да проверите — каза той. — Да видим дали можем да определим откъде се е обадил.

— Със сигурност знам, че не приемаме неидентифицирани обаждания. Веднъж една луда в ефир заплаши да ме убие. Не се случва за пръв път. Нейното обаждане беше неидентифицирано. Оттогава насам не го допускаме.

— В такъв случай значи имате номерата на хората, които ви се обаждат — каза Бентън. — Искам да ми извадите разпечатка на номерата на всички обадили се в предаването по-рано днес следобед. А първият ви разговор с този човек? Нали казахте, че сте говорили с него и преди? Кога беше това? От района ли се е обадил? Имате ли номера му?

— Обади се във вторник, късно следобед. Нямам опция за идентификация на обаждането. Номерът ми не е в указателя, не е публикуван, затова реших, че не ми трябва.

— Той представи ли се?

— Като Бор.

— И се обади в дома ви?

— В частния ми кабинет. Приемам пациентите си в кабинета, който се намира зад къщата ми. На практика това е къщата за гости до басейна.

— А как се е сдобил с номера ви?

— Нямам ни най-малка представа, но досега не се бях замисляла. Разбира се, всичките ми колеги и бизнес партньори го имат, както и пациентите ми.

— А има ли вероятност този човек да е ваш пациент?

— Не познах гласа. И не се сещам за мой пациент, за когото да се съмнявам, че е той. Тук има нещо друго — каза доктор Селф, която

започваше да става настъпателна. — Мисля, че имам право да знам, ако става нещо повече от очевидното. Дори не отговорихте на въпроса ми дали има жена, която се е самоубила с пушка, защото дърветата ѝ са заразени.

— Нямаме точно такъв случай — намеси се Скарпета. — Но неотдавна една жена беше намерена мъртва, с огнестрелна рана от пушка, а дърветата ѝ бяха маркирани за изкореняване.

— Боже мой! Да не би да се е случило след шест следобед миналия вторник?

— Вероятно преди това — отвърна Скарпета, убедена, че знае защо доктор Селф се интересува.

— Олекна ми. Значи вече е била мъртва, когато ми се обади този озеленител Бор. Той се обади пет-десет минути след шест и поиска да участва в шоуто, като ми разказа тази история за старицата. Значи по това време тя вече го е била направила. Не ми е приятна мисълта, че нейната смърт може да има нещо общо с неговото желание да участва в шоуто.

Бентън погледна Скарпета, като че ли искаше да ѝ каже „Каква безчувствена, егоистична кучка!“ по адрес на доктор Селф, а към микрофона каза:

— В момента се опитваме да разберем и доста други неща, доктор Селф. Затова ще ни е от полза да ни дадете малко повече информация за Дейвид Лак. Предписала сте му риталия.

— Да не би да ми казвате, че и с него се е случило нещо ужасно? Знаем, че е изчезнал. Има ли нещо ново?

— Имаме основание да сме много обезпокоени — каза Скарпета и повтори това, което беше казала и преди: — Имаме основание да се тревожим за него и брат му, както и за двете сестри, е които са живеели. От колко време Дейвид е ваш пациент?

— От миналото лято. Мисля, че дойде за пръв път през юли. А може да е било и в края на юни. И двамата му родители бяха загинали при злополука и той го изживяваше тежко, имаше проблеми в училище. Двамата с брат му учеха с частни учители вкъщи.

— Колко често го виждахте? — попита Бентън.

— Обикновено веднъж в седмицата.

— Кой го водеше на сеансите?

— Понякога Кристин. Понякога Ев. От време на време го водеха и двете, а няколко пъти проведох сеанси и с тримата.

— Кой ви е препоръчал за Дейвид? — попита Скарпета. — Как момчето се е озовало във вашите ръце?

— Е, това не беше много мило. Кристин се обади в шоуто ми. Редовно слушала на моите предавания и решила, че може да се свърже с мен чрез шоуто. Обади се в студиото и каза, че се грижи за едно южноафриканско момче, което току-що е загубило родителите си и се нуждае от помощ. Беше покъртителна история и аз се съгласих в ефир да го приема. Не можете да си представите какви писма получих след това от слушателите. И още получавам писма, в които хората се интересуват как е малкото сираче от южна Африка.

— Имате ли запис на предаването, за което говорите? — попита Бентън.

— Имаме запис на всички предавания.

— За колко време можете да ми набавите този запис, както и записа от днешното ви телевизионно шоу? Опасявам се, че сме затрупани тук под снега, поне за момента. Правим всичко възможно от разстояние, но възможностите ни са ограничени.

— Да, чух, че при вас имало снежна буря. Дано не спре токът — каза тя, сякаш бяха прекарали последния половин час в приятен дружески разговор. — Мога веднага да се обадя на продуцента си и той ще ви го изпрати по имейл. Сигурна съм, че ще иска да поговори с вас да участвате в моето шоу някой път.

— Също и телефонните номера на обадилиите се — напомни Бентън.

— Доктор Селф? — каза Скарпета, като гледаше през прозореца с удивление. Отново валеше сняг. — Какво ще ни кажете за Тони? Братът на Дейвид.

— Много се караха.

— И той ли беше ваш пациент?

— Не, никога не съм го виждала — каза тя.

— Казахте, че познавате и двете сестри. Някоя от тях да страда от хранително разстройство?

— Не познавам здравословното им състояние. Те не ми бяха пациенти.

— Мисля, че може да се познае и само по външния вид. Едната от тях е била на постоянна диета от моркови.

— Ако съдя по външността им, значи е Кристин — отвърна доктор Селф.

Скарпета погледна Бентън многозначително. Тя беше помолила от ДНК лабораторията в академията да се свържат с детектив Тръш веднага щом забележа на снимката жълтеникавата твърда мозъчна обвивка. ДНК на мъртвата жена тук съвпаднаше с ДНК от жълтеникавите петна по една блуза, която Скарпета беше взела от къщата на Ев и Кристин. Тялото в бостънската морга най-вероятно беше на Кристин, но Скарпета не мислеше да разкрива тази информация на доктор Селф, която сигурно нямаше да се поколебае да я оповести в ефир.

Скарпета затвори телефона и се загледа през прозореца. Снегът се сипеше обилно на светлината на уличните лампи пред вратата на къщата.

— Стига толкова кафе — каза Бентън, стана от дивана и отиде да подкладе огъня в камината.

— Тук постоянно ли вали така?

— Главните улици сигурно са вече почистени. Тук са много бързи. Не мисля, че момчетата имат нещо общо.

— Имат — каза тя, като отиде до огъня и седна на плота на камината. — Изчезнали са. Както изглежда, Кристин е мъртва. Вероятно всички са мъртви.

Марино се обади на Джо, докато Реба седеше кротко наблизно, погълната от една папка с възстановки.

— Трябва да обсъдим някои неща с теб — каза Марино на Джо. — Имаме проблем.

— Какъв проблем? — попита Джо предпазливо.

— Ще ти го кажа лично. Но първо имам малко работа тук, в кабинета си, трябва да завъртя няколко телефона, да се погрижа за някои неща. Къде ще бъдеш през следващия час?

— В стая 112.

— Там ли си сега?

— Отивам натам.

— Нека позная — каза Марино. — Работиш върху поредната възстановка, която си откраднал от мен, нали така?

— Ако за това ще говорим...

— Не е това — каза Марино. — Много по-лошо е.

— Голяма работа си — обърна се Реба към Марино, като, остави папката с възстановките обратно на бюрото. — Много са добри. Страхотни са, Пит.

— Ще го направим в пет, нека има време да стигне до офиса си — каза Марино, като сега вече говореше с Луси. — Кажи ми как ще стане.

— И двамата ще затворим, след което ще натиснеш бутона за конферентна връзка на стационарния телефон на бюрото си и ще набереш мобилния ми телефон. Когато вдигна, натисни бутона още веднъж и набери своя мобилен телефон.

После имаш два варианта — или остави стационарния на изчакване, за да държиш линията отворена, или просто вдигни слушалката от вилката и я остави така. Ако някой следи разговора ни, ще помисли, че си в кабинета си.

Марино изчака няколко минути, след което изпълни инструкциите на Луси. Двамата с Реба излязоха от сградата, докато той

и Луси разговаряха по мобилните си телефони. Провеждаха истински разговор и той много се надяваше Джо да ги слуша. Засега имаха късмет. Връзката беше добра и гласът ѝ се чуваше, сякаш беше в съседната стая.

Разговаряха за новите мотори. После и за каквото друго се сетиха, докато Марино и Реба не спираха да вървят.

Мотелът „Последната битка“ представляваше модифицирана версия на едноетажна къща от сглобяеми конструкции, разделена на три помещения, в които се провеждаха симулации на местопрестъпления. Всяко помещение имаше отделна врата с номер. Стая 112 беше в средата. Марино забеляза, че пердето на предния прозорец е дръпнато и климатикът работи. Опитва да отвори вратата, но тя беше заключена, той я ритна силно с огромния си ботуш „Харли Дейвидсън“, тя се отвори с трясък и се залепи на стената. Джо седеше на бюрото, допрял слушалката до ухото си и включил касетофона в телефонния апарат. По лицето му се изписа първо шок, а после ужас. Марино и Реба го гледаха.

— Знаеш ли защо наричат този мотел „Последната битка“? — попита Марино, като отиде до Джо и го сграбчи от стола, сякаш беше безтегловен. — Защото си мъртъв като генерал Кастър^[1].

— Пусни ме! — изпищя Джо.

Краката му висяха във въздуха. Марино го държеше за подмишниците и лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Пусни ме! Причиняваш ми болка!

Марино го пусна и той падна тежко на земята на задните си части.

— Знаеш ли тя защо е тук? — Марино посочи Реба. — За да арестува жалкия ти задник.

— Нищо не съм направил!

— Фалшифициране на данни, едра кражба, вероятно убийство, защото очевидно си задигнал една пушка, с която в друг щат са пръснали мозъка на една жена. А, и да не забравя, измама — допълни Марино списъка, без да го е грижа имаше ли нещо вярно в тези обвинения.

— Не съм! Не знам за какво говориш!

— Престани да крещиш. Не съм глух. Виж сега, детектив Уогнър ми е свидетел, нали?

Тя кимна. Лицето ѝ беше много сурово. Марино никога не я беше виждал толкова строга и сериозна.

— Да си ме видяла да го докосвам с пръст? — попита я той.

— Съвсем не — каза тя.

Джо беше така изплашен, че беше на път да се попикае от страх.

— Хайде сега да ни кажеш защо открадна онази пушка и на кого я даде или продаде? — рече Марино, като дръпна стола от бюрото, обърна го с облегалката напред, седна на него и подпря огромните си ръце на облегалката. — Или може би ти сам пръсна мозъка на жената? Може би изживяваш наяве възстановките, само че тази не съм я писал аз. Сигурно си я откраднал от някой друг.

— Каква жена? Никога не съм убивал. Не съм откраднал никаква пушка. За каква пушка ми говориш?

— За онази, която си взел на двайсет и осми юни миналата година, в три и петнайсет следобед. Същата, която фигурира в компютъра, където ти току-що рови, фалшифицирайки и тези данни.

Джо го гледаше със зяпнала уста и разширени очи.

Марино бръкна в задния си джоб, извади лист хартия, разгъна го и му го подаде. Това беше фотокопие на страницата от дневника, когато Джо беше изнесъл мосберга и според данните я беше върнал.

Джо се втренчи в листа, ръцете му трепереха.

После каза:

— Кълна се, не съм я взел. Помня какво се случи. Правех допълнителни проби с желатин и може би съм провел една тестова стрелба с нея. После отидох в кухнята на лабораторията, ако не се лъжа, за да проверя едни желатинови блокове, които току-що бях направил, онези, които ползвахме за симулацията на пътници в самолетна катастрофа. Нали си спомняш, когато Луси използва онзи огромен хеликоптер, за да пусне един самолетен корпус от въздуха, за да могат студентите да...

— Дай по същество!

— Когато се върнах, пушката я нямаше. Реших, че Винс я е заключил обратно в трезора. Беше късно. Вероятно я е прибрал, защото е щял да си тръгва. Спомням си, че много се ядосах, тъй като исках да проведе още няколко опита с нея.

— Вече разбирам защо ти се налага да крадеш възстановките ми — каза Марино. — Нямах никакво въображение. Пробвай пак.

— Казвам истината.

— Искаш тя да те изкара с белезници ли? — попита Марино и посочи с палец към Реба.

— Нищо не можеш да докажеш.

— Мога да докажа, че си фалшифицирал документи — отвърна Марино. — Искаш ли да поговорим за всички онези препоръки, които си изфабрикувал, за да те вземе докторката като аспирант?

За миг Джо остана без думи. После започна да се окопитва. По лицето му отново се появи онзи познат израз на превъзходство и самодоволство.

— Докажи го — каза той.

— Всичките препоръки са написани на хартия с един и същ воден знак.

— Това нищо не доказва.

Джо се изправи на крака и разтърка задните си части.

— Ще те дам под съд — каза той.

— Чудесно. Значи нищо не губя, ако те поступама още — отвърна Марино и потърка свития си юмрук. — Може би ще ти счупя врата. Не съм го докосвал, нали, детектив Уогнър?

— Съвсем не — каза тя. И добави: — Ако не вие сте взели пушката, тогава кой? Имаше ли някой друг онзи следобед в оръжейната лаборатория?

Джо се замисли за миг и нещо пробягна в погледа му.

— Не.

[1] Генерал Джордж Кастър, убит от индианците сиукси през 1876 в битката при Литъл Биг Хорн, известна като „последната битка на генерал Кастър“. — Б.пр. ↑

Двадесет и четири часа в денонощие надзорните в контролната зала наблюдаваха затворниците, за които се смяташе, че имат склонност към самоубийство.

Наблюдаваха Базил Дженрет. Наблюдаваха го като спи, като се къпе, като яде. Наблюдаваха го, когато използва металната тоалетна. Наблюдаваха го и когато се обръщаше с гръб към камерата, за да облекчи под чаршафите своето сексуално напрежение, легнал на тясното метално легло.

Той си представяше как му се присмиват. Представяше си какво си говорят в контролната зала, докато го наблюдават на мониторите. Коментираха го с другите надзорници. Познаваше по лицата им, когато му носеха храната или го извеждаха за разходка или до телефона. Понякога пускаха по някой коментар. А понякога се появяваха изневиделица до килията му точно когато облекчаваше сексуалното си напрежение и имитираха звуците, които издаваше, смееха се и блъскаха по вратата.

Базил седеше на леглото и поглеждаше към камерата, закачена високо на отсрещната стена. Той прелистваше месечния брой на „Лов и риболов“ и си мислеше за онзи ден, в който се запозна с Бентън Уесли и направи грешката да отговори честно на един от въпросите му.

„Понякога имаш ли желание да причиниш болка на себе си или на други хора?“

„Вече съм причинявал болка на други, така че явно имам желание“ — бе отвърнал Базил.

„Какви мисли те спохождат, Базил? Можеш ли да ми опишеш какво си представяш, когато те обземе желание да причиниш болка на някого или на себе си?“

„Мисля си за това, което правех. Виждам някоя жена и ми се приисква. Вкарвам я в полицейската кола,

изваждам пистолета, понякога и значката, и ѝ казвам, че я арестувам и че ако окаже и най-малка съпротива, ако само докосне вратата, няма да имам друг избор, освен да я застрелям. Всички се връзваха.“

„Никоя ли не ти оказа съпротива?“

„Само последните две. И то защото колата ми се повреди. Стана толкова тъпо.“

„А другите, преди последните две, вярваха ли, че си полицаи и ги арестуваши?“

„Вярваха, че съм полицаи. Но бяха наясно какво става. Аз исках те да знаят. Надървах се. Показвах им, че съм се надървил, и ги карах да си сложат ръката там. Щяха да умрат. Толкова е тъпо.“

„Кое е тъпо, Базил?“

„Ужасно тъпо. Казвал съм го хиляди пъти. И вие сте ме чувал да го казвам, нали? Не бихте ли предпочел да ви застрелям веднага, още там, в колата, отколкото да ви закарам на някое усамотено място и да правя с вас каквото си поискам? Защо ще ме оставите да ви завлека на някое тайно място и да ви вържа?“

„Разкажи ми как ги връзваше, Базил. Винаги по един и същ начин ли?“

„Аха. Имам един страхотен начин. Уникален е. Измислих го, когато започнах да арестувам.“

„Под «арестувам» имаш предвид да нападаш и отвличаш жени, нали?“

„Когато започнах, да.“

Базил се усмихна, седнал на леглото, спомняйки си тръпката да увива телените закачалки около глезените и китките им, а после да прекара въжето през тях, за да може да ги окачи като марионетки.

„Те бяха моите кукли“

— обясни той на доктор Уесли на онова първо интервю, като се чудеше какво трябва да каже, за да предизвика някаква реакция у него.

Независимо какво му казваше, доктор Уесли запазваше своя спокоен поглед, слушаше и не позволяваше никаква емоция да се изпише на лицето му. Може би не чувстваше нищо. Може би беше като Базил.

„Разбирате ли, на онова място, където ги водех, виждаха греди, където таванът беше паднал, особено в една задна стая. Прехвърлях въжетата над гредите и можех да ги стягам или отпускам по мое желание, все едно ги оставям на дълга или къса каишка.“

„И те никога не оказваха съпротива, дори когато са разбирали какво ги чака, когато си ги завеждал в тази сграда? Какво беше това? Къща ли?“

„Не си спомням.“

„Оказваха ли съпротива, Базил? Струва ми се малко трудно да ги вържеш по такъв сложен начин, ако ги държиш на мушка през цялото време.“

„Винаги съм си представял как някой гледа — каза Базил, без да отговори на въпроса. — А после, как правя секс, след като всичко е приключило. Как правя секс часове наред, точно там, върху същия матрак.“

„Секс с тялото или с друг човек?“

„Никога не съм си падал по това. Не е за мен. Аз обичам да ги чувам. Искам да кажа, че трябва да ги боли ужасно. Понякога раменете им се изкълчваха. А после им отпусках достатъчно въже, за да могат да ползват тоалетната. Само това не харесвах. Да изпразвам кофата.“

„А очите им?“

„Я да видим. Не исках да се получава игра на думи.“

Доктор Уесли не се засмя и това малко подразни Базил.

„Позволявах им да потанцуват на края на въжето, е, пак неволна игра на думи. Никога ли не се усмихвате? Хайде де, не ви ли е поне малко забавно.“

„Слушам те, Базил. Слушам те много внимателно.“

Това поне беше хубаво. И не беше го излъгал. Доктор Уесли го слушаше и смяташе всяка негова дума за важна и удивителна, смяташе Базил за най-оригиналния и интересен човек, когото някога е интервюирал.

„Преди да правя секс с тях — продължи Базил, — тогава изваждах очите им. Разбирате ли, ако се бях родил с пишка с прилични размери, нищо такова нямаше да е необходимо.“

„Били са в съзнание, когато си ги ослепявал.“

„Ако можех да им дам някакъв газ, за да изпаднат в безсъзнание, докато извършвах операцията, щях да го направя. Изобщо не ми харесваше как пицят и се мятат насам-натам през цялото време. Но не можех да правя секс с тях, ако не бяха слепи. Обяснявах им го. Казвах: «Съжалявам, че ми се налага да го направя. Ще съм максимално бърз. Ще заболи малко.» Не е ли забавно? «Ще заболи малко.» Всеки път когато някой ми кажеше това, знаех, че адски ще ме боли. А после им казвах, че ще ги развържа, за да можем да правим секс. Казвах им, че ако се опитат да избягат или да направят някоя глупост, ще им причиня още по-лоши неща от тези, които вече съм направил. И това беше. Правехме секс.“

„Колко дълго продължаваше това?“

„Сексът ли?“

„Колко дълго ги държеше живи и правеше секс с тях?“

„Различно. Ако ми харесваше да правя секс с тях, ги държах по няколко дни. Мисля, че най-дългият период беше десет дни. Но това не се оказа добра идея, защото тя се инфектира наистина зле и беше отвратително.“

„Правеше ли им и нещо друго? Освен ослепяването и секса?“

„Експериментирах. Понякога.“

„Използвал ли си мъчения?“

„Смятам, че да избодеш нечийи очи... ами...“ —
отвърна Базил и сега вече съжаляваше, че го е казал.

Това отприщи цяла нова поредица от въпроси. Доктор Уесли започна с концепцията за разпознаване на доброто от злото и дали Базил разбира, че е причинил страдание на друго човешко същество. Той каза, че щом Базил съзнава какво е мъчение, тогава той е бил напълно наясно какво е вършил по времето, когато го е извършил, както и после, когато е разсъждавал върху стореното. Не го каза точно с тези думи, но смисълът беше такъв. Същата стара песен, която беше слушал и в Гейнсвил, когато психиатрите се опитваха да разберат дали е вменяем, за да се яви на процес. Не биваше да им позволява да разберат, че е. И това беше глупава грешка. Една психиатрична клиника е като петзвезден хотел в сравнение със затвора, особено ако си с доживотна присъда и седиш по цял ден в тясна клаустрофобична килия, облечен като клоун в панталони на бяло и синьо райе и оранжева тениска.

Базил стана от леглото и се протегна. Преструваше се, че не забелязва охранителната камера, закачена високо на отсрещната стена. Не биваше да признава, че понякога си представя как ще се самоубие и че любимият му метод е да си пререже вените и да гледа как кръвта му изтича бавно, капка по капка, как образува локвичка на пода, защото това би му напомнило за предишните му приятни занимания с... колко жени? Вече беше изгубил бройката. Може би осем. На доктор Уесли каза, че са осем. А дали не бяха десет?

Протегна се още малко. Използва металната тоалетна и се върна на леглото. Отвори последния брой на „Лов и риболов“ и прелисти направо на страница 52, където имаше статия за един ловец, който за пръв път използвал 22-калибров пушка и споделяше щастливите си спомени от лов на зайци и опосуми, както и преживяванията си от един риболов в Мисури.

Тази страница 52 не беше истинската. Истинската беше откъсната и сканирана на компютър. След това, със същия шрифт и формат, в текста от списанието беше вплетено писмо. Сканираната страница беше внимателно залепена обратно в списанието, и това

което изглеждаше като обикновена статия за лов и риболов, всъщност беше скрито послание, предназначено за Базил.

Надзирателите не се интересуваха от риболовните списания на затворниците. Дори не прелистваха тези скучни списания без грам насилие и секс.

Базил се мушна под завивките и се обърна на лявата си страна, по диагонал на леглото, с гръб към камерата, както правеше винаги, когато искаше да облекчи сексуалното си напрежение. После бръкна под тънкия матрак и извади куп надрани ленти плат от два чифта бели памучни боксерки, които беше раздирал цяла седмица.

Под чаршафите той отново се зае с това занимание, като хващаше със зъби парчето плат и го отдираше. После здраво завързваше всяка лента към това, което вече представляваше почти двуметрово възловато въже. Имаше достатъчно плат за още две ленти. Хващаше със зъби и раздираше. Дишаше тежко и леко се поклащаше, сякаш облекчаваше сексуалното си напрежение, а всъщност късаше и връзваше, късаше и връзваше, докато не завърза и последната лента на въжето.

В компютърния център на академията Луси седеше пред три огромни видео екрана и четеше имейли, които възстановяваше на сървъра.

Това, което двамата с Марино бяха открили до момента, беше, че преди да започне своята аспирантура, Джо Еймъс е поддържал връзка с някакъв телевизионен продуцент, който имал идея да направи ново крими шоу за една от кабелните телевизии. За своя принос Джо щял да получи по пет хиляди долара на епизод, при положение че шоуто излезе на екран, разбира се. Както изглежда, гениалните идеи на Джо започнали да се появяват в края на януари, по същото време, когато при едно изпитание на хеликоптер на Луси ѝ беше прилошало, изтича до тоалетната и забрави своя „Трео“ в хеликоптера. Отначало бил по-предпазлив, просто плагиатствал възстановки. Но после станал направо нагъл и открито ги крадял, влизайки на воля в базите данни.

Луси възстанови още един имейл, този път от 10 февруари миналата година. Той беше от миналогодишната стажантка Джен Хамилтън, която се беше убола на спринцовката и заплаши да съди академията.

Уважаеми доктор Еймъс,

Слушах ви миналата нощ в радиошоуто на доктор Селф и много ме впечатли това, което казахте за Националната академия по криминалистика. Изглежда ми страхотно място, а и между другото, поздравления за аспирантурата. Това е невероятно постижение. Бих искала да ви помоля да ми помогнете да ме приемат на стаж в академията това лято. Уча молекулярна биология и генетика в Харвард и искам да стана съдебен медик, специалист по ДНК. Прилагам файл с моя снимка и личните ми данни.

Р. S. Най-сигурният начин да се свържете с мен е на посочения адрес. Пощата ми в Харвард е защитена с файървол и не мога да я ползвам извън университета.

— Мамка му! — изруга Марино. — Мамка му!

Луси възстанови и отвори още имейли от кореспонденцията между Джо и Джен и забеляза, че те ставаха все по-лични, после романтични, а накрая открито сладострастни. Електронната кореспонденция продължаваше през цялото време на нейния стаж в академията, като в един момент Луси стигна до имейл, който Джо ѝ беше пратил в началото на юли и ѝ предлагаше да прояви малко творчество при една възстановка, която щеше да се проведе във „Фермата за трупове“. Казваше ѝ да се отбие в неговия кабинет за спринцовката и „за каквото друго се сетиш, че става да се убодеш на него.“

Луси така и не беше гледала записа на възстановката, от която имаше такива драстични последици. Всъщност не беше гледала записите на нито една възстановка. Досега не се беше интересувала.

— Как се казва? — попита тя, като ставаше все по-неспокойна.

— „Ферма за трупове“ — отвърна Марино.

Тя намери видеофайла и го отвори.

Двамата с Марино гледаха как студентите обикалят трупа на най-тълствия мъж, когото Луси някога беше виждала. Той лежеше на земята, напълно облечен в евтин сив костюм, вероятно дрехите, с които е бил, когато се е строполил от внезапно спиране на сърцето. Трупът беше в начален стадий на разлагане. Лицето му гъмжеше от ларви.

После камерата се премести върху красива млада жена, която бръкна в джоба на самото на мъртвеца, обърна се към камерата, извади ръката си и изпищя, че нещо я е уболо през ръкавицата.

Стиви!

Луси опита да се свърже с Бентън. Той не отговаряше. После набра телефона на леля си, но и тя не вдигаше. Обади се в лабораторията за мозъчни изследвания и доктор Сюзън Лейн вдигна телефона. Тя каза на Луси, че очаква Бентън да пристигне със

Скарпета всеки момент, защото и двамата ще присъстват на скенера на пациента Базил Дженрет.

— Ще ви изпратя по имейла един видеоклип — каза Луси.

— Преди около три години сте сканирали млада пациентка на име Хелън Куинси. Чудя се дали е възможно тя да е момичето от клипа.

— Луси, знаеш, че не мога да...

— Знам, знам. Моля ви. Много е важно.

УОНК... УОНК... УОНК... УОНК...

Доктор Лейн беше поставила Кени Джампър в магнита. Правеше му структурална магнитно-резонансна томография и в лабораторията цареше обичайното оживление.

— Можеш ли да влезеш в базата данни? — обърна се доктор Лейн към своята асистентка Бет. — Виж дали сме сканирали пациентка на име Хелън Куинси. Преди около три години? Джош, продължавай — каза тя на техника. — Ще се справиш ли без мен за минутка?

— Ще опитам — отвърна той с усмивка.

Бет затрака по клавиатурата на компютъра на задния плот. Не й отне дълго да открие Хелън Куинси. Доктор Лейн продължи разговора с Луси по телефона.

— Имате ли нейна снимка? — попита Луси.

УОП... УОП... УОП... УОП...

Звукът от градиентите, извличащи образи, напомняше на доктор Лейн за сонар в подводница.

— Само на мозъка ѝ. Не снимаме пациентите.

— Погледнахте ли видеоклипа, който ви изпратих? Може би ще се сетите нещо.

Луси говореше неспокойно, разочаровано.

ТАП-ТАП-ТАП-ТАП-ТАП...

— Изчакай така. Но не знам какво очакваш от мен, като го видя — каза доктор Лейн.

— Може би ще си я спомните? Вие сте работели там преди три години, нали? Може би вие или ваш колега я е сканирал. Джони Суифт е бил аспирант там по същото време. Може да я е преглеждал. Да е виждал снимките от скенера.

Доктор Лейн не беше сигурна, че разбира.

— Може би вие сте я сканирала — настояваше Луси. — Може би сте я видяла преди три години и ще си я спомните, ако видите нейна снимка...

Доктор Лейн не би си спомнила. Тя беше виждала толкова много пациенти, а и три години беше много време.

— Изчакай така — повтори тя.

БАУН... БАУН... БАУН... БАУН...

Тя отиде до един компютърен терминал и влезе в пощата си, без да сяда. Отвори файла с видеоклипа и го пусна няколко пъти. Няколко пъти видя как красива млада жена с тъмноруса коса и тъмни очи вдига поглед от тялото на извънредно дебел мъж, чието лице беше покрито с ларви.

— Мили боже! — възкликна доктор Лейн.

Красивата млада жена от клипа се огледа, после погледна право в камерата, право в очите на доктор Лейн, и пъхна ръката си в джоба на сакоето на мъртвеца. Тук клипът свършваше и доктор Лейн го пусна отново, защото изпита странно усещане.

Тя погледна през плексигласовата преграда към Кени Джампър, чиято глава едва се виждаше в другия край на магнита. Той беше слаб и дребен, облечен в широки тъмни дрехи, с ботуши не по мярка, имаше вид на бездомник, но беше нежен и красив, с тъмноруса коса, вързана на опашка. Очите му бяха тъмни и усещането на доктор Лейн се засили. Той толкова приличаше на момичето от клипа, че можеха да са брат и сестра, дори близнаци.

— Джош? — каза доктор Лейн. — Можеш ли да направиш любимия си номер със SSD?

— С него ли?

— Да. Още сега — каза тя напрегнато. — Бет, дай му диска със случая на Хелън Куинси. Веднага.

На Бентън му се стори малко странно, че пред лабораторията за мозъчни изследвания имаше спряло такси. Беше син всъдеход и вътре нямаше никого. Може би това беше таксито, което трябваше да вземе Кени Джампър от погребалното бюро „Алфа и Омега“, но защо беше паркирано тук и къде беше шофьорът? Близо до таксито беше спряна бялата камионетка, с която бяха докарали Базил за неговото интервю в пет часа. Той не беше добре. Твърдеше, че изпитва желание да се самоубие, и искаше да напусне проекта.

— Инвестирали сме толкова много в него — каза Бентън на Скарпета, докато влизаха в лабораторията. — Нямаш представа каква загуба е, когато тези хора се отказват. Особено той. По дяволите! Може би ти ще му окажеш положително влияние.

— Дори няма да коментирам — каза тя.

Двама надзиратели от затвора стояха пред малката стаичка, в която Бентън щеше да разговаря с Базил в опит да го убеди да не напуска „Хищник“ и да не се самоубива. Стаята беше част от скенерната зала — в същата стая Бентън бе разговарял с Базил и преди. Скарпета си спомни, че надзирателите не са въоръжени.

Двамата с Бентън влязоха в стаята за интервюта. Базил седеше до малката маса. Не беше с белезници, дори пластмасови. Скарпета се отвори още повече от проекта „Хищник“, макар досега да смяташе, че това не е възможно.

— Това е доктор Скарпета — обърна се Бентън към Базил. — Тя е част от колектива, който работи по проекта. Имаш ли нещо против да присъства на разговора ни?

— За мен ще е удоволствие — каза Базил.

Очите му изглеждаха трескави, странни. Дори когато погледна към нея, сякаш не бяха на фокус.

— Е, кажи ми какво става с теб — започна Бентън, когато двамата със Скарпета се настаниха до масата.

— Вие май сте близки — каза Базил, като гледаше към нея. — Не ви виня — каза той на Бентън. — Опитвах се да се удавя в тоалетната и знаете ли кое е най-забавното? Те дори не забелязаха. Какво ще кажете, а? Сложили онази камера да ме шпионира през цялото време, а когато се опитах да се самоубия, дори не са видели.

Той беше с дънки, бяла риза и маратонки. Не носеше колан. Нито бижута. Изобщо не беше това, което Скарпета си беше представляла. Мислеше, че ще е по-едър. Той беше дребен и невзрачен, с оредяваща руса коса, не беше грозен, просто невзрачен. Тя предположи, че когато е приближавал жертвите си, те са се чувствали по същия начин, както тя се чувстваше сега, поне в началото. Той не представляваше заплаха, беше просто един обикновен човек с приятна усмивка. Единственото, което изпъкваше у него, бяха очите му. В този момент те бяха странни и неспокойни.

— Може ли да ви задам един въпрос? — обърна се Базил към нея.

— Давай — каза тя, като очевидно не възнамеряваше да се държи мило с него.

— Ако ви срещнех на улицата и ви кажех да се качите в колата ми или ще ви застрелям, какво щяхте да направите?

— Щях да те оставя да ме застреляш — отвърна Скарпета. — Не бих се качила в колата ти.

Базил погледна Бентън и го застреля с пръст, сякаш беше пистолет.

— Бинго! — каза той. — Тази мацка си я бива. Колко е часът?

В стаята нямаше часовник.

— Пет и единадесет — каза Бентън. — Трябва да поговорим защо искаш да се самоубиеш, Базил.

Две минути по-късно доктор Лейн гледаше SSD образа на Хелън Куинси на компютърния екран. До него беше SSD-образът на така наречения „нормален“ обект, който лежеше сега в магнита.

Кени Джампър.

Преди по-малко от минута той беше попитал по интеркома колко е часът. А след по-малко от минута стана неспокоен, започна да се оплаква.

БУОНК-БУОНК-БУОНК... се чуваше в скенерната зала, докато Джош въртеше на екрана бледия образ на главата на Кени Джампър, без коса и очи. Той свършваше неравно точно под челюстта, сякаш беше обезглавен, защото там спираше сигналът. Джош продължи да върти образа, опитвайки се да пресъздаде точната позиция на главата на Хелън Куинси, чийто блед образ, без коса и очи, стоеше на друг екран.

— Майко мила! — възкликна той.

— Имам нужда да изляза — прозвуча гласът на Кени по интеркома. — Колко е часът сега?

— Майко мила! — каза отново Джош, този път към доктор Лейн, като завъртя още няколко пъти образа и непрекъснато гледаше ту единия екран, ту другия.

— Искам да изляза.

— Още малко нататък — каза доктор Лейн, като местеше поглед от единия екран на другия, и гледаше ту едната глава, ту другата.

— Трябва да изляза!

— Това е... — каза доктор Лейн. — Мили боже!

— Господи! — каза Джош.

Базил ставаше все по-неспокоен и непрекъснато поглеждаше към затворената врата. Отново попита колко е часът.

— Пет и седемнадесет — отвърна Бентън. — Среца ли имаш? — попита той иронично.

Каква среща можеше да има Базил? Къде щеше да ходи? В килията си, а там не беше хубаво място. Имаше късмет, че е тук. А не го заслужаваше.

Базил извади нещо от ръкава си. Отначало Скарпета не можа да види какво е то и докато разбере какво става, Базил беше станал от стола и стоеше до нея, а нещото беше около шията ѝ. Дълго, бяло и тънко, около шията ѝ.

— Само да мръднеш и ще го стегна! — каза Базил.

Тя смътно осъзна, че Бентън е станал и му крещи. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. После вратата се отвори. Базил я повлече

навън, слепоочията ѝ пулсираха, тя вдигна ръце към шията си, той стегна нещото още по-силно, продължаваше да я влачи нанякъде, Бентън крещеше и надзирателите крещяха.

Преди три години в „Маклийн“ на Хелън Куинси била поставена диагноза множествено разстройство на личността.

Може би в нея не съжителстваха петнадесет или двадесет отделни автономни личности, може би бяха само три или четири, или осем. Бентън продължи да обяснява особеностите на това разстройство, породено от откъсването на човек от първоначалната му идентичност.

— Това е един вид адаптивна реакция на прекомерно голяма травма — говореше Бентън, докато двамата със Скарпета пътуваха на запад към Евърглейдс. — Деветдесет и седем процента от хората с такава диагноза са били сексуално или физически малтретирани, а може и двете, като при жените вероятността да развият МРЛ е девет пъти по-голяма, отколкото при мъжете.

Слънцето блестеше в предното стъкло на колата и Скарпета примижа въпреки слънчевите очила.

Далеч пред тях хеликоптерът на Луси кръжеше над една изоставена цитрусова градина, част от имот, който все още беше собственост на семейство Куинси, по-точно на чичото на Хелън, Аджър Куинси. Маната беше поразила градината преди около двадесет години и всички грейпфрутови дървета бяха изсечени и изгорени. Оттогава насам градината беше оставена на самотек и бе обрасла с трева, а къщата в нея, една похабена инвестиция, беше пред разпад. Аджър Куинси беше още жив, дребен човек, доста невзрачен на външен вид, но изключително религиозен, „библейски ненормалник“, както се изрази Марино.

Аджър отрече да се е случило нещо необичайно, когато Хелън е била на дванадесет години и е живяла при него и жена му, докато Флори е била хоспитализирана в „Маклийн“. Дори напротив, по неговите думи, той бил много внимателен със заблуденото неконтролируемо младо момиче, което „се нуждаеше от спасение“.

„Направих каквото можах, направих всичко по силите си“ — бе казал той на вчерашния разговор с Марино, който се пазеше на запис.

„Откъде е знаела за старата ви градина, за къщата?“ — беше един от въпросите, които Марино му зададе.

Аджър нямаше желание да говори много за това, но призна, че няколко пъти е водил с колата си дванадесетгодишната Хелън в градината, за да „провери някои неща“.

„Какви неща?“

„Че не са я нападнали вандали например.“

„Какво ще правят вандали там? Десет акра изгорели дървета и плевели и една порутена къща?“

„Няма нищо лошо да се проверяват нещата. И се молах с нея. Говорех ѝ за Господ.“

— Фактът, че го казва по този начин — изкоментира Бентън, докато караше, а хеликоптерът на Луси в далечината се канеше да кацне върху изоставената градина — показва, че съзнава, че е извършил нещо нередно.

— Чудовище! — каза Скарпета.

— Вероятно никога няма да узнаем какво точно ѝ е сторил той, а може би и други — допълни Бентън, унил и подтиснат, със сурово изражение на лицето.

Беше ядосан. Беше разстроен от това, което подозираше.

— Но едно е ясно — продължи той. — Нейните различни личности, различните ѝ „аз“ са били адаптивна реакция към някаква непоносима травма, когато е нямало към кого да се обърне за помощ, същата реакция, която се наблюдава при някои оцелели от концентрационни лагери.

— Чудовище!

— Един много болен човек. А сега и една много болна млада жена.

— Не бива да му се размине.

— Опасявам се, че вече му се е разминало.

— Да отиде в ада дано — каза Скарпета.

— Мисля, че вече е в него.

— Защо го защитаваш? — попита тя и неволно разтърка шията си.

Беше охлузена. Кожата там все още беше много чувствителна и всеки път когато я докоснеше, тя си спомняше как Базил я беше сграбчил със саморъчно направеното въже, притискайки за кратко съдовете, които снабдяваха мозъка с кръв, а следователно и с кислород. Тогава припадна. Сега беше добре. Но нямаше да бъде, ако надзирателите не я бяха отървали от Базил толкова бързо.

Той и Хелън бяха прибрани на сигурно място в „Бътлър“. Базил не беше вече обектът мечта на Бентън в проекта „Хищник“. Той повече нямаше да посещава „Маклийн“.

— Не го защитавам. Опитвам се да обясня случилото се — каза Бентън.

Той намали по Саут 27, сви надясно по тесен черен път и спря. Ръждясала верига преграждаше пътя и имаше много следи от гуми. Бентън слезе от колата, откопча дебелия ръждясала верига и я хвърли на една страна. Мина с колата, спря, слезе отново и постави веригата, както си беше. Пресата и другите любопитни още не бяха надушили какво става тук. Не че една ръждясала верига би ги спряла. Но нямаше да навреди да си е на мястото.

— Някои хора казват, че като видиш един или два случая на МРЛ, си видял всичките — каза Бентън. — Аз не съм много съгласен, но за нещо толкова невероятно сложно и странно симптомите са забележително постоянни. Настъпва драматична трансформация, когато едното „аз“ вземе връх над останалите, то става доминантно, определя поведението. Променя се лицето, стойката, походката, маниерите, дори тембърът на гласа и начинът на говорене. Това разстройство често е свързано с демонично обсебване.

— Смяташ ли, че различните личности на Хелън — Джен, Стиви, инспектор по цитрусите, който застрелва хората просто така, и бог знае още какви — знаят една за друга?

— Когато е била в „Маклийн“, тя е отричала, че страда от множество разстройство, дори когато лекарите неведнъж са ставали свидетели на нейните превъплъщения, минавала е от едно „аз“ в друго

пред очите им. Имала е слухови и визуални халюцинации. Няколко пъти се случвало едното „аз“ да говори на другото пред самия лекар. После отново ставала Хелън Куинси, седнала прилично на стола, с мила усмивка на лицето, и се държала така, сякаш лекарят е луд, задето вярва, че в нея съжителстват няколко личности.

— Чудя се дали Хелън въобще се появява вече — каза Скарпета.

— Когато двамата с Базил са убили майка ѝ, тя е променила своята идентичност на Джен Хамилтън. Това е било практичен начин да оцелее, Кей, не просто едно друго „аз“. Дори не си помисляй за Джен като за личност, ако разбираш какво имам предвид. Това е била просто една фалшива идентичност, която Хелън, Стиви, Бор и бог знае още кой, са използвали за прикритие.

Облаци прах се вдигаха във въздуха, докато те се тръскаха по черния път, обрасъл в избуяла растителност, а порутената къща ги чакаше в далечината, потънала в бурени и храсталаци, както всичко наоколо.

— Подозирам, че, фигуративно казано, Хелън Куинси е престанала да съществува, когато е била на дванадесет години — рече Скарпета.

Хеликоптерът на Луси беше кацнал на едно чисто място и перките още се въртяха, когато тя изгаси двигателя. До къщата бяха спрели един служебен ван на моргата, три маркирани полицейски коли, два всъдехода на академията и фордът на Реба.

Така нареченият курортен комплекс „Морски бриз“ беше твърде навътре в сушата, за да улавя какъвто и да е бриз от морето, и въобще не беше курорт. Нямаше дори плувен басейн. Според мъжа на рецепцията в мрачното опушено фоайе, където работеше шумен климатик и имаше изкуствени декоративни цветя, дългосрочните наематели получаваха специални отстъпки.

По неговите думи Джен Хамилтън не се прибирала редовно, понякога изчезвала с дни наред, особено напоследък, и се обличала странно. Веднъж секси, а в следващия момент опърпано.

„Моето мото ли? Живей и остави другите да живеят“ — беше казал мъжът на рецепцията, когато Марино проследи Джен дотук.

Не беше трудно. Когато тя излезе от магнита, а надзирателите вече бяха повалили Базил на земята и всичко беше свършило, тя се изплаши, сви се в един ъгъл и заплака. Вече не беше Кени Джампър,

твърдеше, че не е чувала за него, че не разбира за какво говореха всички, че не познава Базил и че не знае защо е на пода в скенерната зала на болница „Маклийн“ в Белмонт, Масачузетс. Държа се много любезно и беше отзивчива с Бентън, даде му адреса си, каза му, че работи като барманка в Саут Бийч, в един ресторант, наречен „Слухове“, чийто собственик бил много мил човек на име Лоръл Суифт.

Марино клекна пред отворения гардероб. Той нямаше врата, само една пръчка за закачалките. Върху мръсния килим имаше купчинки прилежно сгънати дрехи. Той започна да ги оглежда с ръкавици на ръцете, а потта се стичаше в очите му, тъй като климатикът на прозореца не вършеше много добра работа.

— Дълго черно палто с качулка — каза той на Гас, един от агентите на Луси за специални операции. — Звучи ми познато.

Подаде сгънатото палто на Гас, който го сложи в кафяв хартиен плик, написа датата и вида на съдържанието, както и къде е намерена тази вещ. Бяха се натрупали вече доста такива хартиени пликове, всичките запечатани с лента за веществени доказателства. В общи линии, опаковаха почти всичкия багаж в стаята на Джен. Марино сам написа заповедта за обиск. „Приберете всичко, и кухненската мивка, ако трябва!“ — както той се изрази.

Огромните му ръце продължаваха да ровят из съдържанието на гардероба: износени широки мъжки дрехи, чифт обувки с отрязани токове, шапка на „Маями Долфинс“, бяла риза с надпис „Министерство на земеделието“ на гърба, само това, а не пълния текст „Отдел за услуги на гражданите към Министерство на земеделието, Флорида“, както беше на оригиналните униформи, като черните печатни букви бяха изписани на ръка, по всяка вероятност с маркер, сметна Марино.

— Как може да не познаете, че „той“ всъщност е „тя“? — попита го Гас, докато запечатваше поредния плик.

— Ти не беше там.

— Затова питам теб — каза Гас, като протегна ръка за следващата вещ, този път черен чорапогащник.

Гас беше въоръжен и облечен с бойния си екип, защото агентите на Луси от отдел „Специални операции“ винаги ходеха така, независимо дали се налагаше или не, а при тридесетградусова жегата,

когато заподозреният беше едно двадесетгодишно момиче, при това заключено на сигурно място в щатска болница в Масачузетс, определено нямаше нужда да се изпращат четирима агенти в „Морски бриз“. Но така беше поискала Луси. И агентите ѝ искаха да е така. Независимо че Марино подробно им предаде думите на Бентън относно различните личности на Хелън, или различните ѝ „аз“, както той ги наричаше, агентите не бяха много убедени, че нямаше други опасни хора на свобода, и смятаха, че може би Хелън е имала съучастници, като Базил Дженрет например, които са истински.

Двама от тях се занимаваха с компютъра, който беше на едно бюро до прозореца с изглед към паркинга. В стаята имаше още и скенер, цветен принтер, пакети печатарска хартия и половин дузина риболовни списания.

Дъските на предната веранда бяха изкорубени, някои изгнили, а други направо липсваха, разкривайки песъчливата почва под едноетажната постройка с излющена боя, недалеч от Евърглейдс.

Беше тихо. Чуваха се само глухият тътен на далечния трафик и шумът от лопатите. Въздухът беше наситен с миризмата на смърт и в жегата на късния следобед тя сякаш се носеше на вълни, които ставаха все по-осезаеми с приближаването до ямите. Агентите, полицията и експертите откриха четири ями. Съдейки по неравностите на почвата и различното оцветяване, имаше още.

Скарпета и Бентън бяха в антрето, точно до вратата, където имаше аквариум, а в него голям мъртъв паяк, свит върху камък. Подпряна на стената, стоеше една пушка „Мосберг“, дванадесети калибър, а до нея имаше пет кутии с патрони. Скарпета и Бентън наблюдаваха как двама мъже, плувнали в пот, с костюми, вратовръзки и сини нитрилни ръкавици, бутаха една количка, върху която се намираше чувалът с останките на Ев Крисчън. Те спряха до широко отворената врата.

— Когато я откарате в моргата — обърна се към тях Скарпета, — искам веднага да се върнете тук.

— И ние така си помислихме. Не съм виждал нещо по-ужасно от това — каза единият от мъжете.

— Чака ви доста работа — рече другият.

Те сгънаха краката на количката и понесоха носилката с останките към тъмносиния ван.

— Как ще изглежда това в съда? — обърна се към Скарпета единият от мъжете, когато слязоха по стъпалата. — Имам предвид, ако тази жена се е самоубила, как ще обвиниш някого в убийство за смъртта ѝ?

— Ще се видим след малко — каза Скарпета.

Мъжете се поколебаха малко, после продължиха към вана, а тя видя Луси, която се появи иззад къщата. Беше със защитно облекло и тъмни очила, но си беше свалила маската от лицето и ръкавиците. Запъти се към хеликоптера — същия, в който си беше оставила „Трео“-то малко след като Джо Еймъс беше започнал своята аспирантура в академията.

— Няма нещо, по което да съдим, че не го е направила — обърна се Скарпета към Бентън, докато отваряше пакетите със защитно облекло, един за нея, един за него, и разбира се, имаше предвид Хелън Куинси.

— Но няма и по какво да съдим, че е. Те са прави — отвърна Бентън, като гледаше мрачно след носилката и двамата мъже, които спряха и отново пуснаха краката ѝ, за да отворят задните врати на вана. — Самоубийство, което всъщност е убийство, а извършителят с диагноза МРЛ. Адвокатите ще пируват.

Носилката се килна на една страна върху песъчливата неравна земя и Скарпета се притесни, че може да се обърне. Нямахте да е за първи път опакованото тяло на някой мъртвец да се изсипе на земята — много гротескно, крайно непочтително! Скарпета се притесняваше все повече с всяка изминала секунда.

— Аутопсията вероятно ще покаже, че смъртта е причинена от обесване — каза тя, като гледаше каква дейност кипи около нея в този горещ слънчев следобед, видя и Луси, която извади нещо от хеликоптера, по всяка вероятност хладилна чанта.

Същия хеликоптер, където беше забравила своя „Трео“, един миг на разсеяност, който в много отношения беше поставил началото на всичко това и ги беше довел сега на това прокълнато място, тази адска дупка.

— Може би така ще излезе причината за смъртта ѝ — допълни Скарпета. — Но останалото е друга история.

Останалото беше болката и страданията на Ев, нейното голо подпухнало тяло, завързано с въжета, прекарани през гредата на тавана, а едно от тях увито около шията ѝ. Цялата в ухапвания от инсекти и обриви, а китките и глезените ѝ с жестоки инфекции. Когато Скарпета палпира главата ѝ, усети мърдане на счупени кости под пръстите си, лицето на жената беше смазано, скалпът ѝ разкъсан, цялото ѝ тяло беше в контузии и червеникави охлузвания, причинени по време или около момента на смъртта. Скарпета подозираше, че Джен или Стиви или Бор или която от личностите на Хелън е тормозила Ев в тази къща, е ритала тялото силно и многократно, когато е открила, че тя се е обесила. В долната част на гърба на Ев, по корема и бузите на дупето имаше леки отпечатыци с форма на обувка или ботуш.

Реба дойде откъм страничната част на къщата, изкачи внимателно прогнилите стъпала и тръгна още по-внимателно по верандата. Цялата беше в бяло защитно облекло, но сега дръпна надолу маската от лицето си. Носеше кафяв хартиен плик, прилежно сгънат в горната част.

— Има едни черни найлонови торби за смет — каза тя. — В отделен гроб, плитък. И няколко коледни играчки вътре. Счупени са, но приличат на Снупи с коледна шапка и може би Червената шапчица.

— Колко стават телата? — попита Бентън, който беше влязъл в своя работен цикъл.

Когато се изправеше пред смъртта, дори най-ужасяващата смърт, той не трепваше. Разсъждаваше трезво и спокойно. Дори на пръв поглед изглеждаше, сякаш не му пука, сякаш Снупи и Червената шапчица бяха просто поредната информация, която трябваше да се впише в протокола.

Сега може и да разсъждаваше трезво, но не беше спокоен. Скарпета видя в какво състояние беше в колата, само преди няколко часа, и после, когато влязоха в тази къща, и започнаха по-ясно да осъзнават естеството на първоначалното престъпление, онова, което се беше случило, когато Хелън Куинси е била на дванадесет години. В кухнята имаше ръждив хладилник, а в него шоколадови напитки „Йо-хо“, сокове от грозде и портокал и една кутия шоколадово мляко, чийто срок на годност беше изтекъл преди осем години, когато Хелън е била на дванадесет и е била принудена да живее със своите леля и чичо. Имаше и множество порнографски списания от същото време, което

навеждаше на мисълта, че набожният чичо, преподавателят в неделното училище Аджър беше водил тук своята племенница не веднъж и дважд, а често.

— За двете момчета... — каза Реба, а маската ѝ се мърдаше върху брадичката, докато говореше. — Според мен главите им са били разбити. Но това не е по моята част. Има и едни смесени останки. Изглеждат ми голи, но вътре има и дрехи. Не върху телата, а в ямите. Сякаш са хвърлили жертвите си там, а после са хвърлили и дрехите им вътре.

— Очевидно е убил повече жени, отколкото е признал — каза Бентън, докато Реба отваряше хартиения плик. — Някои е нагласил в шокиращи пози, а други е заровил.

Тя поднесе отворения плик към Скарпета и Бентън видя вътрешнорхел и една мръсна розова маратонка, детски размер.

— Чифт е с онази върху матрака — каза Реба. — Тази я намерихме в дупката, където предполагахме, че има още тела. Но вътре нямаше нищо, освен това Луси ги намери. Нямам и идея какво означават.

— Аз, уви, имам — каза Скарпета, като взе в ръце шнорхела и розовата обувка, представяйки си как дванадесетгодишната Хелън седи в тази дупка и пръстта я засипва, а шнорхелът е единственият ѝ начин да диша, докато чичо ѝ я измъчва.

— Има много начини да измъчваш едно дете, може да го затвориш в багажника на колата, или в някое тъмно мазе, или да го погребеш живо, като му оставиш само една тръба, през която да диша — започна да изрежда Скарпета, а Реба я гледаше и не вярваше на ушите си.

— Нищо чудно, че се е превърнала във всички тези хора — каза Бентън, вече не така непохватим, както преди. — Гадно копеле!

Реба извърна глава и мъчително преглътна. После се овладя и започна да сгъва горния край на плика бавно и старателно.

— Е — каза тя, като се прокашля, — имаме студени напитки. Не сме пипали нищо. Не сме отваряли торбите за смет в ямата със Снупи, но по вида им и по миризмата съдя, че в тях има човешки части. Едната е леко скъсана и може да се види нещо като червена коса, къносана. А също ръка в ръкав. Мисля, че тази е облечена. Останалите със сигурност не са. Предлагаме диетична Кола, „Гаторейд“^[1] и вода.

Приемам поръчки. Или, ако искате нещо друго, ще изпратим някого. А може би няма.

Тя погледна към задната част на къщата, към ямите. Продължаваше да преглъща трудно и да мига несвойствено бързо, а долната ѝ устна трепереше.

— Мисля, че никой от нас не е подходящ за обществено заведение точно в момента — допълни тя, като отново си прочисти гърлото. — Май не е много добра идея да влезем в „Севън-Илевън“ с тази миризма по нас. Само дето не виждам как... ако е извършил всичко това... как ще го пипнем. Трябва да постъпят с него по абсолютно същия начин, както той е постъпил с нея! Да го погребат жив, само че без да му дават проклетия шнорхел! И да му отрежат топките!

— Хайде да се приготвим — каза Скарпета на Бентън.

Двамата разгънаха защитните облекла и започнаха да се обличат.

— Няма начин да го докажем — каза Реба. — Никакъв начин.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна Скарпета, подавайки на Бентън калцуните. — Оставил е много улики, не е мислил, че един ден може да дойдем да ги търсим.

Двамата с Бентън покриха главите си с шапки и докато слизаха надолу по разнебитените стълби, си слагаха ръкавици и маски на лицата.

[1] Енергийна напитка на „Пепси Кола“. — Б.пр. ↑

Издание:

Патриша Корнуел. Хищник

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Радка Бояджиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 954-585-727-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.